

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OF FLESH & BONE BOOK TWO

WHAT
HUNTS
INSIDE
THE
SHADOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ADELAIDE FORREST WRITING AS

HARPER L. WOODS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÖLGELERİN İÇİNDE AVLANAN ŞEY

OceanofPDF.com

ET VE KEMİK KİTAP İKİ

OceanofPDF.com

HARPER L. WOODS
ADELAIDE FORREST

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by Harper L. Woods & Adelaide Forrest

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Adelaide Forrest

Düzenleme: Light Hand Editing

Bölüm Başlıkları ve Sahne Arası Etheric Designs tarafından

çizilmiştir Harita Abigail M Hair tarafından çizilmiştir

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Yolculuğa ihtiyacı olanlar için....

OceanofPDF.com

GÖLGELERİN İÇİNDE AVLANAN ŞEY HAKKINDA

Bir keresinde beni aldatan bir adama aşık olmuştum.

Haftalar boyunca yanımda durdu, sözlerini güzel yarı gerçeklere dönüştürdü. Yumuşak cazibesiyle beni mest etti, varlığımın dokunulmadık hiçbir köşesini bırakmadı. Zihnimi ve bedenimi tüketti ve sonunda kalbimi kendine mal etti. Ama Caelum'un gerçek kimliği beni dizlerimin üzerine çökertecek kadar korkunç.

Sonra, onun kim olduğu gerçeğini keşfettim.

Caldris, Nothrek rüzgarında fısıldanır. Bir kez daha gazabına uğramaktan korktuğumuz için sadece kapalı odalarda, kısık sesle konuştuğumuz bir efsane. Niyetleri gizemli, arzuları saf değil ve beni sonsuza dek kendi yanına zincirlemek istiyor. Vahşi Av muhafızımız olarak bizi her şeyin başladığı yere geri götürüyor: Mistfell köyüne ve Peçe'nin bir zamanlar rüzgârda parıldadığı sınıra.

Şimdi, başka bir sır her şeyi değiştirmeye hazır bir şekilde çömelmiş bekliyor.

Sis Muhafızları, masumlar canlarıyla ödemek zorunda kalsa bile Alfheimr'a geçmemizi ve Peri topraklarına ayak basmamızı engellemeye yemin etmişlerdir. Mistfell'in parıldayan bariyerini yeniden diriltmek için emir aldılar, ancak bir kez daha, ortaya çıkandan daha büyük bir bedeli var. Bir zamanlar, Northrek halkı Peçe düştüğünde beni suçlamıştı.

Yakında, büyüünün gerektirdiği bedeli ödememi isteyecekler.

*Yazarın Notu: Bu kitap 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.
Olgun dil, grafik şiddet ve karanlık unsurlar içeren müstehcen içerik içerir.
Bu bir serinin ikinci kitabıdır ve bir uçurumla bitmektedir.*

OceanofPDF.com

TETİKLEYİCİ/İÇERİK UYARILARI

Of Flesh & Bone serisi, insan kadınların erkek meslektaşlarına boyun eğdiği ortaçağ tarzı bir dünyada geçiyor. Bu dünya, özellikle toplumsal standartlara ve nasıl yaşayacaklarını belirleyen saflık kültürüne uymayan kadınlar için karanlık ve tehlikeli bir yerdir. Bu nedenle, bazı unsurlar bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

- Dini saflık kültürü
- Sözlü ve fiziksel taciz (erkek başrol değil)
- Bir otorite figürü (erkek başrol DEĞİL) tarafından reşit olmayan bir kişiye yönelik tımar davranışı ve saldırıya ilişkin referanslar
- Ritüelistik Kurban
- İntihar düşüncesi ve fikri
- Grafik şiddet
- Grafik cinsel içerik

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



OceanofPDF.com

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

Alfheimr: Fae diyarı.

Calfalls: Fae ve insanlar arasındaki savaşta yok edilmeden önce bir zamanlar Ölüler Tanrısı'na adanmış olan Harabe Şehir.

Baş Rahip/Rahibe: Baba ve Anne ile iletişim kurduğunu iddia eden ve onların mesajlarını ileten en üst düzey Rahip ve Rahibeler.

Ineburn Şehri: İnsan diyarının başkenti, pırıl pırıl bir altın şehir.

Mistfell: Peçe'nin kenarında, Alfheimr'a en yakın olan köy. Peçe geçişi engellemediğinde diyarlar arasında erişim noktası olarak hizmet eder.

Sis Muhafızları: Tek amacı Peçe'yi zarar görmekten korumak ve düşmesi halinde Fae'lerle savaşmak olan ayrı bir ordu.

Yeni Tanrılar: Baba ve Anne. Eski Tanrıların gerçekten Fae olduğu gerçeğini keşfettikten sonra insanlar tarafından tapınılmaya başlanmıştır. Baba ve Anne, on üç yaşam döngüsünün sonundaki gerçek ölümden sonra bir ruhun Valhalla'ya mı, Folkvangr'a mı yoksa Helheim'a mı gideceğine karar verir.

Nothrek: İnsan diyarı.

Eski Tanrılar: Eski Tanrılar, Sidhe olarak bilinen Fae ırkının en güçlüleridir. Bunlar genellikle İlkelerin çocuklarıdır.

Rahip/Rahibeler: Yeni Tanrıların ve onların isteklerinin (Baba ve Anne) hizmetinde Tapınağa liderlik eden erkek ve kadınlar.

İlkeller: Tüm yaratılıştaki ilk varlıklar. Doğaları gereği bir insan formuna sahip değildirler, ancak çeşitli nedenlerle bir insan formu almayı seçebilirler) ve sadece temsil ettikleri şeyin kişileştirilmesidirler.

Direnış, The: Hollow Dağları'nın tünellerinde (ve Nothrek'in başka yerlerinde) yaşayan, Krallığın kurallarına direnen ve hayatlarını istedikleri gibi yaşayan gizli bir topluluk. Ayrıca Fae'lere karşı direnirler ve Kraliyet ya da Sis Muhafızlarından kaçan Fae İşaretlilere ve diğer mültecilere koruma sağlarlar.

Kraliyet Muhafızları: Nothrek Kralı adına çalışan ve Krallığın barışçıl kalmasını ve onun isteklerine uymasını sağlayan ordu.

Sidhe: İlk nesillerden *olmayan* ve Eski Tanrılardan daha az güçlü olan insan benzeri Fae'ler. Büyüleri vardır, ancak eski meslektaşlarından çok daha sınırlıdır.

Peçe: Nothrek'in insan diyarını Alfheimr'ın Fae diyarından ayıran büyüü sınır.

Viniculum: İşaretli Fae'nin fiziksel sembolü. Elden omuza/göğse uzanan, Fae'nin ana sahasının renginde dönen mürekkep.

Vahşı Av: Gölge Divanı'ndan bir grup hayalet benzeyen Fae, İşaretlenmiş Fae'leri Alfheimr'daki eşlerine geri götürmek ve Fae'lere düşman sayılabilecek herkesi avlamakla görevlidir.

Cadılar: Elementler ve gök cisimleriyle ilgili güçlere sahip ölümsüz varlıklar; yani Gölge Cadılar, Ay Cadıları, Doğa Cadıları, Su Cadıları, vb.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TANRILARIN VE FAE'LERİN HİYERARŞİSİ

OceanofPDF.com

PRİMORDİALLER

Khaos: Tüm yaratılıştan önce var olan Boşluğun İlkeli.

Ilta: Gecenin İlkeli Edrus:

Karanlığın İlkeli Zain:

Gökyüzünün İlkeli

Diell: Günün Primordial'ı

Ubel: Tartarus hapishanesinden sorumlu İlkeli Bryn:

Doğanın İlkeli

Oshun: Denizin İlkeliği Gerwyn:

Aşkın İlkeliği

Aerwynna: Deniz Yaratıklarının İlkeli

Fırtına: Fırtınaların İlkeli

Peri: Dağların İlkeli Sauda:

Zehirlerin İlkeli Anke:

Zorlamanın İlkeli Marat: Işığın

İlkeli Eylam: Zamanın İlkeli

Kaderler: Kaderin İlkeliği Ahimoth:

Yaklaşan Kıyametin İlkeli

Eski Tanrılar:

Aderyn: Hasat Tanrıçası ve Sonbahar Sarayının Kraliçesi.

Alastor: Kış Sarayı'nın Kralı ve ölümünden önce Twyla'nın kocası.

Caldris: Ölülerin Tanrısı.

Jonab: Değişen Mevsimlerin Tanrısı. Birinci Fae Savaşı sırasında öldürüldü.

Kahlo: Canavarların Tanrısı ve Sonbahar Sarayının Kralı.

Mab: Gölge Sarayının Kraliçesi. Genelde Hava ve Karanlığın Kraliçesi olarak bilinir. Rheaghan'ın (Yaz Sarayı Kralı) kız kardeşi.

Rheaghan: Güneş Tanrısı ve Yaz Sarayı Kralı. Seelie'nin Gerçek Kralı.

Sephtis: Yeraltı Dünyası Tanrısı ve Gölge Sarayının Kralı. Shena:

Bitkisel Yaşam Tanrıçası ve Bahar Sarayı Kraliçesi.

Tiam: Gençlik Tanrısı ve Bahar Sarayının Kralı.

Twyla: Ay Tanrıçası ve Kış Sarayı Kraliçesi. Unseelie'nin haklı kraliçesi.

Vahşi Av

Sidhe

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2 Bölüm</u>
<u>3 Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5 Bölüm</u>
<u>6 Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8 Bölüm</u>
<u>9 Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Ayrıca Adelaide Forrest

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

OceanofPDF.com



M

Ruhum ikiye bölünmüştü. Yarıısı damarlarımda dolaşan panik tarafından tüketilmişti - mantıken olmadığını bildiğim korku

Bana aitti ama onundu. Varlığımın diğer yarıısı, yüzyıllar süren işkenceli bekleyiş boyunca tenimde bir okşayışın hayalet fısıltısı olarak hissettiğim kişi.

Daha önce hiç bilmediği bir korku onu ele geçirmiş, her adımında onu ileriye doğru itiyordu. Bağı bastıran kör edici korkunun ötesini göremiyor, onu takip etmek ve ihtiyaç duyduğu sığınağı sunmak için kullanamıyordum. Yerimde döndüm, yönümü bulmak için kendimi onun gerçekliğine demirlemeye çalıştım. Ondan alabildiğim tek şey ağaçların parıltıları ve etrafımı saran havada kalan kokusuydu.

Görüş alanımın kenarlarındaki hayalet orman görüntüleriyle, onun geçişine dair herhangi bir işaret aramak için bir an durakladım. Korumama ihtiyacı olan eşime giden yolu bulduğumda beni nelerin bekleyebileceğine hazırlanmak için.

Ayrı kaldığımız yüzyıllar boyunca Mistfell köyü pek de iyi yönde değişmemişti. Malikânenin ve Sis Muhafızlarını barındıran barakaların iyileştirilmesinin ötesinde hiçbir gelişme olmamıştı. Aksine, sınırı son geçişimden bu yana geçen yüzyıllar içinde köyün kendisi de bakımsız kalmıştı, sanki iki köy arasındaki gelir eşitsizliği

Kraliyetin zengin müttefikleri ve yoksullar yokluğumuzda daha da kötüleşti.

Diğerleri ihtiyaçlarının ötesinde zenginliklere sahipken, bazılarının sefalet içinde acı çekmesine izin vermenin belirgin bir insan geleneği olduğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama bu ırklarımızı talihsizlikte birleştiren bir sorundu. Başka bir gün, başka bir zamanda Mistfell halkına sempati duyabilirdim ama bu köy, dostumun neredeyse öldüğü yerd. Bir Tanrı'nın eşine, bir Tanrılar *Prensi*'nin eşine sunacak hiçbir şeyi olmayan, ezilmiş bir cehennem çukuru.

Sis sınırdan dışarı taşıyor, insanların oluştuğu toprağa yapışıyor ve içinde yaşadıkları pisliği maskeliyordu. Kasabanın ana caddesini kaplayan taşların üzerinde yürüdüm, eşimin varlığını en güçlü hissettiğim bahçelerden uzaklaştım.

Bir adam binaların arasındaki gölgelerden çıkıp kılıcını kalbime doğru savururken havada asılı duran demirin tınısıyla tek düşünebildiğim, bunun tam bir zaman kaybı olduğuydu.

Tanrıların lanetlediği Peçe'nin bizi ayrı tutması yüzünden yüzyıllarca zaman kaybetmiştim. Sabrım tükenmişti.

Adamı ana cadde boyunca uzanan köhne binalardan birinin kenarına kısırdım, parmaklarım boğazına dolanmıştı. Gürültü sessizlikte yankılanırken kılıcı taş patikaya çarptı.

İnsanların çoğu, büyük bir şölen olacağı belli olan eğlenceyi terk ederek içeri çekilmişti. Çeşmenin yanındaki meydanda uzun masalar kurulmuş, kutlamalarına eşlik edecek yemek tabaklarını bekliyorlardı. Samhain gelip geçmişti ama insanlar muhtemelen Nothrek Krallığı'nı kontrol ettiğimizde çok değer verdikleri gelenekleri çoktan terk etmişlerdi.

Sis Muhafızlarının çoğu, köyün yeni Lordunu da yanlarına alarak demir parmaklıkları kalelerine çekilmişti. İnsanlarını ölüme terk ederek, Mab sınırın kontrolünü ele geçirmeden önce Nothrek'e kaçabilecek kadar yakın olan Fae'lerin gazabına terk etmişlerdi.

Öfkeliydik. *Açgözlüydük*. Yüzyıllardır bizden saklanan şeyi istiyorduk ve yolumuza çıkan herkesi kesip biçecektik.

"Nerede o?" Kılıcımı onun tarafına dayayarak homurdandım. Adam kekeleydi, sanki onları çıkarmayı umabilecekmış gibi bileklerimi kavramak için uzandı.

"Kim?" Sesi boğazından hırıldayarak çıktı ve arkamda savaş devam ederken aramızda uzandı. İnsanlar savaşıyordu, istesem hepsini katletmemin bir an bile almayacağını anlayamayacak kadar aptaldılar.

"Kadın," diye hırladım, bir tanım veremediğim için nefret ediyordum, ama eşimden sadece duygularımla bahsedebiliyordum. Sadece onun içinde var olandan, onun ruhundan bahsedebilirdim, onu barındıran kaptan değil. Bu adam muhtemelen eşimi her gün gelip geçerken görüyordu. Gözlerinin rengini ve gülümsemesinin şeklini biliyordu, oysa ben henüz böyle nimetlerle karşılaşmamıştım. "Peçe düştüğünde ölmek üzereydi ama hâlâ nefes aldığını biliyorum. Işığını hissedebiliyorum. *Nerede?*"

Taze panik şimdi bağ boyunca ilerliyor, karışık bir karmaşa içinde bağlantıyı titreştiriyordu. Odaklanmamı engelliyor, Sis'in ötesine geçmem için geçen sürede nereye gittiğini ve ne kadar uzağa kaçtığını tespit etmemi zorlaştırıyordu.

En azından hâlâ nefes alıyordu.

"Barlowe kızı mı?" diye sordu, Peçe'nin bir zamanlar rüzgârda sallandığı yere doğru bakarak. Altındaki toprak kavrulmuş, bahçelerin kenarlarındaki çimler kararmış ve onu ölümden kurtarmak için çaresizce ona ulaşmak için kullandığım büyüyle lekelenmişti. "Onu Peçe'ye kurban ediyorlardı ki Peçe'ye dokundu ve her şey yerle bir oldu."

Barlowe.

Onu diğer tarafta, çok yakın ama çok uzakta hissetmiştim. Alemlerimiz arasında derin bir su kanalı olabilirdi, Perde'nin iki yarısı onun iki yanında sallanıyordu, ama sınırın büyüsu onu hissettirmişti

Sanki hemen ötesinde varmış gibi. Sanki perdenin arkasından uzanıp onun elini tutabilirmişim gibi.

"Nereye gitti?" Onu uzaklarda hissederek sordum. Şimdiden çok uzaktaydı ve kısa bir an için birinin onu alıp almadığını merak ettim. Onu bir ata yükleyip benden mümkün olduğunca uzaklaşmaya mı çalışmışlardı? Karşıya geçmek için acele ederken Azra'yı Holt ve Vahşi Av'ın diğer üyeleriyle bırakmış, geminin yelken açmaya hazır olmasını beklemek zorunda kalmamak için kanalı bir kayıkla geçmeye cesaret etmişim.

Kasabanın içinden geçen ana caddenin sonunda yangınlar çıkmış, ahşap yapılar savaşın ortasında alev alev yanıyordu. Bunu istememiştim, savaşın yeniden başlamasını istememiştim.

"Yeter!" Fae'lere seslenerek bağırdım. Peçe'den önceki onlarca yıllık savaşta halklarımız arasındaki düşmanlık ne kadar şiddetli olsa da, bu insanlar böyle şeyleri hatırlayacak kadar uzun süredir hayatta değillerdi. Bu şiddetle elde edeceğimiz tek şey, yüzyıllar önce kısa kesilmiş bir savaşı yenilemek olacaktı.

"Evet, Caldri," diye mırıldandı Fae'lerden biri, elindeki meşaleyi yere bırakarak. Ben dikkatimi tekrar binaya sabitlediğim insana çevirirken o da alevi söndürdü.

"Caldri?" diye hırıldadı, bakışları yüzüme ve sırtımdaki kılıçlara inmeden önce başımda parıldayan ve gümüş saçlarımla bütünleşen tacı görünce gözleri şaşkınlıkla döndü.

"O kadın benim eşim," dedim ve ona pek kimsenin bilme ayrıcalığına sahip olamayacağı gerçeği söylerken başımı yana eğdim. Sırrım yakında onunla birlikte ölecekti. "Sanırım onu bulmak için ne kadar ileri gidebileceğimi tahmin edebilirsin."

Onu buz gibi bir bakışla kıstırdığımda adam yutkundu, alt dudağı titriyordu çünkü onu kimin tuzağa düşürdüğünü fark etmişti. Hayatını elinde tutanın kim olduğunu. Parmaklarımı derisinin üzerinde kaydardım, siyah bir tırnağın keskin ucu boynunun yan tarafını keserek uyardı.

"Ormana gitti," dedi sonunda nefesi kesilerek. "Oradan nereye gittiğini bilmiyorum."

"Takip edildi mi?" İyi bir önlem için boğazını sıkarak sordum. Kılıcı ayaklarının dibinde duruyordu, kaçınılmaz olana karşı savaşmaya cüret ettikten sonra onu döndürüp kıştırdığımda atılmıştı. Atalarının bana Tanrıları olarak tapmalarının bir nedeni vardı.

Fae'lerin ömrü ve gücüyle kıyaslandığında o, toprağa dönmeyi bekleyen bir solucandan başka bir şey değildi.

"Sis Muhafızları onun peşine düştü," dedi.

"Lanet olsun," diye küfrettim ve boğazını serbest bırakırken başımı salladım. Gölgele Nothrek'in kenarlarında toplanıyor, Kraliçe'nin yanında geçirdiğim yüzyıllar boyunca fazlasıyla aşına olduğum bir boşluk oluşturuyordu. Kılıcımı kavrayışımı değiştirdim, adamın böğrüne sapladım ve hızla geri çektim. Nefes nefese kaldı, sanki hayatının vücudundan ayaklarımızın altındaki taş geçide sızmasını engellemek için yeterli basıncı uygulayabilecekmiş gibi ellerini yaraya bastırmak için bıraktı.

Boğazını serbest bıraktığımda vücudu duvardan aşağıya doğru sarktı. Ona baktım, yaptığımı düşündüğü ihanet yüzüne yazılmıştı.

"Sana bilmek istediğin şeyi söyledim," dedi, destekleyemeyeceği kadar ağırlaşan başı yana düştü. "Sen gerçekten de Ölüler Tanrısısın."

Önünde çömelip bakışlarını karşıladım ve omzunu okşamak için uzandım. "Ölümde, artık bu yerde var olmayan huzuru bulacaksın. Boşlukta, ölümün kendisinden daha kötü kaderler olduğunu anlayacaksın," dedim ve gözlerinin kapanışını izledim.

Ruhu bedenini terk edip geriye bir kabuktan başka bir şey bırakmazken, bahçelerin kenarındaki gölgeli boşluk gözüme çarptı. Yavaşça ayağa kalktım, Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin yüzyıllar sonra ilk kez insan diyarının topraklarına ayak basmaya hazırlandığı yere döndüm.

Gölgeler açıldı ve Mab, kraliyet ailesinde büyümüş, sayısız yüzyıllık yaşamı boyunca zalimliğini bileyerek en keskin bıçağa dönüştürmüş bir kadının ölümcül zarafetiyle adımını atarken ona yol verdi.

Elbisesi boğazında, narin kumaşın vücudundan aşağıya doğru sarktığı yerde toplanıyor, göğsünde bir anahtar deliğine doğru yayılıyor ve gece kadar karanlık olan kumaş koyu kırmızıya dönüşene kadar beline yapışuyordu. Sanki uçlarını kurbanlarının kanına batırmış ve dikkatli bakışlarını Mistfell'in kaosuna çevirirken lekenin çimenlerin üzerinde iz bırakmasına izin vermiş gibi.

Nefes aldı, etrafındaki acı onu güçlendirirken gülümsedi. Koyu kırmızı dudakları dişlerinin parıldayan beyazlığını ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrılırken, koyu renk gözleri bahçenin karşısında benimkileri buldu. Bir adım öne çıktı ve beklerken elini kaldırıp önüne koydu.

Gölgeleri çağırarak ve beni ona taşımalarına izin vererek ileri doğru adım attım. Etrafımı sararak beni boşluklarında hapsettiler ve Mistfell köyünden kaybolup gittim. Gölgeleer Âleminden geçip onun önüne çıktığımda ve dizlerimin üzerine çöktüğümde hizmetkârlarının fısıldayan elleri tenimde geziniyordu.

Başımı eğerken uzandım ve o elini yerine koyamadan elini elime aldım, dudaklarımı orta parmağındaki yüzüğün arkasına değdirdim. Yüzüğün ortasında tek bir taş vardı; pırıl pırıl parlayan siyah turmalin, tacının altın kaidesine bükülmüş taş sütunlarla eşleşiyordu. Tam ortasında, alnının tam üzerinde duran ve saçlarına mükemmel bir şekilde yerleşmiş olan karanlığın mücevheri parlıyordu.

Lanetli Taç. Mab'ı Yaz Sarayı'nın bir kızından Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne dönüştüren taş.

Onu paramparça etmek ve parçalarını gözlerine saplamaktan başka bir şey istemiyordum.

"Kalk çocuğum," dedi elini yavaşça avuçlarımdan çekerek. Ayağa kalktım, nefretimi yüzümü terk etmeye zorladım, böylece kayıtsızlık maskesi

beni gizleyebilir ve bilseydi bana karşı kullanacağı zalimlikten koruyabilirdi. Nefretine, acısına ve ıstırabına bir tepki alabileceğini düşünseydi, bana bir silah gibi davranmaktan çok daha kötüsünü yapardı.

"Evet, Kraliçem," diye mırıldandım, onun kötü niyetli bakışlarıyla karşılaştım.

Küçümseyici bir tavırla yanağımı okşamak için uzandığında kara gözleri taş gibi sert ve acımasızca parlıyordu. "Yapılacak işler var."

OceanofPDF.com



E Stella'nın ağırlığı kendi üzerine çökmeden önce dizleri titredi, vücudu duvardan aşağıya doğru kayarak sırt üstü yere oturdu.

Altındaki sivri taşlar. Dizlerini göğsüne çekip öne doğru eğilerek yanağını dizlerinin üst kısmına değdirdi ve şok içinde etrafındaki katliama baktı, yeşil gözlerindeki bakışlar uzaklaştı. Hayatını kurtarmak için yarattığım enkazı incelerken, sonuca odaklanmak için nedenleri görmezden geldi.

Tek istediğim onun her şeyi olmakken beni hikayesinin kötü adamı yaptı.

Cesetleri yere değdiği anda ayağa kalkan Sis Muhafızlarının parçalanmış bedenlerine bakarken, bronz teni mürekkep siyahı saçlarına karşı soluklaştı. Kalbin olması gereken yerde bir boşluğa baktı, alt dudağı titrerken gözleri cam gibiydi. Önünde duran şeyi anlamaya çalışırken yüzüne yayılan kederi görünce içimden bir şeyler koptu.

İtiraflarımı ve görmediği her şeyi tarttı, aldatmacamı daha önce kabul etmediği için kendini eksik buldu.

Gözleri, ölülerin İşaretli Fae'lerin geri kalanını çevrelediği yerde gezinerek, içlerinden mücadele akıp giderken çemberin içinde rahat etmelerine izin verdi.

Önünde çömelerek, öfkem yerine bana iyice bakmasını ve karşısındaki, onu korumak için her şeyi yapabilecek erkeği görmesini diledim. Sonunda beni karanlıkta dolaşmasını sağlayan illüzyonun ötesinde görmesini.

Aramızdaki bağ artarken gözleri aniden benimkilere döndü. İkimizin dışında hiçbir şey yoktu, bağımızın ötesindeki dünya, yarattığımız cennetin dışında mevcuttu. Büyümü azaltacak sihrim olmadan, büyü havada nabız gibi atıyor gibiydi, Kaderlerin elleri ve onların iplikleri bizi her zaman kaderimizde olduğu gibi birleştirmek için çalışıyordu.

Yaratıldığım andan itibaren, bu dünyaya geldiğim ve ilk nefesimi aldığım andan itibaren, yaşam ve ölüm arasındaki Boşluk'taydı.

Doğmayı bekliyor. Benim olmayı bekliyor.

Bakışlarını aynı keskinlikle benden kaçırdı, aramızdaki sihir gözlerini benimkilerden kaçırınca kırık bir dal gibi koptu. Büyü hâlâ oradaydı, hâlâ gizleniyor ve bana döneceği anı bekliyordu ama insan eşimin bir şekilde zihnini bana kapalı tutmanın bir yolunu bulduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Ona yarım adım daha yaklaştım ve duvarın içine doğru büzülmeye çalışmasını izledim. İçimde, ona yeni gerçekliğiyle yüzleşmesi için ihtiyaç duyduğu alanı sağlama niyeti, onu kollarıma çekme ve benden korkacak hiçbir şeyi olmadığını gösterme arzumla savaşıyordu.

Caelum'a aşık olmuştu ve yüzündeki dehşet ifadesinden onun ölüp gittiğini düşündüğünü anladım. Kendimi ortaya çıkardığım canavara yenik düşmüştü. "Ben hâlâ benim, Küçüğüm," dedim ona bir kez daha elimi uzatarak.

Onu ayağa kaldırmak, o doğmadan yüzyıllar önce bütün bir şehrin ölümüyle lekelenmiş topraktan kaldırmak için can atıyordum. Onu her zaman evi olması gereken saraya getirmek için. Sunduğum lükslerle onu yıkamak için.

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Seni tanımıyorum bile," diye tersledi ve başını yana çevirdi. Bana gözlerinin nimetini vermeyi reddetti, elinden geldiğince bana bakmayı reddetti.

O da en az benim kadar biliyordu ki aramızdaki titreşim yadsınamazdı; bir daha asla yok olmayacak, hatta azalmayacaktı. Gözlerini kendisine en yakın duran iskeletin üzerinde gezdirdiğinde, eşimin böylesi bir ölüm ve çürümeyi ilk kez görüp görmediğini merak ettim.

İkimiz de geride bıraktığım cesetlerin, Calfalls'a seviye atlattığımdan bu yana geçen yüzyıllar içinde normalde bir bedenin çürüyeceği şekilde çürümediği için şanslıydık. Ölülerin Tanrısı olarak, yeniden canlandırmak için cesetlere ihtiyacım vardı ve bu yüzden düşmanlarıma ölüm getirdiğim bir savaştan sonra cesetleri yerde bıraktım. Ordum için akılsız hizmetkârlara ihtiyacım vardı ve bu nedenle kurbanlarımin bedenleri, ben de bu dünyadan gidene kadar korunmaya devam edecekti.

"Kendini tanıdığın kadar beni de tanıyorsun yıldızım. Göğsünün içinde atan kalp benim. Bedeninde yaşayan ruh, senin var olduğundan daha uzun süredir benim." Ona doğru bir yarım adım daha atarken sesimi yumuşak ve nazik tuttum. "Hissettiğin her şey gerçek. Benim için hissetmeye devam edeceğin her şey gerçek. Sen benim olmak için yaratıldın."

Estrella gözlerini ayaklarıma ve benim gerçeğimden kaçmak için duyduğu çılgınca ihtiyaçla aramıza koyduğu mesafeyi açtığım temkinli yola dikti. Sadece bir an onları izledi, hareket etmeyi bıraktığımda ters ters baktı.

Paniği hissediliyordu, vücudu köşeye sıkışmış ve kaçmaya ihtiyacı olan bir hayvan gibi seğiriyordu. Birdenbire elleri ve dizleri üzerine çöktü, en yakındaki iskeletin bacak kemikleri arasında eğildi ve oluşturdukları koruyucu çemberin diğer tarafında ortaya çıktı. Kayarak yanından geçerken iskelet ona doğru uzandı ama hareketleri onu yakalayamayacak kadar yavaştı. "Estrella!" Bağırdım, ayağa fırladım ve onu takip ettim. Durmak Serbest kalır kalmaz yolun ortasında elleri ve dizleri üzerinde durdu,

yönünü bulmakta zorlandı. Bacaklarını altına alamıyor gibiydi. Keşfinin şoku vücudunu halsizleştirirken, beyni umutsuzca istediği mutluluğun peşinde koşarken kasıtlı olarak görmezden geldiği her şeyi işlemek için savaşıyordu. Estrella gibi biri ya da benim gibi neşeyi, hatta memnuniyeti hiç tatmamış biri, onu keşfettiğimizde korumak için her şeyi yapardı.

Yarı gerçekleri bile görmezden gelirdik.

Parçalanmış iskeletlerden birini yolumdan iterek, bana döndüğü yere doğru sinsice ilerledim. Ellerin üzerinde geriye doğru kaçarken ayakları yeri ıslatan kanda kaydı ve ben onun üzerinde durduğumda benden ürkererek geri çekildi. Ona bakarken yüzümü nazik tuttum, kaçarak beni reddettiği için duyduğum öfkenin yerine ona karşı hissettiğim tüm sevgiyi kanalize ettiğimden emin oldum.

Yine de korkusu havada titreşti ve bana bakarken göğsüme bir darbe gibi çarptı. Parmakları altındaki tozlu toprağa doğru kıvrılmıştı, alt dudağı öyle bir titriyordu ki kendi dudağımla onu yatıştırmak istedim. Ona bir eşin kaderinde olan rahatlığı vermeyi arzuluyordum, keşke beni kalbine kabul etseydi - keşke zihnine girmeme izin verseydi ve ruhunun diğer yarısını tanısaydı.

"*Min asteren*," dedim, Eski Dil içgüdüsel olarak ortaya çıktı. Saklayacak bir şeyim kalmadığından, sık kullandığım bir dil olmasa da adaşıyla kendi dilimde konuşabiliyordum.

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," dedi, bana bakarken üst dudağı dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrıldı. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca bana gösterdiği şefkatin tüm izleri kaybolmuş, titreyen alt dudağını hareketsiz kalmaya zorlarken bakışlarındaki nefret sertleşmişti. Kader bizi nereye götürürse götürsün, onun her zaman benim olduğunu ve her zaman benim olacağını ona kanıtlamaya kararlı bir şekilde yaklaştım.

Yaşayanlar dünyasında ya da öbür dünyada benim olsa da, nereye giderse gitsin onu takip edecektim. Eğer gerçek ölüm günü gelirse

Bensiz ölürse, Baba ve Anne'nin nihai hükmünü beklemek üzere ona Boşluk'ta eşlik ederdim. Estrella'nın olmadığı bir hayata, onun etrafımda parlayan ışığının sıcaklığının olmadığı bir hayata asla geri dönmezdim.

O nereye giderse, ben de peşinden giderdim, ölümsüzlüğe lanet olsun.

Elimi uzattım ve yerden kalkmasına yardım edebilmek için elimi tutmasını bekledim. İnatçı yıldızım bunu görmezden geldi, benden bir şey kabul etmektense kanla ıslanmış toprakta kalmayı tercih etti. Vücudu seğirdi, içimdeki yırtıcının daha o bilinçli bir seçim yapmadan fark ettiği uçuş için gerildi.

"Yapma," diye uyardım, gerçek korku damarlarında dolaşırken onu kovalama içgüdümün sonucunun hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Bir gün bu tür oyunlardan hoşlanacağına hiç şüphem yoktu ama bugün değil. "Ciddiyim, Küçüğüm. Seni avlamak zorunda kalırsam yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım."

Yine de ayağa fırladı, dönüp sahip olmaması gereken bir hızla koşmaya başladı. Bir Fae İşaretli dişi için bile Estrella, yüzyıllar önce onun gibi diğerlerini gördüklerime kıyasla düşünülemez kadar hızlıydı. Daha güçlü ve daha çevikti, vücudu yeni doğmuş bir yavrunun yeni bacakları üzerinde yürümesi gibi, işaretin onda yarattığı değişikliklere uyum sağlamak için mücadele ediyor gibiydi.

Öne doğru sıçrayarak hareket ettim. Onu yere düşürürken, düşüşün ağırlığını almak için kendimi onun altına yuvarladım. Vücudum Calfalls'un yıkık kül ve kayalarına çarptı, kollarımı ona sarıp göğsüme sıkıca tutarken Estrella üzerime düştü.

"Bırak!" diye bağırdı, ben onu zapt etmeye çalışırken eli hızla hareket ediyordu. Yüzüme doğru savurduğu kum taneleri gözlerime kaçtı ve onları temizlemek için elimi kaldırına kadar beni bir anlığına kör etti.

Estrella diğer kolumdaki kafesten kurtuldu, bir yılan balığı gibi avuçlarımın arasından sıyrıldı ve kalçalarımına sarılmak için döndü. Açıklığı aldı

karnıma art arda üç kez yumruk atarak ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu ve içgüdülerime rağmen bir kıkırdama yükseldi.

Sikeyim.

Şok kahkahalarımla ciğerlerim şişti, tüm ağırlığıyla savurduğu yumrukların acısıyla mideme kramplar girdi. Ayağa fırladı ve Calfalls'un yıkık dökük sokaklarına doğru kaçmaya çalışmak için yanımdan geçti.

Karnımın üzerine döndüm, bir elimi uzatıp ayak bileğine doladım, onu yanımda yere sürükledim ve içgüdüsunün onu yüzünü korumaya itmesini umdum. Düşerken döndü, kalçasının yan tarafı yere çarparken gürültülü bir tokatla pürüzlü taşa çarpan avuç içleriyle kendini yakaladı. Bu düşüşün ivmesiyle dizini yukarı doğru kıvrarak, ciğerlerimden nefesimi çalan bir kindarlıkla aynı hareketle burnumu acımasızca hedef aldı.

Pantolonunun kumaşı yüzümden zar zor sıyrılın diye dizinin darbesinden geri çekilirken bileğini sıkıca kavradım, o da kurtulmak için mücadele etti ve ellerini ve dizlerini itti.

Karnımın üzerine yayıldığım yerden kalktım, ona doğru süründüm ve bacaklarımı kalçalarına doladım. Sonunda ayak bileğini bıraktığımda daha fazla yükselmesini engellemek için ağırlığımla onu kapattım ve onu tuzağa düşürmek için kullandım. Bu küçük insan kızın, birçok Fae'nin kaçtığı bir erkekle dövüşmeye cüret etmesini son derece eğlenceli bulan çarpık yanımda içinde kabaaran eğlenceye karşı koyamadım. "Bitirdin mi?" Hafifçe kıkırdarak sordum.

Başını aniden geriye doğru savurdu ve yüzüme çarptı. Burnum çatladı, kafatasıma baskı yaptı ve dudağım bunun şiddetiyle yarıldı. Bir elimi kaldırıp burnumun altındaki nemi silerken o öne düştü ve sersemlemiş gibi başını salladı.

Elim kırmızıyla boyanarak çekildi ve kalan kanı burnuma çektim.

"Ellerimi hızla vücudunun altına kaydırıp onu sırtüstü çevirdiğimde nefesi derin nefesler halinde geliyordu. Vücudumun üst kısmını onunkinin üzerine koyarak onu altımda kısırdım ve olabildiğince hareketsiz tuttum. Çaresizlik içinde bir sonraki hamlesinin ne olacağını kestirmek mümkün değildi ve bunun gibi her hamle kendisine daha fazla zarar verme riski taşıyordu. "Bunun acıtması gerekiyordu."

Yumruğunu kaldırdı ve beni bayıltmayı amaçladığından hiç şüphem olmayan bir hareketle şakağıma doğru hızla yumruk attı. Yumruğu havada yakaladım, elini başının yanında yere çarparken diğer bileğini kavradım ve parmaklarımı etrafına doladım. Diğer taraftaki duruşunu taklit ederek tüm ağırlığımı bileklerine verdim ve ağırlığımı öne doğru kaydırarak üzerine eğildim.

Kavrayışımın altında kanı damarlarında zonkluyordu, bu ses benim kalp atışlarımın doğrudan bir yankısıydı. Başımı salladım, kafasının arkasındaki deriyi kırıp kırmadığını merak ettiğimde tüm eğlence izleri kayboldu -Eğer şimdi bile kanı altındaki taşı lekeliyorsa. "Sana zarar vermek istemiyorum, Küçüğüm."

"Zaten yaptın!" diye bağırdı, kurtulmak için mücadele ederken sırtının üst kısmını ve boynunu yerden kaldırdı. Bunun anlamsız olduğunu o da benim kadar biliyordu; bacaklarım kalçalarına yapışmışken kaçma şansı yoktu.

"Seni asla incitmek istemedim," dedim, bunun doğru olduğunu bilmesi gereken tarafına hitap etmeye çalışarak.

Ağzının kenarları bir sırtışa dönüştü, yeşil gözlerinin ardında kısa bir an için uğursuz bir şey parıldadı ve beni incitmek istediği tehdide hazırlandı. "Sanki ilk fırsatta kalbini söküp atmamı engelleyecekmiş gibi konuşuyorsun," diye hırladı.

Kalçalarını yukarı doğru iterek bedenimi kaldırdı ve aynı anda kollarını bacaklarına doğru kaymaya zorladı. Bileklerini kavrayışım dengemi bozarak onu serbest bırakmama neden oldu.

Yüzümün yolun kırık taşlarına çarpmasını önlemek için. Hızla hareket etti, dişlerimi gıcırdatacak kadar iyi uyguladığı bir manevraydı bu. Kolunu dirseğime dolayarak, dirseğim altına çökene kadar elini eklemime bastırdı ve beni sırtüstü yuvarladı.

Aceleyle ayağa kalkışını izlerken içimden kaçan kahkahaya engel olamadım. "İşte o karıncalanma," dedim ayağa kalkarken. Bu sefer kaçmadı, çenesini kaldırmış, fetheden bir savaşçıymış gibi bana bakıyordu. Ona doğru tek bir adım attım, burnumun iyileşirken yana kaydığını hissettim. Ben bir adım daha atarken Estrella dehşet içinde ona baktı. "Nerede hissettiğimi öğrenmek ister misin, min asteren?"

"Siktir git," diye hırladı ve tek bir adım geri çekildi. Arkasındaki cesetler içine kapandı, aşılmaz bir duvar oluşturdu ve ona gidecek hiçbir yer bırakmadı.

"Benim açımdan itiraz yok," dedim, ona doğru adım atarken kaşlarımı çattım. Göğüsleri karnımdaki siyah metal ve deri zırha bastırıp aramızda hiçbir şey olmamasını arzulamama neden olana kadar durmadım. Onun vücudunu hissetmiştim. Cazibemin büyüüne karşı tenini hissetmiş ve başından beri onu gerçek formuma karşı hissedebilmeyi dilemiştim.

Ağzı cevap verme, iğneleyici bir söz söyleme ihtiyacıyla kıpırdadı, ama bu söz ortaya çıkar çıkmaz yüzündeki tüm ifade kayboldu. İçini yakan soruyu sorarken gözlerini yere indirdi ve bakışlarımdan kaçındı. "Neden?" Aramızda ancak bir fısıltı vardı, dudaklarının hareketi olmasa bizi uzaktan izleyen ölümler ve İşaretli Fae'ler bunu fark etmezdi bile.

Kalp kırıklığının yüzünün üzerinden geçişini izledim, yüz hatlarını çarpıtmış olan öfkeden geri çaldı. Gözleri gözyaşı tehdidiyle doldu, ama Estrella onların düşmesine asla izin vermedi. Gözyaşlarını kendine saklamak için geri çekerken, savunmasız yanını aşağı iterken başını hafifçe salladı.

Eğer eşimin beni daha önce sevdiği gibi sevmesini istiyorsam işim çok zordu. "Peçe oluşmadan önce Direniş'i biliyorduk. Mab beni buraya sızmam ve cadıların kızını orada saklayıp saklamadıklarını öğrenmem için gönderdi. Eşin olarak kendimi sana açıklarsam bunu yapamazdım, bu yüzden gerçeği öğrenmeden önce bana aşık olman için sana bir fırsat verdim," dedim ve yanağına dokunmak için bir elimi uzattım.

Aramızdaki elini kaldırdı, titreyen parmakları kesinlikle kırıldığı burnuna değdi. Dokunduğu yerdeki deri gergin, sanki bana hiç zarar vermemiş gibi yeni oluşmuş gibiydi. Vücudumun saldırısının kanıtını ne kadar çabuk iyileştirdiğine inanamıyormuş gibi ona baktı, sonra elini bıraktı. Gözümün önünden düşerken titremesini izledim.

"Bana yalan söyledin," dedi dişlerini ağzının köşesine geçirerek. Yükselen duygu dalgasına karşı koyarken göğsü kabardı. Benden kaçamadığı için duyduğu öfke ve ıssızlığın ardından, ihanetimin aramızda yanarak aşkımızı küle çevirdiğini hissetmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Bir kez bile yalan söylemedim, Min Asteren. İstesem bile söyleyemezdim. Hiçbir zaman senin eşin olmadığımı söylemedim," dedim alnımı onunkine dayayıp ona bakarak. "Görmek istediğin şeyi gördün. Ben sadece senin varsayımını düzeltmedim. Tek yapman gereken sormaktı."

OceanofPDF.com



"T

"Fae'ler yalan söyleyemez," diye fısıldadım kendi kendime,
kitaplarda okuduğum efsaneleri düşünürken

Direnış. Bunların çoğunun gerçeğın görkemli versiyonları olduğunu varsaymıştım; her zaman hayattan daha büyük olan yaratıkların insan algısı.

"Size hayatımla ilgili anlattığım tüm hikâyeler gerçektir. Benim ve geçmişim hakkında öğrendiğın her şey gerçektir. Sana bir kez bile yalan söylemedim," dedi, kelimeleri düşünürken çenesi sıkıştı.

"Bana gerçek bir şey yerine bir sürü Fae yarı-gerçeğı söyledin. Yalan söylememiş olman dürüst olduğun anlamına da gelmiyor." Dilimi dişlerimin arkasında gezdirerek içimdeki bulantı dalgasına karşı koydum. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi bana bakıyordu ve o hâlâ tamamen aşık olduğum adamdı ama her şeyimi kaybetmemin nedeni oydu.

Annemin, artık ona hiçbir faydası olmayan acımasız bir köyde yalnız olmasının sebebiydi; kardeşimin cesedinin denizde bir yerlerde yüzmesinin sebebiydi. Eğer Caldrys olmasaydı, ben... ölmüş olurdu ama en azından ailem değişmemiş olurdu.

"Sana Fae olduğumu hiç söylemedim. Bunun neden gerekli olduğunu kanıtlamışken beni gerçekten suçlayabilir misin?" diye sordu başını yana eğerek. Beni izledi, gözlerimin yanmasına neden olduğunu bildiğım nefreti gördü.

"Benden her şeyimi aldın," dedim, kelimeler hissettiğim kadar kırılgan çıkmıştı. Çöküşüme yol açan olaylardan o sorumlu olmayabilirdi ama her şey ona geri dönüyordu. Onun varlığına ve itirazlarıma rağmen sanki ruhum üzerinde bir hakkı varmış gibi onu parçalara ayırma arzumu görmezden gelerek aramızda uzanan aptal bağa.

Boynuma dokunmak için elini kaldırdı, Fae İşaretinin kıvrımları teninde dolanıyordu. Elinin arkasındaki siyah daire bir şekilde daha derin görünüyordu, saf karanlığın gölgeli dalları sanki onu boyayan büyüü tam olarak kontrol edemiyormuş gibi yuvarlanıyordu. İşaretinin mürekkebi öncekinden daha uzağa, parmaklarının her birine doğru kayarak uzanıyordu. "Hayatın inanılmaz olduğu için mi?" diye sordu, sesi öfke doluydu. "Köyünün efendisi tarafından istismar edildin. Her gün kanını akıttı ve muhtemelen hiç tanışmayacağın insanları beslemek için kendini yaraladın." Elimi yanımdan kaldırdı, avucunun içinde tuttu ve başparmağını Alacakaranlık Meyvesi çalırlarının dikenlerinin bıraktığı soluk beyaz yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Bir zamanlar Fae İşaretimin geri kalanıyla karşılaştırıldığında donuk görünen daire, onun dokunuşunun altında canlandı. İşaret parmaklarıma yakıcı bir ısı dalgası gönderirken elim yandı, mürekkep parmak eklemlerimin etrafında onunkiyle eşleşecek şekilde kıvrıldı.

"Ne yaptın sen?" diye sordum, acının şokuyla elimi onun elinden çekmeye çalıştım. Elimi bırakmadı, tenim yanarken beni bırakmayı reddetti, işaretin sıcaklığı nihayet azalmaya başladığında ve mürekkep etime yerleştiğinde cızırdadı.

"Sis Muhafızı seni öldürmeye çalıştığında, korkun *Viniculum*'unun kış kısmını uyandırdı. O andan itibaren seni koruması için ona güvendin ve Gölge Saray'dan gelen diğer parçana erişmeyi hiç denemedin. Yine de bu seçenek orada, siz onu ilk kez kullanmayı seçene kadar içinizde uykuda bekliyor. Benim yapabildiğim her şeyi daha küçük ölçekte sen de yapabilirsin, Küçüğüm," dedi ve etrafındaki ölüleri ve onun sözsüz emrini bekleyişlerini işaret etti. "Eğer ben Ölüler Tanrısıysam, o zaman gücümün aynası benim yaptığım gibi ölüleri diriltmeni sağlar."

Yutkundum, elimdeki yeni mürekkebe baktım ve yok olmasını diledim. Bana zorla yaptırdığı büyücülükle, istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım sinsi büyü'nün bedenimde nabız gibi atmasıyla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. İçimde çömelmiş, karanlık, ağır ve tehditkâr bir şekilde duruyordu.

"İçindeki diğer parçayı uyandırmanın zamanı gelmişti," dedi Caldris, başını yana eğerek içimdekiyle savaşmamı izlerken. Acaba duyabiliyor muydu? Eşlik bağı ona iç düşüncelerime, yani ondan saklı olduğunu düşündüğüm tek şeye erişim izni mi veriyordu?

Dokunamadığı tek parçam.

"İstemiyorum," diye itiraz ettim, başımı salladım ve ona ters ters baktım.

Caelum, "O da en az benim kadar senin bir parçan," dedi ve elimde olmadan onun için kullandığım bu isim için kendimi azarladım. Ölüler Tanrısı haftalarımı birlikte geçirdiğim adam değildi. Caldris, tüm sağduyuma rağmen aşık olduğum adama uymuyordu.

Sonunda beni sadece kalp kırıklığına götüreceğini biliyordum; sadece bunu beklemiyordum.

Mab'ın kızını aradığını itiraf ettikten sonra kalbim daha da çok acıdı; buradaki varlığı benimle ilgili bile değildi, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin kızıyla ilgiliydi.

"Gerçek adını bile bilmezken nasıl benim bir parçam olabilirsin? Neden *Caelum*?" Cevabı beğenmeyeceğime dair damarlarımda dolaşan soğuk korkuyu görmezden gelerek sordum. İsmi kullan-at olduğu ortaya çıkarsa bu beni daha çok mu yoksa daha az mı incitirdi? Varlığımın her zerresiyle sevmeye başladığım ismin bir yalan olduğu ortaya çıkarsa.

Ama Fae yalan söyleyemezdi.

"Bu benim doğum adım. Doğduğumda annemin bana verdiği isim - Mab beni beşiğimden çalıp cezalandırmak için Gölge Mahkemesi'ne getirmeden önce," diye itiraf etti Caelum, nasıl bu hale geldiği sorusunu yanıtlarken

bana sahte bir isim verebildi. Büyük olasılıkla bu isim, dünyanın onu tanıdığı isimden çok onun gerçek ismiydi.

Caldris yalandı, Mab'ın kimliğini çalmak için ona zorla verdiği isimdi.

Bu itiraf kalbimi sızlattı. Bir bebeğin evinden çalınması ve Fae'lerin en canavarca olanları tarafından yönetildiğini iddia ettiği bir yere getirilmesi düşüncesi tamamen hayal edilemez bir şeydi. Hava ve Karanlığın Kraliçesi'yle birlikte büyüyen bir çocuk olarak bunun nasıl bir şey olduğunu düşünmeye bile başlayamazdım.

Göğsüme çarpan gerçekle nefesim aniden kesildi. Onun *üvey annesi*ydi. Babasının karısı. Bahsettiği, babasıyla ilişkisini mahvedecek kadar ona zalim davranan kadın Kraliçe Mab'dı.

Böyle bir hayat için hissettiğim acıma duygusunu bir kenara itmeye çalışarak silkindim. Trajik geçmişi bana yaptıklarını ve açıkça yapmaya devam etmek istediği şeyleri telafi etmiyordu.

Özgürlüğümü kazanmak için onu öldürmek zorunda kalsam bile, kendi hayatımda bir daha tutsak olmayacaktım.

Gözlerini bana dikmiş, bulmasına izin vermeyeceğim bir tepki arıyordu, her ne kadar içimde kalsa da, beni yavaş yavaş yiyip bitirse de. Beni yalnız bırakmasını diledim, hissetmek istemediğim empatiye karşı kendimi sertleştirmek için ona ters ters baktım.

Yavaşça geri çekildi, düşünceli düşünceli dudaklarını bükerken bir iç geçirdi. Kısa bir süre uzaklara baktı, sonra alev alev yanan bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Vahşi Av'ı çağırmaya gitmeliyim," dedi sonunda, sanki benden bir itiraz bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak. İtiraz gelmeyince topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Ölümler etrafımı sarmış, onun yokluğunda beni koruma çemberlerinin içine hapsetmişlerdi.

Sessiz kalma kararlılığıma rağmen dudaklarımdan dökülen soruya engel olamadım. "Neden seninle savaştılar? Senin kim olduğunu biliyor olmalılar."

Omzunun üzerinden bana baktı, ağzının kenarı bir sırıtışa dönüştü. "Vahşi Av'ın bir üyesinin bir Tanrı'nın büyüünü görebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu ve yürüdüğü yöne dönerek beni bu tek bilgiyle baş başa bıraktı. Sesindeki kibir kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu ve Vahşi Av, kitaplarda Sidhe olarak adlandırılan sıradan Fae'ler ve Tanrıların kendileri arasındaki farklar hakkında ne kadar az şey anladığımı fark ettim.

Hiyerarşilerinin temel önermesi yeterince basitti: İlkeller var olmuş en güçlü varlıklardı ve Tanrılar da onların çocuklarıydı. Ama Tanrılar ve Sidhe arasında ne kadar güç paylaşımı vardı?

Caldris, bizi korumak için güvenilir ölümler ordusuyla birlikte, Fae İşaretlileri ve beni geride bırakarak şehir caddesinin molozlarının üzerinden geçti. Kişisel korumalarımın etrafımda oluşturduğu çemberin içinde döndüm, onun uzaklaşmasını izlemeyi reddettim ve onu ilk kez çıplak gördüğümde kaplıcaya girdiğinde kışını izlediğim günün anısını bir kenara ittim.

Zamanı değildi ve şehvet duyulacak bir adam da değildi. O bir erkek bile değildi.

Kaçarken terk ettiğim kendi çemberlerinin içine hapsolmuş, dizlerinin üzerinde duran diğer İşaretli Fae'leri gözümün önüne getirdim. Cesetler onları içeride hapsetmişti ama bariyerin içinde özgürce hareket ediyorlardı. Yüzlerindeki bakışlar ruhuma ağır geliyordu, kendime ve onların ortasına sürüklediğim şeye duyduğum nefret beni eziyordu.

"Özür dilerim-"

İçlerinden biri, sanki kaderin benim için hazırladığından daha azını hak etmiyormuşum gibi yere tükürerek, "Kendine sakla, Fae Sikici," dedi. Belki de haklıydılar. Gözlerimi ayaklarımdan dibindeki yere çevirdim ve uzuvlarımdaki titremeyle savaşırken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Elime geçen ilk fırsatta onları serbest bırakacaktım ama kendime bile yardım edemezken bunu nasıl yapacaktım?

Islak ve özensiz bir Şey alnımın yan tarafına çarptı ve yüzüme sıçrarken görüşümü engelledi. amuru silmek için elimi kaldırdıında İŞaretli güldü ve ikinci bir avuç dolusu çamur havada uçuŐurken çamuru yere fırlattı.

Ondan kaçınmak için yana döndüm ve ıslak, yarı donmuş madde boynumun yan tarafına çarptığında irkildim. Tunıimin içine düştü ve derimin üzerinde kayarken ısındı. Özür dilemeye çalıştığında yere tkren erkeğe baktım. Bana ters ters baktı; ağzı, kendimi onların seviyesine indirmem için bana meydan okuyan bir hırıltıya dönüşmüştü.

amuru kendi ellerimde toplamak ve onların vahŐetine katılmak için.

emberlerinin diğerk tarafından bir çamur parçası daha geldi ve beni elmacık kemiğimden yakaladı. Şehrin yıkımından geriye kalan molozlar derimi ısıtırken boğazımı yakan çığlığı tuttum. Bunu bir diğeri izledi, sonra bir diğeri, etrafımı saran dik cesetlerdeki boŐluklardan niŐan aldıklarında çamur beni ve giysilerimi kapladı.

Onlara arkamı döndüm ve Caldris'in gittiğı yöne baktım. Görünürde yoktu ve diğerk İŞaretlilerin üzerime yağdırdığı aŐağılanma ve acıdan habersiz olduğumu sanıyordum.

Bunu bir Fae'ye bile yapmazdım. Yaşayan hiçbir varlığı bu Şekilde aŐağılamaz ve küçük dŐrmezdim, ama onlar bunu bana yaptılar -kendi içlerinden birine. Farklı koşullar altında bir arkadaş olabilecek birine.

Acı omzumda patladı. Beni dizlerimin üzerine kerten beyaz bir sıcaklık. Ellerim altımdaki taşa çarptı, sağ kolum ağırlığımın altında çöktü. Yüzümün yan tarafı taşın yüzeyine çarptı, acı kafatasıma yayıldı ve görüşümü yzdrd.

İçimi saran mide bulantısına karşı koyarak sol kolumu başımın üzerine kaldırdım ve arkaya doğru büktüm. Yanan ısıya uzanarak

parmaklarım bir hançerin kabzasına değdi. Omzumdan çıkıntı yaparak kolumun cansız bir şekilde yanımda asılı kalmasına neden oldu.

Parmaklarımı kabzanın etrafına dolayamadım, bıçağı etimden kurtarmak için tam olarak kavrayamadım. Sol elimi yere bırakıp kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine iterek ayaklarımı altına almak için mücadele ettim. Çamurda kaydım, bana fırlatmaya devam ettikleri keseklerden kendimi koruma zahmetine girmedim. Yalanlarına kandığım için bunu hak ettiğimi hepimiz biliyorduk ve belki de yeterince şanslı olsaydım, Caldris beni Alfheimr'a geri getiremeden önce başka bir hançer bulup beni öldürebilirlerdi. Kardeşime verdiğim söz hâlâ hafızamda yankılanıyordu, Faerie topraklarına ayak basmadan önce ölmem gerektiği bilgisi şimdi daha da önemliydi. Caldris'in kazanmasına izin veremezdim. Benim merhametimle hayal ettiği o mutlu sona ulaşmasına izin veremezdim.

"Onu buraya sen getirdin," diye suçladı İşaretlilerden biri, sesi havada bir kırbaç gibi şaklıyordu, nihayet ayağa kalkmaya çalışırken. Sallanıyordum, başım zonkluyordu ve yavaşça onlarla yüzleşmek için döndüğümde kolum yanımda işe yaramaz haldeydi. "Eğer sen olmasaydın, hâlâ özgür olacaktık."

"Buraya seni kurtarmaya geldik. Seni Fae'lerin bulamayacağı güvenli bir yere götürmek istedik," dedim omzumun üzerinden geriye bakarken başımı öne eğerek. "En azından ben öyle sanıyordum. Onun Fae olduğunu bilmiyordum."

"Muhtemel bir mazeret," dedi, bir zamanlar bahçe olan yerin taş yolun kenarına değdiği yerden daha fazla çamur toplamak için çömeldi. Bu insanlar beni tanıımıyordu. Caelum ve benim hakkımda ve paylaştığımız karmaşık tarih hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ama benim ne kadar isteksiz olduğumu anlamamış olsalar bile, onu buraya getiren kararların bir parçası olduğum konusunda haklıydılar.

Bir başka çamur kümesi göğsüme çarptı, boğazıma ve çeneme sıçradı. "Yeter," dedi ölümcül sessiz bir ses. Etrafımdaki hava hareketsizleşti, üzerimden akıp giden öfkesiyle zaman içinde donmuş gibi görünüyordu. I

Kişisel deneyimlerimden biliyorum ki, sessizlikte ortaya çıkan derin öfke, yüzüme bağırان bir adamın sığ öfkesinden çok daha tehlikeliydi.

Soğuk, hesaplanmış öfke çok daha korkutucuydu.

Bana doğru yaklaşan Caldris'e tüm ihtişamıyla bakmak için döndüm. Ölüler onun için ayrıldı ve tek kelime etmeden geçmesine izin verdi. Ellerini yüzüme doğru kaldırdı, başımı avuçlarının arasında kavradı ve başparmaklarıyla derimdeki çamuru fırçaladı. Çamurdaki molozların yanağımda bıraktığı sıyrıklara baktı, bakışları düşerken yola çarptığım diğer yanağımdaki şişliğe kaydı.

Omzumdaki bıçağa dokunmadı ama onu görmüş olması gerektiğini biliyordum. Yaklaşırken parıldayan kabzayı fark etmiş olmalıydı. Bir elini boynuma doğru indirirken burun delikleri alevlendi, sanki bana dokunmaya cesaret edemiyormuş gibi tenimin üzerinde geziniyordu. Sonunda dokunduğunda, eli omzumu kavradı ve parmakları bıçağın etrafında zonklayan deriye dokundu. Elini çekti, bir süre başparmağındaki kana baktıktan sonra parmağını ağzına götürdü ve kırmızı sıvıyı derisinden emdi.

"Hangisi?" diye sordu ve başını sallayarak İşaretli Fae grubunu işaret etti.

Yutkundum ve başımı sallayarak soruya cevap vermeyi reddettim. Hançeri kimin attığını bilseydim bile, onları bekleyen kadere mahkûm etmezdim. Caldris'in öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum ve bana zarar verdiğini düşündüğü insanlara ne yaparsa yapsın, bunun iyi olmayacağını biliyordum.

"Kendi türünüzün eşlerini öldürecek misiniz?" Başımı yana eğerek sordum.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi, siyah gözlerini tekrar onlara çevirdiğinde çıkan ses tamamen insanlık dışıydı. Kararsızlığı öfkesiyle savaşıyordu.

Sonunda omzumdan çıkıntı yapan hançerin kabzasını kavramadan önce yüzüme bakarak hâkimiyet mücadelesi veriyordu.

Ben acı içinde haykırırken bıçağı etimden çekti. Beni yakalayıp sabit tutarken dizlerim çöktü ve aynı bıçağı bileğinin üzerinde gezdirmeye başladı.

Havada benimkiyle karışan kanının kokusu beni bir solukta bıraktı, yüzüme doğru kaldırdığında istenmeyen bir aşinalık şoku yaşadım. Açtığı yaradan damlayan kan, ayaklarının dibindeki yere sıçradı. Yutkundum, i ç i m d e k i tuhaf kıpırtıyı bastırmaya çalıştım. Anlamaya başlayamadığım bir dürtü içimde kabardı. Bu açlık değildi, bana tanıdık gelen bir şey de değildi ama sanki onun kanında bekleyen bir tamamlanmışlık hissi vardı. "Binlerce bıçağın acısını hissetmeyi tercih ederim

senin herhangi bir parçanın içimde olduğu bilgisine katlanmaktan daha iyidir."

Kanı yere damlamaya devam ederken başı yana doğru eğildi. "Kanımın zaten içinde olduğunu sana hatırlatmalı mıyım? Benim sikimi aldığını? Lanet olası ruhumun senin içinde var olduğunu?" diye sordu, kara gözleri benimkileri esir almıştı.

Başparmağını bileğindeki kanda gezdirerek dudaklarıma bastırdı, böylece ona açılma arzum neredeyse dayanılmaz hale geldi. Daha sert itti, kanını dilime değdirebilmek için dudaklarımı ayırmaya zorladı. Kanının tadı üzerimde yıkandı ve geri çekilirken ruhumdan bir inilti yükseldi. Ben izlerken bileğinin derisi tekrar birbirine bağlandı ve kendi yaralarımın, bölgeyi gergin hissettiren karıncalı bir sıcaklıkla iyileştiğini hissettim. "Gereksiz yere acı çekmene izin vermeyeceğim, yıldızım. Özellikle de ne yaparsan yap, beni asla kemiklerinden söküp atamayacakken. Senin ruhun benim. Bunun ötesinde hiçbir şeyin önemi yok."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



Caelum'un ordusu Calfalls'un yıkık dökük sokaklarında ilerliyordu - bir zamanlar onun olan ve Caldrys olarak Orada yaşayan insanlar tarafından tapınılırdı.

Ona düşman olduklarında, ona işkence ettiklerinde ve onu parçalara ayırdıklarında yok ettiği şehir.

Bir iskeletin parmak kemiklerinin, bir kadının elbisesinin eteğindeki kumaşı yırtıp pazusunu kesen yaranın etrafını sarmasını izlemek kadar rahatsız edici bir şey yoktu. Hayatta kalan Fae İşaretliler korumalarının çemberinde toplanıp garip bir şekilde nazik dokunuşlardan ürkerken, ölümler yaşayanlarla ilgileniyor, yaralarıyla ilgileniyordu.

Ordunun artık ihtiyaç duymadığı kalan kısmı törensiz bir şekilde yere düştü ve aşıladığı canlılık onları etlerinin yere çarpmasıyla terk etti. Toprağa çarpan gümbürtüler ruhumda yankılandı, kendi cehaletimle neden olduğum ölümleri hatırlattı.

Caelum, Sis Muhafızı onu kesmeden önce kurtaramadığı düşmüş İşaretlilerden birine doğru ilerledi ve parmaklarını adamın göz kapaklarına hafifçe dokundurup kapattı. İskeletlerden birine baktı, onun taş döşeli sokağın yanındaki tozlu toprağa doğru yürümesini izledi ve

parmaklarının kemiklerini kazdı. Toprağı taşın üzerine çekerek bir çukur açarken, başka bir iskelet de yardım etmek için gruptan uzaklaştı.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Kazmaya devam etmelerini şaşkınlık ve dehşet arasında bir şeyle izleyerek sordum. Yaşayan herhangi bir insanın tırnaklarının altına sokulan onca toprağın acısını hissedeceği gerçeğine rağmen durmadılar.

Tırnaklarının olmadığını kendime hatırlattım.

"Herkes bir cenazeyi hak eder," dedi ve bana onaylamadığını açıkça belli eden bir bakış attı.

"Gömülmek mi?" Ben sordum.

"Yaşam döngüsüne yeniden katılabilmeleri için tüm bedenleri toprağa geri vermemek İlkellere hakarettir," diye açıkladı iskeletlerin kazmaya devam etmesini izlerken. Birden bana döndü, arkamdan yaklaştı ve aramızda bir nefeslik boşluk bıraktı. Ellerim hareket etme, ayaklarım da mesafeyi artırma isteğiyle titredi. Ama yakınlığının beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmesine izin vermiyor, ona bu zevki tattırmayı reddediyordum. O bunu farklı bir şeye, aşk ve nefret arasında zar zor var olan çizginin yanlış tarafına çevirecekti.

O sabah onu her şeyden çok sevmiştim. Şimdi ise ondan tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyordum.

"Ölülerimizi yakarız," dedim yerde yatan ölü adama bakarak.

Caelum irkilerek beni omuzlarımdan yakaladı ve bana bakabilmek için döndürdü. "Artık değilsin. Artık değil," dedi çenemi parmağı ve başparmağı arasında kavrayarak. "Tüm Fae ve Fae İşaretlilerine ölümlerinde uygun törenleri yapmam gerekiyor. Başka türlü benim açımdan barbarlık olur."

"Yani senin inandığın gibi olmadığı için otomatik olarak yanlış mı oluyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dudaklarımı büzerek sordum.

"Hayır. Bu yanlış çünkü tüm varlıklar öldükten sonra da bu dünyanın bir parçası olacaklarını bilmeyi hak ediyor. Bir zamanlar oldukları şeyi alıp yakmak onlara karşı işlenmiş bir suçtur" dedi.

"Çünkü sen buna inanıyorsun."

"Çünkü ben Primordial'ların torunuyum. Çünkü ölüleri ve ölümü belki de iki âlemdeki herkesten daha iyi anlıyorum. Çünkü yüzyıllar boyunca ruhlara Baba ve Anne'nin hükmünü beklemeleri için Boşluğa kadar rehberlik ettim."

"Biz öldükten sonra bize ne olacağını neden umursuyorsun? Onu tanıımıyordun. Muhtemelen hiçbir zaman da tanımayacaksın," dedim ve sesimdeki şiddetin azaldığını fark ettim. Anlamak istiyordum, bu kadar az değer veriyor gibi görünen bu erkeğin, ruhlarımız bedenlerimizi terk ettikten sonra ne olacağını neden bu kadar önemseydiğini kavramak istiyordum. Ve yine de, bu bedenlere saygısızlık etmeye ve onları sözde cenaze törenlerinden mahrum bırakarak kendi amacı için topraktan çıkarmaya istekliydi.

İskeletler Fae İşaretli erkek için sığ mezarı kazmayı bitirdi ve Caelum adamı kollarına almak için yanına çömeldi. Cesedi dikkatlice çukura indirdi, pantolonunun cebine uzandı ve iki parlak gümüş sikke çıkardı. Adamın göz kapaklarının her birinin üstüne birer tane yerleştirdi ve ben onu dikkatle incelerken dikkatini tekrar bana çevirdi. "Önemişiyorum çünkü zamanı gelse birinin senin için de aynısını yapmasını isterdim. Önemişiyorum çünkü Fae'ler çok güçlendikten sonra cadılar bizi doğanın dengesini korumamız için lanetledi. Yaşam döngüsü bu dengenin bir parçasıdır ve buna saygısızlık etmek doğanın kendisini tehdit etmektir."

"Neden sikkeler?" İskeletler yerden aldıkları toprağı tekrar çukura itmeye başlarken gözlerimi kapatarak sordum.

"Feribotçu bedava çalışmıyor. Sikkeler olmadan ruhların Styx Nehri'ni geçmesine ve Boşluğa girmesine onlarca yıl izin verilmeyebilir. Yüzyıllar süren yaşamım boyunca onun ücretini sayısız kez ödedim, ama şimdi bunu yapacak Tar Mesa'da değilim. Bu süre zarfında ölen herkes savunmasızdır."

Yerdeki delikten uzaklaşarak diğer İşaretlilerin beklediği caddenin ortasına doğru ilerledi.

Ellerini yanında asılı durdukları yerden kaldırdı, avuçlarından ve kollarından yayılan mürekkep gibi karanlık dallar etrafımızda yere düştü. Sis Muhafızlarının cesetleri bir kez daha ayağa kalkarak şehir merkezinin dışındaki toprak alana doğru ilerledi. Toprağın üzerine diz çöktüler ve diğerlerinin adam için kazdığı çukura benzer şekilde ellerini toprağa gömdüler.

"Düşmanlarının kendi mezarlarını kazmalarını izlemenin katartik bir yanı var," dedi bana dönerek. Gözleri mavi mavi parlıyordu, vücudundan yayılan güç havayı boğucu hale getiriyordu. O güçlü bakışlar üzerimde yoğunlaştığında nefesim ciğerlerimden çekildi ve göğsümde sıkışıp kaldı.

Şimdi ne olduğunu bilsem, onu tüm ihtişamıyla görsem bile, aşık olduğum adamın izleri hâlâ vardı. Tanrı'nın içinde hâlâ insana dair notlar vardı ve ona bakmanın hiç acı verip vermeyeceğini merak ediyordum.

"Bana öyle bakma," dedi, beni tüketen duyguyu anlamış gibi kaşlarını birbirine yaklaştırarak. Ama içimdeki kalp ağrısına başka bir şey daha eşlik ediyordu: İçimdeki şey özgür kalmak için savaşıırken kötülük içimi parçalıyordu. Kalbim göğsümde sarsılıyor, hayalet pençeler çarpan etime saplanıyordu, sanki ait oldukları yaratık özgürlüğünü kazanmak için beni yiyip bitirebilirmiş gibi. Düşmanlarının kendi mezarlarını kazması, benim de aynısını istememe neden oldu. Onun ruhu benimkinin en karanlık kısımlarından besleniyor, kendim için istememem gereken o kapsamlı intikamı arzulamama neden oluyordu.

"Caelum," dedim, herhangi bir zayıflık göstermek istemesem de sesim bir yalvarış gibiydi. Şu anda içimde var olan şey daha önce hiç olmamıştı, elimdeki gölgeli dallar uzanmak ve ölüleri kontrol etmek için kullandığı güce dokunmak için yalvarıyordu. Beni çağırıyorlardı, sanki yaşayanlardan çok ölümlere aitmişim gibi beni kendilerine doğru çekiyorlardı.

"Ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Bana her baktığında beni gerçekten *görmediğini* bilmek?" diye sordu bana doğru adım atarak. Her yavaş adım onun gücünü daha da yaklaştırıyor, sonbaharda yaprakların çürümesi gibi misk kokulu çürüme kokusu üzerime sinerken beni o boğucu kucaklamayla sarıyordu. Arkasında taze ve keskin bir şey vardı, Caelum'un kokusu onun gücüyle gelen pusun içinden sızıyordu. "Sana gerçek halimi gösterirsem benden kaçacağını bildiğin için mi?"

"Her şeyin yarı gerçek olduğunu bilmek ne kadar acı veriyor biliyor musun?" Kontrol için savaşıırken eğildim ve bir elimi kalbime bastırarak sordum. Bana dokunursa, içime koyduğu her şeyi zorla serbest bırakacak, istemediğim gücü benden çekip alacaktı.

"Dünya kadar vaktimiz var, min asteren," dedi bir adım ötede duraksayarak. Sanki dokunuşuna tahammül edemeyeceğimi, insanlığımdan bir adım daha uzaklaşmaya dayanamayacağımı hissetmiş gibiydi. "Yaptığım her şeyin senin için olduğunu, hayatındaki kaçınılmaz geçişi kolaylaştırmak ve seni gelecek olanlardan korumak için olduğunu yakında göreceksin."

"Ne geliyor? Eşin olmaya zorlanmaktan başka bir şeyden mi bahsediyorsun?" diye sordum ve eğer vücudumu saran acı olmasaydı, alay edebilirdim. Sanki kurban kendisiymiş gibi davranıyordu ve istemediğim bir bağ yüzünden başıma gelenler üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

"Seni eş bağıny kabul etmeye zorlayamam," dedi dişlerini sıkarak. "Şu anda benim hakkımda ne düşünürsen düşün, Fae'ler insanların geçmekten çekinmediği bazı sınırları aşmazlar. Biz tecavüz etmeyiz. Seni istemediğin bir evliliğe zorladığımız gibi, sonsuza dek sürecektir bir bağa zorlamayız."

"Her halükarda beni Alfheimr'a gelip yanında yaşamaya zorlayacaksın," dedim, bacaklarım altımdan çıkmakla tehdit ediyordu. Ölüler Tanrısı gözlerini göğsüme bastırdığım elime dikti, sanki o gücü içime geri itip kaçmasını engelleyebilmişim gibi. O

Başını yana eğdi ve arkasında daire olan elini göğsümün üzerinde gezdirmek için kaldırdı.

"Hayır," dedi üzüntüyle başını sallayarak. Elini yavaşça bıraktı, omzunun üzerinden Sis Muhafızlarının kendi mezarlarını kazdıkları yere bakarken şok edici parlak mavi gözleri siyaha döndü. Biri hariç hepsi açtıkları çukurlara düşmüş, geri kalan üyeler gömme işine yardım ederken toprağı üzerlerine çekmişlerdi. "Eğer bunu seçersen, seni Kışlık Saray'da hayatını sürdürmen için bırakacağım. Annem sana kendisinden biriymişsin gibi bakacak ve ben uzak duracağım."

Onu inceledim, neden böyle bir taviz verdiğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Beni kendisine aşık etmek için bu kadar zahmete girmişken neden böyle bir şeye izin versin ki? Tüm bu konuşma bana bir tuzakmış gibi geliyordu. "Anlamıyorum."

"Sen benimsin, ben de senin. Ama eğer beni benim seni sevdiğim gibi sevmiyorsan, seni benimle olmaya zorlamayacağım yıldırım. Kış Sarayı'nda güvende olacaksın ve doğal zamanın geldiğinde gerçek ölümünü yaşayacaksın," dedi ve gözleri yanımdaki yere düştü.

"Peki sen nerede olacaksın?" Caldris hakkında bildiğim her şeyi düşünerek sordum. Bana anlattığı hayat hikâyesinde verdiği ipuçlarının ardındaki gerçeğe dair aklımda sadece sorular vardı.

"Beni eşin olarak kabul edeceğin gün gelene kadar, benim yerim Gölge Divanı olmalı. Ve eğer bir insan olarak son ölümünü gerçekleştirirsen, yargılanmayı beklemek üzere Boşluk'ta sana katılacağım," diye cevap verdi ve son Sis Muhafızı'nın kalan son deliğe inişini izledi. İskeletlerden biri Fae İşaretli'den ayrılarak onu düzgün bir şekilde gömme görevini üstlendi.

İskelet sonuncusunu da gömmeyi bitirip üniformalarını tamamen ortadan kaldırdığında ve bize çoktan ölmüş olanlardan başka bir şey bırakmadığında Caelum bana bir el uzattı. Kontrol etmesi gereken ölü sayısı yarıya inince gücü daha az boğucu bir güce dönüştü,

ve hava aceleyle ciğerlerime geri döndü. "Buna neden izin veriyorsun?" Uzattığı eli görmezden gelerek sordum.

"Çünkü sen eş bağıını kabul edene kadar, ben her zaman olduğum gibiyim. Kendi hayatında tutsak olmanın ne demek olduğunu bilen tek kişi sen değilsin, min asteren. Yanımda tutsak olman yerine seni olabildiğince özgür görmek isterim."

"O zaman beni Nothrek'te bırak," dedim, parmakları nazikçe elime dolandığında irkildim. Titreyen elimi kucakladı ve başparmağını arkasındaki gölge izinin üzerinde gezdirdi.

"Seni burada acı çekmen ve zamanın gelmeden ölmen için bırakmayacağım. Catancia'da rahat edeceksin ve eğer zamanı gelirse dolu dolu bir hayat yaşayabileceksin," dedi alnını benimkine yaklaştırarak. Obsidyen renginin ardında bir mavi patlamasıyla renklenmiş koyu gözlerinde acı vardı ve fikrimi değiştireceğimi hâlâ umduğuna dair aklımda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Yapamazdım. Beni katlanmak zorunda bıraktığı ihanetten sonra olmazdı. Eğer ona güvenemiyorsam, aramızda titreşen eş bağıını kabul edersem benim iyiliğimi düşüneceğine nasıl güvenmeye başlayabilirdim ki?

Her yaklaştığında beni çektiğini, gözlerinin benimkilere dikildiği anlarda beni sıkıca çektiğini hissettim. Cazibesi görünüşünü gizlemekten çok daha fazlasını yapmıştı; bizi birbirimize bağlayan bağı maskeleyiş, ölçülebilir bir şekilde azaltmıştı.

"Hayatım için ne istediğim senin için hiç önemli değil mi? Bir keresinde ölümü seçmeye hazırdım. Özgürlüğüm anlamına gelseydi, bunu tekrar seçmeyeceğimi düşündüren şeyin ne olduğundan emin değilim," dedim, o çarpıcı derin bakışlara bakarak. Bir elini koluma doğru kaldırdı, altın rengi teninin benimkinin koyu bronz rengiyle kontrastı ağzımdan bir nefes çıkmasına neden oldu. O her zaman benden daha açık tenliydi ama şimdi teni güneşin karla kaplı tarlalardaki parıltılı yansıması gibi parlıyordu.

"Ölmeye hazır mıydın?" diye sordu, sesi alçalarak. Bu konuyu derinlemesine konuşmamıştık, benim sadece bir çocuk olduğum gerçeğini hiç irdelememiştik.

Peçe çöktüğünde ölümden birkaç dakika uzaktaydı. Bana bakarken gözleri kısıldı, burun delikleri açıldı. "Perdeyi aralamadan önce istifa ettiğinizi hissettim. Açıklamak ister misiniz?"

"Pek sayılmaz," dedim, soruyu bütünüyle geçiştirerek. Caelum Lord Byron'ı ve bana duyduğu iğrenç ilgiyi biliyordu ama bu kaderin bana ne kadar korkunç görüldüğünün ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu.

Caelum benim sırlarıma sahipti. Caldri daha fazlasına sahip olamadı.

Gergin bir kahkaha gırtlığında gümbürdedi, hem rahatsız hem de eğleniyordu. "Senden bana yalan söylememeni istemiştin," dedi ve çok daha az ciddi durumlarda bunu yaptığım onca zamanı hatırlayarak kaşlarını kaldırdı.

"Sanki ne istediğin umurumdaymış gibi," diye alay ederek varlığından uzaklaştım. Elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırarak beni ölülerinin kalan İşaretlileri koruduğu yerden uzaklaştırdı. Beni geldiğimiz yoldan geri götürürken kendi aralarında fısıldaşıyorlardı, ben omzumun üzerinden onlara bakarken onlardan ayrıldım. "Nereye gidiyoruz?"

"İlgilenmemiz gereken bir ölü daha var," dedi, şehrin sokaklarında manevra yaparken sesi alçalıyordu. Demir zincirler beni boğazımdan yakaladığında üzerinden atladığım taşın yanından geçtik, sonra Beck'in kaybolduğu ve Melian'ın bıçaklandığı ana caddeye dönmek için dolambaçlı yoldan yürüdük.

Kızın buruşmuş bedeni gözümün önüne geldiğinde adamın elinden kurtuldum ve yıkık caddeyi aceleyle geçerek kızın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Saldırıdan sonraki anlarda ona gidememiştin, hayatta kalmaya odaklanmam bir Fae İşaretli'nin bile iyileştiremeyeceğini bildiğim bir yaralanmanın önüne geçmek zorundaydı.

Elim, gövdesindeki yaranın ve oradan sızan kan ve kanın üzerinde gezinirken titredi. Vücudu titredi, gözlerini zorla açarken kesik kesik bir nefes aldı. Fae İşareti bir ipucu ile parladı

Viniculum'undaki güç onu engelleyemediği bir şeyden kurtarmak için çalışıyordu.

"Yaşıyor!" Bağırdım ve arkamı döndüğümde Caldris'in beni beklediğini gördüm. Acı dolu gözlerle ona bakıyordu ve Melian'ın ona ters ters bakacak gücü bile olmadığını fark ettim. Bakışları birleştiğinde gözlerinin yumuşadığını görmek, muhtemelen tüm farkındalıkların en kötüsüydü, ne kadar ileri gittiğinin bir sonucuydu. "Onu iyileştirmek zorundasın."

Caldris bakışlarını bana çevirirken dudaklarını büzdü. "Elimden gelse yapardım, min asteren."

"Beni önemsiz bir şey için iyileştirdin! Sadece ona kanını ver-"

"Kan büyüğü sadece Eş Bağı içinde işe yarar. Bir Fae, ruhumuzun diğer yarısı olmayan bir insanı iyileştiremez," diye açıklayınca çaresizlik içinde başımı öne eğdim. Onun yaşamasına, bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım vardı. Uzaklaştı ve Melian'ın elini tutup yanağıma götürmem için bana bir an verdi. Kan onunkini kaplamıştı, sanki gelmekte olduğunu bildiği ölümü engellemek için uzanıp bağırsaklarını vücudunun içinde tutmaya çalışmıştı.

"Sorun değil," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti. "Alfheimr'a gitmektense ölmeyi tercih ederim zaten."

"Her şey yolunda değil. Tünellere geri dönmeli ve onları Caelum hakkında uyarmalısın. Seni dinlemeliydim. Onun ne olduğunu göremeyecek kadar kör olmamalıydım," diye fısıldadım, kelimeler aramızda geziniyordu.

Dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüştü, bunun doğru olduğunu benim kadar iyi biliyordu. Bunca zaman beni bir aptala dönüştürmüştü. "Ondan uzaklaşmalısın," dedi ve devam etmeden önce bir an acı içinde yutkunarak durakladı. "Ne kadar güçlü olduğunu zaten gördün. Eş bağı tamamla ve tüm potansiyeline erişirse neler olacağını bir hayal et. Ne pahasına olursa olsun Estrella, seni Alfheimr'a götürmesine izin veremezsin."

Gözleri benimkilere dikilmiş, parmakları elimi zayıfça sıkarken sözleri kesildi. "Sıkmayacağım. Söz veriyorum," dedim, ne olursa olsun ona ve kardeşime verdiğim sözleri tutmam gerektiğini biliyordum.

Caldris'in beni Peri Diyarı'na götürmesine izin veremezdim.

Gözleri yarı yarıya kapandı, nefes almaya devam ederken bile vücudu sarkıyordu. "Beni bu ıstıraptan kurtar," diye inledi ve elini benimkinden çekip bir kez daha yarasına dokundu.

Caldris hiçbir insanın duyamayacağı kadar uzakta olmasına rağmen onun yakarışını duymuş gibiydi. Bize yaklaşırken kılıcını kınından çıkardı ve benim şaşkın bakışlarımı görmezden geldi. "Gözlerini kapat Melian," dedi bir elini gözlerine götürerek. Gözlerini sonuna kadar kapattı. "Bir sonraki hayatın seni bize geri çağırana kadar Boşluk'ta huzur bulabilirsin ya da Valhalla'da Baba'nın yanında huzur bulabilirsin."

"Kadınların Anne'nin egemenliğinde olduğunu mu sanıyordun?" diye sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi.

Caldris göremese de ona gülümsedi. Tahammül edemiyor gibi görüldüğü kadına karşı ilk kez bu kadar içten gülümsüyordu. "İnsanlar böyle düşünür ama Baba ve Anne senin inandığın gibi cinsiyetçi yapılar değildir. Baba senin gibi bir savaşçıyı kollarını açarak karşılayacaktır." Kılıcını kızın boynuna dokundurarak düzgünce bir yol açtı ve kalbini tehlikeye atmadan ya da onu doğal zamanından önce gerçek ölüme zorlamadan hayatına çabucak son verdi. Caldris kılıcını sırtındaki çapraz kınına geri koyarken, kızın kolu gövdesinden ayrılarak molozlarla kaplı zemine düştü.

Direnış'in lideri olan ve kadınların daha aşağı görüldüğü bir dünyada hayattan daha büyük görünen kadına baktım. Kemiklerin taşa sürtünme sesi beni düşüncemden uzaklaştırdı ve Caldris'in çağırdığı iskeletin bir taş alıp yolun yanındaki toprağı kazmak için kullanmasını izledim.

"İzin ver de onun insan cenaze törenini ben yapayım," dedim, Melian'ın seçebilseydi arzu edeceği ölümü onurlandırmak istiyordum.

Caelum'un gözleri bana bakarken maviydi ve göldeki ilk kış ayazı gibi parlıyordu. "Ona uygun bir cenaze töreni yapmak zorundayım," dedi ve yapmak zorunda olduğu şey için özür diliyor gibi görünse de, bir insanın kendisi için seçeceği şeyi kabul etmesi gerektiğine dair aklımda çok az şüphe vardı.

İskelet mezarını kazarken sessizce diz çöktüm ve Caelum'un onu yavaşça kollarına alıp yerdeki çukura indirmesini izledim. Gözlerine iki gümüş sikke yerleştirdi, parıldayan metal boğazımdan boğuk bir hıçkırığı sürükledi, sonra ilk avuç toprağı cesedin üzerine geri attı. Melian gözden kaybolana ve geriye sadece toprak kalana kadar o ve iskelet onu gömmek için birlikte çalıştılar.



C Melian gözden kaybolunca Aldris bana döndü, yanaklarımdaki nemi görünce bakışları yumuşadı. "Özür dilerim, Küçüğüm," dedi ve uzanıp çenemi iki parmağının arasında kavradı. Teninin benimkine değen serinliği bedenimi saran uyuşukluğu delip geçti ve beni boğmakla tehdit eden tiksindirici bir hüznle doldurdu.

Birkaç dakika boyunca, beni eşi olarak almak isteyen erkekten uzaklaşmazsam hayatta kalacağımdan ya da başıma geleceklerden korkmadım. Sadece Peçe'nin kenarında hissettiğim o hoşnutluğu bir kez daha hissetmek için garip, kalıcı bir arzu vardı. Boşluk beni beklerken ve adımları çağırırken, kısa bir süre için bile olsa artık acı çekmeyeceğimi biliyordum.

Bu dünya çirkindi. Çiğ ve acıydı ve devam etmeye değmeyecek kadar çok ölümle doluydu. Caldri's'in istediği olursa geçmişimin ve sevdiğim insanların hayaletleri sonsuza kadar peşimi bırakmayacaktı ve ben buna dayanacak kadar güçlü olduğumu düşünmüyordum.

"Zamanım geldiğinde bir cenaze ateşi istiyorum," dedim, sesimin boşluğu aramızdaki küçük mesafeyi delip geçerken kelimeler boş geliyordu. Dikkatimi yüzüne ve sert açıklamam karşısında yüz hatlarını buruşturan acıya odakladım. Ne olduğunu anladı

onu tanımlayan her şeyin reddedilmesi idi. "Gözlerimde bozuk para yok. Ruhumun dolaşmasını ve geçişi beklemesini istiyorum. Bir sonraki hayatta sana dönmeden önce daha fazla zaman istiyorum."

Gözleri kapandı, dişlerini agresif bir şekilde en alttakine geçirirken dudakları yana doğru büküldü. Bir kez daha açtığı anda koyu renk gözlerinde parlayan melankoli neredeyse ciğerlerimden nefesimi çalıyordu. "Beni incitmek mi istiyorsun, yıldızım? Amacın bu mu? Sanki zaten sensiz yüzyıllara katlanmak zorunda değilmişim gibi?"

Toprakta diz çöküp iskeletlerin Melian'ı gömmesini izlediğim yerden kalktım ve Caldri's'in eli çekilince boyum uzadı. "Sadece seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedim çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakarak. "Eğer bu, evim diyebileceğim bir yer olmadan amaçsızca dolaşmam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Hüzünle gülümsedi, elini kaldırdı ve boynumun kenarındaki Fae İşaretine dayadı. "Sadece kendini cezalandırmış olursun. Senin için bir sonraki hayat olmayacak. Seni bana geri getirecek bir reenkarnasyon olmayacak. Bu senin son hayatın, Min Asteren. Zaten çok uzun yıllar kaybettik," dedi ve elimi yanımdan tuttu. Elimi *Viniculum*'unun üzerine yerleştirdi ve bedenimi bir sıcaklık dalgası kaplarken onun pozisyonunu yansıttı. Kapalı bir çember gibi, enerjisi benim içimden geçip ona geri dönüyor, bizi aramızda büyüyle içimde olduğu gecelerden çok daha samimi hissettiren bir şekilde birbirine bağlıyordu. "Lütfen, mutluluk için son şansımızı boşa harcama."

"Bana yalan söyleyen bir adamla mutlu olabileceğimi düşünmen büyük cesaret," dedim, alnını alnıma değdirirken sesim soluk soluğaydı. Gözlerindeki karanlık ruhuma bakıyor, düşüncelerimi zihninden çalmakla tehdit ediyordu. Eğer bulabilirse onları bana karşı kullanacağından hiç şüphem yoktu.

"Ben bir insan değilim, min asteren. Beni bir insana uyguladığın standartlara tabi tutmayı bırakmalısın," dedi başparmağıyla çenemi okşayarak. "Fae'lerin farklı dürtüleri vardır. Eğer bir insan kendini kaybederse

Karısı, eninde sonunda başka birini bulacaktı. Fae'lerin sadece bir eşı vardır. Tüm yaratılışıta bizi tamamlanmış hissettirebilecek tek bir varlık vardır. Bize çocuk sevinci verebilecek tek bir kişi. Sizce bir insan bu şartlar altında yaşasaydı ne yapardı?"

Sessiz kaldım, aramızdaki boş hava vermem gereken tüm cevabı veriyordu. İnsanoğlu istediğini hiç düşünmeden alıyordu. Bizi kendi ihtiyaçlarına boyun eğmeye zorluyor, bir yandan da sanki döner kapıymışız gibi davranıyorlardı.

Değiştirilebilir.

"Onların kötü davranmış olması sizin davranışınızı mazur göstermez. Bu sadece hepinizin kötü olduğu anlamına gelir ve ben bu Tanrıların terk ettiği dünyada belki bir tane iyi adam vardır umuduna tutunmuştum. Bana umut etmekle ne kadar yanıldığımı gösterdiğin için teşekkür ederim," dedim gözlerimi onunkilerden ayırarak. Aramızdaki bağın kopması, hemen ardından gelen anlarda nefes almayı imkânsız hale getirdi.

"Belki de o gece ahırda seni kardeşinin yanından almalıydım? Benimle eşim arasına girmeye cüret ettiği için onu öldürüp seni evime mi götürmeliydim? Sana çoğunun asla sahip olamayacağı bir şey verdim: Kendin hakkında bildiğini sandığın her şeyi elinden almadan önce beni tanıma, beni sevme şansı." Boynumdaki işaretin üzerindeki el aşağı doğru kaydı, avucu kalbimin hemen üzerinde durduğu kenarlara bastırdı. "Benden istediğin kadar nefret ediyormuş gibi yapabilirsin, min asteren, çünkü ben gerçeği biliyorum."

"Hangi gerçek bu?" Parmaklarını elbisemin yakasının göğsümü açıkta bıraktığı yere sokarken sesim titreyerek sordum. Çıplak teni benimkine değdiğinde nefesim kesildi, bizi ayıran tek şey çamurun kaygan tabakasıydı.

Elimi boynundan aşağı indirdi ve tuniğinin gevşek bağcıklarının içine sokarak altındaki çıplak, altın tene dokundurdu. Elim kalbinin üzerine koyarak, onun bana olan bakışının aynısını yaptı ve avucunu bana vururken sırtıttı.

Kalbim durdu.

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. O sabit uğultunun içimi yeniden doldurmasını bekledim, bana dokunan eline dehşet içinde bakarken bedenimin bir kez daha işlevini yerine getirebileceğini hissetmesini bekledim. Etrafımızdaki sessizlik, damarlarıma kan pompalayan kalbimin yankısı olmadan çok gürültülü görünüyordu.

Serbest bırakmak için savaştığım boğuk nefese karşı zorlandım, gözlerim panikle irileşti. Dehşetin sisi içinde bile göğsüne bastırdığım avucum hareketsizdi. Göğsünde kalbinin atışı da yoktu; yüzü benimkiyle aynı olması gereken bir yüz ifadesiyle buruşurken yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Elini bir kez daha göğsüme bastırdı, kalbimin atışları sanki hiç durmamış gibi yeniden başladı. Göğsüm genişledi, benden çaldığını fark etmediğim nefes ciğerlerime doldu. Kalbi benimkiyle ritmik bir koro halinde çarpıyor, benimkinin şarkısının ritmine tam olarak uyuyordu. "Biz bir ruhun iki yarısıyız. Göğsünün içinde atan kalp benim ve sadece benim."

"Bunu bir daha asla yapma." Kendimi onun kucağından geri çekip aramıza çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koyarken ciğerlerim kabardı. Onun gerçek haliyle geçirdiğim her anla güçlenen bağdan kendimi kurtarmanın verdiği güçle neredeyse kırımın üstüne düşecektim. Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı ve elini yanına bırakarak kirpiklerinin arasından tehlikeli bir şekilde parıldayan gözleriyle bana baktı.

"Neyi?" diye sordu, yüz hatlarına vahşi bir ifade hakim olurken başını yana eğdi. Bana saldırmadan önceki anlarda avını izleyen bir yırtıcıyı hatırlattı. "Kendine ne kadar zayıf yalanlar söylersen söyle, sana geri dönülmez bir şekilde bağlı olduğumuzu hatırlatmak mı? Kader bizi birbirimiz için seçti. Bağımız tamamlanmamış olsa bile, çoğu kişiden daha güçlüdür."

Elini kaldırdı, avuç içi benimkine bakıyordu. Elim emir almış gibi kalktı, aramızdaki görünmez engele doğru bastırdı, bu bana Peçe'ye dokunduğum ve diğer tarafta bir varlık hissettiğim günü hatırlattı

kısacık bir an için. Kaderin tek bir altın ipliği belirdi, parmaklarımın ileri geri hareketini izlerken solan ışıkta parlıyordu. İp orta parmağımın etrafına dolandı ve aramızdaki boşluk boyunca uzanarak onunkine dolandı.

"Sen bile kaderinden kaçamazsın yıldızım," dedi ve elini, iplik birleşen ellerimizin etrafına dolanana kadar ileri doğru bastırdı. "Eğer sen ölürsen, ben de peşinden gelirim."

"On iki kez öldüm ve sen hâlâ bana işkence etmek için buradasın," dedim, parmaklarımızı birbirine geçirirken geri çekildim.

"O zaman tanışmamıştık. Bağımız güçlenmemiştir. Sen son hayatında değildin, Min Asteren. Tüm bunlar bir Fae'nin eşini öbür dünyaya kadar takip edip etmeyeceğine katkıda bulunur. Bağ tamamlanmış olsun ya da olmasın, artık birbirimize bağlıyız," diye cevap verdi ve ipliğin gözden kayboluşunu izledi. Sonunda elimi çektim ve geriye doğru tökezlerken kendimi kurtardım. Beni diğer İşaretli Fae'lere götürecek olan molozlarla kaplı yola doğru döndüm.

"Sana bakmaya bile tahammül edemezken aramızdaki bağ nasıl güçlenebilir?" Omzumun üzerinden ona kısa bir bakış atarak sordum. Sevdiğimi sandığım adamın kalıntıları kalbimi neredeyse ikiye bölüyordu ama bana bakan erkek her zamankinden çok daha fazlaydı. Daha uzun, daha geniş, daha tehditkâr ve tehlikeliydi ve ruhani yüz hatlarının sert yapısına rağmen bir şekilde nefes kesici derecede güzeldi.

"Fae dünyasında var olmanın ilk kuralı: Bir avcıya asla sırtını dönmemelisin," dedi arkamdan yaklaşarak. Bir an için bana dokunmadı, varlığı omurgamda kaldı. Kıpırdamadan durdum, dönüp ona bakmayı ve bakışlarımın ağırlığını ona vermeyi reddettim. Gözlerim yaşlarla yanarken ya da kederim her uzvuma yapışmışken olmazdı.

Melian'ı uzun zamandır tanıımıyordum ve yıpratıcı kişiliğiyle onu her zaman sevmemiştir, ama önemsemiştir ve saygı duyduğum biri haline gelmişti.

o zaman. Onun da ölümler kervanına katıldığını bilmek -kardeşimle birlikte benim de ulaşamayacağım bir yerdeydi- hayatım tehlikedeysen hissetmeme izin vermediğim keder beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Kolunu dizlerimin arkasına bastırarak beni ayaklarımdan kaldırdı ve Caldris beni kucakladığı gibi kısa bir an için ağırlıksız hale getirdi. Beni göğsüne bastırdı, hafifçe havaya fırlattı, ben de vücudumu onun tutuşuyla kaydırdım ve panik içinde kollarımı boynuna doladım.

"Beni yere bırak!" İtiraz ettim, bunu pek de şefkatli olmayan bir şekilde yapabileceğinden korkarak ona yapıştım. İkimiz de biliyorduk ki, roller tersine dönseydi, onu yere ilk bırakan ben olurum ve kafasını bir kayaya çarpmasını umardım.

"Bu seçenekle pek ilgilenmediğimi fark ettim," diye düşündü, engibeli arazide ve taşlardaki çatlaklar onun için önemsizmiş gibi uzun adımlarla ilerlerken, yüz üstü düşme olasılığımın daha yüksek olduğunu bilsem bile.

"Beni nereye götürüyorsun?" Panik içinde bakışlarımı omzunun üzerinden çevirerek sordum. İşaretli Fae'ler karşı taraftaydı ve onlarla aramıza çok fazla mesafe koymak istediğini düşünemiyordum.

Ya kaçarlarsa?

"Seni elimizden geldiğince temizlemek için şelaleye gidiyoruz," diye cevap verdi, özellikle sivri bir kayanın üzerine çıkarak. Parmaklarımla kenarları kılıcının kabzasına değiyor, kılıcı çekip boğazına dayamayı arzuluyordum. Özgürlüğümü şiddet ve kanla almak için, onun bana sahip olacağı gibi. "Bu akıllıca olmaz, min asteren. İkimiz de beni öldürmeyeceğini biliyoruz."

Kelime seçiminin kasıtlı mı yoksa tamamen tesadüfi mi olduğundan emin olamadım. *Yapamam değil, yapmayacağım.* Bir gün, onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıydım.

"Belki de almak istediğim senin hayatın değildir," dedim boynunu çevirirken. Parmaklarım sırtındaki kavrayıştan kurtuldu, aşağıya doğru sürüklendi.

tuniğinin kumaşını sıkıca kavradı.

Söylediğim sözlerden ürküp kaçarken, vücudu kaskatı kesildi, göğüs kasları parmaklarımın altında gerildi. Gözleriyle buluşmadım, boynunun kenarına baktım ve sözlerimin bende yarattığı korkuyu görmesine izin vermek istemedim. Samhain'de ormandaki ayinden sonra bunun son hayatım olabileceğinden şüphelenirken bile bir kez Boşluğa gitmekten, hayatıma son vermekten memnun olmuştum.

Ama Baba ve Anne'nin yargısıyla yüzleşeceğimden emin olmak, onların son eyleminin bir korkaklık olduğunu bilmeleri, ölmek için tamamen farklı bir ölümdü. Daha önce, bir mahkum olarak yaşamaktansa ölümü seçmeye çalışmışım. Şimdi ise bilinmeyene karşı duyduğum korkudan ve Caldris'in içime yerleştirdiği çarpık, budaklı şeyden, aramızdaki, kendim hakkında bildiğimi sandığımı her şeyi tehdit eden bağdan kaçmak için ölümü kullanacakmışım gibi hissediyordum.

Eğer Kader'in benim için seçtiği şey buysa, Baba ve Anne bunu reddettiğim için bana kızarlar mıydı? Beni Tartarus'a atar ve ebedi lanetlenmeye mahkûm ederler miydi?

Tartarus gerçek miydi, yoksa tapınakta taptığımız Tanrılara itaat etmemizi sağlayan başka bir kurgu muydu?

Biz sessizlik içinde yaklaşırken şelalenin gürültüsü daha da arttı. Vücudundaki gerginlik hiç azalmadı, öfkem karşısında bile ondan beklediğim sakinliğe geri dönmedi. Bu lanetli bağın tuzağı etrafımda kapandığında gözlerimi yakan yaşlar nihayet düştü.

Ancak şelalenin dibindeki havuzun yanında durduğunda beni yavaşça kayaya indirdi. Gömleğine yapıştım, ağladığımın kanıtlarını saklamaya çalışırken yanaklarımı gömleğe sürttüm. Kıyafetindeki ıslak lekeyi hissetmiş olmalıydı ama tek kelime etmedi ve saygınlığımın bir parçasını bulmaya çalışmama izin verdi.

Burnumu çekip yüzümdeki son nemi de sildiğimde, Caldris başımın arkasındaki saçları avucunun içine aldı ve hafif bir baskıyla başımı kendisinden uzaklaştırdı.

mavi gözlerinin parlaklığı. Alıştığım obsidyen bakışlara hiç benzemiyorlardı, o karanlık bakışlarda bulduğum sıcaklığa hiç benzemiyorlardı.

Onlar çok... *ötekiydiler*.

"Kendine zarar vermeyeceksin. Anlaşıldı mı?" diye sordu, sesi sertti ve araştıran bakışları yüzümü tarıyordu.

"Sizden emir almıyorum. Belki de bunu düşünmek için bile ne tür bir çaresizlik hissetmem gerektiğini düşünmelisin. Hayatıma sürdüğün lekeden kurtulmayı ne kadar çok istiyor olmalıyım ki, sırf bana bir daha asla dokunamaman için kendi boğazımı kesmeyi göze alabileyim," diye hırladım.

Başını yana çevirirken suratını buruşturdu, ifadesindeki sabır azalıyordu. "Sonunda anlamsız olacak. Yaralandığın her şeyi iyileştireceğim, min asteren," dedi ve saçlarımdaki tutuşunu bıraktı. Baskının azalmasıyla boynum öne doğru eğildi, onunkine doğru düştü ve yüzlerimizi istediğimden daha fazla yaklaştırdı.

"Neden gitmeme izin vermiyorsun? Seni istemiyorum. Senin eşin olmak istemiyorum. Eminim zamanını bunu isteyen biriyle geçirmeyi tercih edersin," diye karşı çıktım ve başımı onunkinden çevirirken gözlerimi sıkıca kapattım.

Dudakları *Viniculum*'a değmek üzere alçalırken saçlarımı bir omzunun üzerinden geçirerek boynumu ortaya çıkardı. Sanki aramızda hiçbir kıyafet yokmuş gibi önümdeki toprakta diz çökerken vücudunun sıcaklığı önüme battı. "Neyi paylaştığımızı anlamak için çok gençsin. Şu anda bunu hafife alıyor olman, türüme karşı korku ve önyargıların dağıldıkça zamanla beni takdir etmeyeceğin anlamına gelmez. Üstesinden gelmeniz gereken bir ömür boyu sürecek yanlışlarınız var ama ben sizin için sabırlı olabilirim. Paylaştığımız aşkı hissetmek için zaten yüzyıllarca bekledim. Yüz yıl daha bekleyebilirim."

Kelimeleri tenime karşı mırıldandı, nefesinin ipeksi okşayışı Fae İşaretimi yıkadı ve vücuduma istemsiz bir ürperti gönderdi. Bacaklarımdaki görüntüsü kafamda uçtu, hafızamdaki görüntüler hızla art arda geldi. Bükülmüş, çarpıtılmış ve

Onun bakış açısından gösteriliyordu, böylece anıların kendilerini hatırlasam bile, tamamen yeni-farklıydılar. Caldri's burnunu boynumda gezdirip derin derin içine çekerken kalçalarım sıkıştı.

Ürperdim. "Hiç seksten başka bir şey düşünmüyor musun?"

"Ah, Küçüğüm, senin içindeyken hissettiklerim seks gibi sıradan bir şeyle ilgili değil. Seninle tek bir vücut gibi birleşmekle ilgili. Bedenlerimiz birlikte hareket ediyor ve ruhlarımız olabildiğince yakın bir şekilde birleşiyor. Bu sizi becermekle ilgili değil, her şekilde içinde olmakla ilgili. Orgazm olduğun anlar, kendini bana açtığın, duygularını paylaştığın ve böylece benim de onları hissedebildiğim anlardır," dedi boynumun üst kısmını sertçe ısırarak. "Ayrıca, benden nefret eden biri için bundan oldukça hoşlandın," diye alay etti, beni içine çekmeye devam ederken dişlerini tenimde gezdirdi.

Pelerinin altındaki kumaşı yırtmak için hafifçe geri çekildi ve yanımdaki havuzun soğuk suyuna daldırdı. Buz gibi kumaşı tenime dokundurduğunda irkildim, yüzümün kenarındaki çamurun bir kısmını nazik parmaklarıyla sildi. Bakışları üzerimde gezindi, bakışlarındaki şefkat ciğerlerimdeki nefesi çaldı.

"Senden hayal edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum," diye mırıldandım, elini tokatlayarak uzaklaştırma dürtüsüne karşı koydum. İçimde savaşıyor, onun yumuşaklığına ve yatıştırıcılığına ihtiyaç duyan yanlarımla mücadele ediyordum. Kendi türümün acımasızlığı beni nehir yatağının taşlarına doğru sürüklenmiş, derim yüzülerek kimsenin görmesini istemediğim ham kısımlarım ortaya çıkarılmış gibi hissettirdi.

"Bunu azaltmak için ne yapabilirim?" diye sordu, bezi havuzda duruladı ve boynumun çamurla kaplanmış tarafına dokundurdu. Parmakları beni temizlemek için nazikçe çalıştı, suyun beni gereğinden fazla ısıtmemesi için bezi halkaladı.

"Bırak onları," dedim, beni serbest bırakması için yalvarmanın anlamsız olacağını tamamen farkındaydım. Beni serbest bırakmaya asla razı olmayacağını zaten açıkça belirtmişti.

ama belki diğlerleri için pazarlık yapabilirim. "Sana yaptıklarından sonra hâlâ onların özgürlüğünü mü istiyorsun?"

diye sordu, bezi elbisemin yakasının altına daldırırken bir kaşını kaldırdı.

Yutkundum, dokunuşuna verdiğim istemsiz tepkiden kurtuldum. "Korkuyorlar. Beni bir düşman olarak görüyorlar ve onları suçlayamam. Ben de onların yerinde olsam muhtemelen aynı şeyi yapardım-"

"Yapamazsın," dedi Caldris sözümü keserek. "Kalbindeki öfke ne olursa olsun, böyle bir şey yapabilecek kapasitede değilsin. Hayatta kalmak için pekâlâ öldürebilirsin. Zarar verebilir ve sakat bırakabilirsin ama asla birini böylesine anlamsız bir şekilde aşağılamazsın. Bunun tek amacı sizin kalbinizi incitmekti, kendilerini korumak değil."

Alay ettim. "Beni sandığının yarısı kadar bile tanıdığını sanmıyorum," dedim başımı onunkinden çevirerek.

Uzandı, nazik parmaklarıyla çenemden kavradı ve beni kendisine döndürdü. "Kendini tanıdığını hiç sanmıyorum."

Bakışlarımı tuttu, bu sözleri inkâr etmem için bana meydan okurken bakışlarındaki meydan okuma parlıyordu. Yapamadım, söylediklerindeki gerçeği reddetmek için bir yol bulamadım. Hayatım bana yabancıydı, ama daha da kötüsü, artık tenimin içinde saklanan kişiyi tanıyormuş gibi hissetmiyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, taze yaşlar gözlerimi ve burnumu yakıyordu.

Yüzü daha da yumuşadı, dudaklarını büzüp başını öne eğerken alnında acı belirdi. "Biliyorum," diye mırıldandı.

Bu nazik ifade beni daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı çünkü gözyaşlarımın acısı daha da keskinleşerek gözlerimde nem topladı. Onu geri ittim, gözyaşlarımla savaşıırken göğsüne doğru bastırdım. "*Senden nefret ediyorum!*" Çığlık attım, yüzüm acıdan iki büklüm olmuştu.

"Biliyorum, Küçüğüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Başka bir şey söyler misiniz?! Bu olayda kurban senmişsin gibi davranmayı bırak. Sanki ben hatalıymışım gibi davranmayı bırak çünkü seni affetmeyeceğim."

"Ne söylememi istiyorsun? Şımarık, önyargılı bir velet gibi davrandığını düşündüğümü mü söylememi istiyorsun?" diye sordu ve bana dik dik bakarken bezi taşların üzerine bıraktı. "Birkaç yıl içinde bana öfkeyle söylediğin sözlerden pişmanlık duyacağını mı? O yıllar sana sonsuzluk gibi gelebilir ama benim için *hiçbir şey*. Aklın başına gelecek ve sana sunduklarımı takdir etmeyi öğreneceksin. Tek yapmam gereken beklemek."

Göğsüm kabardı, öfkemle savaşıırken nefesim kesik kesik geliyordu. Onun sözlerinden nefret ediyordum, çünkü sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordum. Benim hayal bile edemeyeceğim türden bir zamana, ömre sahipti.

Sadece beklemek zorundaydı.

Göğsünü tekrar ittim, bileklerimi yakaladığında irkildim. Beni hareketsiz tuttu, gözleri daha önce birçok kez baktığım o tanıdık karanlığa gömülürken bana baktı. "Kendinden nefret etmeden benden nefret edemezsin, Küçüğüm. Bir dahaki sefere bu bağ için beni suçlamak istediğinde bunu düşün. Ben seni seçmedim, sen de beni seçmedin." Sözleri bana karşı sert, kırıcı ve öfkeli olduğumda kendimi bildiğim her şey gibiydi. "Seni prensiplerim yüzünden bir kenara atacak kadar kindar değilim."

Onunla acı acı alay ettim. "Çok romantiksin ve insanların neden Fae'lerin vahşi olduğuna inandığını merak ediyorsun."

"Şu anda istediğin romantizm mi?" diye sordu nazik parmaklarını bileğimin üzerinde gezdirerek. Elini boğazıma doğru kaldırıp hafifçe dokunarak bıraktığında parmakları yavaşça benimle alay etti. "Yoksa beni çoktan yarattığın gibi bir canavar mı olmamı istiyorsun?" Öne doğru eğilip alnını alnıma değdirirken avuç içi boğazımın ön tarafını kavradı, parmakları boğazımın etrafını sardı.

Nezaketin tüm izleri kaybolmuştu, sadece onu tanıdığım canavar Fae'nin parlak gözlü bakışları vardı.

"Sanırım bu sorunun cevabını ikimiz de biliyoruz," dedi burnunu benimkinin yan tarafına dayayarak.

"Kapa çeneni artık," diye tersledim ve bakışlarım onun yoğun bakışlarından ayrılıp ağzına ve sert bir çizgiye dönüşmüş dudaklarının günahkâr kıvrımına kaydı.

"Memnuniyetle," diye homurdandı. Sonunda aramızdaki mesafeyi kapattı ve ağzını benimkine yapıştırdı. Bu yumuşak bir baştan çıkarmanın tam tersiydi, normalde bana dokunurken gösterdiği dikkatin antiteziydi. Bu Faerie'nin canavarıydı, dişleri alt dudağımı ısırırken ve ciğerlerimden bir nefes koparırken derisinin altındaki canavar serbest bırakıldı.

Ona açıldığım anda içeri daldı, başını eğip benden alırken dili benimkine sürtündü. Ona karşı geri itildim, ağzını benimkinden ayırmak için göğsünü ittim, onun tadı beni ele geçirdi, duyularıma ilkel bir şekilde yayıldı ve onu kendi iddiamla işaretlemek istedim.

Geri çekildi, ciğerleri kabarmış ve yanakları kızarmış bir halde bana bakıyordu. Dizlerinin üzerinde beceriksizce tökezlerken dizleri yere dayandı ve nefesimi geri kazanmak için savaşıırken bana talep ettiğim mesafeyi verdi.

Birbirimize baktığımız her an genişliyormuş gibi görünen aramızdaki uçurumdan ona baktım. Dudakları, duymak istemediğim her şeyi söyleyen bir sırtıyla yukarı kalktı, hiçbir şey yapmak istemediğim canavara isteyerek teslim olacağımı küçümseyici bir şekilde hatırlattı. Ama içimdeki alev koru karanlığın içinde yanıyor, onun dünyasını yakıp kül edeceği anı bekliyordu. Dünyaya, haksızlığa uğramış bir kadını neden asla hafife almaması gerektiğini hatırlatmak için yükseleceğim anı bekliyordum.

Gözlerim ağzına, öpücüğünün acımasızlığı yüzünden şişmiş dudaklarına kaydı. "Eğer ellerimi senden uzak tutmamı istiyorsan, bana öyle bakmayı kesmeni şiddetle tavsiye ederim, yıldırım."

"Sana hiçbir şeymişsin gibi bakmıyorum," dedim boğazımda oluşan yumruyu yutkunararak.

"Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, Küçüğüm ve sen bana, beni öpmek mi yoksa öldürmek mi gerektiğine tam olarak karar veremiyormuş gibi bakıyorsun." Dudakları endişe verici derecede kibirli bir gülümsemeye dönüştü.

"Varlığımın baş belasısın," dedim ve gözlerimi dudaklarından ayırıp ağzını dudaklarımda hissetme ve kollarının beni sarıp bir kez daha sıcaklığıyla sarmalama arzusundan kurtulmaya çalışırken acı bir gülümsemeye başımı salladım.

"Ve sen her zaman istediğim her şeysin ve daha fazlasısın," dedi ve sözlerindeki acılık olmasaydı tatlı olabilirdi. İfadesi kötülükle doluydu, sanki yardım edemiyordu ama onu beni istediği gibi istemediğim için beni suçluyordu. "Kendine yalan söylemeye devam et, min asteren. Sana söz veriyorum, dilini eğip büken yalanlara ya da kalbinin benimkiyle aynı anda çarpmasıyla çelişen hallerine inanacak kadar aptal değilim. Tüm sırlarını biliyorum."

Yüzümü buruşturdum, bakışlarım bir anlığına onunkilerle birleşti ve aramızda asılı kaldı. Ciğerlerim harabeye dönmüş şehirde koşmuşum gibi eforla kabarıyor, bedenim beni taşın üzerinde tutan kısıtlamayla geriliyordu. Tüm bu süre boyunca, içgüdüsel bir düzeyde yanlış hissettiren, içimin derinliklerine batan o acı verici bakışıyla beni sabitledi.

Sikeyim.

Beynim bunu algılamadan önce hareket ettim, kayadan öne doğru atıldım ve ona doğru ilerledim. Beni kavradı, ellerim kalçalarımın arkasına gitti ve bacaklarımı beline doladı. Ağzım tekrar onunkine çarptı; ağzını kendi ağzımla yutarken parmaklarımı saçlarına daldırdım. Başındaki tacı kavrayıp gümüş buklelerinin tepesinden kopararak yana fırlattığımda kıpırdandı. Yanı başımızdaki taştan sekerek batan güneşin ışığında parıldadı ve biz onu izlemek için kısa bir süreliğine ayrıldık.

Caldris sıırttı ve kaşını kaldırdı, bakışları şakacı bir meydan okumayla tekrar benimkine döndü. "Tekrar takayım mı? Belki de eşim

bir kralı becermek ister misin?"

"Sen Kral değilsin," dedim öfkeli parmaklarımı tuniğinin bağcıklarına indirerek. Onları yırtarak açtım, ihtiyacım olan parçasının pantolonunun içine sıkıştığı yere kadar tutuşumu indirdim ve çekip çıkardım.

"*Yine* de," dedi, kelimeler aramızda asılı kaldı. Tuniğini başından çıkarıp yanıımızdaki kayalıklara bırakırken bu ifadenin ne anlama geldiğini düşünmek istemedim. Öne doğru eğildim ve ağzını bir kez daha ağzıma aldım. Bir süreliğine onun kim olduğunu unutmaktan, beni tüketmekle tehdit eden acı verici kederden başka bir şey hissetmeme izin vermekten başka bir şey istemiyordum.

Melian için keder. Hiç var olmamış sevdiğim adam için keder
Hepsi.

Dilini ağzımın içine sokarken göğsü gümbürdedi, bir hırıltı
Beni sırt üstü yere indirirken ruhunun derinliklerinden gelen bir ses. O beni takip ederken toprak omurgama baskı yapıyor, alt bedeninin ağırlığını benimkinin üzerine bırakıyor ve tuniğimin bağcıklarını yırtıyordu. Onları çekip çıkardı ve bir elini kumaşın altından göğsümü avuçlamak için içeri kaydırıldı.

Ellerimi pantolonuna doğru indirdim, dilinin ağzıma tekrar tekrar dalmasıyla ya da göğüs ucumu sıkıştırıp üzerimde dolaşan hislere acı katmasıyla işlevini yerine getiremeyen paniklemiş parmaklarımla çılgınca çözdüm.

Bağcıkları çözülür çözülmez içeri uzandım ve elimi uzunluğunun etrafına sardım, onu kökten uca pompaladım ve yanıt olarak gelen iniltiden büyük bir memnuniyet duydum. Pantolonunu kıcının altına doğru itti ve benimkini çözmek için aramıza uzandı.

Vücudumdan aşağıya doğru öpüşürken beni dudaklarından mahrum bıraktı, pantolonu kalçalarımın altına sızdırırken yüzü karnımın üzerindeki kumaşın üzerinde gezindi. Botlarımı ve onlarla birlikte pantolonumu da çıkararak, ağırlığıyla beni bir kez daha örtmeden önce her ikisini de yana fırlattı.

Yer kıcımın altında soğuktu, açık kalçalarımın arasına yerleşen vücudunun sıcaklığının aksine toprak buz gibi tenime baskı yapıyordu. Vücudunu benimkinin üzerine koyarak, ben onu kıcımdan yakalamak için uzanırken ağzımı kendi ağzıyla kapladı. Kumaş bizi ayırmadığından, aletin sıcaklığı içime işleyen bir damga gibiydi.

İnledi, ağzımdan geri çekilip yüzüme baktı, ben de bedenlerimiz arasındaki dar boşluğa baktım. Onunla ilgili her şey bu haliyle daha korkutucu görünüyordu; daha büyük ve daha belirgin olan vücudu benimkini tamamen altına alıyordu. Bana taktığı lakaba rağmen, onu tanıdığım haftalar boyunca bana sadece birkaç kez kendimi küçük hissettirmişti.

Gerçek halini gördüğüm için lakabını şimdi çok daha iyi anlıyordum. Herhangi bir insan onun yanında küçük kalırdı.

"O kelimeyi söyle ve her şey bitsin," dedi, yüzü buruşurken bile. Durmanın onun için bir bedeli olacağına hiç şüphe yoktu ve içimdeki küçük bir parça bunu ona ödetmek istiyordu. Bunun yerine, bedenlerimizin arasına uzandım ve dudaklarımı birbirine kenetleyerek onu girişime yönlendirdim.

"Şu anda tatlıymış gibi davranmanı istemiyorum," dedim, sikiinin amıma dayandığı boşluğa baktığında nefesim kesildi. Bir hamlede içime girecek, her şeyden çok nefret etmem gereken o şeyle beni canlı canlı mızraklayacaktı. "Sen bir Tanrısın. O yüzden beni bir Tanrı gibi becer."

Homurdandı, ucu içime girene kadar kalçalarını ileri itti. Vücudum onun etrafında gerilmek için savaştı, kaç kez yapmış olursam olayım hâlâ imkânsız görünürken ona giriş izni verdi. "Bir Tanrı'ya tapılır, min asteren," dedi, sırt üstü dönüp beni üstünde tutarak. Bir elini kalçalarımın iki yanına koyarak, boğazıma boğuk bir nefes takılırken, beni uzunluğunun üzerine oturmaya ve onu biraz daha derine almaya itti. "Bir Tanrı arkasına yaslanır ve altındakilerin *onu* tatmin etmesine izin verir. Tam tersi değil. İstedğin bu mu? Ben boşalana kadar bana hizmet etmek mi?"

Boğazımda bir hırıltı yükseldi, dudaklarım hiç de bana ait olmayan vahşi bir şeyle büküldü. Caldris sırtarak bana baktı, demek istediğini anlamıştı. Kendimi bunun bir anlamı olmadığına ne kadar ikna etmeye çalışsam da, asla benden önce gelen kadınlar gibi olmak istemeyecektim.

Çünkü o benimdi.

"Sen bir Tanrı'nın eşisin," dedi, ellerini kalçalarımın kullanarak beni kaldırdı ve sonra beni horozunun üzerine daha da aşağı indirdi. Tekrar tekrar, ben kalçalarının üzerine yerleşene kadar beni yavaş yavaş açmaya çalıştı ve beni sonuna kadar bastırdı, beni tamamen doldurdu. "Ben sana tapan biriyim."

Uzandı, bir elini boynumun arkasına doladı ve ağzı tekrar ağzımı yakalayana kadar beni kendine doğru çekti. Benden yönlendirdiği hareketlerle kalçalarını kaldırdı, her vuruşta beni doldurdu, bana alttan hükmetti. "Tanrılar," diye inledim, beni bir kez daha sırt üstü çevirip içimde hareket ettiğinde kollarımı ona doladım. Kalçalarının yavaş ve metodik dansı, içimde beni uçuran noktaya sürtünen uzunluğunu getirdi. Bacaklarımı onun etrafına doladım, o derinlere inerken ayak bileklerimi sırtının küçük kısmında birleştirdim.

"Bu doğru, yıldızım. Ben senin lanet olası Tanrınım," diye homurdandı, kelimeler anlamadığım bir dürüstlük anını hatırlatıyordu. "Ve sen, eşim, Tanrıların lanetlediği mükemmelsin."

İçime daldı, bir elini kalçalarımın tepesine bıraktı ve klitorisimin etrafında dolaştı. Söylemediği kelimeler kafamın içinde dans ediyordu, başka bir zamanda, başka bir yerde bana bakarken bir anının hayaleti içimde yanıp sönüyordu. "*Şimdi Tanrın için gel.*"

Hayalim, o gün beni gördüğü gibi kendimle doldu, yüzüm ezici bir zevkle büküldü. Şimdi, amım onun etrafında kasıldı, boşalırken sikini kavradı ve beni o sınırdan takip edip içimi sıcaklıkla doldurduğunda hayvani bir inilti kulaklarımı doldurdu.

Başım altımdaki yere düştü, kendi lanet adımı hatırlamaya çalışırken nefesim kesildi. İçimde hatırlamak istemediğime dair bir his vardı, çünkü az önce isteyerek katıldığım her şeyden pişmanlık duyacaktım.

Hayatım birçok alçaklıkla noktalanmıştı ama düşmanımı becermek yeni bir uç noktaydı.

OceanofPDF.com



C Aldris yanımdan hiç ayrılmadı, aramızda dakikalar geçerken ağırlığı üzerime baskı yapmaya devam etti. Zamanın içinde asılı kaldı.

ve gerçekliğin geri gelmesini beklerken, aklımı yeniden kazanmak için savaştım.

Nefesi mührümün mürekkebi üzerinde geziniyor, sarmaşıklar onun yakınlığına tepki olarak kıvranıyor gibi görünüyordu. "Min asteren," *diye* iç geçirdi. Nasıl tepki vereceğime dair korkularını kovalamak için içimde bir içgüdü yükseldi ama yapamadım.

Ağzı izime dokunduğunda sarsıldım, dudakları sanki ezbere biliyormuş ve tenimdeki her çizgiye tapıyormuş gibi yumuşak bir okşamayla üzerinde gezindi. "Çekil üstümden," dedim iki elimi de bedenlerimizin arasına koyarak. Parmaklarımın onun işaretine sürtünmesi içimde bir farkındalık hissi uyandırdı, ruhumun derinliklerinde bir yerden gelen bir uyarı.

Bir parçam onu yakınımda istiyordu, özünü ciğerlerime çekmek ve onu orada tutmak istiyordu ama yine de beni tüketen paniğe engel olamıyordum.

Ne yaptım ben?

"Yapma," dedi sessizce, bana bakmak için geri çekildi. Eliyle boynumu kavradı, o yabancı gözler tam olarak tanımadığım bir yüzün içinden beni incelerken bakışları yumuşaktı. "Eşinin kollarında rahatlamak istemen çok doğal. Bunu çirkin bir şeye dönüştürme."

"Bu asla çirkinlikten *başka bir şey* olamaz," dedim, boēazım kaçmaya çalışan hıkırığın etrafında sıkıştı. "Sana izin verdim..."

"Yas tutuyorsun, yıldızım. Hayranlık duymaya bařladıēın birinin kaybı, benim olduēumu dūřundūēın adamın ve paylařabileceēimiz insan hayatının kaybı. İçinde var olan o hissizlik kuyusunu kovmak için ne gerekiyorsa yapacaksın, bu seni kollarıma sūrūklese bile," dedi, kelimeler gōēsūme çarptı. Beni būtūnūyle yutmakla tehdit eden içimdeki bořluk olarak adlandırdığım řeye çok benziyorlardı, çok biliyorlardı.

Her gūn, her ifřaatla, içine dūřersem asla kaamayacaēım geniřleyen bir uçuruma dōnūřtı. Gōlgelerle çevrili bir kuyudan bakabileceēim sadece gōkyūzūndeki yıldızların parıltısı vardı.

"Benim hakkımda bir řey biliyormuřsun gibi konuřma benimle," dedim, içimde var olanı anlayan birinin verdiēi rahatlıktan kurtulmak için bařımı sallayarak. Peçe'nin dūřūřūnden ōnce canlı bir řey oradaydı, sanki canlı ve elle tutulurmuř gibi izliyor ve bekliyordu, zamanının çok yakında geleceēini biliyordu.

"Biz aynıyız. Sen ilk hayatına doēmadan ōnce içimdeki o bořluēu kovalamak için yūzyıllar harcadım, bulabildiēim her yerden kūuk teselliler aldım. İçimizde bizi o boř kuyuya gōtūren şeyin ne olduēunu bilmiyorum, sadece içine dūřmekten iyi bir řey ıkmayacaēını biliyorum," dedi alnını benimkine dokundurarak. Bu nazik şefkat gōsterisi içimdeki isyanın solmasına ve ōlmesine neden oldu, boēazımı yakan gōzyařları nihayet gōzlerime ulařtıēında onları kısıtıp kapattım.

"Ūzerimden kalkmanı istiyorum, Caelum," dedim, ellerimi gōēsūnden çekip beceriksizce birleřtiēimiz kalalarımızı iřaret ederek. Őlūler Tanrısı'nın hāla içimde olduēu yeri.

"Lūtfen," diye fısıldadım, bu sessiz kelime istediēimden daha fazla bir itiraf gibi geldi. Őfkeme, kızgınlıēıma, ihanetime sahip olabilirdi. Ama acıma sahip olamazdı.

Benden uzaklaşırken sessizdi, sonunda bedenim onu kaybetmenin yasını tutuyormuş gibi görünürken serbest kaldı. Zihnimdeki rahatlamayla çok çelişiyordu, ayaklarımın arasında durmak için ayağa kalktığında kenarlarda endişelenen panik azaldı. Benden uzaklaşırken ayak sesleri molozlarla dolu sokakta sũrtũnerek ilerledi ve bana gözlerimi yavaşça açıp oturma pozisyonuna geçmemi sağladı. Kollarımı göğsũmde kavuşturup vücudumdaki ani ürpertiyle savaşarak dizlerimi yukarı doğru kıvırdım ve panikle aldığım nefesleri yavaşlatmaya çalıştım.

Fae Fucker.

Bu sözler kulaklarımda çınladı, bana dokunmasına izin verdiğim diğer tüm zamanlarda cahil olduğumu iddia edebilecek olsam da, *bu* sefer ne yaptığımı tam olarak bildiğimi biliyordum.

Bir an için yanağımı dizlerime yasladım ve Caelum'un durduğu yerin aksi yönüne baktım. Yanımdaki varlığının fazlasıyla farkındaydım, hareket ederken sessiz ayak seslerini duymasam bile bedenim onun yakınlığını hissediyordu. Kumaş parçalanması sonunda dikkatimi ona çevirmeye zorladı ve diğer ıslak yanağımı dizlerime dayadım.

Elinde gömleğinin kenarından kopmuş bir kumaş parçası tutuyordu. Onu tekrar yere, yanında topladığı giysi yığınının içine bıraktı. Kalkmama yardım etmek için diğer elini uzatırken, sanki masum bir hareketmiş gibi kaşlarını kaldırdı ama yaptığı hiçbir şey zararsız değildi, her şey bir amaca hizmet ediyordu.

Hiçbir şey yapmak istemedim.

Ellerimi yanımdaki yere koydum ve titreyen bacaklarımın üzerinde durmak için kendimi zorladım. İçimden yayılan derin yorgunluğa boyun eğmek için altımda bũkũlmek istiyorlardı. Kendimi Ölüler Tanrısı'nın önünde çenemi dik tutmaya zorlarken hafifçe sallandım. Yaptığı şeyden utanarak içine kapanmaya çalışan savunmasız kızıdan sıyrılarak bir canavarın karanlık gözlerine baktım ve sinmeyi reddettim.

"İşte benim yıldızım," dedi elindeki kumaş parçasını katlayarak. Onu açık avucuna yasladı, bakışlarını sessiz bir meydan okumayla tutarken öne doğru uzandı. Bacaklarımın arasına kaydırarak, aldığı zevkin kanıtlarını tenimden temizlemek için kullandı. Ne yaptığına ya da bana dokunduğu yere hiç bakmadan, bacaklarımın arasındaki hassasiyetten ürkmeyi reddettiğimde kaşlarını çatı. "Kalbindeki tüm o nefrete yaslandığında ne kadar parlak bir şekilde yandığını görüyor musun? Bu dünyada seni her şeyden çok seven tek kişi için harcamazsan neler yapabileceğini bir düşün."

Kumaş parçasını yere fırlattı, pantolonunu düzeltti ve bağcıklarını yeniden bağladı. O giyinmeye başlarken önünde pantolonsuz durdum, dikkatimi ona vermeden önce bir an için eksik kıyafetlerime baktım. "Senin olduğunu düşündüğüm adamı ya da onu ne kadar sevdiğimi asla unutmayacağım. Ama hayatımın geri kalanını seni unutmaya çalışarak geçireceğim. var olduğunu unut."

Pantolonumu almak için çömeldiğimde, sağ tarafını çevirip bacaklarımı deliklere soktuğumda yüzünü buruşturdu. Kalçalarımın etrafına yerleşene kadar bacaklarımı yukarı çekerken, ondan hissettiğim acı parıltısını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Sanki bana geri dönen kendi duygularımmış gibi sönüktü, daha zayıftı ama yine de tanınabilirdi.

"Beni kötü adam yapma," dedi bana bakarak. Gömleği hala yanında yerde dururken, altın rengi teni güneşin ufukta süzüldüğü yerde parlıyordu. Ay, akşam gökyüzünün alacakaranlığında belirdi ve gece boyunca kaybolmadan önce kısa bir serenatla güneşle dans etti.

"Bunu kendi başına yaptın, *Caldris*," dedim, dilimde onun adı her şekilde yanlış *geliyordu*. Gerçekte onun adı olmasına rağmen, aynı fikirdeymiş gibi yüzünü buruşturdu.

İçini çekti, ben önüne oturup çoraplarımı ve botlarımı giyerken gömleğini öfkeyle yerden almak için eğildi. Gömleği kafasına geçirdi, kollarını gömleğin kollarından geçirmeye zorladı, saçları dans ediyordu.

hafif esinti. "Bir gün bu dünya hakkında hiçbir şey bilmediğini anlayacaksın, Küçüküm. Daha aşağı bir erkek, daha aşağı bir eş, seni kendi cehaletinle yaratacağın sefaletin içinde çürümeye terk ederdi."

"Ama dur tahmin edeyim? Beni asla bırakmayacaksın," dedim, ayağa kalkıp önünde durarak. "Bu bana daha az önemliymiş gibi gelmiyor. Sadece daha bencilsin gibi geliyor."

Beni incelerken yüz hatları çarpıldı, üst dudağı sanki hayvani bir hırlama ihtiyacı soğukkanlılığını bozmakla tehdit ediyormuş gibi seğirdi. "Seni pervasızlığına karşı korumak bencillik mi? Daha anlamaya bile başlamadığın bir şey için beni yargılamakta bu kadar acele etmene karşı mı? Sana daha önce de söyledim; eğer benden bunu isteseydin senin için dünyayı yakardım. Seni kaybedersem ne yaparım sanıyorsun? Eş bağının amacının tam olarak ne olduğunu sanıyorsun? Cadılar onları dünyanın dengesini düzeltmek için yarattı - Fae'ler ve insanlar arasında - böylece hiçbir şey düzensiz değildi. Bir eş bizim dengemiz olmak için seçilir. *Sen* benim dengemsin. İçimde var olan iyi olan her şey senden geliyor. Eğer seni kaybedersem, dünyayı yakıp kül edebilirsin," dedi ve üzerime eğilene kadar yaklaştı. Bakışlarını karşılamak için başımı geriye eğmek zorunda kaldığımda, neredeyse hiç zahmet etmemiş olmayı dileyecektim. "Tekrar söyle bana, Küçük Olan, bencil olan ben miyim?"

Bana baktı, gözleri parlıyordu, benim öfkem de ondan dalga dalga yayılan ve havayı hastalıklı bir ölüm kokusuyla kaplayan hayal kırıklığıyla eşleşmek için yükseldi. Melian'ın mezarına baktım, onu hatırlatması tamamen yabancı bir şeyin üzerimden geçmesine neden oldu, göğsüme çarptı ve ayaklarımı yerden kesmekle tehdit etti.

"Bunu benim üzerime yıkamazsın," dedim dehşet içinde ona bakarak. Dünyanın kaderini benim omuzlarıma yüklemek istemiş olamazdı. Sanki onu reddederek dünyayı reddetmiş ve ölümden daha kötü bir kadere mahkûm etmiştim. Kollarını kaldırdı, etrafımızdaki şehri, sokakların molozlarını ve muhtemelen en parlak zamanlarında ihtişamla parıldayan binaların iskelet kalıntılarını işaret etti.

"Bana yaptıklarının intikamını almak için bu şehri mahvettim. Bana ihanet ettikleri için. Dünyanın böyle mi görünmesini istiyorsun? Evin ve sevdiğini ve korumak istediğini iddia ettiğin insanlar için umudun bu mu?" diye sordu alay ederek çünkü cevabı zaten biliyordu. Daha büyük iyilik için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu, çünkü onun umursamadığı yerde ben umursuyordum.

"Tabii ki hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. Calfalls yaşamdan yoksundu. Ölüm, çürüme ve yıkımdan ibaretti. Molozların arasında saklanan, Fae'lerden korunmak için şehrin kalıntılarının külüyle kirlenmemiş yiyecek ve suyun olmadığı bir yerde saklanacak kadar çaresiz olan Fae İşaretliler dışında insanlığa dair tek bir iz bile kalmamıştı.

Hiçbir şey yoktu.

"Beni seninle birlikte olmaya zorlamak için dünyayı ve bu çarpık yüce iyilik anlayışını kullanamazsın. Seni sevmemi sağlamak için. Bu işler böyle yürümüyor Caelum," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. Bir adım daha yaklaştı, elini yanağıma dokundurdu ve hafifçe kavradı. Sanki şiddetli bir öfkeyle patlamasına ramak kalmış gibi, vücudunda titreşen gerginlikle o kadar çelişiyordu ki.

Sanki delirmesine bir saniye kalmış gibi.

"Yapmaya çalıştığım şey bu değil," dedi iç çekerek. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi, sözlerini daha dikkatli düşünürken ifadesi yumuşadı. "Yüzyıllardır yaşıyorum. Bu dünyanın iyi şeylere, güzel şeylere neler yaptığını gördüm. Nezaketten yoksun yaşadım ve güvenebilmem gereken insanlar tarafından ihanete uğradım. Bu dünya çirkin ve vahşetle dolu." Bana hüznle gülümsemek için durakladı. "Ve sonra sen geldin."

İfadesindeki bir şey kalbimin göğsümde çırpınmasına neden oldu, oradaki acı tatlı acıyla beni ikiye bölmekle tehdit etti. "Özün aramızdaki bağdan aşağı akıyor-ışık ve iyi, benim tarafımdan lekelenmiş

Karanlık. Ama özünüzde, sizden akan bir güzellik kuyusu var. Kolay sevmiyorsun ama zor seviyorsun. Ve seni hak etmeyen adamlara aşık olduğunu hissederek yüzyıllar geçirdim. Sonunda ruhunun arzuladığı şeyi sana asla veremeyecek olan erkekler için kalbinin çırpındığını hissederek ve bunu bilerek, Perde'nin diğer tarafında hapsolmuş seni bekliyordum. Yüzyıllar boyunca sana sarılabilmek için bekledim."

"Caelum," diye itiraz ettim, başımı sallayarak onun elinden kurtulmaya çalıştım.

Beni sabit tuttu, sanki duymak istemediğim sözleri duymam gerekiyormuş gibi bana baktı. "Ve sonra kırıldı ve seninle tanıştım ve sen hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydın. Yeniden aşık olduğunu hissettim, ama bu sefer bana. Gözlerinde bunu geri almayı her şeyden çok istediğini görüyorum ama yapamazsın. Çünkü ikimiz de ne hissettiğini biliyoruz; ikimiz de beni her şeyinle sevdiğini biliyoruz. Tüm geçmiş yaşamlarında kocalarını sevdiğinden daha çok. H l  da seviyorsun ve bundan vazgeemezsin, çünkü hak etsem de etmesem de beni sevmek için doğmuşsun."

Birkaç dakika boyunca onu inceledim, rollerimiz tersine dönseydi nasıl hissedeceğimi düşünmemeye çalıştım. Onun başka bir kadını eğlendirmesi fikrini aklım almıyordu. Sadece bu düşünce bile, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfkenin içimde yanmasına neden oldu. Bunu hissetmek ve bunun aşk olduğunu bilmek, yüzyıllar boyunca tekrar tekrar, hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum. Ama ona sempati duymak ya da cadıların elinde kaderin kötü bir oyunuyla içine düştüğü durumu için empati kurmak istemiyordum.

Sadece  zg r olmak, kendim olmak ve onu sevmemek istiyordum.

Ama o haklıydı. Iimde bir şey Caelum'un gitmesine izin veremiyordu. Erkeği erkekten ayıramıyordu; ikisinin aynı kişi olduğunu biliyordum. Yüzeyde bir manipülasyon, ama Caelum'da Caldri's'in bakışlarını görmüştüm. Beni her şeye karşı koruma şeklini. Bedenime ve ruhuma sahip olmak istemesinde. Ve sırf o kütüphanede bana haksızlık ettiği için Jensen'ı  l me terk etmesinde.

Ona verecek bir cevabım yoktu, söylediklerine katılmak ve onu sevdiğimi bilmenin tatminini ona yaşatmak istemiyordum. O bunu hak etmiyordu. Benden bu sözleri duyma hakkını kaybetmişti ve ne hissettiğimi kontrol edebilsem de edemesem de ne konuştuğumu kontrol edebilirdim.

Başını öne eğerek inledi. Göz temasımızın kesilmesi... canımı yaktı ve bunun için kendimden nefret ettim. İstemem gereken son şey olduğu halde tenini benimde hissetmenin cazibesine kapıldıktan sonra, ona ihtiyacı olan güvenceyi vermeyerek ona ihanet etmişim gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Kendimden ve dönüştüğüm şeyden nefret ediyordum.

"Seni bir daha kaybetmeyeceğim," dedi başını kaldırıp gözleri bir kez daha benimkilerle buluşana kadar. "Seni takip edeceğim, çünkü sen gittikten sonra geriye kalan şey, yarardan çok zarar getirecek kırık bir kabuk olacak. Tek istediğim seninle birlikte olmak. Bunu nasıl gerçekleştireceğimi söyle bana, Estrella."

Gözlerimi kısarak bir çözüm bulmaya çalıştım. Etrafımızdaki insanlar için tehlike oluşturmayacağımız hiçbir yere gidemezdik. Brann'ın beni uyardığı şeyi riske atmadan Faerie'ye gitmemizin bir yolu yoktu ve insanlar artık onun kim olduğunu bildiğine göre insanlar âleminde kalmamızın da bir yolu yoktu. Tünellere geri dönemezdik, Melian ve diğerleri ölmüşken ve Sis Muhafızları'ndan tek başımıza nasıl kaçabildiğimize dair bir yanıtımız yokken olmazdı. Çok fazla tesadüf; çok az zaman.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedim cevap vermek yerine.

Sanki cevap tam da beklediği şeymiş gibi başını salladı ve yüzümü inceledi. Alnıma iffetli bir öpücük kondurduktan sonra nihayet geri çekildi ve elimi avuçlarının içine aldı. "Dinlenmen gerek. Ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyorum."

Beni diğer İşaretli Fae'lerin beklediği yere doğru yönlendirdi, şimdiye kadar hepsi unutulmuştu ve içimde suçluluk duygusunun yükselmesine neden oldu. Umursamamalıydım. Onlar beni umursamazdı. "Burada mı kalıyoruz?" Kararmaya başlayan gökyüzüne bakarak sordum.

"Gece için. Vahşi Av sabaha burada olur." Sokağın köşesini döndüğümüzde diğerleri ortaya çıktı. Bir daire şeklinde birbirlerine sokulmuşlar, yüzleri onları koruyan iskelet kalıntılarına dönüktü. Sırtları birbirine yapışık olduğundan, içlerinden birinin gece uykusuna yatması uzun zaman alacaktı.

Caldris atılmış pelerinimi aldı ve beni sokağın diğer tarafındaki toprak açıklığa götürdü. Oturdu ve ben ona yaslanana kadar beni dizlerinin arasındaki boşluğa çekti. Şüphesiz kucaklaşmanın ne olduğunu gören diğer İşaretlilerin bakışlarından hemen üzerimde bir hedef hissettim.

Pelerinimi önüme örtüp beni sıcak bir koza gibi sararken ona doğru kıvrıldım. "Bu gece burada uyumak istemiyorum," dedim, onun vücut ısısına rağmen perili şehirle ilgili bir şey tenime bir ürperti getirdi.

"Ben de öyle, Küçüğüm," dedi göğsü sırtıma çarparak. "Umarım burada çektiğim türden bir acıyı asla yaşamak zorunda kalmazsın. Günün ilk ışıklarıyla birlikte buradan ayrılacağız ama bu gece için seni ayartmaya çalışan ruhlarla dolaşma."

"Ruhlar mı?" Kararmaya başlayan sokakta etrafıma bakarak sordum. Olağandışı bir şey yoktu, bizden ve İşaretli Fae'lerden başka hiçbir şeyden iz yoktu.

"Oldukça intikamcı olabiliyorlar ve benden nefret etmek için iyi bir nedenleri var," dedi kollarını göğsüme dolayarak. Beni bedenine daha sıkı çekti ve onu itmek istememe neden olan bağımsızlığa rağmen daha sıkı sarıldım.

Göremediğim intikamcı bir ruhla nasıl savaşılabildim?



Yüzümün yan tarafındaki sıcaklığa daha da sokuldum, saçlarımın arasından geçen parmakların yumuşak karıncalanması beni uykumun derinliklerinde. Uyku ile uyanıklık arasındaki o boşlukta gezinirken, dokunuştan uzaklaşmaya çalıştım. Uyanmak ve beni rahatsız eden, farkındalığımın sınırlarında endişelenen ve rüyalar aleminde bulduğum tüm huzuru eritmekle tehdit eden gerçeklikle yüzleşmek istemedim.

"Gökyüzündeki yıldızların dinlenme vakti geldi, Küçüğüm ve bu da kollarımda tuttuğum yıldızın doğması gerektiği anlamına geliyor," diye mırıldandı Caelum, sesi ruhumun derinliklerinde yankılanıyordu. Bu sesi nerede olsa tanırdım, tanıdığım adamdan farklı bir baritona sahip olsa bile.

"Uyanmak istemiyorum," diye homurdandım, yüzümün altındaki kumaşa daha fazla bastırarak. Gömleğinin hatırladığımdan daha kaba olduğunu fark ettim ve zar zor açılmış bir gözle baktığımda ben uyurken yerimizi değiştirdiğini anladım. Başım kucağına yaslanmış, vücudum yan tarafıma kıvrılmıştı.

"Uyanmanızı engellemek için ne hoş rüyalar olmalı. Belki de onları kendi gerçekliğin haline getirmelisin. Bu gücü avucunun içinde tutuyorsun," dedi, sesi alaycıydı, o fark etmeden önce gözümü bir kez daha kapattım. Öne doğru uzandı ve elimi tutarken beni hafifçe itti. Sırtımdaki dairenin izini sürdürdü, temas içimde var olan o gölgeli şeyi uyandırırken benden bir ürperti aldı.

"Ölüler Tanrısı parmağına dolanmışken, dünyayı istediğin şekle sokabilirsin." Kader ipini kavramış gibiydi, aramızdaki gerçek bağı bana hatırlatmak için onu çekiştiriyordu.

Sonunda gözlerimi açıp yükselen güneşin altında parıldayan altın ışıltısını gördüğümde, bana diktiği yüzümün yan tarafındaki bakışlarının ağırlığını görmezden geldim. "Dünyayı şekillendirmek istemiyorum. Hiç kimse böyle bir güce sahip olmamalı."

"Onu en başta kullanması gerekenler, onu istemeyenlerdir," dedi, sesi melankolik bir hal almıştı. Başımı eğdim ve onu aniden ele geçiren hüzne bakabilmek için döndüm. "Ne yazık ki, en azından benim deneyimlerime göre, durum genellikle böyle değil. Yönetenler her zaman kötü olmasalar bile, böyle bir gücün en nazik zihni bile yozlaştırma gibi bir yolu vardır."

"Mab'dan korkmak için bir nedenim var mı? Beni Gölge Saray'a götürmek yerine Kış Sarayı'nda annenle bırakmanın nedeni o mu?" Bu düşünceyle boğazımda yükselen safraya karşı yutkunarak sordum. Biri, bir şey, bu Fae'yi defalarca o kadar ağır yaralamıştı ki, o kırbaçların izlerini bugün bile taşıyordu. Rahibenin sopasıyla dövülmeye zar zor dayanmıştım.

"Mab'dan korkmak için her türlü nedenin var," diyerek başını onaylarcasına salladı. "Tamamlanmış bir eş bağının bana nasıl bir güç vereceğini herkesten daha iyi biliyor. Bunun olmasını engellemek için her şeyi yapar, insan eşleri Fae'lerinin oyunlarında zarar görmekten koruyan Anlaşmaya karşı gelse bile. Beni deliliğin son aşamalarına sürüklemekten seni öldüremezdi ve makul ve işbirlikçi olduğumda beni daha çok tercih ediyor. Bu yüzden seni hayatta tutacak, muhtemelen zindanında kilitli tutacak. Seni korumak için her şeyi yapacağımı biliyor" dedi.

Kendimi oturmaya zorladım, vücudunun sıcaklığından uzaklaştım. Sonsuza kadar orada kalabilmeyi, beni kucaklamasına ve kovalamasına izin verebilmeyi diledim.

Yaptığımız şeyin gerçekliğini. Neye dönüştüğümüzü ve Alfheimr kıyılarına ulaşırsak bizi bekleyen her şeyi.

Onu bıraktığım yerde oturuyordu, giysileri sanki hiç uzanmamış ve uyumamış gibi dağınıktı. Eğer bir insan olsaydı, gözlerinin altında halkalar ya da uykusuz geçen nöbet gecesinin yorgunluğuna dair bir işaret bulacağımdan şüpheleniyordum. İskeletlerin ya da cesetlerin nasıl çalıştığını bilmiyordum. O uyurken emirlerini yerine getirmeye devam mı ediyorlardı, yoksa gözlerini kapatıp diğer âleme sürüklendiği anda emirlerini yerine getirmeyi bırakıyorlar mıydı?

"Ve annenin beni güvende tutabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. Kafamda dans eden düşünceyi söylemek istemedim. Acı gibi görünmek istemedim ama o kendi çocuğunu bile koruyamamıştı. Daha bir bebekken beşiğinden çalınmasına izin vermişti. Caelum olarak bana anlattıkları hâlâ doğruysa, babası ve üvey annesiyle yaşamaya devam etmiş, öz annesini hiç tanımamıştı. Peki Kış Kraliçesi beni nasıl koruyacaktı? Beni neden korusun ki? Ben onun için bir hiçtim, özellikle de kendi oğlu bu kadar önemsizse.

"Geçmişte yaptığı hatayı yapmayacak ve bir eşin ne kadar değerli olduğunu herkesten daha iyi anlıyor. Mab onun kendisiyle birlikte olmasına izin vermeyi reddetti, onu siyasi bir evlilik bağıyla kendisine bağlı tutarak Anlaşmayı ihlal etti. Buna karşı çıkıp beni yaratmak için bir geceliğine bir araya geldiklerinde, babamı öldürene kadar Tar Mesa mağaralarına hapsetti," diye açıkladı açık avucunu belime dayayarak. Ona bakmaya, babasını öldüren kadının gözetimi altında yaşamış olması gereken hayatı düşünmeye dayanamıyordum. "Uzun zamandır rakiplerinin varisine sahip olmanın çok daha ikna edici bir motivasyon kaynağı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden artık ona ihtiyacı yoktu çünkü bana sahipti. Annem, eşimin Mab'ın pençesinde olduğunu bilerek onun kaderini yaşamama izin vermeyecektir."

Sanki dūřmanımın deęer verdięim birine sahip olduęunu bilmenin nasıl bir iřkence olduęunu anlamaya bařlayabilirmiřim gibi bařımı salladım. Mab henüz dūřmanım deęildi ama varlıęını öęrenirse dūřmanım olacakmıř gibi geliyordu.

Uyanmaya başladıkları yerde diğer İşaretli Fae'lere baktım, geniş gözleri şehrin kenarlarına doğru bakarken onları izledim. Caddenin diğer tarafında, yan yollardan biri bir mağaranın içine dalıyordu. Sanki umutsuzluğun derinliklerinden devasa bir şey çıkmış gibi, yeryüzüne açılan delikte tüm yaşam yok olmuş gibiydi. "Burası Calfalls'un ölüleri gömdüğü yerdı, şehrin geliştiği zamanlarda," diye açıkladı Caldriş saçlarımı omzumun üzerinden tarayarak. Düğümlenmiş uçlardan geçerek, içimi ürperten bir nezaketle düğümleri çözdü.

"Ölüleri diriltip Calfalls'u dize getirdiğinde gömüldükleri yer burası," dedim ve eğer istediğim gibi hareket etme şansım olursa daha yakından dolaşmak için aklıma bir not aldım. Çukurun ne kadar derine indiğini, ölülerin ne kadar derine gömüldüğünü ve bu kadar çok kişinin ayağa kalkması için ne tür bir güç gerektiğini anlamak için ani bir ihtiyaç duydum.

Aynı sokaktan bir kadının silik görüntüsü belirdi; elbisesi beyaz ve grinin tonlarında dalgalanırken, formu rüzgârda bir hayalden başka bir şey değildi. Ağağlar, Vahşi Av'ın atlılarının olduğundan çok daha şeffaf bir şekilde onun suretinden görünüyordu. Caelum'a doğru döndüm ve yırtık tırnaklarımla ön kolunu kavradım. "Bu bir ruh mu?" Vücutuna daha fazla bastırma dürtüsüne ve orada bulacağımı bildiğim rahatlığa direnmeye çalışırken yutkunarak sordum.

"Vahşi Av geliyor," dedi ve sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı. "Asi ruhlar Avın Lideri'ne çekilir, kendi barış versiyonlarını bulana kadar onu toprak boyunca takip ederler." Başını yerdeki kratere doğru eğdi; çukurdan daha fazla kadın, erkek ve *çocuk* hayalet formu yükseliyordu. Yüzüyorlardı, ayakları asla altlarındaki zemine değmiyordu ama canlı olsalar nasıl hareket edeceklerse öyle hareket ediyorlardı. Önce kadın bize yaklaştı, ayakta duruyordu.

sokakların kesiştiği yerde durdu. Gözleri kısa bir an için bizimkilere takıldı, hayalet gibi solgun yüzünde siyah şoklar vardı. Göğsünde bir delik vardı, ölümcül bir yara olması gereken karanlık bir uçurum.

Onun aksine, diğer hayalet formlardan bazıları bütündü, hayalet bedenleri daha az travmatik ölümlerden bozulmamıştı, ancak şiddetli bir şekilde ölenlerin ruhlarında bunun izleri vardı.

"Ölümün her şeyi silip süpürmesi gerektiğini sanıyordum. Bize yeni bir başlangıç mı verecekti?" Baş Rahip'in verdiği sözleri düşünerek sordum. Onunla birlikte gelen unutulmayı, bu hayatta çektiğim tüm acıların sona ermesini istiyordum.

"Boşluk'a giden yolu bulduğumuzda öyle olacak. O zamana kadar, bir zamanlar kim olduğumuzun anılarıyla dolaşırız. İşte bu yüzden Styx Nehri'nden hızlıca geçmek bir iyiliktir, Küçüğüm. Kendi pişmanlığımızla boğuşmak için zaman ayırmaktan iyi bir şey çıkmaz," diye cevap verdi Caldriş.

Dişi ruh sonunda bakışlarını bizden çevirdi ve Vahşi Av'ın ilk atlısı uçurumun tepesinde belirirken omzunun üzerinden uçuruma doğru baktı. O gece ormanda beni neredeyse gören erkekle, kardeşim başka bir atlı tarafından bıçaklandıktan sonra uçurumda Caelum'a karşı savaşan erkek aynı kişiydi.

İskeletten yapılma atı, toynakları taşlara çarparak caddeyi dönerken başını dik tutuyordu. Diğer bir grup da onu takip etti, sayıları onun ve yolu açan ruhların arkasından yayılıyordu. Lider beni ayağa kaldırırken gözleri Caldriş'in üzerindeydi, diğer İşaretli Fae'ler bir araya toplanırken dimdik duruyordu. Yüzlerindeki korkuya rağmen, içlerinde en ufak bir güç titreşimi bile yoktu. Boyunlarındaki *Viniculum* hiç canlanmadı. Normal bir insanın tehlike olarak göreceği şeylere karşı onları korumasına gerek yoktu. Vahşi Av, İşaretliler için asla bir tehlike oluşturmazdı -tüm amaçları onları bulup Alfheimr'a getirmekken.

Caldris yanıma geldi ve Vahşi Av'ın lideriyle uzun bir bakış alışverişinde bulundu. Hayalet formların geri kalanı boş mezarlardan tepeye tırmandığında, yaklaşık yirmi kişiydiler ve hepsi kış için uçan bir kaz sürüsünden göreceğime benzer bir düzende duruyordu.

Liderin atı ilk adımı attı. Kemikli toynakları taşa çarptı ve çıkardığı ses yolda yankılandı. Hafızamdaki o ürkütücü görüntüyü, yüzündeki mavi çizgilerin uzaktan bile nasıl göze çarptığını asla unutmuyacaktım. Hepsinde aynı buz mavisi çizgiler vardı.

Atların adımları binicileri yaklaştırırken, bazı hayvanlar arkalarında arabaları sürüklerken, Vahşi Av'ın tazıları binicileri takip etmek için birer birer sarp kıyıdan atladı. Bir düzine kadar vardılar, hepsi de gıdılarından damlayan zehirli gölgelerle korkunç görünüyordu. Bileğim kadar kalın dişleri, yükselen güneşin ışığında parıltıyor, derilerinin yüzlerinden çürüdüğü yerlerden dışarı çıkıyordu.

Avları olmanın ve ölüm anı gelene kadar o dişlerin deriyi ve eti parçaladığını görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederken yutkundum.

Üç beyaz kurttan oluşan bir grup arkalarından geliyordu, kulakları kıpkırmızı kesilmişti. Caldris'in dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi ve bana acı bir şekilde tanıdığım şakacı adamı hatırlattı. Üç canavar gruptan ayrılarak Vahşi Av'ın binicilerinin yanından hızla geçtiler. Kesik dişleri ve hırlayan yüzleri beni dehşete düşürürken, tırnaklarımı Caldris'in koluna geçirdim.

"Caelum," diye mırıldandım, canavarların durmaya niyetli olmadıklarını fark ettim. Onları yaklaştıran her sıçrayışta büyüyor gibiydiler, ta ki belimden daha uzun olana kadar.

Caldris'in yüzündeki gülümseme kayboldu, çenesi sıkılmadan önce kısa bir süreliğine yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Lanet olsun," diye homurdanarak kolunu elimden kurtardı. Kurtlardan ilki sıçradı ve göğsüne vurdu.

Bir sonraki an, devasa yaratığı yakaladığında onu bir adım geriye savurdu. Arka ayakları yere düştü, ön pençeleri Caldris'in omuzlarına dayandı ve neredeyse kendisi kadar uzun olan kurda baktı. "Sakın yapma!" Kurt mutlu bir şekilde yellendi, Caldris'in yüzünün yan tarafında uzun bir çizgi yaladı ve benden şok olmuş bir soluk kopardı.

Kurtlardan ikincisi birincisinin sırtına çarparak hem kurdu hem de Caldris'i yere düşürdü. İkisi de Caldris'i burunlarıyla dörterken ve onları uzaklaştırmaya çalıştığında ellerini ısırırken, Caldris mutlu bir şekilde sıçrayarak ayağa kalktı.

Aralarındaki etkileşimi izlemekle o kadar meşguldüm ki üçüncü kurdun üzerime geldiğini hiç görmedim; göğsüme çarpan bedeninin gücü ayaklarımı tamamen yerden kesti. Sertçe yere düştüm, sırtım arkamdaki toprağa çarptı ve ciğerlerimdeki nefesi çaldı. "Fenrir!" Caldris bağırdı ama üzerimde sürünen devasa yaratık tarafından tuzağa düşürülmüştüm. Burnu yüzüme değene kadar ilerledi, kocaman pençelerinden biri başımın iki yanında duruyordu. Kurdun başı Ölüler Tanrısı'na çok benzeyen hayvansı bir şekilde eğilmişti, neredeyse acı veriyordu, gözleri beni inceliyordu.

Sinirlerimi yuttum ve bakışlarını karşıladım. Beni eksik buluyor ve yüzeyimin hemen altında yattığını bildiğim tüm zayıflıkları görüyor gibiydi. Kurdun burnuna ve hareket ettiğimde bana doğrulttuğu dişlerine yaklaşmak için kendimi yukarı iterken parmaklarımı altımdaki toprağa gömdüm. "Seni

incitme fikri hoşuma gitmiyor," dedim lal rengi gözlerine bakarak. "Ama

bu, üzerimden hemen kalkmazsan yapmayacağım anlamına gelmiyor."

Bir nefes aldı, burnu seğirmeden önce kırmızı bakışları bir anlığına parladı, sonra kurt beni kokladı, yüzünü boynuma doğru eğdi, ben altımdaki toprağı bir avuç tuttum ve hayatta kalma şansımın olmadığı bir dövüş için kendimi hazırladım. Islak burnu boynumun yan tarafına değdi ve Fae İşaretimin dönen çizgileriyle birleştiğinde benden bir ürperti aldı.

Tam ağzını boğazıma dolmasına bir nefes kaldığını düşündüğüm anda kurt boynumun ve yanağımın kenarlarında uzun bir iz yaladı. Yüz ifadesi arkadaşlarının Caldris'i selamlarkenki kadar coşkulu değildi ama sonunda geri adım attığında bakışlarında isteksiz bir kabulleniş vardı.

Caldris ayağa kalkmış, beni deviren kurda ters ters bakıyordu. Diğerleri onun yanında oturmuş, ayağa kalkışımı izlerken kulaklarını dikmişlerdi. "Eşime *saldıramazsın*. Onu koruyacaksın," dedi Fenrir ona yaklaşırken. Üçü arasında en iri olan oydu, başı Caldris'in karnıyla aynı hizadaydı.

Diğer ikisi ayağa kalktı, bana doğru ilerledi ve yanlarımda kıpırdamadan tuttuğum ellerimi kokladı. İçlerinden biri ıslak burnunu tenime bastırıp başını kullanarak elimi onun üzerine doğru yönlendirdiğinde tüm iyi niyetime rağmen parmaklarım titredi. Oradaki tüyleri kaşıdım ve Mistfell'de gördüğüm sokak köpekleri gibi boynunu memnuniyetle çevirmesini izledim.

Vahşi Av'ın lideri iskelet gibi atını yaklaştırarak, "Tamamen çekilmez oldular," dedi. Tam önümde durdu ama gözleri yanımdaki Caldris'in üzerinde sabitlenmişti. "Bir dahaki sefere onları benimle bırakmayı düşünürsen sakın yapma," diye uyardı ve mantığa meydan okuyan bir zarafetle atından indi.

Diğer tüm ruhların garip bir şekilde süzüldüğü, kaybolmuş gibi görüldüğü yerde, bu adam her yönüyle bir insandı.

Ama öyle değildi.

Kulaklarının uçları hafifçe sivrilmişti, koyu gölgeli saçları yüzünden geriye çekilmiş, pelerininin kürklü kapüşonunun içine düşmüştü. Dikkatini Caldris'ten kaydırıp ormandaki o güne çok benzeyen bir bakışla beni kıştırırken o beyaz gözler ürkütücüydü.

Kafamda o kadar çok soru dans ediyordu ki, o geceyle ya da Caldris'le uçurumda dövuştükleri geceyi takip eden geceyle ilgili o kadar çok düşünce vardı ki.

Kürk astarlı pelerinin önü açıktı, deri kayışlar göğsünün üzerinden çaprazlama geçerek iki tarafı birleştiriyordu. Pelerinin altındaki teni soğuk havaya rağmen çıplaktı, soluk mavi mürekkepten oluşan girdaplı dövme göğsünün üzerinde dalgalanıyor ve karın bölgesinin başlangıcında alçak bir noktaya geliyordu.

Caelum arkamdan homurdandı, geniş gözlerle onu karşılamak için döndüğümde sesin alçak gürültüsü yerimde sarsılmama neden oldu. "Ona biraz daha bak yıldızım. Sana meydan okuyorum."

Merakımı savunma dürtüsü içimde yükseldi, yanaklarım utançla ısındı. Vahşi Av'ın lideri kıkırdadı, dolgun dudakları tamamen kibirli bir ifadeyle bir tarafa doğru eğildi. "Şikayet etmeyeceğim, Beasty," dedi, ismin hatırlattığı şey damarlarımı buzla doldurdu. "Bunu kızdıran her şey benim kitabımda bir bonus."

Omzunun üzerinden baktım, gözlerim siyah saçlarının tellerine işlenmiş tüylerin arasından süzüldü. Vahşi Av'ın gölgeli, hafif şeffaf binicileri atlarının üzerinde oturmuş, yüzleri tamamen ilgisizdi. Aralarına baktım, bakışlarım kâbuslarımdan asla silemeyeceğim kişiye gelene kadar dikkatlice aradım. Yüzü hafızama kazınmıştı, köşeli ve inanılmaz derecede yüksek elmacık kemiklerine sahipti.

Dudakları inceydi, burnu köprünün ucunda bir noktaya gelene kadar hafifçe kemerliydi. Koyu renk saçları uzundu, yüzünden geriye doğru topladığı ve iki kemikle başının arkasına tutturduğu parçalar dışında omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Gri bakışları benimkilerle buluştu, burun delikleri alevlenirken gözlerinde hak etmediğim bir parıltı vardı. Kızgınlık ifadesi kısa sürdü, dikkati yerleştiği gibi hızla benden uzaklaştı, beni önemsiz saydı, vaktini harcamaya değmezmişim gibi beni görmezden geldi.

Kardeşimi öldürmüş, ailemin son ferdini de insanlara karşı yürüttüğü haçlı seferi dışında hiçbir sebep yokken benden almıştı.

Vücudumun her parçasını koklamaya kararlı kurtların arasındaki boşluğa adım atarak ileri atıldım. Geçerken titreyen parmaklarımı Vahşi Av'ın liderinin kemerindeki hançere doladım, bıçağı kınından çıkardım ve ölümü diğerlerinden daha çok hak eden erkeğe doğru koştum.

Bana kalsa hepsinin kaderi aynı olacaktı ama bir tanesine sadece kanla ödenebilecek bir borcum vardı.

"Estrella, hayır!" Caldris bağırdı, sesindeki bir şey içime işledi. Bu bana bizi tehdit eden tehlikeden kaçtığım, onun yanında durmaya yemin ettiğim ama sonunda tam tersini yaptığım zamanları hatırlattı. Öldüreceğim binicinin iskelet halindeki atına ulaştığımda başımı sallayarak bu düşünceden sıyrıldım. Onu yanında asılı duran pelerinin yakaladığımda atı şaha kalktı ve onu yere indirirken tüm ağırlığımı çekmeye verdim. Yandan tökezledi ve ayağa fırlamadan önce hoşnutsuz bir yığın halinde yere düştü.

"Başıma bela olacaksın. Bunu hissedebiliyorum," dedi giysilerindeki tozu fırçalayarak. "O kadar kılıç varken *Dainsleif*'i çalmak zorunda mıydın? Cahil kız."

Ortasına doğru savurdum, şaşkınlıkla aniden geri çekilince dehşete kapıldım. Karnını deşmeye çalışmamın onu neden şaşırttığını bilmiyordum. En son karşılaştığımızda onu kendi hançeriyle bıçaklamıştım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve umurumda da değil," dedim hançeri elimde döndürerek.

"O zaman belki de anlamadığın oyuncaklarla oynamamalısın," dedi Vahşi Av'ın lideri arkamdan. "*Dainsleif* cüceler tarafından dövüldü ve savaşta her kullanıldığında bir hayat ödemeyi gerektirecek şekilde lanetlendi. Çekildiğinde, sizden bir can borcu talep eder."

Omuz silktim. "Benim için hiç sorun değil. Kardeşimi öldüren erkeğin elini kolunu sallayarak gitmesine izin vermeye niyetim yok."

Lider kaşlarını çattı ve meraklı bakışlarını Caldris'in yanından onu izlediği yere çevirdi. "Bu eşin sana yakışıyor. Çok hırçın."

"Öyle değil mi?" Caldris de aynı fikirdeydi, ellerini atın kemikli yüzünün ağzında gezdiriyordu. Ölüler Tanrısı'nın bunu çekici bulmasının ne anlama geldiğini ya da benim ona bu şekilde uygun göründüğümü düşünmeye cesaret edemedim.

Tüm dikkatimi tekrar ölmesi gereken atlıya verdim ve onun gözlerini devirmesini izledim. "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi lidere ters ters bakarak. "Ona zarar verirsem Caldris derimi canlı canlı yüzecekken onunla nasıl dövüşebilirim ki?"

"Değilsin," dedi lider, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi tırnaklarını incelemek için bir elini kaldırarak. "Ama yine de seninle oynamasını izlemekten keyif alacağımı düşünüyorum."

"Onunla oynamayı planlamıyorum," diye karşı çıktım ve ortasına doğru hamle yaptım. Onu karnından yakalayacak olan hamleyi kıl payı savuşturdu ve yüzyıllar süren bir ustalıkla hamleden kaçınmak için döndü. "Sadece öldür onu."

"Beni üç kez bıçakladın, seni lanet olası küçük tehdit! Ödeştik diyebilirim," diye itiraz etti ve ben ona doğru tekrar savrulduğumda geri kaçtı. Bıçak elimi ısıttı, içindeki büyü kolumda zonkluyordu. Kan istiyordu.

Bir borcun ödenmesini istiyordu.

"Tanrı aşkına, Aramis. Bırak da kadın seni bıçaklasın. *Dainsleif* kimin ödediğine bakmaksızın bir can talep edecektir. Seninki de olabilir," dedi Vahşi Av'ın lideri, kollarını göğsünde kavuşturarak. Ağırlığını yavaşça iskelet atına verdi, at boynunu büküp omzunu şefkatle dürttüğünde ayaklarını bileklerinden çaprazladı.

"Ama ölmek çok sakıncalı," dedi binici *Aramis*. Bana verdiği boşluğu kullanıp bıçağı göğsüne saplamadan önce bu sözleri düşünmek için durmadım. Bir an için geri çekildi, aşağıya bakıyordu.

Brann'ın atlı onu öldürdüğünde yaptığı gibi karanlık bıçağı. Bıçağı çekip çıkardığımda yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve siyah kanın serbest kalıp ayaklarının dibindeki zemini kaplamasını izledi. Beklediğim ritmik pompalamalardan hiçbiri olmadan yumuşak bir akışla döküldü. Yüzüstü toprağa düşmeden önce son bir kez bana baktı, mürekkep gibi siyah leke vücudunun altında yayılıyordu.

Vahşi Av'ın lideri yanıma geldi ve kılıcı elimden alıp kınına soktu. "Şimdi onun tekrar ayağa kalkmasını bekleyeceğiz."

"Ayağa kalkması için mi? Onu daha yeni öldürdüm," dedim Caldris'e doğru bakarak. Ölüleri diriltme yeteneğine sahip olabilirdi ama gördüğüm kadarıyla onlar artık kendileri değillerdi, sadece bir zamanlar yaşamış olanların bedenleriydiler.

Lider atına doğru ilerledi ve bir kez daha bana dönmeden önce sırtından bir yük indirdi. "Zaten ölü olan bir şeyi öldüremezsın."

ESTRELLA



O Av'ın diğer üyelerinden hiçbiri Aramis'i sırt üstü yuvarlamadı ama onun dışında yoldaşlarını toprakta yatar halde bıraktılar. Caldris'in sözleri

Tüm ölülerin uygun cenaze törenlerini almasını sağlamakla ilgili olarak liderin söylediği her şeyi onaylayan bir ifade üzerimde asılı duruyordu.

O ölmemişti ve kan borcumu gerçekten ödemem imkânsız görünüyordu.

"Holt, bu benim eşim Estrella," dedi Caldris, atın yanındaki yerinden kalkıp bana doğru ilerleyerek. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı, yüzündeki eğlence çenemi hayal kırıklığı içinde sıkıkmama neden oldu. "Estrella, Holt benim için arkadaşına en yakın şey."

Bir arkadaş değil, ama en yakın şey. Eğer bu bana lanetli dostumun nasıl bir adam olduğunu göstermiyorsa, neyin göstereceğinden emin değildim. "O zaman neden seninle uçurumda dövüştü?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

Caldris sırtarak *arkadaşına* doğru döndü. "Başta kim olduğumu bilmiyordu. Vahşi Av bile bir Tanrı'nın cazibesinin ardını göremez ve bunu anladığında, senin iyiliğin için numara yapmaya devam etmek zorunda kaldık. Ta ki sen o inatçı kışını uçurumdan aşağı atana kadar."

"Ne yazık ki bunu yaparken ölmedim," diye tersledim. Cesaret edebildiğim kadar ondan uzaklaştım, yakınlığının beni ne kadar rahatsız ettiğini göstermeden aramıza mesafe koymak için devrilmeyi göze aldım.

"Ancak sen sevilme k yerine ölmeyi dilerdin, yıldızım," dedi Caldris, dudaklarında gözlerine ulaşmayan bir alay vardı ve hiç de komik olmaması gereken bir şeyi hafife alıyordu.

Holt kıkırdadı ve Caldris'e ikisi arasında sessizce bir şeyler ileten bir bakış attı. Birbirlerini iyi tanıdıklarından şüphem yoktu ama Holt'un bakışının tercüme edilmesine de gerek yoktu.

Sana iyi şanslar.

"Hepsi bu kadar mı?" Holt omzunun üzerinden başıyla işaretlenmiş Fae'lerin Caldris'in  l ler çemberinin içinde beklediği yeri göstererek sordu.

"şimdilik. Sana bahsettiğim tünellerde daha fazlası var," dedi Caldris, itirafının şokuyla soluğum kesildi. Gözlerimi ona çevirdim ve yanımdan nadiren ayrıldığı halde Vahşi Av'la nasıl iletişim kurabildiğini merak ettim.

O gece ormanda onu kayıp olarak bulduğum an aklıma geldi, ağaçların arasında ona rastladığımda yüz hatlarındaki o acımasız değişim.

"Yapmadın," diye fısıldadım, sesim korkudan titriyordu. Holt, Caldris'e yer verdi ve diğer biniciler atlarından inerken bizden uzaklaştı. "Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Onlar eşlerine aitler, yıldızım. Onları korumak için her şeyi yapacak olan Fae'lerle birleştiklerinde daha güvende olacaklar," dedi ve burnunun ucuyla bana bakarken çenesini kaldırdı.

"Sana güvendiler," diye tısladım, boğazım yanarken inanamayarak başımı salladım. "İhtiyacımız olduğunda bize sığınak verdiler."

Alay etti, dudakları acımasız bir kötülük ve alaycılıkla büküldü. "Hayır. *Sana* güvendiler. *Sana* sığınak verdiler. Ben sadece asker olarak kullanılacak başka bir bedendim ve eğer buna izin verseydin, Melian beni kendi elleriyle ezip geçerdi. Bize bir süreliğine güvenle dinlenebileceğin bir yer verdikleri için her zaman minnettar olacağım ama bana göstermedikleri sadakati onlara borçlu değilim."

"Beni uyardığı anda seni öldürmesine izin vermeliydim," diye hırladım ve iki yana döndüm. Gözlerinin içine bakamayarak ona sırtımı döndüm. Onları huzur içinde bırakabilecekken Direniş'e ihanet etmek affedemeyeceğim bir hareketti. "Orada yaşayan koca aileler var. Ebeveynlerine ihtiyacı olan çocuklar. Ya İşaretliler'den biri anneyse? Ya da bir baba? O zaman ne olur?" Arkamdan yaklaştığı anı hissederek sordum. Varlığı rahatlatıcıydı, en başta beni üzen o olsa bile.

Öldürülmesi gereken bir canavarı teselli etmekten nefret ediyordum.

"Elimizden geldiğince aileleri ayırmayacağız. İşaretliler Alfheimr'a gelmeli, ancak çocukların ve eşlerin de onlarla birlikte gelmesine izin verilecek. Peçe'nin düşüşünden bu yana çok sayıda İşaretli Fae'yi sınırdan geçirdik," diye seslendi Holt. Atından bir çift pranga kaldırdı. "Ama henüz böyle bir durumla karşılaşmadık, çünkü şimdiye kadar karşılaştıklarımızın hepsi kaçıyordu ve eğer varsa çocuklarını geride bırakmak zorunda kaldılar. Kadınların çoğu kendi kocalarının onları öldürmek istediğini fark etti ve birçok İşaretli erkek de eşlerinin çocuklarını alıp kaçtığını gördü."

"Direnişçiler için durum böyle olmayacak. Birçoğu hayatları boyunca tünellerde yaşadı. Kaçak olmayacaklar ya da eşleri tarafından geri çevrilmeyecekler," diye açıkladım, geride bırakılan çocukları, parçalanmış aileleri düşünmemeye çalışarak. Holt bu tür durumlarla nasıl başa çıkacakları konusunda ne söylerse söylesin, ona güvenmemek için onlarca nedenim vardı.

"Oraya vardığımızda hallederiz, min asteren," dedi Caldris, ön kolumu hafifçe kavradı ve beni ona doğru çevirmek için kullandı. Bakışlarımı göğsünü kaplayan kalın deriye sabitledim, göz göze gelmeme çabamla zırhının metalinin kalbinin üzerinden geçtiği karmaşık kıvrımı büyüleyici buldum. Çenemden hafifçe tutarak bakışlarımı yukarı çekti

Yumuşak ama etkili bir güçle onun ki ne. "Onlar için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum, sana ne olacağı umurlarında bile olmayacak."

"Bunun için onları suçlayamam. Bana ne olacağı da umurumda değil," dedim çenemi avuçlarının arasından çekerek. Omzunun üzerinden baktım, ağzım şokla ayrıldığında gövdesinin çöküşünü izledim. Vahşi Av'ın her biri ellerinde prangalar taşıyor, İşaretliler'e doğru ilerliyordu. Caldri's'in ölümler ordusu geri çekilerek atlıların koruyucu çemberin içine girmesi için bir açıklık yarattı.

İnsanlar çırpınıyor, özgürlüğe giden yolda savaşmak için Av'ın oluşturduğu bariyeri zorluyorlardı. Bir kadın Holt'u geri itmek için iki elini birden göğsüne vurdu ama Holt sabit durdu. Kadının bileğini yakalayıp kendine doğru çekerken nazikti ve kelepçelerin ağırlığını kadının koluna yerleştirdi. Kelepçelerin altında sarktı, basit zincirlerden beklenmeyecek kadar büyük bir tepki verdi. Dizleri büküldü, onu yere düşürmekle tehdit ediyordu.

"Ne yaptın sen?" Dehşet içinde Caldri's'e bakarak sordum. Onları sadece zincire vurmuyorlardı. Onları *zincire* vuruyorlardı.

Caldri's başını öne eğdi, yüz ifadesi olanlardan -izin verdiği şeylerden- duyduğu hoşnutsuzlukla doluydu. "Kendilerine zarar vermelerine izin verilemez," dedi. Fae İşaretlerine, bizi koruması gereken ama ona ya da Vahşi Av'a karşı bir kez bile harekete geçmemiş olan *Viniculum*'a baktım. Bizi, onu oraya koyan yaratıklara karşı korumuyordu.

"Size karşı büyülerini kullanamazlar. Seninle savaşamazlar. Onların ne yapmasını engelliyorsun?" Yan tarafa doğru bir adım atana kadar göğsüne bastırarak sordum. Yanına ilerledim, etrafımda olup bitenleri görüşüm artık engellenmiyordu. İşaretli Fae'ye daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedim. Çamurun ve bana fırlattıkları bıçağın anısı zihnimde çok tazeydi. Onlardan nefret etmek istemiyordum ama onlara güvenmek de aptallık olurdu.

"*Viniculum*'u bize karşı kullanamayabilirler ama içlerinden birinin tehdit olduğunu düşünürlerse birbirlerine karşı kullanabilirler," dedi. Sözcükler aramızda asılı kaldı, o bir iç çekerken söylenmemiş anlam açıldı.

"Yani bunu bana karşı kullanabilirler mi?" Omuzlarımı dikleştirerek sordum.

"Evet," diye kabul etti. İfadesine eşlik eden üstünkörü bir baş sallama bile yoktu, dünyayı yeniden altüst ettiğini, her şey ayaklarımın dibine dökülene kadar alt üst ettiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

"Bu *Viniculum* üzerinde biraz kontrolümüz olduğunu gösteriyor. Bu da onu bir silah olarak kullanmayı öğrenebileceğimiz anlamına gelir," dedim.

"Çünkü yapabilirsin," diye karşılık verdi başını sallayarak. "*Viniculum*, kullanmak istesen de istemesen de seni korumak için orada olan içgüdüsel bir güçtür ama bu onu diğer büyüler gibi öğrenemeyeceğin ve pratik yapamayacağın anlamına gelmez. Dilediğiniz zaman onu çağırabilirsiniz. Tek yapmanız gereken denemek." Bu ifade, ölüleri diriltebildiğim vahyini, bedenimde var olan gücünün bir yankısını hatırlattı.

"Senin gibi olmak istemiyorum," dedim içimde gizlenen karanlığı düşünerek. Ona dokunmak istemiyordum; daha fazla ortaya çıkmasını ya da tüm o öfkenin bir kez daha yüzeye çıktığını hissetmek istemiyordum.

"Ah, min asteren," dedi, başını eğip beni incelerken durakladı. Bakışlarını acıma duygusu doldurmuştu ve bana baktığında ilk kez kendimi saf ve çocuksu hissettim. "Zaten öylesin." Sesinde zorlukla var olan bir alay vardı, onu benim kadar iyi tanımayan birinin fark edemeyeceği bir not.

Ama ben gördüm. Olmak istemediğim her şeyin bir hatırlatıcısı olduğunu gördüm.

"Değilim," diye karşı çıktım, çenemi sıkarak ona baktım ve onda nefret ettiğim her şeyi görmesini istedim. "Senin yaptıklarını asla yapamam."

Vahşi Av, İşaretli Fae'leri zincirlemeye devam ediyordu; onları böyle bir kadere mahkûm eden eşime bakarken, çektikleri acı ve sefaletin çılgınlıkları her seferinde göğsüme çarpıyordu. Eğer ben olmasaydım ve bana zarar vermeye çalışmasalardı, onları zincire vurmanın gerekli olacağını hiç sanmıyordum.

Beni zarardan korumak için bir düzine erkek ve kadına acı çektirmeye, onları yorgunluğun derinliklerine sürüklemeye istekliydi. Başka koşullar altında bu neredeyse tatlı olabilirdi, ama bu durumda sadece yanılttı. "İçinden geçen intikam ihtiyacını hissetmediğimi mi sanıyorsun? Lord Byron'ın sana yaptıkları için kanını akıtmayı ne kadar arzuladığını biliyorum," dedi bakışlarını kendi bakışlarıyla yakalayarak.

"Bu, o parçamı kucaklamam gerektiği anlamına gelmiyor. Hareketlerimi benden başka kimse kontrol edemez. Eğer onun seviyesine inersem, ondan daha iyi olamam," diye karşılık verdim ve üzgün bir şekilde başımı salladım. Dünyada olmak istemediğim pek çok şey vardı ama onun gibi olmak hayal edebileceğim en kötü şeydi.

"Sen asla bir masuma zarar vermedin. Senin koruman altında olması gereken bir kıza asla tecavüz etmedin. Asla Mistfell'in Lord Byron'ı olamayacaksın, Estrella. Ama savaş alanında intikamcı bir öfke olabilirsin." Alanıma doğru eğildi ve hırslayarak sözlerini bitirdi: "Ve her şeyi yerle bir edişini görmek için sabırsızlanıyorum." Sanki zihninde çizdiği portreyi hayal edebiliyormuş gibi dudakları hafif bir sırtışla yukarı kalktı.

"Yakmaya niyetlendiğim tek şey sensin," diye tısladım, yanıma yaklaşan kurtlardan birinin iniltisini duymazdan gelerek. Hiç düşünmeden bir elimi onun başına koydum ve kendimi kırmızı kulaklı canavara bakmaktan alıkoyamadım.

Caldris'in gözleri hayvana yaptığım şefkatli dokunuşa kaydı, dudakları memnuniyetle yukarıya doğru eğildi. Çekilmez göt, sanki okşadığım kurt değil de kendisiymiş gibi davranıyordu. Yüzündeki tüm memnuniyet ifadesi hızla kayboldu.

Holt yanına yaklaşıp bir çift pranga uzattı. "İçeri gir, Beasty," dedi bana, sesi sempatikti.

"Lanet olası cesedimi çiğnemen gerek," dedim, derime işleyen demirin anısı zihnimde tazeydi. Diğerleri o kadar etkilenmiş görünmüyordu, vücutları zayıflamıştı ama tamamen zarar görmemişlerdi.

"Buna gerek yok. Diğerlerine zarar vermeyecek," dedi Caldriş, elini Holt'un koluna koyarak prangaları aşağıya ve benden uzağa iterken. Etkileşimimizi izleyen, onlarla aynı kaderi paylaşmaya zorlanıp zorlanmayacağımı görmek için bekleyen İşaretli Fae'lerin araştırıcı bakışlarının ağırlığını hissettim.

Sesini alçaltırken Holt şaşkınlıkla ona döndü. "Ona ayrıcalıklı davranırsan, sadece ondan nefret etmelerine neden olursun," dedi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Vahşi Av'ın liderine ters ters bakarak, "Ne şanslıyım ki zaten biliyorlar," diye karşılık verdim.

"O halde onlara bu nefretle hareket etmeleri için başka bir neden vermeyin. Sen de onlardan birisin. Tek fark, dostun burada seninle olduğu için yeterince şanslısın. Alfheimr'da senin Mab'a teslim edilmeni beklemek zorunda değil. Sadece birkaç seçkin Fae'nin eşlerini aramak için Nothrek'e geçmesine izin verildi - ona en sadık olanların. Sen zaten yeterince ayrıcalıklıydın. Israr etmek zorundayım, Cal." İkisi arasındaki açık dostluğa rağmen Holt hâlâ onay için Caldriş'e bakıyordu. İfadesini kafamda evirip çevirdim, kaç Fae'nin Alfheimr'da kalması emredilmişti ve eşlerini bulmak için Vahşi Av'a güvenmek zorunda kalmışlardı merak ediyordum.

Merakımı üzerimden attım ve Holt'tan prangaları yavaşça alan Caldriş'e ters ters bakmaya başladım. "Bizler kesinlikle yanlış bir şey yapmamış insanlarız. Bizler değer verdiğinizizi iddia ettiğiniz insanlarız. Eğer değerli eşitlerinize böyle davranıyorsanız, düşmanınız olmaktan nefret ederim. Bize mahkûm gibi davranamazsınız."

"Hapis hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladı Ölümler Tanrısı, sesindeki ani sertlik beni bir adım geriye attı. Yüzü buruştu

sözleriyle, yüz hatlarındaki mutlak küçümsemeyle. "Benim seni esir aldığımı mı düşünüyorsun? Bir gardiyanla eşdeğer olduğumu mu?"

Daha da yaklaştığında bir adım geri attım, zalim bir alaycılıkla kaşlarını kaldırırken nefesi yanağımı öpüyordu. "Kes şunu," dedim.

"Sana her zaman iyi davranacağım, min asteren. Gözünün önündeki gerçeği göremeyecek kadar aptal olsan bile. Ruhun doğmadan önce benim olarak belirlenmiştin. Bu bağ bir hapisane değil. Bu dünyanın çirkinliğinden bir sığınak, seni sevmek için önceden belirlenmiş bir insan. Sana ait olmak için." Yanağımı avucunun içine aldı, yüzündeki sert azarlamaya rağmen dokunuşu nazikti.

Öne doğru uzandım, hançeri yanından aldım ve bıçağın ucunu boğazına dokundurdum. Bir uyarı. Mesafesini koruması ve ben kendimi onun ilerleyişine çok açık hissetmezken şansını zorlamaması için sessiz bir talep. Daha önce yaptığım şey bir hataydı; diğer İşaretli Fae'yi zincire vurduğu anda bu konudaki tüm şüphelerim yok olmuştu.

"Senin sığınağın bir zindan gibi," dedim, yaklaştığında elimdeki bıçağı çevirerek. Gözleri parlıyordu, yüzündeki gerginlikte eğlenceye benzer bir şey kayıyordu.

"Keskin şeyleri boğazıma dayamayı bırakmalısın, yıldızım. Günün birinde ayağın kayabilir. O zaman kendini ne kadar suçlu hissedeceğini bir düşün," dedi. Aniden kolunu kaldırdı, bileğimi kavradı ve kolumu boğazından, hareketlerini takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde çekti.

Hançeri elimden kurtardı, tekrar kınına soktu ve ellerimi vücudumun ön tarafına doğru indirerek aramızda sıkıştırdı, kollarımı sıkıca kavramıştı ama acı vermiyordu.

"Öleceğim güne kadar seninle birlikte bu savaşta mücadele edeceğim," dedi alnını benimkine dayayarak. İlk kelepçeyi bileğime geçirdi ve bedenimden kaçan enerjinin şokuyla bacaklarımın altına çöküşünü izledi. Demir beni yakmadı, o irkilirken bir tür bariyer beni korudu. İkincisini diğer bileğime geçirdi, gözleri pişmanlıkla dolmuştu.

Bana, sözlerinin iddia ettiği gibi bir mahkûmmuşum gibi davrandı. Prangalardan sıcaklık yayılıyordu, sanki demir derimle arasında sadece ince bir bariyer olduğunu biliyordu ve eğer onu yakıp geçebilirse beni de yakıp geçecekti.

"Özür dilerim, min asteren. Böyle olmasını istemezdim." Prangaların altındaki derim kaşınıyor, etim demirden çıkan ısı yüzünden kızarıyordu. Caldris'in bakışları onlara, bir isilik gibi yayılan ve giderek artan kızarıklığa kaydı. Holt onun bakışlarını takip etti ve Caldris'in odaklandığı şeyi bulduğunda kaşları çatıldı. "Bunun olmaması gerekiyordu," dedi Caldris, zarar görmemiş gibi görünen diğer İşaretli Fae'lere bakmak için dönerek.

"Bir ilkselin torunu olarak büyüünüzün daha güçlü olmasıyla ilgili bir şey olmalı. Diğerlerinin hiçbirisi bu şekilde etkilenmedi," dedi Holt, prangalara bakarken çenesini sıkarak.

Caldris elini uzatarak, "Anahtarları bana ver," dedi.

"Hayır," diye itiraz ettim, sözde arkadaşşıma ters ters bakarak. "Eğer bu onlar için yeterince iyiyse, benim için de yeterince iyidir. Onlar acı çekerken ben özgürce dolaşmayacağım, bu yüzden beni zincirlerinden kurtarmak istiyorsan, o zaman hepsini zincirlerinden kurtarman gerekecek."

"Ne yazık ki senin için Beasty, eşinin geri kalanlar üzerinde hiçbir yetkisi yok. Onları eşlerine geri vermekten Vahşı Av sorumludur, Ölüler Tanrısı değil," dedi Holt. Anahtarı Caldris'in ellerine bıraktı ve o demirlerin kilidini açmaya çalışırken ben irkildim.

"Bana farklı davranırsan seni asla affetmem," diye uyardım ve Vahşı Av'ın geri kalan üyeleri onları arabalara getirip yüklerken demirlerin zayıflatıcı etkilerinden muzdarip insanlara baktım.

Öldürdüğüm Vahşı Av'ın binicisi yerde kıpırdandı, bana hızlı bir bakış fırlatmadan önce kabaca öksürdü ve sanki birkaç dakika önce ölmemiş gibi ayağa kalktı. Bir başkası dikkatle yaklaştı.

Anahtar prangalarımın kilidinde dönerken, menteşeler açılarak temiz havanın ateş içindeki tenime temas etmesine izin verirken, yaşayan at arkasından geliyordu.

"Bunu da listene ekle," diye homurdandı Caldriş, demirleri ve anahtarı Holt'a geri fırlatırken. Biniciyi değil, atı selamlamak için döndü ve yüzünü oniks atın ağzına dokundurdu. Dizginleri alarak ayağını üzengiye koydu ve ata bindi.

Vahşi Av onları arabalara yüklerken İşaretli Fae'leri takip etmek için dönmeden önce sadece bir anlığına ona baktım ve sıkışabileceğim bir yer aradım. Holt beni belimden yakalayıp Caldriş'in önüne kaldırdı, o da beni tutmak için uzandı, hafifçe geri çekildi ve beni önündeki eyere oturttu.

Etrafıma uzandı, dizginleri avucunun içinde kaydırırken beni olduğum yere hapsedti. Alanıma doğru eğilirken nefesi yanağıma ve boynumun kenarına değdi. "Benimle geliyorsun, min asteren. Her zaman."



T Güneş üzerimizde parladı, şelalelerin etrafından dolaşırken ve istikrarlı bir şekilde yukarı tırmanırken bizi ele geçirmeye çalışan kışa meydan okudu.

set. Daha birkaç gün önce Caelum ve Melian'la birlikte ilerlediğim uçurumun kenarından geçerken, aşağıdaki şehrin enkazına bakmaktan kendimi alamadım.

Buraya girmek gerçeküstü bir deneyimdi, etrafımızda canlanan bir efsane, gölgelerde boyanmış ve mümkün olmaması gereken şeylerin kabuslarından hazırlanmıştı. Bu efsanevi yerden, böylesi bir yıkıma neden olan Tanrı'nın ta kendisi etrafımı sarmışken ayrılmak, en karmaşık şekilde tasarlanmış trajedi gibi akıl almaz görünüyordu.

Dar patika, arkalarında çektikleri, Fae İşaretlilerle dolu arabalar bir yana, atlar için bile yeterince geniş olamazdı. Caldris'le paylaştığım atın etrafını saran üç beyaz kurt, kırmızı uçlu zıt kulakları olmasa yerdeki karla karışacak devasa nöbetçilerdi.

Ölümler Tanrısı, atı ilerlerken çenesini başımın tepesine dokundurdu ve yavaşça setten yukarı tırmanırken ağırlığını hafifçe bana yasladı. Bana tanıdık gelen tek yaratığa zarar vermek istemediğim için atın yelesini çok sıkı kavramamaya çalıştım. Caldris'in kurbanları olabilecek şeylerin iskelet kalıntıları

Yüzyıllar önce topraktan tırmanmışlar, tırmanırken kemikli parmakları toprağı kazıyormuş.

Etrafımı saran sadece Ölüler Tanrısı değil, cesetlerden ve hayalet biçimlerinden yapılmış bir orduydu. Efsanelerin asla doğru bir portresini çizemeyeceğı canavarlardan ve tazılardan.

Holt yanımda at sürüyordu, tepenin zirvesini ararken beyaz gözlü bakışları önündeki yere odaklanmıştı. "Ona zarar vermeyeceksin," diye mırıldandı Caldriş, kollarında sarsılmama neden olarak.

"Kim?" Atını kastettiğini anladığımda ellerimi hafifçe gevşeterek sordum.

"Azra," diye cevap verdi Caldriş, öne doğru uzanıp atın boynunun yan tarafını okşayarak. "Yelesinden tutarsan onu rahatsız etmezsin."

"Saç çekme konusunda bu kadar rahat olamayacak kadar çok saçınız var. Kimse senin saçını çekmedi mi?" Dönüp yüzünü çevreleyen omuz hizasındaki yeleye bakarak sordum. Bir şekilde erkeksi olması ve sadece güzelliğinin sertliğine katkıda bulunması mümkün olmamalıydı.

"Kimse cesaret edemedi," dedi kıkırdayarak, gümbürtü sırtımdan yukarı kayarak içime işledi. Başını aşağı eğip ağzını kulağıma doğru eğerken sesi derindi. "Yine de deneyebilirsin."

Sonunda tepenin zirvesine ulaştığımızda, Caldriş Azra'yı tekrar tünellerin olduğu yöne doğru yönlendirdi. "Önce dolambaçlı yoldan gitmeliyiz," dedi Holt, bakışları ters yöne kayarak.

"Hayır. Sınırı mümkün olduğunca çabuk geçmeliyiz," diye karşı çıktı Caldriş, dizginleri sıkıca kavrayarak.

"Her ne kadar bu çabanızda size katılmak istesem de, nöbetçim Kara Su köyünde bir grup Fae İşaretli'nin saklandığını bildirdi. Bir Sis Muhafızı alayı, onları tek başına çıkarmaya çalışamayacak kadar yakındaydı," dedi Holt ve iskelet atını tünellerden uzaklaştırdı.

Başka bir at diğer tarafımıza doğru ilerledi ve ben sırtındaki kardeşimi ezip geçen erkeğe ters ters bakarken durdu. Caldriş iç çekti.

"Ne istiyorsun, Aramis?"

"Küçük tehdit diğerlerinden daha fazla zincire vurulması gerektiğini kanıtladı," diye homurdandı, Caldri's'le birlikte Holt'u takip etmek için atlarını hızlı bir yürüyüşe geçirirken omzunun üzerinden baktı. "Ona ayrıcalıklı davranmaya meyilli olabilirsin ve Holt da senin onun için kim olduğundan dolayı buna izin verebilir ama bu onun geri kalanımızı tedirgin etmeyeceği anlamına gelmez. Şu anda bile, arabalarda otururken ve Vahşi Av tarafından çevrelenmişken, diğer İşaretli Fae'ler ona duydukları nefretten bahsediyorlar. Rahat etmek için kendi halkını nasıl sattığından bahsediyorlar. Zincire vurulmalı ve diğerleriyle birlikte arabalara binmeli."

Caldri's hırladı ve yüzüne bakmak için döndüğümde dudakları bir hırıltıyla aşağı döndü. Kolları etrafımda sıkılaştı ve yanlarımı rahatsız edecek kadar sıkı. "Devam et ve dene."

"Lanet olası çiftleşmiş çiftler. Tanrılara yemin ederim, siz kabus gibisiniz. Birimizi gezintiye çıkarmasını önermiyorum-"

"Burası çeneni kapatman gereken kısım olmalı!" Holt arkadaşına bakmadan karşılık verdi.

"Onu dinlemelisin," dedi Caldri's, sesi her zamankinden daha alçaktı. Sesinde *başka* bir renk vardı, sanki ölümün gücü sesine karışmış gibiydi. Gözleri maviyle parladı, sözlerini güçlendiren sessiz bir uyarı.

Sanki içinde beliren öfkeyi desteklemek için gerekli güç yokmuş gibi, geldiği gibi hızla kayboldu.

Aramis başını sallayarak, "Bazen Kader'in seni ondan bu kadar uzun süre uzak tutmasının hepimiz için bir şans olduğunu düşünüyorum," dedi. "Başındaki o lanetli taçla Mab'ın gücüne rakip olabilecek herhangi bir şey mümkün olmamalıydı."

"Tekrar bıçaklanmaya kararlı mısın? Eminim Estrella bunu yapmaya o kadar hevesli olacaktır ki kendimi rahatsız etmeme bile gerek kalmayacaktır," dedi Caldri's ben öne doğru dönerken. Kıkırdamamaya çalıştım, onun kuru zekâsında mizah bulan yanıma derinlere ittim. "Yoksa beni kızdırmanın bir anlamı var mıydı?"

"Zincire vurulması gerekiyor, Caldriş," dedi Aramis. Atın sağırsına asılı çantaya uzandı ve bir çift pranga çıkardı. Onları gördüğümde içimdeki her şey soldu, ruhumun bağlantı yoluyla benden emilmiş gibi hissettiğini hatırladım.

"Benim sihrim çok güçlüdür. Onu neredeyse yere seriyorlardı," dedi Caldriş başını sallayarak.

"Bunlar demir değil, sadece normal bronz," dedi Aramis, prangaları uzatarak. Caldriş içini çekerek diğer erkeğin elindekileri almak için uzandı. Aramis, Holt'un önden yürüdüğü yeri takip etmek için atını tırısı kaldırırken arkamdan başını salladığını hissettim.

Soğuk metal bileklerime dokunduğunda irkilerek, "Bana tutsağınız olmaktan başka nasıl bir şey olduğumu tekrar söyleyin," dedim. Aramis'in sözüne sadık kalarak, bronzun içinden yayılan bir yanma hissi ya da ısı yoktu. Caldriş dizginleri Azra'nın boynuna geçirirken öne doğru eğildi ve saçlarımın perdesine sokuldu. Ağzı boynumun narin derisinde gezinerek tüylerimi diken diken etti. "Seni zincire vurmak istediğim tek zaman, yatağымda kıvrandığın ve istekli olduğun zamandır," diye mırıldandı ve ilk kelepçenin ağırlığını sol bileğimin üzerine bastırdı. Kelepçeyi kapattı, kolum ağırlığın altında hafifçe sarktı.

Parmak uçlarını elimin arkasında gezdirdi ve kucağımın hemen önündeki Azra'nın yelesine bastırdı. Parmakları benimkilerin arasından geçerek atın saçlarına dolandı ve kendimi kısıtılmış ve kuşatılmış hissetmememe neden oldu.

Bizi takip eden Vahşi Av ve İşaretli Fae'leri hiç umursamadı, hapsedilmişliğimi mahrem bir şeye dönüştürürken izleyicilerimiz onu en ufak bir şekilde rahatsız etmedi. "Seni benim için kaç kez boşaltacağım hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldandı ve boştaki elini kolumdan aşağı kaydırarak hâlâ serbest olan bileğime dokundu. Dokunuşu ona olan tüm arzumu gün ışığına çıkardı, gölgelerde kalmış bir şeyi herkesin görmesi için ortaya çıkmaya zorladı. Serbest elimi kaldırdı ve diğer kelepçeyi sarıp kapatırken diğerinin yanına yerleştirdi. Kelepçeyi bükerek

Her iki bileğimi de kilitledikten sonra, beni kendisine yaslanmam için çekerken ellerimi ağırlıkları ile birlikte kucağıma yerleştirmeyi ihmal etmedi.

Omurgamdaki çok tanıdık sıcaklığından kaçmaya çalışırken ne kadar öne eğildiğimi fark etmemiştim.

Önümüzde uzanan açık araziye bakmak için yer değiştirdiğimde prangalar birbirine vurarak şingirdadı. Güneydoğuda uzakta dağlar görünüyordu ama önümüzde, bir zamanlar kalabalık ve müreffeh olan şehrin patikasını kaplayan ağaçların ötesinde geniş ve boş bir ova uzanıyordu.

Azra'nın toynakları, zemini kaplayan ince kar tabakasının altındaki sert bir şeye çarptı. Holt ve Aramis'in atlarının adımları ileride, yüzyıllardır ihmal edilmiş, pürüzlü ve düzensiz parke taşlarının kalıntılarını ortaya çıkardı.

Beni tüketmekle tehdit eden meraka rağmen, buranın ilk zamanlarında ne olduğunu sormaktan kaçındım. Geçmişin cevaplarına sahip olmaktan, kadim dostumun beynini kurcalamaktan ve böylece benden önce gelen her şeyi bilmekten başka bir şey istemiyordum.

Görmüş - yaşamış olması gereken şeyler benim hayal gücümün ötesindeydi.

Azra aniden durdu, Vahşi Av'ın geri kalanı yanıımızdan geçerken olduğu yerde donakaldı. "Ne oldu?" Caldris öne doğru eğilip atın boynunu okşayarak sordu. Atın ani gerginliğine karşılık verirken vücudu gerildi, tüm kasları sıkılaştı.

Fenrir yanıımda homurdandı, sesi alçak bir gümbürtüydü. Burnuyla ayağımı dürttü ve binlerce kelime söylüyor gibi görünen kırmızı bakışlarıyla gözlerimle buluştu. "Bir terslik var," diye mırıldandım ve Vahşi Av'ın arabalara yüklenmiş Fae İşaretlileri ile devam ettiği yere doğru baktım. Tekerleklerin kaldırım taşları üzerinde çıkardığı sesin ve her çarpışmada cıvataların çıkardığı gıcırtının ötesini dinlemeye çalışırken, gözleri kınama dolu bir şekilde bize bakıyorlardı. Caldris başını yana eğmiş, önümüzü izlerken aynı şeyi yapıyordu.

Holt aniden dönerek iskelet gibi atının adımları arasında her şeyi anlatan bir bakışla bizi kıstırdı. "Siktir," diye homurdandı Caldriş, hafifçe bana doğru eğilerek. Bacağını Azra'nın arkasına doğru salladı ve Fenrir'in başının üstünü okşarken yanında durmak için attan indi. "*Cwn Annwn*, avlan," dedi ve üç beyaz kurt yanımdaki ormanın içinde kayboldu. Zaman yavaşlıyormuş gibi görünürken, Holt gittiği yöne dönerken kurtların ulumaları ormanda yankılanırken sessizce bekledik.

İlk ok sağdan geldi ve Holt'un atının yan tarafına saplandı. At başını çevirip kaburgalarından çıkan oka baktı, başını salladı ve öfkeyle bir toynağını yere vurdu. Holt geri çekilip arabaların etrafını sarmak için Vahşi Av'ın geri kalanına katılırken, Aramis önden giderek atını ileriye doğru itti.

Aramis atı kişnerken bağırdı ve ben de çam ağaçlarından birinin tepesindeki dalların arasından bir kişinin çıkmasını izledim. "Dikkat et!" Diye bağırdım ve gizlenen figürün dikkatini çektim. Bıçağı güneşte parlıyor, dallardan birine gizlenmiş bir ipi testereyle keserken göz kamaştırıyordu.

Yolun diğer tarafında, bir hançerin üzerinde parıldayan güneşin yansıması da aynı görüntüyü yansıtıyordu. "Çıkarın onları oradan!" Caldriş hemen önümüzdeki Vahşi Av'ın binicisine emretti. Erkek başıyla onayladı ve arabayı çekene yetişmek için bineğini ileri doğru hareket ettirdi.

Yukarıdan çam iğneleri yağdığında ağaçların tam ortasındaydı, üzerlerine düşen kırmızı toz güneş ışığında parlayana kadar bir kumaş bariyer ayrıldı. Toz etlerini yakarken attıkları çığlıkları ve vücutlarını korumak için pelerinlerinin altına nasıl sığındıklarını hayatım boyunca unutmayacağım.

Dehşet içinde kumaşın parça parça aşağıya düşüşünü izledim, adamlar bize yaklaşıp kadar ipleri kesiyordu. Bir dalgalanmayla, yukarıdaki gökyüzü

Ağaçları taklit etmek için boyadıkları kumaşı sıyırdıkça açılıyor gibiydi.

Caldris'in şaşkın bakışları bir an için benimkileri buldu ve sonra bir anda hareket etti. Beni attan kaptığı gibi öyle ani bir şekilde aşağı çekti ki Azra şaha kalktı ve beni geriye savurdu. Korkumun yanı sıra öfke de üzerime çöktü ve çarpışmaya hazırlanırken hislerimi daha da yükseltti. Gökyüzüne bakarak, ellerim önümde zincirlenmiş halde geriye doğru düşerken, tepemden yağan demir tozunu izledim.

Caldris'in üzerine düştüğümde görüş alanımın kenarlarında siyahlık dalgalanıyordu, vücudu attan düşüşümü engelliyordu. Beni altına aldı ve pelerinini omuzlarından çekip çıkardı, ben nefesimi tutmaya çalışırken vücudumu kumaşla ve kendisiyle kapladı, acı dolu homurtuları aramızda yankılandı.

Pelerinin karanlığı etrafımı sararken kulaklarım çınladı, demir tozunun dağıldığına dair bir işaret beklerken beni yere sabitledi. Etrafımı sardığını, *Viniculum*'umdaki gücü emdiğini ve beni kanımda genellikle tehlike tehdidiyle birlikte gelen o garip uğultudan yoksun bıraktığını hissettim. Beni savunmak isteyen güç gitmiş, ciğerlerimdeki nefes gibi benden çalınmıştı.

"Fenrir!" Caldris sonunda bedenini üzerimden iterek seslendi. Pelerini omuzlarımdan sıyırarak doğrulmama yardım etti. Etrafıma bir göz attığımda her yeri kaplayan demir tozunu gördüm ve Caldris'in ellerinin yandığı yere baktım. Eti kızgın, alacalı bir kırmızıya dönüşmüştü, tozun etini dağladığı yerde derisinde kabarcıklar belirmişti.

"Caelum," diye fısıldadım, şok içinde ona bakıyordum.

Yaralarına dokunmayı, yanan etiyle ödediği fedakârlığı kendim hissetmeyi arzuluyordum. Onun bir canavar, benden alıp götürecektir bir kötü adam olmasına ihtiyacım vardı ama beni korumak için kendinden parçalar verme isteğini de inkâr edemezdim.

Feda ettiği pelerini aramızda yere bırakarak önümde diz çöktüğü yerden kalktı, gözleri yüzümde ve vücudumda gezinerek bir yara olup olmadığını araştırdı. "Yaralandın mı?" diye sordu, pantolonunun cebinden prangalarımın anahtarını çıkararak. Harap olmuş, kömürleşmiş elleriyle tenime dokunmaktan dikkatle kaçınarak kilidi açtı.

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedim boğazımdaki sıkışıklığı ve içimdeki duygu dalgasını yutkunarak. Böyle şeyleri hissedemezdim -hâlâ düşmandık.

Başını salladı ve baloncuğumuzun hemen dışında yaklaşan savaşa dönmeden önce rahat bir nefes aldı. Kurtlar yaklaşırken "Onu koru, *cwn annwn*," dedi. Bu terim grup için kullandığı bir isim olmalıydı ve içimi bir merak kapladı.

Şimdi soru sormanın sırası değildi.

Etrafımı saran kurtlara doğru baktı, dişleri ve gıdıları kıpkırmızı olmuş ve kan damlıyordu. Önümüzde, Vahşi Av'ın tazıları da Fae İşaretlilerle dolu arabalara aynı şeyi yapıyordu. Muhafızlarım hırlayıp etraflarındaki havaya saldırırken, oluşturdukları çemberin içine oturdum. Caldris akıcı, hayvani bir zarafetle öne doğru adım attı. Ölülerden oluşan ordusu yerde yatıyordu, demir kokusu ciğerlerimi doldururken cesetleri bir kez daha birleşti.

Caldris kılıçlarını sırtındaki kınlarından çıkardı, boynunun dibi parlıyordu ve demirin tenine değdiği yerden kan damlıyordu. Ağaçların kenarına doğru ilerledi ve bir çığlık havayı yırtarken gözden kayboldu.

Ağaçlardan bir ceset düştü, yere indiğinde çoktan ölmüştü. Sis Muhafızı yarılmış yüzünde boş, görmeyen gözlerle gökyüzüne baktı.

"Sanırım onu kızdırdılar," diye fısıldadım, kurtlardan birini sevmek için uzandım. Bu özgürlük anında bileklerimi esneterek yuvarladım. Dövüş bana ulaşırsa kendimi savunabilmemi istediğini biliyordum ama en azından bana bir bıçak verebilirdi.

Pislik.

Kurtların dişisi yakut gözlerini bana çevirdi; ağzı, kulakları ve gözleri ölümün rengiyle boyanmıştı. Nefesinin altından çıkardığı alçak hırıltı içime yerleşti ve Caldris'le paylaştığım bağı bir uzantısı gibi hissettim.

Kıyafetleri ve zırhı kanla yıkanmış halde nihayet ortaya çıktığında ormandan çığlıklar yükseldi. Vahşi Av, diğer taraftan çıkan Muhafız üyeleriyle savaştı ve cesetler hâlâ yerdeydi. İskeletler hareket etmiyordu ve Caldris'in kontrol büyüsünü işe yaramaz hale getiren şeyin etrafımızı saran ve derisine gömülü olan demir olması gerektiğini biliyordum.

Aramızdaki bağ bile uzak geliyordu, sanki elimi uzatıp bizi birbirimize bağlayan kader ipini çekemiyormuşum gibi.

Caldris'in dövuştüğü yerin karşısındaki ağaç hattına doğru bakarken, Holt'un adam üstüne adam kesmesini ve onları her zaman bir Fae'nin sahip olabileceğini hayal ettiğim ölümcül zarafetle yere sermesini izledim. Sanki Caldris'in yanında eğitilmiş gibi dövüşüyordu, birbirlerine yakın olmasalar bile ikisi senkronize hareket ediyordu.

Sis Muhafızı'nın bir üyesi atlılardan birini bıçaklayarak oluşturdukları bariyeri aştı. Diğerleri de onu takip etti; sayılarının çokluğu, demir tarafından zayıflatıldıkları için Vahşi Av için bir meydan okuma olduğunu kanıtladı.

Fenrir bana en çok yaklaşan Muhafız'a dişlerini gösterdi, Caldris başını bize doğru çevirdiğinde göğsünden o güne kadar duyduğum en şiddetli hırıltı çıktı. Gözlerimiz bir nefesliğine birleşti, kılıcını bırakıp baltasını kınından çıkarırken dikkati hiç dağılmamıştı. Baltayı bir yay çizerek savurdu ve kendisine meydan okumaya cüret eden Muhafızın suratına sapladı. Adam olduğu yerde dondu kaldı, Caldris'in baltası yüzüne çarpıp derine saplandığında yüzünün ortası tamamen kayboldu. Bir ayağını kaldırıp diğer adamın göğsüne bastıran Caldris, ceset önünde yere düşerken bir kan sıçramasıyla baltayı kopardı.

"Bana bir iyilik yap, Beasty," diye seslendi Holt, bana doğru at sürerken dikkatimi çekmeye çalışarak. *Dainsleif* bıçağını kınından çıkardı ve bana doğru fırlattı. İki elimle sapından tuttum, lanetli bıçak onu çekmenin bedelini talep ederken tanıdık titreşen sıcaklık içime yayıldı. "Erkek arkadaşının gözünü sikmeyi bırak da bir şeyler öldür artık."

"Benim dostum senin binicin değil!" Holt yanımdan geçerken Caldris bağırdı ve yoluna çıkan bir Muhafız üyesini biçti. Holt cevap olarak sadece kıkırdadı, düşmanlarıyla savaşp onları öldürürken gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Bir savaş sırasında gülümseyen birinin, ölemeyeceğini anlamadan önce bile, saldırmak için özellikle motive hissettiğim biri olmadığını hissettim.

Fenrir serbest elimi dürttü, gözleri kan ihtiyacıyla parlıyordu. Sanki Caldris'le paylaştığım uzak bağın bir uzantısı gibi içimde uğulدادığını hissettim. Elimdeki kılıç yeniden ısınmış gibiydi, lanetinin sıcaklığını içime yayıyor ve ateşteki kızgın kömürler gibi kanımda yanıyordu.

Elimdeki hançeri döndürürken görüş alanımın kenarlarında gezinen siyah, dünyayı doğal olmayan bir karanlığa boğuyordu. Vahşi Av'ın tazılarından birinin iniltisi Fenrir'in başını yana çevirmesine neden oldu, dikkati tamamen hayvanın yere düştüğü yere yöneldi. Bir Sis Muhafızı yarı çürümüş devasa tazının başında durmuş, kılıcını kaldırırken kaşlarını çatıyordu. Ne yaptığımın farkına bile varmadan ileri doğru bir adım attım, Fenrir kafasını ayaklarımın arasına sokup dengemi bozduğu için diğer ayağım yere hiç basmadı. İkisine de şaşkınlıkla bakarken bir diğeri beni aceleyle dürttü. Gerginliğimi bastırarak Fenrir'in bakışlarını üzerinde topladı ve onun iri, tüylü bedenine bindi.

İleri doğru fırladığında sırtına daha yeni yerleşmişim. Onu kürkünden kavradım ve çatışmanın içine doğru koşarken canımı kurtarmak için ona tutundum. Diğer kurtlar eti parçalayıp geçerken üzerime kan püskürtürken etrafımdaki adamlar bağıırıyordu.

Köpeği bıçaklamak üzere olan adam kendisine doğru gelen devasa, hırıltılı kurtla yüzleşmek için döndü ve korku gözlerini aydınlatırken kılıcını kaldırdı. Ama Fenrir durdu, yavaşlayarak yürüdü ve yere inmeme yardım etmek için yana doğru eğildi.

Ben adama doğru adım atıp hançerimi daha sıkı kavrarken boynunu vücuduma dolayarak destek verdi. Bu an bana bir tören, bir kurban, nefret etmem gereken yaratıkların yanında savaşmak için ruhumdan bir parça koparmak gibi geldi. Ama ormanın zemininden gelen alçak bir inilti beni adama doğru adım atmaya itti, adam arkamda bekleyen kurda bakarken hançerimi yanımda tutuyordum.

"Diğerlerinden ayrılman ne kadar hoş," dedi Muhafız, ileri doğru adım atarken yanındaki kılıcı kaydırarak. *Dainsleif*'in büyüü elimde kıvranıyor, zihnime kan için fısıldıyordu. İçimdeki boşluğa battı, pençeli parmaklarıyla uzandı ve Caldris'in pek çok kez yaptığını gördüğüm şekilde başımı yana eğerken açlığını yüzeye çıkardı. Göz ucuyla Fenrir'in de sanki efendisiyle aramızdaki eşsiz bağdan etkilenmiş gibi bu hareketi yansıtmasını izledim.

Viniculum sessizdi, zemini kaplayan demir Fae'nin büyüünü bastırdığı için tenimde hareketsizdi ama lanetli bıçak hâlâ itiyor, telafi için bir hayat talep ediyordu. Sis Muhafızı saldırdı, hamlesi yavaş ve tembeldi, ben de ondan kaçınmak için yana döndüm ve hançeri adamın bileğine sapladım.

Nefes nefese kaldı ve altındaki zemine kan damlarken elini geri çekti. Serbest kalan elini yaraya bastırarak kaçınılmaz hale gelecek kanamayı durdurmaya çalıştı. Elimdeki bıçak uğulduyor, biz izlerken adamın yarısından kan giderek daha hızlı akıyordu.

Tekrar vurdu, çaresizlik onu daha hızlı saldırmaya itiyordu. Çok yavaş döndüm, bıçak derimi kesip pazumun etini yararak demirin baskısı altında yakarken irkildim. Fenrir

Caldris'in kükremesiyle aynı anda hırladı, ikisinin sesleri etrafımızdaki havayı doldurdu. Sadece Fenrir'in başının üzerine koyduğum elim onu sakinleştirdi ve benim talep etmem gereken canı almasını engelledi.

Bana borçlu olunan kanı istedim.

Bileğindeki yaradan serbestçe akıyordu ama içimdeki vahşet daha fazlasını talep ediyor, beni hiçbir şey kalmayana kadar öldürmeye itiyordu. *Dainsleif*'i elimde döndürdüm, bıçağı adamın boğazında bir yay çizecek şekilde savururken ön koluma paralel durmasına izin verdim. Bıçağın altındaki et parçalandığında kan yüzüme sıçradı. Kas katmanlarının kısa süreliğine görüldüğü derisindeki yarığa bakarken, kılıcını bırakıp iki eliyle yaraya bastırmasını izledim.

Dizlerinin üzerine çöktü, ölüm adamın üzerine çökerken hançerdeki o titreşen sıcaklık dağıldı. "Hayvanlara zarar veren erkekleri sevmem. Mezara giden yolu yarılamış olsalar bile," dedim içimdeki boşluğun yandığını hissederek. Ben ona dik dik bakarken gözleri görmez oldu, boğazındaki yaradan korkunç dalgalar halinde kan pompalanıyordu.

Fenrir burnunu elime bastırarak bakışlarımı önümdeki bedenden uzaklaştırdı ve aramızda hissettiğim bağı kopardı. Boşluk onu çağırıyordu, ruhunun çekimi farkındalığımın sınırlarında kalıyordu.

Kurdun kırmızı gözlerine baktım, bilmiş ifadesi yutkunmama ve Caldris'e doğru bakmama neden oldu. Ölülerin Tanrısı savaşmaya devam ediyor, bana ulaşmak için Sis Muhafızları'nın üyelerini sağlı sollu kesiyordu. Öbür dünyanın ruhlar üzerindeki çekiciliğinden, ruhumu bedenimi terk etmeye nasıl teşvik ettiğinden habersiz görünüyordu.

Yaralı tazıya doğru bir adım attım, önünde çömelip yavaşça elimi uzattım. Dişlerini gösterip göğsünden bir hırıltı yükselince yutkundum. Elimi geri çekerek bekledim ve sonunda başını kaldırıp boynunu uzatmasını izledim. Burnunda kalan et parçası kırıılmış, kokumu almaya çalışıyordu. Zehirli gölgelerden kaçındım

Gıdılarından damlıyordu, yan tarafındaki yaraya bakarken sadece başının tepesine dokunuyordu.

Deri, ortaya çıkardığı parçalanmış et ve kemik yığınının örtmek için kendini yeniden örmeye başlamıştı bile. "İyi olacak mısın?" Tazı dokunuşuma doğru eğilirken başının üstündeki tüyleri kaşıyarak sordum.

Vahşi Av'ın hepsi soruma cevap veremeyecek kadar meşguldü ama eğer imkânsız olmasaydı tazının hafifçe başını salladığını gördüğüme yemin edebilirdim. Hayatım son zamanlarda imkânsızlıklarla dolu gibi görünüyordu ama bu seferkini düşünmeye pek hazır değildim.

Fenrir kuyruğunu sallayarak vücudunu alçaltmak için yanıma uzandı. Ayağa kalktım ve bir bacağımı savurarak bir kez daha üzerine tırmandım, Fenrir yavaşça yükselip katliamın içinde gezinirken. Hançerin borcu ödenmişken tekrar aşağı inmeme izin vermek için duraksamadı. Et ve kemiği parçalamak için dişlerini kullandı ve Caldris'e doğru ilerlerken geriye kalan Sis Muhafızlarını parçaladı.

Eşim, kurtlarından birinin üzerinde oturduğum yerde durmuş bana bakıyordu, vücuduma bakarken gözlerinde karanlık parlıyordu ve üzerimi kaplayan kana rağmen beni çoğunlukla zarar görmemiş olarak buldu. Fenrir nihayet aramızdaki mesafeyi kapattığında "Aferin oğlum," dedi ve bir adım atıp burnunu Caldris'in göğsüne sürttü.

Dikkati tekrar bana döndüğünde, gözlerindeki akik taşının ardında tehlikeli bir şey gizleniyordu. "Artık kurttan kurtulmalısın, min asteren."

"Bunu neden yapayım ki?" Kelimeleri farklı hissederek sordum. Sanki sesim değişmişti, sanki Caldris'in sesinde sık sık duyduğum büyüünün bir kısmı benimkini bozmuştu. Aramızda yankılandı ve Caldris de duymuş gibi başını yana eğdi.

"Yaranla ilgilenmem gerekiyor," dedi basitçe, ama sözlerine daha karanlık bir şey karıştı, biz birbirimize bakarken aramızdaki havada arzu çatırdıyordu

Birbirimize.

Fenrir anı bozdu, aniden dönerek Caldris'ten uzaklaşmak için hareket etti. Göğsüme doğru gelen oku çok geç gördüm, elimdeki hançeri oku saptırmak için çok yavaş kaldırdım. Demir uçlu okun etime saplandığını görmemek için gözlerimi sıkarak acıyı bekledim.

Hiç gelmeyen acı.

Sırtıma bir sıcaklık yayıldı. Gözlerimi hafifçe açtığımda Caldris'i sağ yanımın arkasına bastırmış, parmaklarını okun ahşap sapına dolamış halde buldum. Kalbimden sadece bir nefes uzakta duruyordu, her şeyi sona erdirecek hedefi bulmaya çok yakındı.

Oku yere atarken ona baktım ve diğer iki beyaz kurdun avlarına doğru ilerleyişini izledim. Tüm grup izlerken Sis Muhafızları'nın kalan son üyesinin etrafını sarmış, onunla oynuyorlardı.

"Bitir şunu," dedim, kurtların ölümden bir oyun çıkarmasını izlemek istemiyordum. Doğru şeyi yaptığını düşünen bir adamın korkusundan. Ve belki de öyleydi, tüm bildiğim bu. Fae'lerin bize karşı aşırı nazik davrandıklarını ya da onlar için evcil hayvan gibi olduğumuz iddialarını çürütecek bir şey yaptıklarını söyleyemezdim.

Caldris bana karşı mırıldandı, sözleri çarpıtılmış ve sesi zalimlikle doluydu. "Hayatta kaldığın için çok şanslı." Saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı. "Aksi takdirde yıllar boyunca onunla oynamak için onu hayatta tutardım. Bırak *cwn annwn* eğlensin. Onlar benden çok daha merhametliler."

Son Sis Muhafızı'nın hayatına son verirken etin yırtılma sesine gözlerimi kapattım, kanın gıcırtilı sesi benim için çok fazlaydı. Bundan zevk alan parçamı, devam etmeyi bekleyen ruhlara çekilen çarpık parçamı çekti.

Fenrir, Caldris'in beni sırtından çekebilmesi için kendini yere bıraktı ve kurda eğlenen bir ifadeyle baktı. "Neden beni hiç gezdirmeyi teklif etmiyorsun?"

Fenrir keyiflendi, Caldris'e sırtını döndü ve diğer iki kurdun yanına gitti.

"Her tarafın kan içinde," dedi Caldris, çeneme dokunmak için uzanarak. Durakladı, derisi kendini tekrar bir araya getirip demiri yavaşça vücudundan uzaklaştırırken benek benek olmuş, hâlâ iyileşmekte olan etine baktı.

"Üzgünüm, hiçbir yerde banyo göremiyorum. Sen görüyor musun?" Ona bakarken alay ederek sordum. Erkek tepeden tırnağa kan revan içindeydi ama Tanrılar benim de öyle olmamı yasaklamıştı.

"Yıkamanı istediğimi söyledim mi?" diye sordu, beni incelerken başını yana eğdi. "Çünkü niyetim bu değildi, seni temin ederim. Seni benden alabileceklerini düşünen düşmanlarımızın kanı ve ölümüyle kaplıyken seni becermek istiyorum."

Yutkundum, karanlık bakışlarının yoğunluğu boğazımın ani bir kurulukla ağrmasına neden oldu. "Bu değil-"

"Normal mi? Sen benim eşimsin. Sonsuza kadar senin içinde gömülü kalabilirim ve yine de daha fazlasını isterim, Küçüğüm. Seni hafife alan erkeklere diz çöktürmeni ve boğazlarını kesmeni izlemekten zevk almayacağım bir gün *asla* gelmeyecek. Bunu hatırlasan iyi edersin," dedi ellerini kaldırarak, derisinin içinde parlayan gümüşü görebilmem için. "Seni almamamın tek nedeni, canını yakmadan sana dokunamamam."

Yutkundum, benim için aldığı yaralara bakıyor ve bu bilginin bende yarattığı minnettarlık duygusundan rahatsız oluyordum. "Yapmamalıydın-"

"Sen benim eşimsin. Seni *her zaman* koruyacağım, min asteren. Bedeli ne olursa olsun," diye mırıldandı, derin gözleri ıslı ıslı parlıyordu.

Ben. Dişlerimi alt dudağıma gömdüm, itirafının ağırlığı karşısında ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Sadece bir canavar olsaydı işler daha kolay olurdu.

OceanofPDF.com



Caelum'un cildinin normale dönmesi yavaş oldu, vücudu biz seyahat ederken önümüzdeki birkaç saat boyunca demiri serbest bıraktı.

Biz

cesetleri arkamızda bıraktı; cesetler, üzerlerini kaplayan demir yüzünden onları diriltme gücüne sahip olamayacak kadar hasar görmüştü.

Savaşın karmaşası sırasında kalbine demir uçlu bir ok yiyen tek Fae İşaretli erkek için sadece bir mezar kazılmıştı. Diğerleri ilk saldırılar üzerimize ok yağdırdıktan sonra korunmuştu.

Karla kaplı ovalarda ilerlerken Caelum tenime dokunmamaya dikkat ediyordu. Yolculuğumuz sırasında bizi gizleyecek hiçbir barınak yoktu. Hazırlıklı olmadığımız saldırıdan sonra Vahşi Av insanların etrafını sarmış, tazılar da onlara yakın durmuştu. Hiçbir şey olmasa bile, kendilerini korumaktan aciz hale getirdikleri insanların hayatlarını koruyacaklarını bilmek beni bir nebze olsun rahatlattı.

Demir tozu bunu zaten yapacak olsa bile.

"Demir tozundan haberin yoktu," dedim, dizginleri tuttuğu ellerinin kabarmış derisine bakarak. Dizginlerin bir kez daha zincirlenmiş bileklerime bu kadar yakın durması bana çok yanlış gelmişti; eşimin bana nasıl davranabileceğinin en uç iki örneğini bir bakışta görebiliyordum. İçimden bir ses, Fae İşareti'nin eriyip gittiği tenine geri dönüp dönmeyeceğini, yeni teni bağımızın sembolüyle boyayıp boyamayacağını merak ediyordu. Bu

Elinin arkasındaki dairenin ve parmaklarını kaplayan gölgeli dalların yokluğu içimde ona dokunmayı arzulayan bir şey yarattı. Mürekkebi, tünellerde mum ışığında ürkek parmaklarla keşfetmekten çok hoşlandığım haline dönene kadar tenini okşamak istiyordum.

"Ben yapmadım," diye onayladı. Arkamdan başını salladığını hissettim, çünkü hâlâ demir tozuyla kirlenmiş teninden dikkatlice kaçınarak Azra engebeli bir zemine bastığında kendimi sabitlemek için ön koluna tutundum. Hareket ettikçe prangalarım birbirine vuruyor, onları birbirine bağlayan zincirler bileklerimin altından sarkarak Azra'nın yelesine sürtünüyordu. "İnsanlara bize karşı kullanabilecekleri yeni silahlar geliştirmeleri için yüzyıllar verildiğini biliyorduk ama böyle bir şeyi asla hayal edemezdik. Böyle bir pusu Fae'leri gerçekten tehdit edebilir, eğer Sis Muhafızları bir grubu alt etmek için yeterli sayıya sahip olsaydı. Tüm Fae'ler savaşta bizim kadar yetenekli değil. İnsanlarla yapılan son savaştan bu yana Sidhe'nin savaşmak için çok az sebebi oldu."

"Ama Fae'lerin çoğu burada değil, değil mi? Tradesholde'da gördüğümüzü saymazsak, sen ve Vahşi Av dışında kimseyi görmedim," dedim dudaklarımı büzerek. Belki de bu, Fae'lerin eşleri için avlandıkları sınırlı etkileşimlerimden kaynaklanıyordu, ama bana çok daha önemli geldi.

"Mab, Nothrek'te dolaşmasına izin verdiği kişiler konusunda çok seçici davranacaktır. Birinin eşinin kaderini kontrol etmekte büyük bir güç vardır. Ruhlarının diğer yarısını avucunun içine alırsa, en sert muhalifleri bile onunla işbirliği yapmaya meyilli olacaktır," diye açıkladı Caldriş, çenesi başımın tepesine dayanana kadar öne eğilerek.

"Bunu yapar mı? Ama Fae'lerin eşlerini kutsal saydıklarını söylediğini sanıyordum. Her ne pahasına olursa olsun korunmaya değer bir bağ? Hava ve Karanlığın Kraliçesi neden böyle bir şeye karşı çıksın ki?" Azra daha düz bir zeminde dururken kolunu bırakarak sordum. Dokunabilmek için tuniğinin kolunu yukarı itmeme için kendimi zor tuttum.

ve ruhumun yıpranmış kısmına onun hala benim olduğuna dair güvence verdi.

O parçam hain bir sürtükten başka bir şey değildi ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Caldris, Azra'nın dizginlerini hafifçe çekerek atın yürüyüşünü yavaşlattı ve biz grubun arkasına düşene kadar devam etti. Holt'un bakışları, atı yanımdan geçerken bize takıldı ve anlayışla başını salladı.

"Mab canı ne isterse onu yapar. Fae'lerin her ne pahasına olursa olsun korudukları şeylere hiç saygı duymuyor. Daha fazla güç elde etmek için her şeyi yapar, bunu sürdürmek ve diğer Mahkemeleri kendisine sadık tutmak için ne gerekiyorsa yapar," dedi Caldris, elini kalçalarımı örten pantolona dayayarak.

Kabarcıklar yeni yeni solmaya başlamıştı, sadece birkaç dakika önce oldukları yerde yeni etin pembe ve beyazı oluşuyordu.

"Nasıl oldu da baban ve üvey annen tarafından büyütüldün?" Bana verdiği yapbozun tüm parçalarını düşünürken sordum. Mab'ın hayatı boyunca ondan nefret ettiğini ve babasının onu Mab'ın öfkesinin sonuçlarından korumak için çok az şey yaptığını biliyordum.

İç çekti, ağırlığı omurgamda hissediliyordu. "Birkaç günlükken şeytanlarına beni Catancia'daki beşiğimden çaldırmış. Annem ve üvey babam Mab'la acil bir toplantı yüzünden dikkatleri dağılmışken bana bakan muhafızları ve kadınları öldürmüşler. Mab, annemin kocasına dokunmaya cüret etmesine duyduğu öfkeyi gizlemedi, bu yüzden annem kırılan tüyleri yumuşatmayı düşündü."

"Annen de mi başka bir adamla evliydi? Ve babanla olan ilişkisine göz mü yumdu?" Bir kadının böyle bir şey yapabildiği bir dünyayı anlayamadığım için sordum. Mistfell'de, kocamız olarak seçilen adamdan başkasıyla birlikte olmak muhtemelen rahibeler tarafından yeniden eğitilmemize ya da asılmamıza neden olurdu, erkekler ise istediklerini yapmakta özgürdü.

"Evlilikler eş bağından sonra gelir. Annem ve babam kader arkadaşlarıydılar, ama babam Mab ile siyasi bir evlilik yapmıştı.

Annem reşit olduğunda. Genellikle bu olduğunda, siyasi evlilik dostane bir şekilde sona erer, ancak Mab geleneklere saygı göstermeye ve Yaz Sarayı'ndaki kardeşinin yanına dönmeye istekli değildi. Gölge Saray'ın Kraliçesi olmaya sadece evlilik yoluyla gelmişti ve bundan vazgeçmesi artık Kraliçe olamayacağı anlamına gelirdi."

Güneş batmaya başlarken kar, büyüyen karanlıkta parıldadı ve Vahşi Av açıklığının ortasında durakladı. Caldriş Azra'yı durdurdu ve biniciler atlarından inip uyumak için birkaç çadır kurmak üzere arabalardan malzeme çekerken gruptan uzak durdu.

"Ancak çocuklar eş bağı dışında var olamazlar ve annemle babamın her iki eşten de bir varis üretme şansları yoktu. Bir Kış Gündönümü'nde bir araya geldiler ve çocuğun üvey babamın kendi kader eşiyle olan ilişkisinin bir sonucu olduğunu iddia ederek ilişkiyi ve ortaya çıkan çocuğu Mab'dan gizlemeyi planladılar. Ne yazık ki Mab, bilmeceler ve kelime oyunları ile gerçeği ortaya çıkarma konusunda oldukça yeteneklidir. Her zaman hangi soruları soracağını ve bunları nasıl ifade edeceğini bilir ve bunlara daha acı verici sorgulama yöntemleriyle eşlik eder. Babam onların sırrını saklayamadı. Bu yüzden beni annemi cezalandırmaya götürdü ve bir kadının tek çocuğunu elinizde tuttuğunuzda ne kadar sadık olacağını çabucak anladı. Çaldığı çocukların ilkiydim ama sonuncusu olmaktan çok uzaktım."

"Başkalarını da mı kaçırdı?" Dehşetim artarken sordum. Caldriş'in Mab'ın kayıp kızına sempati duymamasına şaşmamalı, ama eğer çocuklar eş bağı dışında var olamıyorsa...

Mab'ın eşi kimdi?

"Saray soylularının çoğunun çalacak çocuğu yok," diye itiraf etti başını sallayarak. "Ama her Saray'dan en az bir çocuk aldı, eline geçirebildiği en yüksek rütbeli çocukları. Maylea İlkbahar Sarayı'nın tek varisi, Rieka Yaz Kralı'nın en yakın arkadaşının kızı ve Lycus da Sonbahar Kraliçesi'nin yeğeni. Ona meydan okumayı düşünen danışmanların çocukları olan başkaları da var ve hepsi elit bir grup oluşturmak için birleşiyor.

Karşı koyamayacak kadar gençken bizi büyüüne bağladığı için ona karşı koyamayan isteksiz Fae'lerin gücü. Bazen eşlerimize ve potansiyel yavrularımıza erişimimizin olmamasının onun güce ulaşmasını yavaşlatıp yavaşlatmadığını merak ediyorum. Bir Fae'nin zaten sahip olmadığı bir şeyi çalamazsınız."

Ben sessizliğe gömülürken Azra'yı öne doğru tekmeledi, gerçekte ovaya çöken karanlık hüküm sürüyordu. Bizi meraklı gözlerden koruyacak ağaçların yokluğu beni tedirgin ediyordu. Vahşi Av'la seyahat etmek istemesem bile, Sis Muhafızları'nın bize rastlaması durumunda demir tozunun tenime batması hissini de yaşamak istemiyordum.

"Siz ikiniz en sondaki çadırı alın," dedi Holt, Vahşi Av'ın binicileri Fae İşaretlileri kalan üç çadıra götürürken.

"Kendimize ait koca bir çadıra ihtiyacımız yok," dedim, üç çadıra tıktırılmış bir düzine Fae İşaretli'yi düşünerek. "Sizi temin ederim ki mahremiyet gerekli değil."

"Caldris'in sabah dinlenmiş olmasını istiyorum. Diğerlerinin seni uykunda bıçaklamasından endişe ederse uyuyamaz. Güneş doğana kadar ona binmemeni tercih ederim, böylece biraz uyuyabilir, ama korkarım bu durumda mahremiyet gerekli," diye karşılık verdi ve sinir bozucu bir sırtıyla bana göz kırptı. İşaretli Fae'lerin gece için çadırlarına güvenli bir şekilde yerleşmelerine yardım etmek için arkasını döndü.

Yanaklarımın kızarmasını görmezden geldim. Güneş doğana kadar hiçbir şeye binemeyecektim. Caldris Azra'yı arkamdan indirdi ve çoğunlukla iyileşmiş elleriyle uzanıp beni belimden kavradı ve aşağı çekti. Beni yönlendirdiği çadır küçüktü, ortadaki ahşap direğin üzerine örtülmüş basit bir ten rengi ketendi. Branda dört köşeden yere sabitlenmişti, kumaşın ön kanatları girişi ortaya çıkarmak için açık bir şekilde bağlanmıştı.

"Gel, min asteren," dedi Caldris, elini sırtımın alt kısmına koyarak. Beni çadıra doğru yönlendirdi ve çadırla aramızdaki mesafeyi kapattı.

Gerçekten yalnız kalacağımız bir yere. Onunla birlikte olmak için kendime güvenmiyordum, beni demirin zararlarından korumak için verdiklerinin yarattığı duygularla, bir mahkûm gibi zincirlenmiş olduğum gerçeği çarpıyordu.

Eylemler çok zıttı. Aynı adamdan çıkmış olamazlar.

Aklımla kalbimin çatıştığı bir savaşta olduğu gibi, tanıdığım adamı, her şeyin bir sonu olduğunu düşünen zalim Fae erkeğiyle uzlaştırmaktan başka bir şey istemiyordum. "Mab'ın İşaretliler üzerinde kontrol sahibi olmak isteyeceğini söyledin. Bu onların tehlikede olduğu anlamına mı geliyor? Eşlerine götürülmedikleri anlamına mı geliyor?" Beni çadıra götürmesine izin vererek sordum.

Hafifçe sırtıttı ve dönüp kumaşı kapatırken başını salladı. Kanvasın içine dikilmiş bağlarla sıkıca düğümledikten sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Arkadaşları serbest bırakılmaları için pazarlık yapacak. Mab bu süreçte onlardan sadece istediğini alacak," dedi bir adım öne çıkarak.

"Ama İşaretliler'i getirmek için başka bir yer bulsak daha iyi olmaz mı? Kimsenin onları bulamayacağı bir yere?" Ne yaptığımın farkına varamadan geri adım atarak sordum.

Bana bakışı, gözlerinin arzu ve eğlenceyle parlaması bir saldırı gibiydi. Sanki onda sevdiğim her şeyi silah olarak kullanmayı başarmış ve beni kendi çıkarlarına karşı kışkırtmıştı.

"Yanımda yatmaktan kaçınmaya devam etmek niyetinde misin, Küçüğüm?" diye sordu, boğazından bir kahkaha yükselirken başını yana eğdi. Sanki anlayamadıkları bir oyunda piyonlarmış gibi canlı varlıkların kaderini tartışmamızın eğlenceli hiçbir yanı yoktu.

"Yaptığım bu değil," dedim, başımı sallayarak, sözleri içime işlese ve içlerindeki gerçeği bilsem bile, çadırın kumaşı başıma değene kadar geriye doğru bir adım daha attım.

"*Tam olarak* bunu yapıyorsun," dedi sırtarak ve tuniğinin boyun bağıını çözdü. Pantolonunun belinden çekti ve kumaşı başının üzerinden kaldırarak önümde gömleksiz durmasını sağladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Pelerinimi etrafıma daha sıkı sararak sordum. Hava çıplak uyumak için fazla soğuktu, dışarıdaki serin rüzgâr çadırın kumaşını delip geçiyordu.

Onu sıcak tutmayacağım.

Karnını kaplayan yontulmuş kaslara, göğsündeki ve geniş omuzlarındaki güce bakmamaya çalışırken yutkundum. Bir insan olarak inanılmaz derecede çekiciydi, vücudu sanki çok çalışılarak yapılmış gibi görünüyordu. Ama bir Fae erkeği olarak, onda hiçbir insanın ulaşmayı umamayacağı bir şey vardı. Zahmetsiz güzelliği bana, ayaklarının dibinde diz çökmüş ve ona tapınmaya hazır iki kadınla birlikte taş uçurumdaki oymasını hatırlattı.

Benden önce birlikte olduğu tüm kadınları düşündükçe boğazım yanıyor, safranın buruk tadı midemde dönüyordu. Zavallı, az deneyimli insan eşini bulmadan önce sahip olması gereken tüm yüzyıllar boyunca.

Sanki içimde kabaran duyguları, benden önce sayısız kadının onun bedenini şu anda benim tanıdığım gibi tanıdığını bilmekten duyduğum öfkeyi hissedebiliyormuş gibi başını yana eğdi. Döndü ve gömleğini kumaşın düğümlü bağlarının üzerinden geçirerek orada asılı kalmasını sağladı.

"Yıldızım şimdi tam olarak neyi kıskanıyor?" diye sordu bana dönerken. Gözleri karararak ilerledi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Önümde durdu, üzerimde yükseliyor ve ona kıyasla ne kadar küçük olduğumu gerçekten vurguluyordu. Fae cüssesi bir şekilde daha büyüktü, tanıdığım tüm erkeklerden daha uzundu, sanki ruhu ve barındırdığı güç ölümlü cüssesinin sınırları için çok büyüktü.

"Senden nefret ediyorum," dedim, içimde dolaşan kıskançlığı inkâr edemeyerek. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, kelimeler içimde dönüp duran

İçimde hissettiğim hastalık.

"Nefret ettiğin oyuncakları sık sık kıskanır mısın?" diye sordu, eğilip çadırın kenarındaki bozulmamış kardan bir avuç aldı. Yüzüme doğru kaldırdı, soğuk tüyleri tenime dokundurdu ve nemi kullanarak tenimde sert ve kabuk bağlamış gibi duran kan sıçramalarını sildi. "Yoksa ben sadece özel miyim?"

"Sen bir erkeksin, oyuncak değil," dedim, yüzümden yıkadığı kanla eriyen karın pembeleşme şekline bakmamaya çalışarak.

Yavaşça sırtıttı ve önümdeki karda dizlerinin üzerine çöktü. Bu pozisyon başını göğsümle aynı hizaya getiriyordu, o ısıltılı ve yaramaz kara gözleri haksız yere uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Islak parmaklarını boynuma doğru kaldırdı, yumuşak ve pürüzsüz yeni teni iz üzerinde gezindi ve etimin yüzeyine sıcak bir tanıma ürpertisi çekti.

Üzerimdeki kanı yavaşça yıkadı, o çekici bakışlarıyla beni sabitlerken hassas bir özen gösterdi. "Benimle oynamak istediğin her an senin oyuncağın olacağım, min asteren," dedi, yanaklarım bu sözler karşısında kızarıırken sırtışı derinleşti. Yüzünü karnıma bastırdı, elleri yanlarımdan aşağı kayarken tuniğimin kumaşı bizi ayırdı, botlarımın üzerine yerleşip bağcıklarını yavaşça çözene kadar vücudumun üzerinde gezindi. "Hâlâ benim gibi kokuyorsun."

Yutkundum, söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordum. "Yapabilseydim tenimden temizlerdim," dedim, kelimeler aktarmak istediğim tüm zehirle birlikte çıkıyordu. Onun gibi kokmak istemiyordum, onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum, vücudum onun dokunuşu altında ısınsa bile.

"Seni yeniden kokumla kaplamam gerekirdi," diye itiraf etti ve ilk botu ayağımdan çekip çıkardı. Diğerine doğru ilerledi ve bana bakarken onları kenara bıraktı. Kaşlarını çattı, bakışlarını bileklerimin önümde birbirine bağlı olduğu yere kaydırıp ve onlara baktı

Sanki o da benim kadar nefret ediyormuş gibi. Uzanıp sol bileğimdeki kelepçeye dokundu, sonra elini kilidin üzerinde salladı ve bronz parçaların bir şangırtıyla ayrılmasını izledi. Diğerini takip etti, sonra onları yana fırlattı ve bileğimi ağzına götürdü. Oradaki aşınmış deriyi öperek dudaklarının yaranın üzerinde kaymasına izin verdi.

Ayağa kalktı, beni ayaklarımdan kaldırıp kollarının arasına aldı ve yatağıma götürüp bir tanesinin üzerine yatırdı. Bir elini saçlarında gezdirirken bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım. "Gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi ve çadırındaki açıklığa doğru adım attı. Kravatını çözüp kumaş perdesini açarken gömleğini giymek için hiçbir hareket yapmadı.

Onu görebilecek Fae İşaretli kadınları ya da Vahşi Av'ın kadın üyelerini düşündükçe kıskançlık yine içime işledi.

Sanki bunun bana işkence edeceğini biliyormuş gibi sıırıttı. "Estrella?" diye sordu çadırın dışına çıkıp yüzüme doğru dönerken. "Eğer kaçarsan, peşine düşerim. Sanırım seni yakaladığımda ne olacağını artık biliyorsun."

Çadırın kapağını kapattı, ben arkasından bakarken kumaşın serin kış esintisinde sallanmasına izin verdi. Kaçma arzusu içimde zonkluyor, uzuvlarım özgürlük ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Hareket etme ihtiyacı ile Her zaman yaptığım gibi karanlıkta dolaşıyordum.

Yıldızların altında dolaşmak için.

Botlarıma baktım, onları kenara koymuştu, çoraplarımı ıslatan kardan kaçınmak isteseydim beni yatağımın üzerine hapsedecekti. Onları giymek bana zaman kaybettirecekti ama yine de ayağa fırladım.

Karın üzerinden geçerken soğuk ayak parmaklarımı ısırınca irkildim, ayaklarımı botlarımdan içine soktum ve bağcıklarını mümkün olduğunca çabuk bağladım. Çadırın girişine doğru hızla ilerledim, kapağın hemen içinde yavaşladım ve yavaşça geri sıyırdım.

"Bir yere mi gidiyorsun, Beasty?" Holt, çadırın açıklığının parçalanmış kumaşı tarafından çerçevelenerek sordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak

İkimizin de doğru olduğunu bildiği şeylere karşı çıkabilecek sözcükleri ararken, ağızından tükürükler saçarak meydan okudum.

"Ben sadece-"

"Yalanlarını bana bırak. Kendine bir iyilik yap ve Caldris geri dönüp seni tekrar hayal kırıklığına uğratmadan önce o ürkek kışını çevirip yatağının üzerine otur," dedi ve başını arkamdaki çadırın içine doğru salladı.

"*Beni* hayal kırıklığına mı *uğrattın*?" Öfkem giderek büyürken sordum. Sadece Caldris'i kaçış girişiminden gereksiz yere haberdar etmek istemediğim için sesimi yükseltmedim. "Ona aşık olmam için insan gibi davrandı."

"Evet, *seni* hayal kırıklığına uğrattım. Kafanı o kadar çok kendi kışına sokmuşsun ki, onun senin için her şeyi yapabileceğini göremiyorsun. Kader arkadaşı olmanın getirdiği baskılarla uğraşmak zorunda kalmadan önce onu tanıman için sana zaman vermek amacıyla insan gibi davrandı. Kıymet bilmez bir velet gibi davranmayı bırak ve gözünün önündekini gör." Bana ters ters bakarken başını salladı, sonra bir kolunu uzatarak yana doğru adım attı. Sanki Caldris'e doğru yönü gösterebilecekken ben onun yanından geçip kaçma fırsatını değerlendirecekmişim gibi. "O bir hafta önceki erkekle aynı. Değişen tek şey sensin."

"Beni öylece bırakacağına inanmamı mı bekliyorsun?" Gözlerimi ona dikerek sordum.

"Deneyip denememenin benim için en ufak bir önemi olmadığına inanmanı bekliyorum. Seni bulacak ve geri getirecek, bunu yaparken tekmelesen ve çılgılık atsan bile. Bana sorarsanız tüm bunlar anlamsız bir enerji kaybı gibi görünüyor ama bu sizin ayrıcalığınız." Omuz silkti, dudakları yavaş ve hesaplı bir sırtışıla yukarı kalktı. "Tabii yakalandığında alacağın ödülü ummuyorsan. Eğer eşinin seni becermesini istiyorsan, tek yapman gereken söylemen ve eminim o da bunu seve seve yerine getirecektir."

"Bu konuşmayı yapmayacağız," dedim gözlerimi devirerek ve çadıra geri adım attım. Holt da ben de, Caldri's ormanda beni avlamayı bitirdiğinde ortaya çıkacak sonucu isteyeceğimi ima ederek, kaçmamı fiilen imkânsız hale getirdiğini biliyorduk.

Talihsiz gerçek şuydu ki bundan şüphe duymuyordum. Beynim eşim olan adamı arzulamaktan daha iyisini bilse bile, bedenim ve kalbim onun neden tamamen ve tamamen imkansız bir şekilde kötü haber olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

"Artık Fae dünyasındasın, Mistfell'den Estrella Barlowe," dedi Holt, saygıyla alay edercesine eğilerek. "İnsani hassasiyetlerinin bir önemi yok, çünkü eşinin seni herkesin gözü önünde becermek isteyeceği günler çok çabuk gelecek. Vahşi Av seni izlerken ve adını haykırmanı dinlerken seni ateşin yanına götürmek isteyecek. Fae'ler böyle yapar. Bizim olanı alırız ve herkesin görmesi için sahipleniriz," dedi ve Direniş'in bizi izlediğini hatırlayarak yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Mağara canavarıyla savaştından sonra ağzını bacaklarımın arasına nasıl soktuğuna, aletin beni nasıl açtığına ve içime nasıl girdiğine tanık olmuşlardı. İfadesini geçiştirecek kelimeleri bulmakta zorlandım ve bahsettiği her şey hakkında ilk elden bilgi sahibi değilmişim gibi davrandım.

Holt başını yana eğdi, dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. Etinin gölgeli, yarı saydamlığında bembeyaz parlıyorlardı. Boğazından keskin bir kahkaha yükselirken saçlarına bağlı tüyler titredi ve neşeyle başını geriye attı.

"Oh, Beasty. Çoktan yaptı, değil mi?"

Arkamı döndüm ve Caldri's'in botlarımı bıraktığı yere doğru tepindim. Öfkemden bağcıkları yırtarak açtım ve kendimi yenilmiş hissederek yatağıma geri dönerken kızgın yüzümü Holt'un araştıran bakışlarından uzak tuttum. "Senin gibi yaratıklar için öbür dünyada özel bir yer var," diye hırladım.

Sonunda utancımla birlikte toplayabildiğim en güçlü bakışı ona yönelttiğimde.

"Umarım öyle olmaz. Gösteriyi kaçırmak istemem," dedi Holt ve ben battaniyeyi kucağıma çekip soğuk, örme kumaşa sokulurken çadırdan uzaklaştı. Caldris'le bu şekilde birlikte olma düşüncesiyle oluşan korkunç uyarılmayı uzaklaştırmaya çalışarak vücudumdaki ısıнын onu ısıtmasını diledim.

O ben değildim. Fae'ler için normal olabilir ama ben bir insandım. Bir insan olarak doğdum ve Tanrılar aşkına bir insan olarak da öleceğim.

Holt olduğu yerde kaldı, Caldris'in söz verdiği yiyeceklerle dönmesini beklerken tek kelime bile etmedi. Midem, yemeğe olan ihtiyacımı vurgulamak istercesine gurulduyor, bu gürültü çadırın içinde yankılanıyordu.

"Kışın ortasında karnını doyuracak bir şeyler bulmak zor olurdu," diyerek tek başıma hayatta kalma şansımın pek olmadığını vurguluyordu. Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Sanki Brann ve benim tek başımıza hayatta kaldığımız o acı ve kısa süre, kendi yetersizliğimin bariz bir belirtisinden başka bir şey değildi.

Holt'un başı aniden yana eğildi, tepeden bakarken dikkati gökyüzüne yöneldi. "İçeride kal. Hayatta kalma şansın olsun istiyorsan, bu lanet çadırın içinde kal Estrella," dedi ve çadırın kumaşını kapatıp beni karanlığa gömdü.

Beklerken uzun dakikalar sessizlik içinde geçti, çadırın dışındaki *herhangi bir* hareketin sesini dinledim. Hiçbir şey yoktu, sanki dünyanın kendisi donmuştu.

Çadırın kumaşı nihayet sıyrıldığında sarsıldım, Caldris'in gövdesi aceleyle çadıra adım attı. Beni yatağın üzerinde otururken bulduğunda omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü, yemek dolu bir tabağı tutan eli bana doğru ilk adımını atarken aşağıya düştü. "Hiç gitti mi?" diye sordu, Holt'a dönerek korku dolu bir bakış fırlattı ve kalp atışlarım hızlandı.

Ne halıtlar dönüyordu?

Holt bana baktı, anlamlı ama ifadesiz bakışları içime işliyordu. "Hayır," dedi ve beni şaşırttı. Gerçi çadırdan dışarı adımımı atmamıştım ama bu sadece onun müdahalesi yüzünden olmuştu. "Çadırdan hiç ayrılmadı." Bu sözler bir yalan değil, gerçeklerden kaçmak için özenle hazırlanmış bir ifadeydi.

Caldris botlarını tekmeleyerek yanımdaki yatağa uzandı ve öne doğru eğilerek dudaklarını sertçe alnıma dokundurdu. "Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı ve ağzı tenime yapışmışken bile dikkatinin diğer adama kaydığını hissedebiliyordum.

"Neler oluyor?" Geri çekilip şaşkınlıkla ona bakarak sordum. Endişesinde alışılmışın dışında bir şeyler vardı, ortalıkta hiçbir kargaşa yokken ve havayı sessizlik doldururken hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyler.

"Onları daha önce böyle gördün mü?" Caldris sorumu duymazdan gelerek sordu. Araştıran bakışları hâlâ Holt'a, beyaz ve gölgelerin, bir şekilde cisimsel bir form oluşturan hava parçacıklarının karışımı olan adama odaklanmıştı. Dikkatini kısa bir süreliğine bana çevirdiğinde her zamankinden daha solgun görünüyordu.

"Hayır, sabırsızlanıyor," dedi bir elini göğsüne götürerek. Caldris de elini kalbinin üzerinde gezdirerek benimkini acıtacak şekilde hareketi taklit etti.

"Kim?" Beni ilgilendiriyormuş gibi görünen bu konuşmanın içinde tamamen kaybolmuş olmaktan nefret ederek sordum.

"Mab," dedi Caldris, karanlık bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri yüzümde dans etti, iç çekerken gözlerini endişe doldurdu. "Az önce tepemizden bir Blight cinayeti uçtu. Bir şey arıyorlar."

"Mab'ın kızı mı?" Dikkatim ikisi arasında gidip gelirken sordum.

"Muhtemelen. Daha çok neden bu kadar geciktiğimi anlamaya çalışıyor. Çocuklarına güvenmek onun gücü değil," diye itiraf etti, başını öne eğerek

Holt'a dönüp başını sallamadan önce kısa bir süre ileri gitti. Diğer adam çadır kapısının düğümelerini bağladı, aralarındaki aralıktan kayboldu ve bizi bir kez daha yalnız bıraktı.

"Size çocuklarım mı diyor?" Onları gerçek ailelerinden çalmışken bunun ne kadar korkunç olduğunu düşünürken kaşlarım çatıldı.

"Herhangi bir sevgiden değil," dedi, daha rahat olmak için pozisyonunu değiştirdi. Bir parça ekmeği dudaklarıma doğru kaldırdı ve tereddütlü bir ısırik almama izin verdi. Taze olmaktan çok uzaktı, bayattı ve dışı çıtır çıtırdı ama yine de tadı yediğim en güzel şeylerden biriydi. Ben çiğnerken midem gurulduyor, Caldri's'in aynı parçadan bir ısırik daha almasını izliyordum. "Bu, ailelerimize onun artık bize ait olduğunu hatırlatmak için. Hepsi bu."

Bir parça kurutulmuş eti ağzıma götürdü ve yüzünü buruşturarak bir ısırik almama izin verdi. Kendi ısıriğini koparıırken gülümsedi. Çiğnemeye ve yutmaya çalıştıktan sonra sordum: "Bu nasıl yanına kâr kalıyor? Neden kimse gitmeye çalışmadı?"

Bir elini kaldırıp göğsüne tekrar dokundu ve Holt'la daha önce dokundukları yeri ovuşturdu. "Bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye, Küçüğüm ve bu gibi lezzetler eşliğinde anlatılacak bir hikâye değil."

Bayat ekmeği bir kez daha dudaklarıma götürürken şakacı sırtışı neredeyse bir kahkaha çalacaktı benden. "Bu yiyecekler nereden geldi?" Alfheimr'da yiyeceklerin nasıl olması gerektiğini düşünerek sordum. Eğer sınırın kenarındaki bahçeler Nothrek'in en yemyeşil topraklarına sahipse, Peri Diyarı'nın kendisi için başka bir şeyin doğru olması pek mümkün görünmüyordu, ama bu tür şeyler her zaman iyi seyahat etmiyordu.

"Ah, bilirsiniz, biraz acıkmışlar ve atları kemiğine kadar oymuşlar," dedi, et çubuğunu kaşlarını kaldırarak ileri geri sallayarak.

Onun aptallığıyla alay ettim, elinden ekmeği aldım ve o eti ısırırken bir ısırık daha çaldım. "Çaldılar mı?" Çiğnerken sordum.

"Çalmak ağır bir kelime," dedi ve gözlerini benden kaçırarak devam etti. Bakışları kalan ekmeği kalçama dayadığım yere kaydı. Yeni iyileşmiş eliyle benimkini kavradı ve ağzının hemen önüne kadar kaldırdı. Bir ısırık alabilmesi için beni öne doğru yönlendirirken gözleri dikkatle benimkileri tuttu.

Düşünceli bir şekilde çiğnedi ve ben ağzımı açtığımda etin son lokmasını bana yedirdi. Dilimin üzerine yerleştirdi, beni kavurucu bir yakınlıkla baş başa bıraktı ve böylesine basit bir anı nasıl cinsel olarak yüklü hissettirdiğini hissettirdi.

"Yakında bir gün Catancia'daki sarayda bir yatağa uzanacağız ve odanın köşesinde bir ateş yanacak. Seni elimle alacakaranlık meyveleriyle besleyeceğim," dedi ve çökmekte olan meyvelerin büyüklüğünü göstermek için elini uzattı.

"Hayır." Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı, ona doğru sallandığımı, ondan olabildiğince uzak durmaktan başka bir şey istememem gerekirken ateşe düşmüş bir pervane gibi ona çekildiğimi fark ettiğimde vücudum ondan uzaklaştı.

Alacakaranlık meyveleri insanların oyunlarını, neden tehlikeli olduklarını ve asla güvenilmemeleri gerektiğini bir kez daha hatırlatıyordu.

"Hayır mı?" Caldriş kaşlarını çatarak şaşkınlıkla sordu. "Aklı başında hiç kimse alacakaranlık meyvesine hayır diyemez." Güldü, zengin sesi tenimi tüm yanlış şekillerde gıcırdatıyordu. Hayatım üzerinde otorite sahibi olan adamın ellerinde yaşadıklarımı düşündükçe vücudum çok sıcak, hatta ateşli hissediyordum.

Tek istediği beni büyütmek ve bir gün karısı olmamı sağlamaktı. Onun kızı olacak kadar gençtim ve aramızdaki yaş farkı şaşırtıcıydı.

Tanrı aşkına, Caldriş benim en eski atam olacak kadar yaşlıydı.

"Yapabilirim," dedim battaniyeyi üstümden iterek. "Onlardan nefret ediyorum."

"Neyi kaçırıyorum?" diye sordu, tabağı kenara bırakıp bana doğru eğilerek. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı, dikkatimi tekrar ona çevirdi ve araştıran bakışlarıyla bakışlarımı karşıladı.

"Hiçbir şey," dedim, gözümün yalanla seğirdiğini hissederek.

"Hiçbir şey mi? Yara izlerin gibi mi?" diye sordu, ellerimi birbirine kenetlediğim yere bakarken sesi alçaldı. "Söyle bana, Küçüğüm. Ona ölüm hediyesini vermeden önce ne kadar acı çektirmem gerektiğini bilmek istiyorum. Onlarca yıllık işkenceden mi bahsediyoruz, yoksa ruhunu Tartarus'un çukurlarına gönderip sonsuza dek yanıklık tarafından gaganarak öldürülmesini mi istiyorum?"

Yutkundum, beni bu konuşmadan kurtaracak bir yanıt düşünmeye çalıştım. Bunu yapmak istemiyordum - Caldris'e sırlarımdan daha fazlasını vermek istemiyordum. Bu parçama sahip olmamalıydı ama intikam almak isteyen acılı kız, Caldris'in beni kaybettikten çok sonra bile işkencecimden intikam alacağını bilmekten zevk duyacaktı.

Bundan daha iyi olmak istiyordum. Melian'la konuştuğum o güçlü hayatta kalan olmak, bana yanlış yapanlara sırtımı dönmek, enerjimi intikam gibi şeylere harcamamak istiyordum.

"Ortalarda bir yerde, bahse girerim," dedim, gözlerimi onunkilere kaldırdığımda dudaklarım kuru bir gülümsemeye dönüştü. Burun delikleri alevlenirken bakışları beni karanlığa gömüyor gibiydi. "Ama bunlar böyle lezzetler üzerine yapmamız gereken türden konuşmalar değil," dedim, ekmeğin son lokmasını ağzıma atıp çiğneyerek konuşmayı erteledim.

Çenemi bırakıp ellerimi avuçlarının içine alarak, "Sonuncusunu yemiş olman ne kadar da uygun, min asteren," dedi. Gözlerini bana dikmiş, beni doğrularımı söylemeye zorlamaya çalışıyordu.

"Seninle eşit miyim?" Onun yerine, onunkini kavrayan ellerime bakarak sordum. "Yoksa insanlara öğretildiği gibi sadece bir evcil hayvan mıyım?"

"Sen benim eşimsin," dedi ve avucunu yüzüme dokundurmak için uzandı. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı, bakışlarının yoğunluğu bu sözlerle inanmayı her şeyden çok istememe neden oldu.

"O zaman bana gerçeği söyle," dedim, yüzümü bir kez olsun ondan uzaklaştırmak yerine dokunuşuna yasladım. Eğer sevgisini bir silaha dönüştürebiliyorsa, ben istemediğim halde ona ihtiyaç duymamı sağlamak için kullanabiliyorsa, belki ben de onun bana olan sevgisini ona karşı kullanabilirdim.

Gelmekte olan her şeyin gerçeğini öğrenmek için kullanın.

"Benim gerçeğimi biliyorsun," dedi, sözlerimi düşünürken ağzı aşağıya doğru döndü.

"Holt Mab'ın sabırsızlandığını söylediğinde neden göğsüne dokundun? Senin üzerinde nasıl bir gücü var ki, yanlış olduğunu düşünsen bile onun istekleriyle işbirliği yapıyorsun? Neden beni istemediğim bir hayattan kurtarmak için ona karşı gelemiyorsun?" Tabağı kenara itmek için uzanarak sordum.

"Bunlar kendi çıkarlarım için sakladığım sırlar değil. Seni gerçeğin neden olacağı acıdan koruyorum yıldızım."

"Eğer gerçekten seninle eşitsem, o zaman korumana ihtiyacım yok demektir. Sen benim sırlarımı talep ederken ben senden hiçbir şey alamayacağım. Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmamı istiyorsan, işe bana karşı dürüst olmakla başlamalısın. Bu gerçekleşene kadar," dedim ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Tuniğimi dizlerime dolandığı yerden kaldırırken diğer elimle pelerinimi çözdüm ve arkamdaki yatağa düşmesine izin verdim. Öne doğru kaydım, kucağına yerleşene kadar uzanmış bacaklarına bindim. Eğilip nazik bir elle yüzüne dokundum ve her bakışında nefesimi kesen o tanıdık kara gözlere baktım. "Artık hiçbir sırrıma sahip olamayacaksın."

Elleri kalçalarımın yerleşti, avuçlarının sıcaklığı ruhumda bir damga gibi hissediliyordu. "Bu çok acımasız bir ceza," dedi başını eğerek

Ben ona doğru eğilirken sırtımı döndüm. Saçlarım karanlık bir perde gibi etrafımıza düşüyor, etrafımızdaki karanlıkta bir yakınlık hissi veriyordu.

"Söyle bana," diye mırıldandım, parmak uçları kıcıma değip sıkıldığında yanıt vermemeye çalıştım.

"Eğer sana söylersem, bu gece benimle sevişir misin?" diye sordu, ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar eğildi. Dudaklarının kıvrımlarını benimkilere sürttü, beni kızdırdı ve cüretkâr oyunumu kendi yararına kullanabileceği bir şeye dönüştürmeye çalıştı.

"Sadece bir ödül alabilirsin. Ya bedenimi kendi bedenine sararsın ya da alacakaranlık meyvelerinin tadına asla dayanamayacağımın sebebini alırsın," dedim ve dikkatini tekrar elimizdeki konuya çektim. Hangisini daha çok istediğini sadece o seçebilirdi: bedenimi mi yoksa zihnimi mi? Amımı ya da sırlarımı.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle seçimlerini düşünürken geri çekildi, sonra başını salladı ve altındaki yatağın üzerine uzandı. Elleri kalçalarımdaydı, kavrayışındaki gerilimi hissetmeme rağmen kıpırdamadan duruyordu. Kalçalarımı onun üzerinde döndürmem için beni yönlendirmek, ona bindiğimde yapacağım hareketleri taklit etmek istiyordu.

"Kalbim Mab'da," dedi ve bu sözler üzerine içimdeki her şey dondu kaldı. Söyleyebileceği onca şey arasında duymak istediğim en son şey buydu. Bu kadar kötü birini seven bir erkeğe aşık olabileceğimi düşünmek; kalbim göğsümde parçalanacakmış gibi hissettim.

Bir elini kalçamdan kaldırdı ve beni öne doğru çekerken benimkini kavradı. Kalbinin bulunduğu göğsüne bastırarak, daha önce bir kez yaptığı gibi göğsümdeki eliyle aynısını yaptı.

"Yapma," diye karşı çıktım, avucunu bana vurmadan hemen önce gözlerim kocaman açılmıştı.

Kalbimin atışı yeniden durdu, ileri doğru sallanırken kulaklarımdaki çınlama tüm sesleri bastırdı. Yine de Caldri's elimi daha sıkı tuttu.

Yüzünü buruşturmasına rağmen dudakları hareket ediyordu. "*Hisset*," diye mırıldandı ve parmak uçlarımı tenine batırdım.

Kalbi atmıyordu, göğsünün içinde yavaşça hareket eden bir şey dışında göğsü hareketsiz duruyordu. İçindeki bir şey etinde bir dalgalanmaya neden olurken derisinin yavaş bir dalga halinde hareket edişini izledim.

Ağzım şok içinde açık kaldı, farkındalığımın sınırında gezinen ezici ölüm hissini aşmak için çekebileceğim hava yoktu. Beni altına çekmekle, beni bekleyen Boşluğa götürmekle tehdit ediyordu.

Caldris elini bir kez daha göğsüme vurdu, kalbimi yeniden çalıştırdı ve beni varoluşun sisli kenarından geri çekti. Yaşam ve ölüm arasındaki yerden, nehri geçmeyi beklerken.

Göğsünün içinde bir şey takırdayınca keskin bir nefesle elimi geri çektim. "Ne oldu?" diye sordum, sesim hissettiğim tüm dehşeti yansıtıyordu.

"Mab'ın yılanlarından biri," diye cevap verdi, sanki kendi yorgunluğu dayanılamayacak kadar fazlaymış gibi başını geriye atıp yatağına yaslandı. "Kalbimin etrafına sarılmış."

"*Gerçekten* kalbini *mi* çaldı demek istedin?" Kucağından inmek için çabalarırken avucumu göğsüne vurdum. Lanet olası pislik bunu nasıl algılayacağımı biliyor olmalıydı. Beni ne kadar kıracağını.

Bir elini göğsüne ve tokat attığım yerdeki kızarmış deriye götürdü, diğer eliyle de ben üzerine yayılana kadar beni aşağı indirdi. Beni altına alarak kalçalarımı araladı ve kalçalarını kalçalarımın arasına soktu.

Kendini bana doğru yuvarlayarak, bedenim ve sırlarım arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa neyi seçeceği konusunda bana çok az şüphe bıraktı. "Mab'ı sevdiğimi söylediğimi mi sandın?" diye sordu, sesi şok olmuş bir şekilde kıkırdıyordu. "Altımda yatan mükemmel güzellikte, tatlı bir eşim varken neden bir canavarı seveyim ki?"

"Sevdiğin *biri* vardı. Artık onu özlemesen de bunun karmaşık olduğunu söylemiştin. Eğer Mab değilse, kimdi?" Bakışlarımı doldururken ona bakarak sordum.

Bana tatlı tatlı gülümsedi, bir elini kaldırıp yanağımı okşarken bana o kadar büyük bir şefkat ve özlemle baktı ki nefes alma yetimi kaybettim. "Sen, Estrella. Sana ulaşamadığım için karmaşıktı ama yine de her günümü seni özleyerek geçirdim. Seni tanıyacağım günü bekleyerek" dedi. Kalbim bir kez daha durdu, itirafıyla kalbimin çarpmasına ve teklemesine neden olmasının dışında doğaüstü bir nedeni yoktu.

Ben bekâretimi alan adamdan bahsederken, o da benim hakkımda şiirsel sözler söylüyordu.

Yutkundum ve o bana sırttırken yanağımın içini ısırdım. "Sana çoktan ölmüş olmasının iyi bir şey olduğunu söylemiştim. Senin *Viniculum*'un onun acısını hafifletti. Eğer önceki yaşamlarında sana dokunan her erkeği avlayabilseydim ve onları sonsuza dek yok edebilseydim, yapardım."

"Ben bu sonsuz reenkarnasyon döngüsüne hapsolmuşken birlikte olduğun kadınlara karşılık vermeme izin vermeyi planlamıyorsan, bu pek adil görünmüyor," dedim ve söylediklerinin gerçekliğini kavramaya çalışmak için başımı başka yöne çevirdim.

Bana hissettirdiklerinden.

Ama görünüşe göre dünyamı sarsmayı ve altüst etmeyi bitirmemişti.

Sırttı ve öne doğru eğilerek dudaklarımı dudaklarıyla okşadı. "Listeniz merhametli bir şekilde kısa olacak, yıldızım. İlk hayatında reşit olduğun ve bağın yerine oturduğu andan beri kimse olmadı."

Duraksadım, kulaklarımdaki çınlamanın ötesini düşünmeye çalışıyordum. "Ne?" diye sordum. Aptalca sordum, yüzümü şok içinde ona çevirirken göz kırptım.

"Sözlerimi çarpıttığımı söylememeniz için açık konuşacağım. Ben hiçbir kadını öpmedim. Varlığınızı öğrendiğim andan beri hiçbir kadına dokunmadım, sevişmedim ya da hiçbirinin bana bu şekilde dokunmasına izin vermedim. Ben asla

Bu konuda benimle *eşit* sayılmazsın," dedi burnunu benimkinin yanında gezdirerek. "Senin yaratılmadan önceki yüzyıllarda masum değildim ama senin için bir düzine daha beklerdim."

"Yani o gece, baharda yıldızların altında, uzun zamandır seks yapmamıştınız..." "Üç yüz yıldan fazla," diye itiraf etti, alt tımda doğrulup otururken. Onun

Karnı hareketle birlikte esnedi ve sonra yüzü doğrudan benimkinin önündeydi. Yüz hatları açıldı, sözlerinin gerçekliğini görmemi isterken ifadesinde hiçbir şey gizlenmiyordu.

"Tüm Fae'ler kendi..." Söylemek istediklerimi doğru bir şekilde ifade edebilmek için kelimeler üzerinde düşünürken durakladım. "Eşleri Perde'nin diğer tarafındaysa dürtüler mi?"

"Hepsi değil ama bazıları, eminim. Dışarıda bir yerlerde başka erkekleri yatağına aldığını bildiğin halde kendini eşine sadık kalmaya ikna etmek zor bir şey. Bunu yaptığın için seni cezalandırmak istediğim zamanlar oldu," diye itiraf etti ve yanağını okşamak için uzandı. "Ama yapamadım, çünkü bunun senin için adil olmayacağını biliyordum. Sen beni tanıımıyordun ama ben seni kendimden daha iyi tanıyordum."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim, gözlerinin içine bakarken iç geçirdim. Bu kadar uzun süre bekâr kalabileceğini hiç düşünmemiştim. Ben ona sadık kalamazken o bana sadık kalmıştı: dışarıda beni beklediğini bile bilmediğim adam.

Ayaklarının dibinde diz çökmüş iki insan kadınla olan görüntüsü aklımdan geçti, eğer isteseydi sahip olabileceği her şeyi hatırlattı. Hayatım boyunca tanıdığım hiçbir erkeğin benim için böyle bir şey yapmayacağını bilmek, onun bekârlığını daha da zorlaştırdı.

"Söylemen gereken bir şey yok. Bunu yaptım çünkü tenime başka bir kadının dokunmasını asla hazmedemezdim," dedi ve burnumun ucunu ısırarak için öne doğru eğildi. "Şimdi bana alacakaranlık meyvelerinden bahset."

Şok içinde ona bakarken boşluğa düştüm. Benden arzuladığı fiziksel yakınlığı seçeceğini düşünmüştüm. "Ne?"

"Mab'in üzerimdeki gücünü sana söylersem, alacakaranlık meyvelerinin tadına neden dayanamadığını bana söyleyeceğini söylemiştin," diye açıkladı ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmak için öne doğru uzandı. Farkına vardığımda küçük bir kahkaha attı, sesi kulaklarıma ulaştığında acı tatlıydı. "Her zaman seni seçeceğim, min asteren," dedi, bana şaşkınlığa benzer bir şeyle bakarken kaşları çatıldı. "Senin bedeninin ruhumun diğer yarısına yuva sağlayan bir ambalaj sadece. Eğer bunu zaten bilmiyorsan, senin eşin olarak başarısız oldum."

"Sanırım bunu bilmeliydim," dedim, kelimeleri yüksek sesle söylemek istemesem de nefes nefese fısıldadım. Caldri's bana sırıttı, gülümsemesi etrafımızı saran karanlıkta parlıyordu. Kapalı çadırda, geceyi aydınlatacak ay ve yıldızlar yoktu. Bu kadar iyi görebilmem gerektiğinden emin değildim.

En azından ben insan olduğumda.

"Lord Byron beni kucağına oturtmayı severdi, böylece hasat sırasında onları toplarken ellerimde oluşan yaralarla ilgilenirken onları bana yedirebilirdi," dedim ve Caldri's'in bakışlarının elimin arkasındaki ince beyaz yara izlerine kaymasını izledim.

"Lord Byron bunu yapmaya başladığında kaç yaşındaydın?" diye sordu, sesi artık uzaktan bile insani gelmeyen o tınıya, gücünün Tanrısal niteliğinin boğazından süzölüp havayı kapladığı derinliğe düşüyordu.

"Yedi," dedim iç çekerek, şaşkınlıkla başını geriye doğru kaldırmasını izledim. "Büyüdüğümde onları bana yedirirdi, o sırada-" Durakladım, reşit olur olmaz başlayan dehşeti anlatacak kelime bulamıyordum.

"Ne yaparken?" diye sordu, gözleri yüzümde kısılmıştı. Sesi beni sarıp sarmaladı, tehlikeyi hissettiğimde kollarımda tüylerim diken diken oldu

benim kabulümden kaynaklanacak.

"Kendisini tatmin etmeye gelen Gecenin Kadınları'nı becerirken. O sandalyede otururken ve bir kadın ya ona binerken ya da ona sakso çekerken beni önündeki masanın kenarına oturturdu."

Caldris beni kucağından indirdi ve ayağa kalkarken beni yavaşça yanındaki yatağın üzerine bıraktı. Çadırın küçük çevresinde volta atarken soğuğa aldırış etmiyordu. "Sana dokundu mu?" diye sordu, omuzlarını yuvarlarken vücudu gergindi. Elleri iki yanında kenetlenmişti ama ben cevap vermekte tereddüt ederken bir an gözlerini benden kaçırdı.

Ondan yayılan öfke, bunun yerine fiziksel yakınlığı seçmiş olmasını dilememe neden oldu. "Yatağa geri dön," dedim usulca, sırtı bana dönükken göremeyeceği bir gülümsemeyi yüzüme zorla yerleştirerek. Bu kadar zarar görmüş, bu kadar şiddete uğramış birini istemeyebileceği düşüncesi, içimde hiç hissetmek istemediğim bir şüphe parmağıyla yuvarlandı.

"Yaptı. O. Dokundu mu? Sana dokundu mu?" diye sordu, parlak mavi bakışlarıyla beni iğnelemek için dönerek. Dışarıdaki rüzgâr çadırın kumaşını hırçın bir şekilde savururken, kış havası kampı yırttı. Dışarıdaki insanlar bağırarak dikkatimi çadır bezindeki bağlara çekti.

Sinirli bir şekilde yutkundum, battaniyeyi omuzlarıma kadar çektim, sağlayabileceği örtüyü istedim. "O geceler değil," dedim, o Tanrı'nın unuttuğu kütüphanede yalnız kaldığımız gecelerde neler olduğu gerçeğinden kaçarak.

"O geceler değil," dedi Caldris, acı acı alay ederken başını yana eğerek. "Ama diğerleri?"

"Endişelendiğin buysa beni becermedi," diye tersledim, kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sana şiddet uyguladı mı? İstemediğin şekillerde sana cinsel olarak dokundu mu?" diye sordu, soruyu geçiştirmem için hiçbir alan bırakmamıştı. Ona yalan söylemek istemiyordum; ondan beklediğim saygıyı ona da göstermek istiyordum ve içimden bir ses bunu yapmam gerektiğini söylüyordu.

Aramızdaki her şeyi deęiřtirebileceęini dūřūndūęūm kelimeye hazırlanırken alt dudaęım titredi. Onu sonsuza dek uzaklařtırabilecek bir cevap için. İřtedięim Őey bu olmalıydı, özgūrlūęūmū kazanmak için gururla söyleyeceęim cevap bu olmalıydı. "Evet," diye fısıldadım, ses aramızda bir kırbaç gibi řaklayarak çadırın içinde yankılandı.

Boynunu bir taraftan dięerine tekrar dōndūrūrken nefesi derin, titrek soluklarla geldi ve tūm vūcudunu sarstı. Bana dik dik bakarken çenesi sıkıřtı, mavi gözleri kan çanaęına dōnmūřtı, sonra uzanıp yataęın üzerindeki tabaęı kaptı.

Patladı ve içimde yankılanan bir kūkreme ile çadırın kenarına fırlattı. *Varlığım* sese tepki olarak hareketsizleşiyor gibiydi, ruhum çekirdeğime kadar ağrıyordu.

Çadırın kapısına doğru hışımla ilerledi ve bağları kopardı. Dışarıda esen fırtınanın rüzgârıyla kanatlar açıldı, fırtınanın içinde kaybolurken gece gökyūzünden kalın kar tabakaları yağıyordu. "Caldris!" Peřinden koşarak seslendim.

Çadırın dışındaki karda ilerlerken soğuk ayaklarımı ısırđı, fırtınanın içine girdim ve Ölūler Tanrısı'ndan bir iz var mı diye etrafa bakındım. "Ne yaptın lan sen?!" diye bağırdı bana bir erkek sesi, Holt karların arasından belirirken. Yanıma yaklaştı ve şeffaf elini omzuma dokundurdu.

"Bana zarar veren adamı sordu," dedim korku dolu bakışlarımı Vahşi Av'ın liderine çevirerek.

"Lanet olası Tanrılar," dedi ve elimi tutmak için uzandı. İçimi tiksinti kapladı, Caldris'inki dıřında herhangi bir dokunuřun ūrkūtūcū yanlıřlıęı içimi bir bulantı dalgasıyla doldurdu. "Blight'ı buraya geri getirecek. Bu tūr bir gücū hissedecekler ve onu gördüklerinde, onu bu kadar kızdıran Őeyin ne olduęunu arařtırması için birini gönderecek. Yūzyıllardır ondan herhangi bir tepki almaya çalıřıyor; beni anlıyor musun? Senin varlıęından haberdar *olamaz*. Dūzelt řunu Estrella," dedi,

Vahşi Av'ın üyeleri Caldri'sin üzerimize getirdiği fırtınada uçmakla tehdit eden çadırları tutmaya çalışırken beni kampın içine doğru çekiordu.

Ovanın ortasında duruyordu, buz ve rüzgâr bir girdap halinde etrafında dönüyordu. Ellerini yavaşça yanlarından kaldırırken üzerinde, gökyüzünde bulutlar çalkalanıyordu. "Caldri!" Kar soğuktan tenimi yakarken yüzümü örtmek için bir elimi kaldırarak seslendim.

Cevap gelmeyince fırtınada tamamen kaybolduğuna inandım.

Aceleyle ilerledim, şiddetli rüzgâr beni yana savurmakla tehdit ederken gözüne girmeye cesaret ettim. Sonunda yanına yaklaştım, sert bir elimi ön kolunun üzerine koydum ve onu tekrar yanına doğru itmeye çalıştım. Sonunda bakışları benimkilerin üzerine düştüğünde gecelerin en karanlığına yuvarlanıyor gibiydi. "Kes şunu," dedim, beni bir bakışla kıstırdığında yüzümü buruşturarak.

"Ölmesi gerekiyor," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu.

"Bu şekilde olmaz. Böyle yaparak inciteceğın insanları bir düşün," dedim, Caldri ile Byron arasında duran insanların sayısını düşünmemeye çalışarak. Böyle bir fırtınayla hepsini ortadan kaldırabilirdi.

"*Onlardan* bana ne?" diye sordu, dudakları hırıltıya dönüşerek. "Seni incitmek isteyen canavardan korudular mı? Bildiğiniz tek yuvadan kaçmak zorunda kaldığınızda size sığınacak bir yer sundular mı? Onlar yaşamayı hak etmiyorlar."

"Caelum," dedim üzüntüyle, yanağını okşamak için uzandım. İçimdeki şiddete ve üstümdeymiş gibi davranmak istediğim intikam arzusuna karşı savaştım. "Bunu istemiyorum. Boğazını kendim kesmek istiyorum. Byron'ın bana izlettiğı zaman babamın yaptığı gibi gözlerindeki hayatın soluşunu izlemek için orada olmak istiyorum. Onu öldürenin ben olduğumu bilmesini istiyorum. Bunu benden alma."

Acımasız bir gülümseme ağzını bükerken gözlerinin karanlığı yumuşadı. Etrafımızdaki rüzgâr yavaşça hafiflerken eli yanağımı okşamak için kalktı, benim ona dokunuşumun bir aynasıydı.

"Dünyayı senin intikamından mahrum bırakmaya cesaret edemem," dedi alnını benimkine yaklaştırarak. "Ve işlediği suçlar yüzünden Tartarus'a gittiğinde, ona acı çektirmek için sonsuza kadar vaktim olacak."

"Ben onu öldürdükten sonra onunla ne istersen yapabilirsin," dedim, ses tonumdaki ilgisizlik yorgunluğumu gösteriyordu. Caelum enerjimin düştüğünü hissetti ya da karda sadece çoraplarımla durduğumu fark etti. Beni ayaklarımdan kaldırdı ve bacaklarımı kalçalarına dolamaktan başka çarem kalmayınca beni çadırımıza ve orada bizi bekleyen sığınağa götürdü.

Bizi izleyenlerin meraklı gözlerinden kaçmaya çalışarak yüzümü omzuna bastırdım.

Çadıra vardığımızda uyuyakalmıştım.



M

Tuniğimin kumaşından tenime işleyen sıcaklık yüzünden sırtım sıcacıktı. Yüzüm çok sıcaktı.

çıplak tenime bastırdı. Yavaşça geri çekildim, gözlerimi yavaşça açarken daha aşağıya kaydım ve altımdaki yatağın kumaşına gömüldüm. Çadırın kanvas duvarları beni çevreliyor, önceki geceden hatırladığım uğultuya kıyasla neredeyse yok denecek kadar az olan rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu.

Dönüp omzumun üzerinden Caldris'e baktım, huzur içinde uyurken gözleri kapalıydı. Hareket ettikçe prangalarımın zincirleri şingirdiyor, uykusundan uyanmasını beklerken yüzümde bir burukluk oluşuyordu. Uykusunda yüzü her zaman onda nadiren gördüğüm rahat bir ifadeye bürünürdü. Duyguların yokluğunda, Fae eşimin gördüğüm oymalarına ve portrelerine daha çok benziyordu.

Tüm insanlıktan arınmış, rakipsiz güzellikte bir örnekti ama içindeki yaşam kıvılcımı eksikti, sanki üzerinde güç sahibi olduğu ölümlerle çok fazla zaman geçirmiş gibiydi.

Onu incelerken kalbimin zonklamasını ve kanımın ısınmasını görmezden gelmeye çalışarak öne doğru döndüm. Ona verdiğim içgüdüsel tepki, eşim olduğuna dair itirafının gerçekliği konusunda sahip olabileceğim tüm şüpheleri sildi.

Hareket ederken onu uyarmamak için yavaşça yuvarlandıktan sonra çadırın içinde bir gölge oyunu belirince çığlık attım.

Havadaki karanlık dallardan oluşan bir tutam, önceki gün Vahşi Av'a eşlik eden hayaletlerden bile daha az somuttu. Burada karanlıktan ve parıldayan altın gözlerden başka bir şey yoktu.

Kılıcının kınından çekilme sesi sabahın erken saatlerinde havayı dalgalandırırken, Caldri arkamdan hareket ederek oturur pozisyona geçti. Çadırımızın girişinde duran adamın gölgesine dehşet içinde baktım.

"Affedersiniz hanımefendi ama buraya nasıl geldiğimi biliyor musunuz acaba?" diye sordu gölge, yüzünde meraklı bir ifadeyle öne doğru eğilerek. Ayakları karla kaplı çimenlere kök salmıştı, gölgenin dalları sanki onu yaşayanların dünyasına bağlayan şeymiş gibi toprağın içine batıyordu.

Caldri kılıcının ucunu önümde yere bırakırken vücudu kahkahalarla yatağımızı salladı. "Bu kadar komik olan ne?!" Omzumun üzerinden ona bakmak için dönerken elimi sallayarak sordum. Arkamda dizlerinin üzerine çökmüştü, altın rengi teni şafak ışığında parıldarken pantolonu altındaki yatağa bastırıyordu.

"Ölmek üzereymişsin gibi çığlık attın," diye güldü Caldri, kılıcının kabzasını tamamen bırakıp önümde yere düşmesine izin verirken göğsü titriyordu. Kılıcı kapma ve onu ezmek için kullanma dürtüsüne direndim.

Zar zor.

"Tabii ki çığlık attım, seni pislik! Bana bakan bir şey var," dedim, böyle bir yaratık için hangi kelimeyi kullanacağımı şaşırarak. O bir hayalet değildi, Vahşi Av'ın bir üyesi de değildi. Bir şekilde havanın kendisinden başka hiçbir şeyden yaratılmamış bir varlıktı, yüz hatlarını ayırt etmek için sadece gözlerinden gelen ışık vardı.

"Vahşi Av'ın bir üyesine bir savaşçının tüm cesaretiyle saldırdığını ve hissetmen gereken korkunun hiçbirini hissetmediğini gördüm," dedi ve yatağın üzerinde yan yatıp tekrar sırtına sokuldu. Beni ikna etmeye kararlı görüldüğü mükemmel, kusursuz bir çift gibi birbirimize uyana kadar vücudunu etrafımda kavislendirdi. "Ama bir gölgenin gölgeli yüzü kalbine korku salan şeydir."

"Ne oldu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendimi doğrulmaya zorlayarak sordum. Arkamda, göğsünde fokurdayan eğlenceyle ya da kahkahasının soğuk çevreye karşı ruhumu ısıtmasıyla hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

"Gölgeler, uyurken Vahşi Av'a çekilen insanlardır. Biz onların yanından geçerken ruh kısa bir süreliğine bedenlerini terk eder ve onlara Vahşi Av'a katılma fırsatı verir. Onlar sadece ruhun bedeni tamamen terk etmeden önceki gerçekleşmemiş potansiyelidir," diye açıkladı ve güçlü kollarını belime dolayarak beni yatağıma yatırdı.

Yer değiştirdi, bir kolu başımın diğer tarafına inerken vücudunun üst kısmını benimkinin üzerine yasladı ve görüş alanımı doldurdu. Sonra köşede pusuda bekleyen gölgeye tek bir bakış attı, yüz ifadesi tuhaf bir merak duygusuyla beni rahatsız etti.

Çok *kaybolmuş* görünüyordu.

"Git başkasına musallat ol," dedi Caldriş, sesi derin bir emirle çıkıyordu. Gölge, sanki zorlanmış gibi çadırımızdan çekildi, brandanın arasından dağıldı ve sabahın ilk ışıklarında kayboldu.

"Eğer ölmediyse, yine de senin emirlerini dinlemek zorunda mı?" Ölümler Tanrısı'nın güçlerinin potansiyel erişim alanını düşünerek sordum. Emirlerini dinlemek için ne kadar yakın olmak gerekiyordu? Yaşayanları da aynı şekilde kontrol edebilir miydi?

"Şu anda ne ölü ne de diri. Kalbi bedeninde atmaya devam ediyor ve güneşin doğuşuyla birlikte bir gün geçirdiğine inanarak bedenine geri dönecek.

macera dolu bir rüya. Dinledi çünkü sadece bir aptal, altında eşinin sıcaklığı varken bir erkek ona dışarı çıkmasını söylediğinde kalır," dedi ve burnunu benimkinin yan tarafında gezdirmek için öne doğru eğildi.

Bu garip samimiyet onun sık sık yaptığı bir şeydi ve birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde bunu takdir etmeye ve hatta sevmeye başlamıştım.

"Ah," dedim, bakışlarımı gölgenin kumaşın içinden süzüldüğü yere kaydırarak. Vahşi Av'ın bedensel formlarından o kadar farklıydı ki, var olan ve bir şekilde hiç deneyimlemediğim tüm yaratıkları kafamda toplamakta zorlanıyordum. "Neden onları daha önce hiç görmemişken şimdi görebiliyorum?"

"Alfheimr'ın büyü, insanları diğer âlemle sınırlıyken sahip olmadıkları her türlü duyuya açtı. Ruhlar ve gölgeler her zaman oradaydı, onları göremediğiniz zamanlarda bile, ama kendinizi açmadığınız şeyleri görmeniz mümkün değil," diye açıkladı. Bu açıklama karşısında duyduğum hoşnutsuzluğu görünce eğilip bileğime bir öpücük kondurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorarak dikkatimi ağzının tenime değdiği erotik görüntüden uzaklaştırdı. Sadece küçük bir yarayla ilgilendiği tatlı bir an olmalıydı.

Bunun gerekli olmasının sebebi o olsa bile.

"Yorgunum," diye itiraf ettim, elimi başımın yanına koymasına için kaldırdığımda iç geçirdim. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve diğer eliyle de aynı hareketi yaptı. Gölgenin kaybolmasıyla çadırın etrafına bakındım ve hayalet ortaya çıktığında nasıl olup da yatağımızın üzerinde uzandığımızı hatırlamaya çalıştım. "Ne oldu?"

"Seni fırtınadan buraya taşıırken uyuyakalmışsın," diye mırıldandı Caldri, bedenini benimkinin üzerine yaslayıp bana bakarken. "Bağı ve beraberinde gelen gücü kabul edene kadar, kendiminkinden çok fazlasını çok hızlı kullandığımda *Viniculum* sana verdiği enerjiyi çekecek. Çok uzun ve yorucu birkaç gün geçirdin ve sanırım *Viniculum*'un tek etkisi bu oldu.

seni çok uzun süre ayakta tuttu. Güç yavaş yavaş geri dönecek ve ben de bir daha fazla çekmemek için elimden geleni yapacağım."

"Yani hissettiğim yorgunluk sadece birkaç dakikalığına yeniden insan olduğum için miydi?" Kafamı karıştıran bu soruyu yutkunarak sordum. İnsan olmayı bir zayıflık olarak görmek istemiyordum, bunu etrafımdakileri önemsememi sağlayan bir güç olarak düşünmek istiyordum. Ama yanıma dönüp günün geri kalanında uyumak istediğim gerçeğini de inkâr edemezdim.

"Evet," dedi Caldris gülümseyerek. "Sorun nedir, yıldızım? İnsan olmanın ne demek olduğunu hatırlatmak hoşuna gitmedi mi? Bu, eşim olmanın bazı yönlerinden zevk aldığını itiraf etmeye tehlikeli bir şekilde yakın hissettiriyor."

"Siktir git," dedim ama dudaklarım, gözlerinin mutlulukla parıldamasına engel olamadığım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Memnuniyetle ama korkarım çığlığın tüm kampı uyandırdı," dedi kıkırdayarak. Bu sözleri söylerken bile ellerimi daha sıkı kavradı, dokunuşu söylediklerine meydan okuyordu. "Şanslıyız ki ikimiz de dinleyicilerden hoşlanmadığını biliyoruz."

Ellerimi yukarı doğru kaydırды, her iki bileğimi de tek elle kavradı, diğer eli kolumdan aşağıya inerken tuniğimin kumaşından tenimi gıdıkladı. Parmakları göğsümdeki bağcıklarla oynadı ve onları yavaşça ayırarak göğüs dekoltesini ortaya çıkardı.

Ona baktım, korku damarlarımda dolaşıyordu. Onunla birlikte olmanın ne demek olduğunu biliyordum; onun içimde hareket etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kederim beni tüketirken buna izin vermek bir şeydi, ama önceki gece paylaştığımız yakınlığın ve itiraflarımızın ağırlığının ardından, bu tamamen farklı bir canavar gibi hissettirdi.

"Bekle," diye fısıldadım. Bu kelime sessizliği bozdu ve Caldris hemen dondu kaldı.

Kaşları çatık bir şekilde bana baktı, yüz hatları o kadar çok acı ve kafa karışıklığı yansıtıyordu ki, o anda yanında olamadığım için hemen pişman oldum. "Neyin var ufaklık?" diye sordu, sesinde hissettiğim duygu dalgalanmasına rağmen yumuşak bir ses tonuyla.

Reddediş bağı üzerinde dolaştı ve tam olarak neyin yanlış olduğunu bildiğini teyit etmek için göğsüme vurdu. "Yapamam," diye fısıldadım, konuşurken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Onu incitmek istemiyordum; onun nazik bakışları altında, sanki kalbini ellerimde tutuyormuşum gibi hissederek değil. "Bana yalan söyledin. Buna ne dersen de, ama beni bilerek aldattın. Caelum'u sevdim ama sen o değilsin."

Ellerimi bıraktı, yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve bana bakmaya başladı. Yüzü reddedilmenin acısıyla gerilmiş bir halde bana bakarken hissettiği ani kırılmanlık beni doğrulmaya ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaya zorladı. "Dün gece bir araya geleceğimizi düşünmüştüm," diye mırıldandı, melankolisinin acısı içime işliyordu. "Ama seninle hiçbir yere varamıyorum, değil mi?"

"Sadece buna hazır değilim," dedim, ona karışık sinyaller verdiğimin tamamen farkındaydım. Melian'ı gömdükten sonra beni almasına izin vermişim ve bunun ona rağmen değil, o andan beri kalbimin içinde çalışma şekli *nedeniyle* daha ağır hissettirdiğini açıklayacak kelimeleri bulamıyordum. "Bu demek değil ki ben..." Bocaladım, kelimeleri bulmaya çalışırken ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Beni içeri alabilirsin, biliyorsun," dedi ve ellerimi yüzümden çekmek için öne doğru uzandı. Şakağımın yan tarafına dokundu, parmakları tenimin üzerinde nazikçe gezindi. "Aramızdaki bağ kelimeler olmadan konuşmamızı, ifade etmek zorunda kalmadan hissetmemizi sağlardı ama sen zihnini bana kapalı tutuyorsun."

"Her şeyi zaten biliyormuşsun gibi hissediyorum. Sanki ne hissettiğimi anlayabiliyorsun," diye açıkladım parmaklarından uzaklaşarak. Nasıl yapacağımı bilmiyordum.

İçimdeki azabı hissedebilsin diye kendimi ona açtım ama yapabilsem bile bunu yapmayacağımı da biliyordum.

Kafamın içindeki karmaşayı ben bile anlayamazken, ona bu parçamı veremezdim.

"Seni okumayı çok çabuk öğrendim ama aynı şey değil. Seninle bir olmak istiyorum, min asteren. Duygularını kendi duygularımmış gibi hissetmek istiyorum. Beni içeri al," diye ısrar etti. Gözleri, cevabımın ne olacağını zaten biliyormuş gibi hüzünlüydü ve cevap vermediğimde başını çevirdi.

"Zamana ihtiyacım var," dedim sonunda. "Haklısın. Biz... Dün gece bir ilerleme kaydettik ama aramızda bu kadar şey varken benimle sevişmene hazır değilim. Bu çok fazla. Bu seksten daha fazlası-"

"Tabii ki seksten daha fazlası. Ben senin eşim, Estrella. Ruhlarımızın tamamen birleşmesinden daha azını yapamayız. Eğer kendini bundan önceki tüm zamanların daha azı olduğuna ikna ettiysen, o zaman benim için düşündüğünden daha fazla kaybolmuşsun demektir," diyerek ayağa kalktı.

"Bu doğru değil! Calfalls'ta aşktan çok öfkeye yakındı," dedim, bu durumda ona farklı bir parçamı verdiğim gerçeğine tutunarak. "Güven bana, Küçüğüm; eğer peşinde olduğun bir nefret sikişiyse, mutlu olurum. "Şu anda seni memnun etmeye hazırım." Ayaklarını botlarının içine soktu ve girişe doğru hışımla ilerlerken yüzünü buruşturdu.

"Nereye gidiyorsun?" Battaniye üzerime düşerken dizlerimin üzerine çökerek sordum. Orada durdu, omzunun üzerinden bana bakarken tuvali avuçlarının arasına aldı.

"Zaman mı istiyorsun? Al o zaman," dedi, kapağı yırtarak açtı ve sabahın erken saatlerinde gün doğumuna adım attı. Dönüp diğer taraftan bana baktı, bakışlarındaki nefret içimi öylesine yakıyordu ki kalbime dokunmak için elimi kaldırdım. Görmezden geldi, brandayı çekerek kapattı ve beni içeriye hapsetmek için düğümledi.

Tek başına.

Birkaç dakika arkasından baktım ve kendimi geri döneceğine ikna ettim. İçimi saran duygu selini, ondan nefret etme ve onu sevmeye çelişkisini aynı anda kelimelere dökebileceğim fırsatlar olacaktı.

Sanki beni yeniden yaratıyor, inanmak için yetiştirildiğim her şeyi çözüyor ve yerine yeni bir şey oluşturunuyordu. Ruhum, kalbim, bu sürekli kafa karışıklığı savaşına dayanamıyordu.

Arzu ile onu takip eden dehşetin karışımı.

Geri dönmedi ve gözlerim yaşarma tehdidiyle yanarken beni tuval bağlarına bakarken bıraktı. Onun eşsiz nane kokusundan nefret ederek yatağımın üzerine uzandım ve bu konuşmayı geri alabilmeyi dileyerek etrafımı saran brandaya baktım.

Ne zaman içimdeki duyguları dile getirmeye çalışsam, bir şekilde her şeyi daha da kötüleştiriyordum. O *gittiğinde* bunu düzeltemezdim ama kafamın içine girmesine izin vermek henüz kabul edebileceğim bir şey değildi. Bunu beni istediği şeyi yapmaya yönlendirmek için nasıl kullanabileceğini bilemezdim.

Gözyaşlarım altımdaki yatağı kirletiyor, gerçeği öğrendiğimden beri içimden atamadığım tüm ıstırapı dışa vuruyordu. Her zaman meraklı gözler vardı, her zaman iyi olup olmadığımı görmek isteyen dostum vardı.

Omurgamda açılan brandanın sesi, dönenin Caldri's olup olmadığını görmek için dönmeme neden oldu ama Holt'u sadece kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada dikilirken buldum. Göğsündeki mavi işaretler kürkünün onu örtmediği boşlukta parlıyordu; çıplak tenine değen soğuk kış havasına nasıl tahammül edebildiği beni aşıyordu.

"Kalk," dedi, öne doğru bir adım attı ve botlarımı yerden aldı. İçine girmem için onları yatağın yanına koydu ve yerden pelerini alıp bana uzattı. "Kampı toplama zamanı ve görünüşe göre bugün benimlesin, Beasty."

"Caldri's nerede?" Yavaşça ayağa kalkıp ayaklarımı botlarımın içine sokarak sordum. Bağcıkları çabucak bağladım, ne kadar sık bot giydiğimi düşününce irkildim.

Caldris bunu benim için yapmakta ısrar etti. Gideli birkaç dakika olmuştu ve bıraktığı boş alan şimdiden benimle alay ediyordu.

"Gezmeye gitti. Eninde sonunda yetişir," dedi ve ben önünde dururken pelerinimi sırtımda salladı. Holt beni dışarı çıkarırken Vahşi Av'ın diğer atlıları çadıra girip yatak ve battaniyeleri toparlamaya çalışıyordu.

Vahşi Av'ın dağıtmaya çalıştığı kamp alanına göz gezdirirken adımlarım duraksadı. "Gitti mi?" Caldris ya da Azra'dan herhangi bir iz ararken sordum.

Holt sadece başını salladı, dudakları yargılayıcı bir şekilde büzülmüştü, sanki ne kadar fena çuvalladığımı söylemek ister gibiydi. "Gitti," diye kabul etti sonunda ve beni iskelet halindeki atına doğru yönlendirdi. "Yani şimdi benimle ata bineceksin."

Caldris'in benimle işinin bittiğini ve başka bir erkekle at sürmeme isteyerek izin vereceğini düşününce gözyaşlarım serbest kaldı. Kollarında tutulmak için. "Bunu onayladı mı?" Ağlamaklı bakışlarımı ona çevirerek sordum.

Holt gözlerini devirdi ve kolları garip bir şekilde sırtıma dolanırken beni göğsüne çekti. Beni yatıştırmak için başımı okşadı ve dudaklarımdan sert bir kahkaha döküldü. "Doğrudan değil ama seni arabalara koyamayacağımı çok iyi biliyor. Seni parçalara ayırırlar," dedi ve Vahşi Av'ın birkaç üyesinin Fae İşaretlileri arabalarına bindirdiği yere baktı.

Öfke göğsüme çarptı, doğrusu ait olduğum yerin orası olduğunu biliyordum. Arkadaşım olduğu için Caldris'le ata binmek bir şeydi, ama şimdi?

Holt'tan uzaklaşarak, "Ben İşaretliyim ve eşimi yolculukta bana eşlik etmesi için burada göremiyorum," dedim. Bileklerimi uzattım, prangalarımı bekliyordum. Hoşnutsuz bir iç çekişle serbest bileklerime baktı ve bir elini sallayarak havadan yeni bir çiftin belirmesini sağladı. Onları bileklerime bağladı, sanki prangaların yerini pek beğenmemiş gibi bana baktı.

sohbet devam ediyordu. "Benim de onlarla birlikte gitmem uygun olur."

İçini çekti, sanki çekilmez biriymişim gibi başını arkaya doğru sarkıttı. "Senden hiç hoşlanmadıklarının farkındasın, değil mi?" diye sordu, çenesi düşerken burun kemiğini sıktı.

"Öyle bir izlenim edindim, evet," diye kabul ettim ve arabalara doğru adım attım. Holt bana eşlik etti, bir kişinin daha katılabileceği boşluğu olan tek arabaya yaklaştığımızda inledi. Onun yardımını olmadan arabaya tırmandım, ucundaki koltuğa oturdum ve zincirlenmiş bileklerimi kucağımda dinlendirdim.

Pelerinin omuzlarıma yerleştğinde, sağladığı sıcaklığa sokulmaya çalıştım. Sırtımda beni ısıtmak için Caldris'in sıcaklığına o kadar alışmıştım ki, onsuz nasıl idare edeceğimi bilmiyordum.

Holt insan kadınların kaprisleri karşısında başını sallarken diğer İşaretliler sessizdi. Kapıyı arabanın arkasına doğru kaldırdı ve kendimi biraz daha güvende hissedebilmem için bana yaslanabileceğim bir şey verdi. Diğerlerinden aldığım bakışlara bakılırsa, buna ihtiyacım olacaktı.

"Tanrılar seninle olsun," dedi Holt, iskelet halindeki atına doğru adım atarak. Sessiz bir komutla iki parmağını gökyüzüne kaldırarak usulca atına bindi ve Vahşi Av da onunla birlikte ilerledi.

"Tanrılar bizi kötülükle işaretlendiğimiz anda terk etti," dedi adamlardan biri hırlayarak, Holt'a bakarken dudakları kötülükle bükülüyordu.

Bir kadın arkasına yaslanırken gözlerini gökyüzüne çevirerek, "O duymadıktan *sonra* söylemek istemiş olabilir," dedi. Araba ileri doğru yuvarlandı, tekerlekler engebeli arazide ilerlerken beni yana doğru itti.

"Neden zahmet ediyorsun? Küçük casus ona her şeyi anlatacaktır, eminim," diye karşılık verdi, hepsi çocuklar gibi didişiyordu. Birbirlerinden hoşlanmıyorlarmış gibi görünürken bana tahammül etmeleri için çok az şansım vardı.

"Ben casus değilim," dedim basitçe, dirseğimi dizime dayayıp başımı ellerime yaslayarak. Kendimi hâlâ çok yorgun hissediyordum, vücudum enerjiden tükenmişti.

bu yolculukta bana destek oldu.

Kadınlardan bir diğeri, "Sanki arkadaşın o aptal küçük kafandan bir şey çıkarmak için aletini kullanmayacak," dedi ve bakışlarını üzerime dikerek sertçe baktı.

Bana yönelttiği öfkeyi görmezden gelerek ve bakacak daha ilginç bir şey olmasını dileyerek başımı başka yöne çevirdim. "İnsan vücudunun nasıl çalıştığını anladığını sanmıyorum," dedim ve sakarin bir gülümsemeyle ona döndüm. "Beni sikerken içine girdiği şey benim zihnim değil."

Arabadaki diğer birkaç kişi soluk soluğa kaldı, sanki aklımı arkamızda bırakmışım gibi bana bakarken boğuk kahkahalar patladı.

"Onunla yakınlaştığını kabul ediyor musun?" diye sordu kadın, sanki benden yayılan ahlaksızlıktan kendini koruyabilecekmiş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Bunu inkâr etmenin bir anlamı olacağını pek sanmıyorum. Calfalls'dayken bizi duyduğunu hepimiz biliyoruz." Kendime güveniyormuş gibi yaparak omuz silktim. Bakışlarındaki sitem içime işledi ve bana iyi davranan erkekle uzlaştırmaya çalıştığım tüm karanlık şüphe çukurlarını aydınlattı. "Eşini bulduğunda bunu deneyebilirsin. Seks konusundaki açık anlayış eksikliğinin, yüzünün neden bu kadar sıkışık olduğunun bir parçası olabilir, sanki biri onu bu şekilde dikmiş gibi görünüyor."

Alay etti ve dikkatini başka yöne çevirdi. Benden çok daha yaşlıydı ve eğer dönmesini bekleyen bir insan kocası olmasaydı çok şaşırırdım. Her ne kadar hepimizin iyi geçinmesini dilesem de, bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu sanmıyordum.

En azından henüz değil.

İtilip kakılacak biri olmadığımın gönülsüzce kabul edilmesini ve bununla birlikte gelen hoşgörüyü kabul ederdim. Birbirimizden hoşlanmadan da bir arada yaşayabilirdik.

"Evet, hepimiz onun için ılık attığını duyduk," dedi ve zalim bir gülümsemeyle dikkatini tekrar bana yöneltti. "Senin kendini bu şekilde küçük drmeye istekli olman, geri kalanımızın bunu yapacak zsaygıdan yoksun olduğu anlamına gelmez, Peri *fahiesi*."

Onu incelerken başımı ne eğdim ve bu hakaretin tüylerimi diken diken ettiği zamanları hatırladım. Şimdi ise içimde tek bir tepki bile yoktu; ne bir yaltaklanma ne de suçlama karşısında bir öfke parlaması.

"Ben sadece bir Peri sikmedim," dedim ve ona ters ters bakarken omuzlarımı silktim. "Bir *Tanrı'yı* becerdim. Bir dahaki sefere kendini bunun herhangi bir hayat olduğuna inandırmaya çalıştığında, yatakta bacaklarını açıp senin için seçtikleri kocanın sarkık etine uzandığında bunu hatırla."

"Fae'ler Tanrı değildir," dedi kadınlardan biri - erkeği çok geç konuştuğu için eleştiren kadın.

"Tuhaf, ölüleri dirilttiğinde ya da Nothrek'i ikiye ayıracak kadar büyük bir fırtına çıkardığında kesinlikle öyle hissediyor," diye karşı çıktım, başımı ona doğru çevirerek.

Onunla olan ilişkimi neden savunduğumdan emin değildim. Bundan kurtulmaya çok kararlıydım ama o piç beni yalnız bıraktıktan sonra bile kafamın içinde, düşüncelerimle birlikte yüzüyordu. Ondan nefret ediyordum. Onu istiyordum. Aramızdaki tutkunun ortası yoktu, kayıtsızlık için tarafsız bir alan yoktu.

"Tanrıların gücünün sınırı yoktur," diye karşılık verdi zincirlenmiş bileklerini kaldırarak. "Demir ya da aşk gibi önemsiz bir şey onları zayıflatmaz."

"Belki de inandığınız Tanrılar, sizi yarattıkları dünyanın sınırları içinde tutmak isteyen insanlar tarafından anlatılan görkemli masallardan ibarettir. Tek bildiğim, Caldris'in sahip olduğu türden bir güce sahip olma şansımın asla olmayacağı. Onun kışı getirme yeteneğinin ya da ller üzerindeki hakimiyetinin bir parçasına bile sahip olamayacağım. Bu onu benim için bir Tanrı yapar. Baba ve Anne aksini iddia etmek isterse, bekliyor olacağım.

bu sürükleyici tartışma için. Benim gibi değersiz köylülerle vakit kaybetmedikleri için -" Omuz silktilim ve ona yeraltı dünyasının derinliklerinden kopup gelmiş gibi hissettiren bir gülümsemeyle sıırttım "- Zahmete girebilecek Tanrı'ya bağılı kalacağıım."

"İlginçtir ki, sana olan ilgisini çoktan kaybetmiş gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu adam küstahça sıırtarak. "Yoksa terk edilmenin başka bir nedeni mi var?"

"Şimdiden cennette sorun mu çıktı?" diye sordu bir kadın, sert kahkahaları havada yankılanırken.

"Onu eğlendirdiğim için bir fahişe miyim? Yoksa ilgisini bu kadar çabuk kaybettiğim için zavallı mıyım? Özür dilerim ama şu anda hangi mantığın sizin için daha uygun olduğuna karar veremiyorum," dedim ve arabamızı çeken iskelet küheylanın sürücüsünden bir kıkırdama duydum. Yanımdaki kadın göz kırpmam üzerine ön kolumu kavradı, tırnaklarını koluma geçirdi, yüz hatları sertleşti.

"Seni zavallı kılan şey, sen fahişelik yaptıktan sonra sana olan ilgisizliği. Seni bu kadar kolay terk etmesi için düşündüğünün yarısı kadar bile iyi bir kadın olamazsın," dedi adam.

"Kendin öğrenmek ister misin?" Tatlı tatlı gülümseyerek sordum. "Bana dokunduğunu öğrendiğinde Caldri's'in seni ne kadar sürede öldüreceğine dair bahse bile girebiliriz." Yaşlı kadının elinin yanağıma çarpmasıyla başımı yana çevirdim, yaşadığım şoku atlatmaya çalışırken tenim yanıyordu.

"Tamam," diye araya girdi Holt. Küheylanını durdurdu ve binici de durana kadar arabanın yanında adım atmaya devam etti. "Gidelim, Beasty," dedi ve koltuk altlarımdan uzanıp beni arabadan kaldırırken hayal kırıklığı içinde iç çekti.

Beni eyerinin ön tarafına yatırarak, bana gereğinden fazla dokunmamak için elinden geleni yaptı. Kollarını bana doladı, serin vücudu benimkine dokunduğunda içimi o yaygın yanlışlık duygusu kapladı.

"Bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum, yemin ederim," diye homurdandı ve atını bir kez daha düzenli bir yürüyüşe soktu. "Çok fazla hareket etmemeye çalış. Başımın omuzlarıma bağlı olmasını seviyorum. Yeni bir tane büyütmek acı verici derecede yavaş ve zahmetli ve kat etmemiz gereken çok yol var. Caldri's senin için döndüğünde onu benim için koparacak vaktim yok."

"Bunların nesi var böyle?" Ben yokken çok daha rahat görünen insanlara ters ters bakarken hayal kırıklığım sesime sızarak sordum.

"Onlar insan," diye alay etti Holt. "Hepiniz aynı tutuma sahipsiniz. Fae'lerin bu topraklardan gitmesinden bu yana geçen yüzyıllarda size ne anlattılarsa, öğretiler derinlere yerleşti. Tüm bu nefreti yok etmek zaman alacaktır."

"Yine de bana karşı o kadar sabırlı değilsin ve henüz eşime tam olarak bağlanmadığım için beni kınıyorsun," dedim parmağımı atın boynunu oluşturan kemiklerden birinin üzerinde gezdirerek. Tam da bir kemiğin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi hissettirdi, yüzeyi pürüzsüz ve bir şekilde gözenekli hissi aynı anda veriyordu. Etrafımızdaki geniş düzlüklere bakarak iç çektim.

Manzarada biraz değişiklik istemek çok mu olur?

"Sen diğerlerinden farklısın," dedi Holt, sanki bunun haksız bir değerlendirme olduğunu biliyormuş gibi sesi alçalarak. "Onun ne olduğunu bilmeden önce onu tanıyordun. Onu olduğu gibi sevdin, şimdi sadece daha fazlası. Onlar böyle bir avantaja sahip değiller. Eşlerine ne olduklarını bilerek gidecekler ve kendi önyargıları mutluluklarının önünde duracak. Bu onlar için talihsizliktir çünkü muhtemelen kendi acılarına sayısız yıllarını harcayacaklardır. Alfheimr'a varmadan önce mutluluğu bulma şansına sahipsiniz. Faerie'ye vardığınızda sizi ayırmaya çalışacak her şeyle yüzleşmeden önce eşinizle bir arada durma şansınız var. Böyle bir fırsatı heba etmek aptallık olur."

"Belki de temkinli olmam akıllıca olur," dedim, Caldri's'le benim ilişkiyi siyah beyaz görmesine homurdanarak. Hiçbir şey yoktu

Onun ihanetine ya da benim hala iyileşmekte olduğum gerçeğine yer yoktu.

"Bazen en çok ihtiyaç duyduğumuz şeylere karşı en büyük şevkle savaşıyoruz," dedi ve sesi bir mırıltıdan öteye geçemeyecek kadar alçaldı. "Bir hikâye dinlemek ister misin, Beasty? Caldriş onlardan oldukça hoşlandığını söylüyor." Holt'a benim hakkımda başka neler söylediğini düşünmek bile istemediğim için kızardım.

"Ne tür bir hikâye?" Sözlerim, gece boyunca beni sakinleştirmek için bana bir hikaye anlatmaya çalıştığı ilk seferde Caldriş'e söylediklerimin bir aynasıydı.

"Vahşi Av'ın lideri olmaya nasıl geldiğimin hikâyesi," dedi Holt, kendine biraz daha yer açmak için beni eyerde öne doğru kaydırarak. "Ben de hayattayken ava çağırılmış bir avcıydım. Adamlarımla birlikte Alfheimr'ı dolaşıp en acımasız Peri yaratıklarının ganimetlerini topladık. Erymanthian Domuzu'yla karşılaşana kadar yenilgiyi hiç tatmamıştım. Ama o yaban domuzu dişiyle kolumu kesti," dedi ve kolunu uzatıp kürklü ceketini kaldırarak etinin hayaletine oyulmuş uzun, sivri bir yara izini gösterdi.

"Ölümcül görünmüyor," dedim kolunu avucumun içine alarak. Bir o yana bir bu yana çevirerek, üzerimize düşen güneş ışığında etin nasıl parıldadığına baktım.

"Normal bir yaban domuzu olsaydı öyle olmazdı," dedi ve Vahşi Av'ın diğer üyelerinden biri kaşlarını kaldırarak onu uyarırken kolunu tuttuğum yerden geri çekti. Gözlerimi gökyüzüne çevirerek, tamamen masum bir dokunuş olan ellerimi geri çektim. "Ama Erymanthian Domuzu'nun dişlerinde zehir var."

"Bir Fae'yi öldürecek kadar güçlü bir zehir mi?" Gözlerimi kırıştırtarak şokumu atlatmaya çalışarak sordum. "Evet. Kana karışır ve vücutta dolaşarak

Kalp, atan eti yavaşça eritiyor. Tedavisi yok, bu yüzden

O lanet domuz tarafından öldürüldüm. Boşluk'a gittiğimde, Baba bana Valhalla Krallığı'ndaki Asphodel Çayırları'ndan sığınma teklif etti."

"Asphodel Çayırları nedir?" Bilmediğim bir terimi ağzıma dolayarak sordum. Holt sorum karşısında dondu kaldı.

"Orası ruhların çoğunun son ölümlerinde gittikleri yerdir," dedi, sesi şaşkınlıkla karıştı. "Sana bunu öğretmediler mi?"

"Bize tüm ruhların ya Valhalla'daki Baba'ya ya da Folkvangr'daki Anne'ye katılmak üzere seçildiğini söylediler. Başka bir nihai dinlenme yeri yok."

"Bu tek kelimeyle dehşet verici," dedi Holt başını sallayarak. "Valhalla, Folkvangr, Asphodel Çayırları ve Tartarus var. Kaderinizde nereye gideceğiniz ruhunuza bağlıdır; onun kalitesine ve varlığınıza geçen çağrıya. Avcılık kanımda olduğu için Baba beni Valhalla için seçti, ancak avcılık amacıma devam edebilmek için hayatta ikinci bir şans verilmesini istediğimde onu çok gücendirdim. İhtiyacım olan huzur yerine istediğimi sandığım şeyi seçtim."

"Baba'nın kendisini mi reddettiniz?" diye sordum, homurdanmamı engelleyemedim. Eğer Tapınak ve Baş Rahip tarafından çizilen imaj bir şey ifade ediyorsa, Baba affedici bir portre değildi.

"Yaptım ve bunun için beni sonsuza dek Vahşi Av'a lanetledi. Alemleri dolaştım, Tartarus'un derinliklerinde cezalandırılması gereken suçluları aradım, böylece ruhlarını yeraltı dünyasına sürükleyebilirdim. En azından Mab iktidara gelene kadar."

"Vahşi Av'ın yapması gereken bu mu?" Verdiği bilgi kırıntıları karşısında kaşlarım çatılırken sordum.

"Mab'dan ve Peçe'den önce, hayatımın amacı buydu. Bir lanet olması amaçlanmış olsa bile iyi bir hayattı. Mab'ın ayakçısı olduğumdan, İşaretli Fae'leri suçlularmış gibi topladığımdan beri hiç bu kadar ceza gibi hissetmemiştim. Birinin onu tahtından indirip Tartarus'un yaratıklarına yem edeceği günü özlemle bekliyorum," dedi ve önümdeki dizginleri sıkıca kavradı. "Caldris o olabilir

Eğer izin verirsiniz, biri olabilir. Bir dahaki sefere onu öyle acımasızca reddetmek istediğinizde bunu düşünün ki atına binip gömleksiz gitsin. Eğer bu kadar inatçı olmasaydınız o her şeyin kurtarıcısı olabilirdi."

Zehri karşısında sessiz kalmayı tercih ederek yutkundum. Bana bu kadar kızgınken söylenecek bir şey yoktu. Dünyayı kurtarmak benim sorumluluğum olmamalıydı ve bu benim saygınlığım pahasına olmamalıydı.

Yine de, kendim ve tüm Faerie'yi elinde tutan Kraliçe tarafından hapsedilen onca kişinin özgürlüğü arasında nasıl seçim yapabilirdim?

OceanofPDF.com



Karın üzerine atılmış bir battaniyenin üzerine oturdum, kamp alanımızın ortasındaki ateş beni sıcak tutuyordu. Holt bir battaniye daha örttü.

Vahşi Av'ın geri kalanı çadırları kurmak için işe koyulurken battaniye omuzlarıma dolandı. "Bu gece başına bir adam koyacağım ama çadırın dışında kalacak. Cal burada seni fiziksel olarak tutmadan başını fazla belaya sokmamaya çalış. Sana ellerini sürmek zorunda kaldıklarını öğrenirse binicilerime yapacaklarından hiç hoşlanmam."

Zincirlenmiş ellerimi ateşe doğru kaldırdım ve sözsüzce başımı salladım. Bütün bir gün boyunca Caldris dönmemiş ve beni tanımadığım yaratıklarla birlikte olmanın huzursuzluğuyla baş başa bırakmıştı. Çadırımda beni koruyacak o olmadan başka bir gölgeye uyandığımda nasıl hissedeceğimi düşünmek bile istemiyordum. Fenrir yanıma uzandı, vücudunun üst kısmını battaniyenin üzerine yerleştirip başını şımartılmış bir hayvan gibi kucağıma koyarken Holt'un ters ters bakmasına neden oldu.

"Caelum her zaman böyle değildi," dedim nefesimi tutarak. Saçma olabilirdi ama yavaş yavaş aşık olduğum adamın bana kendi malıymışım gibi davranmadığını bilmesini istiyordum. Korumacıydı, ama her ne kadar sataşmaları bende onu bıçaklayasım gelse de, bir bakıma çekiciydi. "Başlangıçta çok tatlıydı. Diğer erkeklerin bana yanlış bakabileceği gerçeğiyle pek ilgilenmiyordu."

Holt durakladı ve iç çekerek yüzünü bana döndü. "İkiniz eş bağıni hiç tartıştınız mı? Sahip olduğunuz gerçeğini geçiştirmek dışında?"

Başımı salladım, Caldriş'in bu işin nasıl olacağını anlatması için zaman olduğunu biliyordum. Bir gün önce bütün gün atı paylaşmıştık, o zaman her şeyi açıklamak için zaman ayırabilirdi.

Holt inleyerek yanımdaki battaniyenin üzerine oturur pozisyona geçti. Bacaklarını önüne attı, çamurlu botlarını kumaştan uzak tuttu ve arkasına yaslanıp üzerimizdeki gece gökyüzüne baktı. "Eğer bağı kabul edersen, onu bu kadar sahiplenici olmaya iten içgüdü hafifler," diye açıkladı ve bana keskin bir bakış attı. "Tamamen yok olmazdı ama sanki-"

"Beni bununla boğacak mı?"

"Evet, öyle," diye kıkırdayarak kabul etti. "Eğer bağı kabul edersen, senin aklından geçenleri bilecek. Kalbinde ne olduğunu tam olarak bilirdi ve diğer erkeklerin bir önemi olmazdı çünkü seni ondan çalma şansları olmadığını kesinlikle bilirdi. Bir kişinin bir başkasına resmen bağlandıktan sonra eş bağı dışında bir ilişki yaşaması neredeyse hiç duyulmamış bir şeydir."

"Her zaman güvenmediği kişinin ben değil, etrafımdaki insanlar olduğunu iddia etti. Eğer durum buysa, onun hakkında ne hissettiğimi bilmesinin ona ne faydası olacak?" Yanına uzanmak için geri çekilerek sordum. Fiziksel olarak ondan uzak durdum ama gökyüzünde parlayan ayın ve yıldızların görüntüsünün tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

Çadırda uyumakla ilgili en büyük şikayetim üzerimde gece gökyüzünün olmamasıydı.

"Ortaya çıkan sadece duygularınız değil. Zihinleriniz de birbirinize açık. Bu, ikiniz arasında hiçbir sır olmayacağı, bir erkeğin size farkında olmadığı bir şekilde yaklaşmaya çalıştığı anlar olmayacağı anlamına gelir. Eylemlerini daha önce olanlardan ziyade olanlara göre şekillendirebilir.

Neyi bilmeyebileceğini tahmin etmeye çalışıyorum," diye açıkladı Holt ayağa kalkarak. Yakınlarda bekleyen iskelet halindeki ata doğru ilerledi ve atın sağırsına asılı çantayı açarak içinden eski bir kitap çıkardı.

Döndüğünde bana uzattı, ben kararsız ellerle uzanırken deri cilde bakmama izin verdi. Parmaklarımı yüzeyin üzerinde gezdirdim, kapalı tutan bağcıkları çözdüm. İlk sayfayı açarak parmaklarımı bana bakan kelimelerin üzerinde gezdirdim.

Kateadh yn Psychid.

"Fracture of the Soul," dedim ve Holt'un kaşlarını çatmasını sağladım.

Beni dikkatle inceledi, sayfaları çevirmemi bekledi. "Cal senin Eski Dili oldukça iyi okuyabildiğini söylediğinde ona inandığımdan emin değildim. O kitap, eş bağı için ruhun ayrılması sırasında meydana gelen her şeyi ayrıntılarıyla anlatıyor. Bunu kabul etmenin her sonucu ve her yararı. Hepsi orada."

"Caldris ile bir bağ kurmayı kabul etmenin olumsuz etkilerini bana söyleyecekse bunu bana neden verdin?" Şok olmuş bakışlarımı ona çevirerek sordum.

"Çünkü bu size olumlu yönlerin olumsuz yönlerden çok daha ağır bastığını da gösterecektir. Yüzyıllardır Mab'ın ayakçısıyım; Peçe oluşmadan önce bile beni sık sık İşaretli Fae'leri toplamam için buraya gönderirdi. Dinlemeye, kendi önyargılarının ötesinde neler olabileceğini öğrenmeye istekli bir insanla çok sık karşılaşmazdım. Bunu görecektir olanlar için saklıyorum."

Uzaklaşmaya başladı ama ben hemen döndüm ve bir soru daha sordum. İçim yanıyordu ve acilen bir cevaba ihtiyacım vardı, çünkü kitabı sırasız okuyacak halim yoktu, bilgileri düzgün bir şekilde özümsemem gerekiyordu.

"Bağın faydaları derken, Caldris'i mi yoksa beni mi kastediyorsun? Onun gücünü arttırmaktan başka bir şey var mı?"

Bağlantıyı tamamlaması için bir teşvik mi?" Henüz bilmediğim hain bir amaç olup olmadığını bilmek isteyerek sordum.

Gerçeği istedim. Yalan söylemekle ilgili Peri kurallarının Vahşi Av'ın ölü Fae'leri için de geçerli olduğunu ummak zorundaydım.

"Gücünü artırmak mı?" Holt başını ellerinin arasına alırken kaşlarını çatarak sordu. "Sanırım bunu ifade etmenin bir yolu da bu." Battaniyeye döndü, botlarını tekmeledi ve bacaklarını bükerek yanıma oturdu. Tek bir parmağını uzatırken ben de oturmak için kendimi zorladım, kitap kolumda sallanıyordu. Fenrir nefesinin altından homurdanarak sırt üstü döndü ve karnını okşamam için bana verdi.

Holt'un parmağından pırıl pırıl parlayan siyah bir pençe çıktı ve boğazımın gergin bir şekilde gerilmesine neden olacak şekilde parıltı verdi. Ama sadece önümüzdeki kara doğru uzattı ve benim önümde bir erkek, onun yanında da bir kadın figürü çizdi.

İki figürü birbirine bağlayan kavisli bir çizgi çizdi, altlarına sarktı ama yolu bozmak için iki kar parçası bıraktı. "Diyelim ki bu sen ve Caldri'sin ve bu çizgi de aranızdaki bağ. Bağ tamamlanmamış ve aranızdaki bağlantı yer yer kopmuş. Size koruma sağlamak için onun gücünün size akması gerekiyor ama ruhlarınız ikiye bölündüğünde size de onun gücünün bir parçası verildi. Gücün yarısı onda, diğer yarısı da sizde ama aranızda bu gücün dolaşması için sadece tek bir yol var, o da kopmuş durumda, olan tek şey bağda bir çarpışma. Gücü olması gerektiği gibi paylaşamıyorsunuz ve bu ikinizi de zayıflatıyor."

Keskin tırnağını karda sürükleyerek daha önce çizdiği çizginin üzerinden geçirdi. "Caldri seni resmen kabul ettiğinde, ikinizin arasındaki çizgi sağlamlaşacak. Çünkü sen de onu kabul etmiş olacaksın ve ikimiz de o günün çok yakında geleceğini biliyoruz-" İki figürün üzerine kıvrılan, altlarındaki gibi katı ve kesintisiz bir çizgi daha çizdi. "Senin de ona engelsiz erişimin olacak. Bu bir çember oluşturuyor, güç alışverişi için akışkan bir yol. O size her şeyi verebilir ve sizden her şeyi alabilir.

Çünkü güç tek bir kişiye ait değildir. Aranızda paylaşılır."

"Ama bu, Fae'lerin insan eşlerinin..."

"Fae" mi? Kökünde, evet. Ölümsüz olurlar ve eşlerinin statüsünü ve gücünü paylaşırlar. Eşit olurlar," diye yanıtladı. "Bu yüzden bir insanın eşi için evcil hayvandan başka bir şey olmayacağına inanması çok aşağılayıcıdır. Aldığımız kadar veririz, olması gerektiği gibi."

"Bu yüzden mi Caldris bir Fae'nin başka bir Fae'yi eş olarak almasının alışılmadık olduğunu söyledi? Eş bağıyla bu nasıl olur?"

"Aynı şekilde," diye yanıtladı Holt. "Nadirdir çünkü ruhların bölünmesi denge yaratmak için tasarlanmıştır. Bir kırılmanın yalnızca iki Fae ruhuyla sonuçlanacağına inanıyoruz, bu ruhlar değişim yaratmaya yazgılı olduğunda, cadıların tasarımlarıyla uyumlu bir şey. Tahmin edebileceğiniz gibi, eğer iki Fae bağı tamamlar ve güçlerini kısıtlama olmaksızın birbirleriyle paylaşırlarsa, bu bir Fae'yi sıradan bir Sidhe'den neredeyse Tanrı benzeri yeteneklere dönüştürebilir."

"Tanrılardan biri başka bir Fae ile çiftleşirse ne olur? Sidhe bir Tanrı olur mu? Primordial olurlar mı?" Merakım beni yiyip bitirmekle tehdit ederken parmaklarımı önümdeki kitabın üzerinde gezdirerek sordum.

Beni daha fazlasını arzulamaya, cevaplar aramaya iten bir şey varsa, o da tüm sihrin içinde saklı olan mucizeydi. Onu çözmeyi ve özünde nasıl çalıştığını anlamayı arzuluyordum. "Böyle bir şey hiç olmadı," dedi Holt omuz silkerek. "Tanrıların çoğu, yüzyıllardır aramalarına rağmen henüz eşlerini bulamadılar ve cadıların lütfuyla ve planladıkları her neyse, bir şekilde akıl sağlıklarına tutundular. Ancak eşini bulmuş olan Tanrılardan sadece bir çift başka bir Fae ile çiftleşti ve bağı tamamen kabul etti. Her ikisi de kendi başlarına Tanrı olmalarına rağmen Primordial olamadılar."

"İlkeller doğar, yaratılmaz," dedim, bu düşünce üzerinde düşünürken.

Holt bir kez daha ayağa kalktı ve dikkatle bana baktı. "Biraz uyu. Kitap yarın orada olacak ve umarım eşini tercih ettiğinden daha vahşice davranmaya iten içgüdüleri anlamana yardımcı olur. Fae'ler zaten yarı vahşidir, Estrella. Bir erkeği eşinden mahrum bırakırsan, Caldri's'in seni korumak isteyeceği tüm içgüdüleri uyandırma riskini alırsın. Seni bu yüzden terk etti. Kendi çıkarı ya da öfkesi için değil, eğer yapmasaydı, pişman olacağı ve geri alamayacağı bir şey yaptığını fark edebileceği için." Uzaklaştı ve ben kitaba bakarken beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Etrafımdaki kamp gece için yerleşmişti. Vahşi Av'ın uyumaya ihtiyacı yoktu ve ben ateşin yanında otururken gözleri üzerimdeydi. Dinlenmeye ihtiyacım olduğunu ve vücudumun hâlâ Caldri's'in çok fazla büyü tüketmesinin etkisinden kurtulmaya çalıştığını biliyordum.

Ama kitap beni çağırdı.

Fenrir'in karnını okşadım ve sayfayı çevirdim.



M

ir şey beni ateşe yaklaştırıp arkama yerleşirken vücudum sarsıldı. İnledim, kaburgalarım kadar öne doğru yuvarlandım.

kitabın üstünden kaydı. Nazik eller kitabı altımdan çekip çıkardı ve sıcaklık sırtımı kaplayıp benimle birlikte battaniyenin altına girerken kenara koydu.

"Beni terk ettin," dedim, uykulu halim dağılırken bariz olanı ifade ederek.

Caldri's enseme sokularak beni göğsüne daha sıkı çekti. "Umursayacağını düşünmemiştim. Sorun ne, min asteren? Beni özledin mi?" diye sordu, sesi sanki o yokken hissettiğim ihmalkârlığı yok edebilirmiş gibi alaycıydı.

Beni terk edip gittiği anda hissettiğim, bir daha geri dönüp dönmeyeceğini merak ettiğim o tüyler ürpertici depresyon. Eğer çok ileri gittiysem, hatta

Hiç istemediğim halde, beni her şeyin ötesinde sevecek tek erkeği kaybettim.

Onun elinden kurtulup doğruldum ve Vahşi Av'ın beni izleyen meraklı gözlerini görmezden gelmeye çalıştım. İşaretli Fae'lerin geri kalanı çadırlarında huzur içinde uyuyordu, ay ve yıldızlar gökyüzünü aydınlatırken ben ateşten uzaklaşıp dostuma bir bakış fırlattım.

"Tanrı bilir nereden geri gelip hiçbir şey olmamış gibi davranmayacaksın," dedim, doğrulup bana uzandığında irkilerek.

"Küçüğüm," dedi, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"Öldürülebilirdin. Sis Muhafızları tarafından yakalanıp bildiğim kadarıyla işkence görebilirdin ve ben de burada ölü insanlarla çevrili bir şekilde sıkışıp kalabilirdim!" Battaniyeden inerek bağırdım. Gölgeler uzakta oyalanıyor, Vahşi Av'ı ilgiyle izliyor ve muhtemelen kampta ateşin etrafında oturmaktan ya da kendi aralarında sosyalleşmekten çok daha eğlenceli bir şey yapmalarını bekliyordu. Kitap, uzandığım yerin önündeki battaniyenin üzerinde açık bir şekilde duruyordu ve Caldri's'in gözleri, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce kitaba kayd.

"Görünüşe göre burada *mahsur* kaldığın süreyi iyi değerlendiriyorsun," dedi, gözleri ben uyurken okuduğum sayfanın üzerinde gezinirken kitabı eline aldı. "Görünüşe göre Holt her zamanki gibi kendini ait olmadığı yerlere sokuyor."

"Beni karanlıkta tutmaya kararlı olmanız, herkesin bu düşünceyi paylaştığı anlamına gelmez. Bana neler olacağını ve benden neler beklenebileceğini anlatırsan, geleceğim için daha iyi bir seçim yapabileceğimi hiç düşündün mü?" İleri doğru uzanıp kitabı elinden kaparak sordum. Yorgunluğum beni ele geçirmeden ve gözlerim kapanmadan önce okumamda sadece küçük bir çentik açmıştım, sadece beni bütün bir gün onsuz bırakabileceğini düşünen eşimin dönüşüyle uyanmak için.

"Kafanın içinde olduğumu bilmekten zevk alacağına inanmam mı gerekiyor? Senin ya da geçmişinin hiçbir parçasının benden güvende olamayacağına mı? Dokunuşuma ancak kendini benden nefret ettiğine inandırdığında tahammül edebiliyorsun," dedi alaycı bir sesle, o sabahki öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Cal, belki..." Holt yanıma gelerek şöyle dedi.

"Seninle sonra ilgileneceğim Avcı," dedi Caldri ve tek arkadaşına öyle siyah gözlerle baktı ki, karanlık bakışlarını bana çevirdiğinde bir daha güneşin parladığını göremeyeceğime yemin ettim. "Bence yeterince şey yaptın."

Holt'un başını ellerinin arasına almasına aldırmadan, "Sen beni terk ettiğinde o beni korudu," diye çıktım.

"Benim için ayağa kalkma. Durumu daha da kötüleştireceksin. Şu anda mantıklı davranabilecek durumda değil Beasty," diye karşı çıktı Holt, ellerini kaldırıp geri çekilerek.

Caldri hırladı, göğsündeki mantıksız gümbürtü sinirlerimi bozarken ellerimi yanlarıma indirdim. "Bu sabah bana dokunmanı istemedim, çünkü beni *korkutuyorsun*," dedim, sesim yumuşak çıkıyordu.

Bakışlarını bana çevirdi, dikkati o kadar sabitlenmişti ki Holt karanlığın içine doğru süzölmeyi ve onun dikkatinden kaçmayı başardı. Boğazım, etrafımızdaki Vahşi Av'ın en büyük zayıflığını itiraf ettiğimi duyduğunu bilmenin getirdiği gözyaşı tehdidiyle yandı.

Sesimdeki duyguyu, gözlerimde biriken yaşları nasıl zorlukla tutabildiğimi duydular, "Bana dokunmanı istemedim çünkü bunun seksten daha fazlası olduğunu biliyorum. Çünkü içimde tekrar tekrar çalıştığını hissedebiliyorum."

"Yıldızım...." dedi, kitabı battaniyenin üzerinden alıp ayağa kalktığımda bana doğru uzandı. Bakışlarımı ondan çevirip çadıra ve sunduğu mahremiyete baktım. Kendimi kırılmanın eşiğinde hissederken ayağa fırlayıp beni takip etmesini görmezden geldim.

"Beni yargılamakta çok acele ediyorsun, Caldriş. Seni çok az tanıdığım için beni mahkûm ediyorsun. Kim olduğun gerçeğini öğreneli birkaç gün oldu ve sen sabırlı olup bunun benim için ve geleceğim için ne anlama geldiğini kavramam için bana zaman bile veremiyor musun? Sırf kalbime sahip olduğu için bedenim üzerinde hak sahibi olduğunu düşünen bir erkekle birlikte olmayacağım," dedim ve gözlerimi botlarının üzerinden yere indirdim.

Çadıra doğru ilerlerken yoluma çıkarak, "Olan bu değildi," dedi. "Dün gece seni bedenine tercih ettim, eğer öfkemi bir kenara bırakıp bakmak istiyorsan. Seni *her zaman* seçeceğim. Bu senin bir parçanı benden saklamanla ilgili. Bu bir ceza gibi hissettiriyor ve sırf amacına hizmet ettiğinde bedenini sunabileceğini, etmediğinde de esirgeyebileceğini düşündüğün için aletimin peşinden sürüklenmeyeceğim."

İnledim, ellerimi yumruk yapıp ona dik dik baktım. "Sen tam bir pisliksin!" Bağırarak yanından geçmeye çalıştım.

Hışımınla yanından geçerken beni kolumdan yakaladı ve vücuduna doğru çekerken beni durdurdu. "Ve sen o kadar inatçısın ki ne yaptığını görmene bile izin vermiyorsun. Beni kol mesafesinde tutma şeklin. Eğer kalbine çok yaklaşırsam ve benim sana olduğu kadar senin de bana takıntılı olduğunu itiraf etme riskini alırsan, o zaman bedenini denklemden çekersin. Ama bahse girerim elimi taytının içine soksaydım, şimdi benim için ıslanırdın. Öfken, suçluluk duymadan bedeninin benim için mırıldanmasına izin veriyor."

"İğrençsin," dedim, etrafımda izlemeye devam edenlere bakarak. Boğazıma tırmanmaya çalışan ani endişeyi bastırmak için yutkunarak, Vahşi Av'ın birkaç kadın üyesinin izleyen yüzlerine bakmanın getirdiği farkındalık nabzını görmezden geldim.

Caldriş'in göğsü ay ışığında parlıyordu, o sabah çadırımızdan ayrıldığından beri sergilediği çıplak teni onu isteyen ve ona sahip olamayan herkesin dikkatini çekiyordu. Ya da belki de çoktan sahip olmuşlardı, tüm bildiğim bu. Holt benim var olduğumdan daha uzun süredir buralardaymış gibi görünüyordu.

Vahşi Av, Peçe'den önceydi. Diyarlar arasında bariyer oluşturulmadan önce doğmuş olsaydım çoktan diğer tarafa götürülmüş olurdum.

Caldris bakışlarımı takip etti, saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken o kibirli sırtışı dudaklarını büktü. "Sence bizi kavga ederken görmek istedikleri için mi izliyorlar?" diye sordu bana doğru eğilerek. "Bizi izliyorlar çünkü seni domaltıp tavrını sikip atacağımı umuyorlar, Küçüğüm."

Şok içinde ona bakmak için döndüğümde yüzüm kızardı. Bu sözler, Holt'un bir gece önce Caldris yemek getirirken kaçmayı düşündüğümde bana söylediklerinin doğrudan bir teyidiydi. Onlar izlerken beni becermesini beklediklerini ima ediyordu. "Böyle bir şey olmayacak."

"Belki bu gece değil," diye kabul etti Caldris, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek. "Ama hepimiz biliyoruz ki gerçek doğanı ve onunla birlikte gelen her şeyi kucaklaman sadece bir zaman meselesi. Benim seni dizlerinin üstüne çöktürüp sikimi gırtlığına kadar sokmak istediğim kadar sen de benim üzerimde hak iddia etmek istiyorsun, böylece boğulmanı izleyebilecekler. Tüm erkeklerin benim yerimde olmayı dilemelerini, o güzel, keskin dilinin dölle boyamak için benim olduğunu bilmelerini istiyorum."

Kıpırdamadan durdum, çizdiği görüntü yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Ruhumdan kopup gelen en karanlık sırrı mırıldanırken dudaklarını çeneme dokundurdu. "Ve bir daha benim sikime ve dölleriime sahip olacak tek kişinin sen olduğunu bilmelerini istiyorsun."

Başımı salladım ve aniden ondan uzaklaştım. Tenim alev aldı, dilime bir inkâr geldi ve aynı hızla geri çekildi. Çadıra doğru döndüm, Caldris beni bırakırken utancım içime akıyordu.

İkimiz de bu savaşı onun kazandığını biliyorduk.



W

İkiz Nehirler'in ilkini en sığ noktasından geçerken, kara su yükselip geminin kenarlarına çarpıyordu.

arabaları. İşaretli Fae'ler soğuk sudan geri çekildi ve buzlu derinliklere dalmaktan kaçınabilecekmiş gibi ortada toplandılar.

Azra'nın yanından aşağı bakarken aşağıdaki sularda neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. En sığ noktalarında bile, yüzeyin altında sürüler halinde yüzen minik yaratıkların bulanıklaştırdığı karanlık suyun içinde saklanan dehşet hikâyelerini uzun zamandır duyuyordum.

Caldris kıkırdarak, "Bu sularda kraken bulamazsın, Ufaklık," dedi. Gün boyunca çoğunlukla sessizlik içinde yol almıştık, sadece birbirimizle konuşmamız gerektiğinde sessizliğimizi bozuyorduk. Beni ateşin yanında uyandırdıktan sonra, bir gece önceki konuşmamızdan duyduğum utancı atlabileceğimden emin değildim.

Vahşi Av'ın erkek ve dişilerinin her bakışları, Caldris'in söylediği şeyi bekleyip beklemediklerini sorgulamama neden oldu.

Azra'nın toynakları nehrin dibini kaplayan kayalara çarparken, onun krakenin bana zarar vermeyeceği yönündeki yatıştırıcı sözlerini duymazdan gelerek sessiz kaldım. Harabe Adası ile Karanlık Ada'yı birbirine bağlayan köprü beni rahatlatacak kadar uzakta değildi. Biliyordum ki

Krallığın köprülerinin, kaçmakta olan Fae'leri arayan Sis Muhafızları tarafından devriye gezileceğine şüphe yoktu. Köprüler Peçe'nin düşüşünden önce bile güvenliydi; şimdi bir tanesine ayak basmak sadece bir katliamla sonuçlanabilirdi. Vahşi Av'la birlikte seyahat ettiğim için, bu savaşın bedelini insanların ödeyeceğini düşünmemiştim.

"Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin, biliyorsun," dedi Caldris, sesi bana meydan okumayı seven bir erkeğin eğlencesiyle doluydu. Bu tür kesin ifadelerle başaracağı tek şey, tam da bunu yapmam için beni cesaretlendirmek olurdu.

"Seni görmezden gelmiyorum," diye mırıldandım kendime rağmen. Dönüp omzumun üzerinden ona gülümseme isteğime karşı koydum, sırtımın beni tüketen zehirle çok açık bir şekilde bağlantılı olacağını hissettim. "Ben sadece seninle etkileşime girmemeyi seçiyorum. Arada önemli bir fark var."

"Aramızdaki önemli fark, sözlü atışmalarımızın seni altıma aldığım zamanki kadar ön sevişme olduğunu anlamam mı?" diye mırıldandı, sesinin derin tınısı tenime değişiyordu. Sanki sözlerinin doğru olduğunun onaylanmasına ihtiyacım varmış gibi aramızdaki bağı yükseltmeye çalışarak içime işledi.

Azra Karanlık Ada'nın toprağına dokundu, ben bir o yana bir bu yana savrulurken sudan çıkıp kayalık kıyıya doğru yükseldi. Sadece Caldris'in kolları beni sımsıkı tutuyordu, bedenim hâlâ ata binmek için gereken dengeye alışkın değildi, özellikle de ayaklarımı sokabileceğim üzengiler olmadan.

"Aradaki fark, söyleyebileceğim hiçbir şeyin senin fikrini değiştirmeyeceğini anlamış olmam. Seni tanımam için bana zaman tanıyarak uzlaşmacı davrandığını sanıyorsun. Bense kendi amaçlarına hizmet etmek için beni kandırdığını düşünüyorum. Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek," dedim ve önümüzde uzanan Karanlık Ada'nın hain, kayalık arazisine baktım.

"İkimizin de hatalı olduğunu düşünmüyorum. Seni korumak ve Direniş'e sızmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu, ama bu diğerlerinin çoğunun eşlerini bulacağından daha uyumlu olmadığım anlamına gelmez. Bağa alışmak için zamanları olmadan Fae yaşamına itilecekler ve eksik bile olsa alışmanın nasıl zaman alabileceğini herkesten iyi biliyor olmalısın. İnanmak için yetiştirildiğiniz her şeyi yeniden öğreniyorsunuz. Bunu anlıyorum," dedi ve Azra'ya yolu göstermesi için rehberlik etti. Karanlık Ada'nın üzerine gece çökmüş, gökyüzünde sadece yıldızlar parlarken bizi karanlığa gömüyordu. Karanın kenarlarında, taşların denizle buluştuğu yerde, keskin kayalar sanki ayı mızraklayabilecekmiş gibi gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

Azra adanın içinden geçen taş yürüyüş yoluna tutunarak yavaşça yanlarından geçti. Arabalar, ürkütücü iskelet atları ve Vahşi Av'ın hayalet binicileri tarafından yönlendirilerek arkamızdan geliyordu. Dehşet verici çevreyi göz önünde bulundurduğumda, alayımızın bu ortama, Harabe Adası'nın pırıl pırıl donmuş düzlüklerinde olduğundan çok daha uygun olduğunu düşündüm.

"Eğer bunu anlıyorsan, seni bedenime kabul etmediğimde neden öfkeyle çekip gittin? Anlayışlı bir eş böyle davranmamalı. Hak sahibi, kibirli bir eşek, istediği şey reddedildiğinde böyle tepki verir," diye suçladım.

Caldris hafifçe kıkırdadı, sanki dilim ondan korkmadığının bir başka belirtisiymiş gibi içime daha da bastırdı. Sanırım öyleydi. Beni isteğim dışında Alfheimr'a geri götürüyor olabilirdi ama bana fiziksel olarak zarar vereceğinden korkmuyordum.

Makul olsun ya da olmasın, beni zorlayacağından hiç korkmamıştım ama bunun yeterli olmasına izin vermeyi reddettim. Sonuçlarından korkmadan, özgürce verilmediği sürece rıza sayılmazdı. Bana karşı şiddetli olmasa bile, "hayır" dediğim için onun gazabına uğramak tüm bunları geçersiz kılıyordu.

"Buna inanmakta güçlük çekebilirsin yıldızım, ama seni becermeme izin vermediğin için bu kadar olumsuz tepki vermedim," dedi ve bunu anlamam için bana zaman tanıdı. "Bunu yüzlerce kez söyleyebilirim ve asla

Seni gerçeğin bu olduğuna ikna ediyorum, ama benden bunu isteseydin, vücudunun zevkini bilmeden yüzyıllarca yaşardım. Beni kızdıran şey, beni kalbinin dışına itmen ve sana bir kez daha çok yaklaştığımda beni uzaklaştırmadı. *Sana* sahip olduğum sürece bedenim olmadan da mutlu olabilirim. Beni tanımak için yüzyıllardır beklediğim eşimden mahrum etme; sonunda seni gerçekten tanıyabildim."

Açıklamasını düşünürken bu beni susturdu. O kadar erkeksiydi ve Direniş üssündeki yatak odamızın mahremiyetinde paylaştığımız o anlarda her gece birkaç kez içimde olmak için o kadar çaresizdi ki. Onu başka bir şey olarak hayal etmek imkânsızdı.

Caldris, Mistfell Malikânesi büyüklüğündeki devasa kayaların ve yarı ölü ağaçların gölgeli figürleri uzakta belirirken Azra'yı çekiştirerek durdurdu.

Kara Su.

Durduğumuz yerden zar zor görebiliyordum, sadece gerçek olamayacak kadar heybetli şeylerin belirsiz ana hatları vardı. Lord Byron'ın kütüphanesindeki kitaplardan, köyün kazıklar üzerinde, siyah nehrin içinden yükselen ve sadece köprülerle birbirine bağlanan evlerden oluştuğunu biliyordum.

"Araştırmaları için küçük bir ekip göndereceğim," dedi Holt, atını yanımıza doğru sürerek. Köye baktım, meşale olduğunu tahmin ettiğim şeylerin alevlerinin parıldamasını, sürekli büyüyor gibi görünürken daha parlak ve daha parlak yanmasını izledim.

"Yanıyor," diye fısıldadım, bağlantıyı kurarken sesimi alçak tutarak şok oldum. Caldris ve Holt'un dikkatlerinin aşağıdaki köye döndüğü anı daha keskin bir görüşle hissettim ve birbirleriyle paylaştıkları bakışmayı hissettim.

"Kahretsin," diye inledi Caldris, şüphesiz beni güvende tutma ihtiyacı ile köyde hâlâ saklanıyor olabilecek İşaretliler'e yardım etme dürtüsü arasında kalmıştı.

"Git!" Azra'nın emrime itaat etmesini bekleyerek bağırdım. Holt arkamızdaki atlılara kendi emirlerini bağıdırken o kıpırdamadı, efendisinden gelecek emri bekledi. Bir grup insan arabalarını korumak için kaldı ama Holt ve küçük bir grup ileri atılarak yamaçta gözden kayboldu. "Gidecek misiniz artık?!"

Fenrir ileri atıldı, diğer kurtlar da onu takip ediyordu.

"Cadı oğlu cadı," diye inledi Caldriş kalçalarını gererken ve Azra koltuğundaki kaymayla öne atıldı. "Eğer canını yakarsan, kışını kıpkırmızı olana kadar tokatlarım. Beni anlıyor musun?" Sözcüklerin sakıncalı görüntüler ortaya çıkarması gerekirdi, ama bunun yerine hayal edebildiğim tek şey, cezamı bitirdiğinde ellerini yanan etimin üzerinde nasıl gezdireceğiydi.

Başka bir parçanın içinde ısı oluşturmaları.

Zamanı değil.

Düşüncelerimin izlediği yolu hissetmiş gibi inledi ve setten aşağı inerken kasıklarını arkama daha da bastırdı. Dik açıyla, kucaklamasının rahatlığı için geriye yaslanmaktan ya da Azra'nın boynunun üzerinden öne düşme riskini almaktan başka seçeneğim yoktu.

Köyün ortasından geçen tahta köprüye yaklaştıkça ateşlerin ışıkları görünmeye başladı. Gökyüzüne doğru kıvrılan budaklı ağaçlar, bir zamanlar çarpıcı ve güçlü olan ama Fae'ler dünyamızdan kovulduktan sonra ölen kadim varlıklardı.

Kara Su köyü yanıyordu.

Vahşi Av'ın ilk atlıları köprüye ulaştı, atları dörtmala köprünün üzerinden geçerek alevlere doğru ilerledi. Atlılar atlarından atladılar ve alevleri söndürmek için su toplamak üzere tutabildikleri her kabı suya batırdılar.

Omurgamda, Caldriş bir kış fırtınasının soğuşunu çağırdı ve biz çatışmaya girerken havayı karla doldurdu. Azra'dan aşağı atladım.

Caldris'in keskin lanetini duymazdan gelerek karşıya geçtim ve onun elinden kayıp tahta köprüünün üzerine düştüm. Öne doğru yuvarlandım, etrafıma bakarken şoku emdim.

Kanın kırmızı lekesi köprüyü kaplamış, güneşten ağarmış ahşabı koyu bir şaraba çevirmişti. Köprüünün kenarından gökyüzüne doğru kıvrılan sivri taş dişlere bakarken mide bulantımı güçlkle bastırdım. Orada kazığa oturtulmuş ve aşağıdaki siyah nehre kanlarını akıtmaya bırakılmış, gözleri yukarıya, kayıtsız yıldızlara doğru bakarken gevşek bir şekilde asılı duran cesetler vardı.

Holt alevlerin ortasındaki, neredeyse hiçbir şeyin kalmadığı kulübeye doğru ilerlerken ben de hayatta kalan var mı diye cesetlerin arasına baktım. Caldriş adımı seslendi ve gürleyen bir yüz ifadesiyle bana doğru atını sürerken aniden yüzümü ona dönmeye zorladı. Tehdit ettiği ceza beni bekliyordu ama ben köprüünün kenarına doğru yürüdüm.

Alevlerden uzakta, katliamın en kötüsünden uzakta, bir şekilde, önümdeki figür diğer her şeyi bastırdı. Etrafımdakiler bir ileri bir geri koşuşturup Black Water'ın sonunu getirmekle tehdit eden alevleri söndürmeye çalışırken, ben bir rüyadaymışım gibi yavaşça ona doğru yürüdüm.

Köprüünün üzerinde diz çökerek küçük bedenini kavradım ve dikkatlice sırt üstü yatırdım. Benim yarı yaşındaki bir çocuğun boş, görmeyen gözleri gece gökyüzüne bakıyordu, görüşü ayın kendisi kadar beyazdı.

Hayal meyal, sanki suyun altındaymışım gibi, Caldriş'in adımı söylediğini duydum. Sesi kulaklarımdaki uğultuyla, damarlarıma dolan saf buzla bozuldu. Öfkem yükseldi; önümdeki çocuğun boynunda Fae'nin işareti yoktu.

Ölüm için hiçbir neden yoktu, hiçbir zaman erkek olma şansı verilmemiş bir çocuğun sokakta katledilmiş bir şekilde yatması için hiçbir neden yoktu, bir kılıç yarası göğsünü açıyordu. Boynumdaki işaret

İçimdeki duygu seline dayanamıyormuş gibi tamamen dondu, sessizleşti.

Aynı anda canlandı, karanlık bedenimden dışarı aktı. Gökler kararmadan önce yıldızlar bir kez parıldadı, sanki bulutlar ay ve yıldızları örtmüş ve bizi hiçbir şeyin olmadığı bir boşluğa sürüklemişti.

Karanlığın tek dostumuz, tüm acıların sonunu getirecek tek müttefikimiz olduğu yer. Acının sonunu.

Öfkem etrafımı sararken serin rüzgâr tenime dokundu, beni öptü. Öfke içimi doldurup beni tüketmekle, beni daha önce hiç olmadığım bir şeye dönüştürmekle tehdit ederken.

"Estrella, sakın ol," diye fısıldadı Caldriş, önüme geçerek. Bakışları çocuğun bedeninde takılı kaldıktan sonra yüzüme yöneldi, şok edici mavi gözlerinin teması beni boşluktan hafifçe geri çekti.

Ateşler etrafımda parıldadı, söndü ve bizi tamamen karanlığa gömdü, dünyayı beni ele geçiren hiçlikle örttü.

Bana dikkatle baktı, bir elini yanağıma doğru kaldırırken bakışlarında bir şeyler arıyordu. Yıldızlar bir kez daha parlayarak ışıklarını Black Water'ın üzerine düşürürken, yangınların çıktığı evlerden gökyüzüne dumanlar yükseliyordu.

Alevler gitmiş, sanki havaya karışmış gibi sönmüştü.

Caldriş'in şaşkın bakışları benimkileri de yakaladı, bu onun da benim kadar şaşkın olduğunun ve birkaç dakikalığına neye dönüştüğümün ilk işaretiydi. "Nesin sen, Küçük Olan?"



E Stella küvette arkasına yaslandı, sıcak sudan buhar yükselirken başı metal leğenin kenarından sarkıyordu. Hayatta kalanlar Kara Su'dan gelenler, evlerini yok etmekle tehdit eden alevleri söndürdükten sonra ona banyo yapması için sıcak su vermeye çok istekliydiler. Bize de paylaşmamız için bir kulübe verdiler, diğer İşaretli Fae'ler ise başka bir kulübe aldılar.

Sadece birkaç ev alevler tarafından tahrip edilmiş, geri kalanlar ise köyün köprüyle dövülmüş yolu boyunca kıvrıldıkları yerde dokunulmadan kalmıştı. Ayaklı evlerin etrafı, yüzyıllar önce Fae'ler tarafından yetiştirilen ve gelişmelerine yardımcı olan büyüünün yokluğunda gövdeleri bükülen eski, budaklı ağaçlarla çevriliydi.

Gözleri kapalıydı, suyun sıcaklığına gömülürken kirpikleri yanaklarına çarpıyordu. Gökyüzünden çektiği karanlık dalgasının hemen ardından ona dokunduğum anlarda, ellerimi donmuş şelaleye daldırmışım gibi soğuktu.

Suyun sıcaklığı sonunda bronz tenine biraz renk verdi ve dudaklarını, onları renklendiren maviden çok daha doğal olan pembemsi tona geri getirdi.

Paylaştığımız kulübenin kapısı çalındı ve beni dışarı çıkıp Estrella'yı rahat bırakmaya itti. Olanların ardından

Ona göre, benim önümdeki çıplaklığı zerre kadar umurunda değildi, sanki bu tür şeylerle ilgili tüm endişe duygusu aniden önemsizdi.

Holt odaya baktı ve Estrella'nın başının küvetin üzerinde asılı olduğunu görünce rahatlamış bir iç çekti. Bu açıdan vücudunu göremiyordu ama yine de kapıyı sarsıcı bir gümbürtüyle kapattım.

"O da neydi *öyle*?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Tedirgin görünüyordu, sanki Kara Su'nun ötesinde yaşadığı şey onu derinden sarsmaya yetmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, kulübeye doğru bakarak.

"Onun öfkesi havadaki alevleri aldı. Bilinçli bir düşünce bile olmadan gökyüzündeki yıldızları söndürdü. O insan olamaz," dedi ve sanki inkâr ediyormuşum gibi bana ters ters baktı.

Ama onun gözlerinde parıldayan yıldızları, karanlık bakışlarının derinliklerinde parıldayan galaksiyi görmemişti. Mor ve altın ışığın iğne uçlarıyla, önümde uzanan ve beni içine çekmekle tehdit eden bir sonsuzluk.

O bakışta insani hiçbir şey yoktu.

"İnsan olmalı. Yoksa Perde'nin bu tarafına nasıl gelebilir?" Düşüncelerimin tek bir açıklamaya sapmasına izin vermeye cesaret edemeyerek sordum.

Perde oluşmadan hemen önce sınırı geçtiğini bildiğim tek Fae'ye.

"Belki de eşinle aradığın dışının bir ve aynı olduğunu düşünmen gerekiyordur," dedi Holt, ben kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlarken kulübenin kapısına bakarak. "Bu onun demire verdiği aşırı tepkiyi açıklar. Bir Fae gibi tepki veriyor, Cal."

"O Fae değil," dedim, ona bakışlarımın sertleştiğini hissederek. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"Elbette hissetmeyeceğim," dedi Holt oflayarak ama bakışlarındaki gerginlik beni rahatlatmadı. "Ama buradaki tüm biniciler bunu hissetti. Bütün

Olaya tanık olan insanlar, ne kadar önemli olduğunun farkında olmasalar da bir şeyler olduğunu biliyorlar."

"İnsanlarla ben ilgilenirim. Binicilerinizin burada olanlardan bahsetmeyi aklından geçirenlerin dillerini keseceğimi bildiğinden emin olun. Kara Su'nun İşaretli Fae'lerinden kurtulan oldu mu?"

Holt başını salladı, korkunç gerçeğe sessiz bir cevaptı bu. Üzerinden geçilen, adalarını çevreleyen pençelere saplanan ya da ev dedikleri kara suda boğulan cesetlerin sayısını unutmuştum. "Bunu öylece yok edemezsiniz. Eğer şüphelendiğimiz kişiye... o tür bir güç, Caldris." İnançsızlıkla başını sallayarak iç çekti. "Bağı kabul ettiğinde ikinizin neler yapabileceğini bir düşünün."

"Eğer bağı kabul ederse," dedim çenemi sıkarak. Estrella hala beni eşı olarak kabul etmeye kaçtığımız zamankinden daha yakın değildi ve Fae'lerin onu kovalamasından her şeyden çok korkuyordu. Eğer kabul etmezse, ve o ortaya çıkarsa...

Tanrılar.

"Bunu kabul etmek *zorunda*. Şimdi her zamankinden daha fazla. Böyle bir güç Mab'ın kendisine rakip olabilir! Mab onun tarafsız bir taraf olarak var olmasına izin vermeyecektir. Eğer onun çıkarlarını kendininkilerle aynı hizaya getiremezsen, Mab Estrella'nın derisinin altına girip onu kendi yolunun doğru olduğuna ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır," dedi Holt başını öne eğerek. "Ona çok değer verdiğini biliyorum. Onu sevdiğini biliyorum ama eğer bu doğruysa o sadece bir insan değil. O bir silah. Onu kullanacak kişinin sen olduğundan emin olmalısın."

"O benim eşim," dedim, kendimi bildim bileli en iyi arkadaşım olan adama ters ters bakarken kaşlarım çatıldı.

"Hayal edebileceğinden bile daha uzun süredir buralardayım," dedi ve sanki bana bir Tanrı olsam da nadir bulunan ikinci nesil bir Tanrı olduğumu hatırlatması gerekiyormuş gibi omuzlarını geriye çekti. Ben doğmadan önce Holt da dahil olmak üzere sayısız Sidhe var olmuştu. "Senin eş bağının benimki kadar güçlü olduğunu sanmıyorum.

sandığınız kadar önemli değil. Dünyanın yapısını değiştirebilecek meselelerden bahsederken değil."

Başını salladı, bir adım geri çekildi ve başka bir şey söylemeden gecenin içinde kayboldu. Estrella'nın güç gösterisinden saatler sonra bile, Vahşi Av'ın atlıları cesetleri uygun bir şekilde gömmek için karaya çıkardıktan sonra, gece hala eskisinden daha karanlık görünüyordu.

Sanki parmak uçlarında tuttuğu sonsuz karanlığı kavrayışını tam olarak bırakamıyormuş gibi.

Gece gökyüzüne, yıldızların girdaplarına ve sonsuz, yanan galaksiler arasındaki sislere ve sanki her şey birbirine bağlıymış gibi birlikte parıldamalarına baktım.

Yutkundum ve arkamdaki kulübeye bakarak kolu ittim ve kapıyı açtım. Yıldızım kıpırdamamıştı, başı rahatlamış bir şekilde geriye eğilmişti ve parmakları metal leğenin kenarını sıkıyordu. Orta parmak eklemlerinden uçlarına kadar parmakları sanki boyaya batırılmış gibi siyaha boyanmıştı.

Ama hiçbir boya yukarıdaki yıldızların ışıltısıyla parıldamadı.

"Bana bakmaya devam edecek misin? Yoksa lanet olası banyoya girecek misin?" diye sordu başını kaldırarak. Gözlerini açmadan yüzünü bana çevirdiğinde boynu kırıldı. Sanki tam olarak nerede durduğumu hissetmiş gibi, eş bağına şimdiye kadar izin verdiğiinden daha fazla gömülmüştü.

Gözlerini açtı, uzun siyah kirpikleri bronz yüzüne yerleşmiş gece yarısı gökyüzünü hâlâ yansıtan gözlerini ortaya çıkarmak için çırpınarak açıldı. Başını yana eğip bana kayıtsızca bir kaşını kaldırdığında bakışlarının yeşilini özlemediğimi söyleyemezdim ama yıldız gözlü bakışlarının doğru hissettirmedeğini de söyleyemezdim.

Onun gibi hissediyordum ama Estrella'nın ruhlara göre oldukça genç olmasına rağmen bir sonsuzluk bana bakıyordu.

"Benimle birlikte olmak isteyeceğinden emin değildim," diyerek leğene yaklaştım.

Çıplaklığını gizlemek için hareket etmedi, göğüslerinin banyodaki su çizgisinin üzerinde açıkta kalmasına izin verdi. Dizlerini su yüzeyini kırana kadar bükü ve bacaklarını, aralarında vücudumu sığdırabileceğim bir yer oluşturacak kadar açtı. "Bu davet senin için yeterli mi, benim aniden şövalye kesilen dostum?" diye sordu, yüzünü aydınlatan şakacı bir sırıtışla.

"Ateşle oynuyorsun, yıldızım. Sen garip bir büyüünün etkisi altındayken davete icabet etmem mi gerekiyor? Sabahleyin bu cazibeye kapıldığım için beni kınayacaksın," diye tahmin ettim.

Ellerimi göğsümü kaplayan siyah deri ve metale götürdüm, kayışları çözdüm ve zırhı omuzlarımdan sıyırdım. Ateşin yanındaki sandalyenin üzerine serdim, ellerimi tuniğime götürdüm ve göğsümdeki bağcıkları yavaşça çözdüm . Karanlık bakışları harekete kayd ve içinde gizlenen canavar neredeyse zevkle mırıldandı.

Yüzündeki kendinden memnun ifade neredeyse kararlılığımı kırıyordu; onu küvetin üzerine yatırıp işlevini yerine getiremeyecek hale gelene kadar becermekten başka bir şey istemiyordum. "Belki de," diye itiraf etti, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkerek. "Ama benim pişmanlığım ya da kendimden nefret etmem gibi bir şey ne zaman seni istediğini almaktan alıkoydu?"

"Bu haldeyken seni sikmeyeceğim Küçüğüm," dedim tuniği başımın üzerine çekerek. Sabah ne kadar uygunsuz görünse de, onunla birlikte banyoya girmeye niyetliydim.

Sudan çıktığında hava soğumuş olacaktı. Banyoyu paylaşmak pragmatikti.

Gözlerini göğsümde ve karın kaslarımda gezdirirken dişlerini alt dudağına gömdü, çenesini kaldırdı ve başını tekrar küvetin kenarından geriye doğru sarkıttı. Hâlâ geceden kalma bir elini kaldırdı ve sanki onun için çok önemsizmiş gibi pasif bir şekilde salladı. "Sen nasıl istersen, *Caldris*," dedi, sesinin tınısı kulübenin kapalı alanında yankılanıyor gibiydi.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyırdım, bir gözünü açıp çıplak bedenime bakmasını görmezden geldim. Pantolonumu botlarım ve çoraplarımla birlikte tekmeleyerek çıkardım, küvetin kenarına, ayaklarının yanına ilerleyip yavaşça içeri adım atarken gözlerindeki aç bakışı görmezden geldim.

"Aletin perhiz yemininle aynı fikirde değil gibi görünüyor, aşkım," dedi. Daha önce hiç kullanmadığı bu hitap ve içerdiği itiraf karşısında sikim seğirdi ama kalbim göğsümde sıkıştı. Kendi sihrini ilk kez kullanmanın etkisiyle kafası güzel değilken ya da birçok Sidhe'nin hayatları boyunca asla ulaşmayı umut edemeyeceği bir güç gösterisinin artçı şoklarını yaşarken bunu söylemesini özlemle bekliyordum.

Ben kendimi diğer taraftaki küvete bırakırken bacaklarını daha da açtı ve kendi bacaklarımı kaydırarak vücudunu bacaklarının arasına aldım. Tanrılara şükür küvet genişti, neredeyse bacaklarımı uzatmama izin veriyordu ama Estrella bacaklarını bir kez daha kaldırarak baldırlarını kenarından sarkıttı ve vücudunu engelsiz bir şekilde görmemi sağladı.

"Estrella," diye uyardım.

"Ooo adımı kullanarak," dedi başını kaldırıp gözlerimle buluşmak için. Dolgun dudakları yukarı kıvrıldı ve parlak beyaz dişlerini ortaya çıkaran utanmaz bir sırıtışa dönüştü. "Sinirlenmiş olmalısın."

Saçlarını geriye attı, vücudunun üst kısmını banyo suyuna soktu ve çıktığında omuzlarına yapışana kadar ıslattı.

"Ne yaptığının farkında değilsiniz," dedim.

Başını yana eğdi, bir an için yüz hatlarını hayvansı bir şey doldurdu. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum," dedi ve küvetin kenarından tutup kendini yukarı çekerek bana doğru eğildi. Bir elini küvetin kenarından indirip üst baldırıma dayarken, o derin, kara gözleri muziplikle dolu bana baktı. Koyu lekeli parmaklarını tenimde gezdirdi ve bedenimi bu şehvetli dokunuşa tepki vermemeye zorlamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

"Dışarı çık ve benimle oyna, dostum," diye mırıldandı, bu sözler bir keresinde herkese neler yapabileceğini göstermesini istediğimde ona söylediklerimin bir yankısıydı. Orada bir yerde Estrella'm ortaya çıkmayı bekliyordu ve onun hareketlerinden dehşete düşecekti. O müdahaleci elini sikime doğru hareket ettirdi, parmaklarının uçları sikime sürtünürken yutkunmaya zorlandım ve onu durdurmak için uzandım. Alt dudağını somurtarak büktü ve sinirli bir iç çekişle küvete yaslandı. "Ne zaman bu kadar sıkıcı oldun?"

Estrella'nın derisinin altındaki büyüünün onu nasıl değiştireceğini merak ederek sırttım. Hayatımdaki yerini kabul ettiğinde, tamamen benim olmaya hazır olduğunda ve aramızda var olan büyülü bağı ve onunla birlikte gelen her şeyi kabul ettiğinde, bana bu kadar muhtaç olacak mıydı?

Kahretsin, ama öyle ummak zorundaydım.

"Eşim o kadar sinirlendi ki, gece gökyüzünün karanlığını emrine çağırdığı anda çok sıkıcı biri oldum," dedim elini elime alarak. Parmaklarımı onunkilerin koyu renkli uçlarında gezdirerek dikkatini onlara çektim. Kaşları bir anlığına şaşkınlıkla çatıldı, yüzüne bir anlık kırılmanlık ifadesi yerleşti ve sonra bunu üzerinden attı.

"Artık kızgın değilim," dedi ve elini tuttuğum yerden çekerken sırtını leğene doğru eğdi. Elini göğsüne dayadı, o hain parmaklarını bir göğsünün kabarıklığı üzerinde gezdirdi ve avucunun içine alıp etini yoğurarak bir gösteri yaptı. "Sadece iyi bir şeyler hissetmek istiyorum."

"Gözlerindeki yıldızları ait oldukları yere, gökyüzüne geri sür," diye emrettim, Estrella'nın onu tüketen gücü kontrol etmenin bir yolunu bulup bulamayacağını görmek istiyordum. Böyle bir büyü; eğitimsiz bir kadını yutabilirdi. Onun pençesinde çok uzun süre kalırsa, içini dışına çıkarır ve ortaya çıkmadan önce ona dair var olan her şeyi siler.

"İstemiyorum," diye dudak büktü ve elini karnının hafif kıvrımları üzerinde gezdirdi. Yaşadığı yoksulluk yüzünden hâlâ çok zayıftı.

Mistfell'de yaşıyorduk ve günde üç kez rahat ziyafetlere erişimimiz olmadan geçirdiğimiz kaçış zamanımız meselelere yardımcı olmadı.

Onun Alzheimer'da geliştiğini görmek, ona sunacağım lezzetleri yerken yüzünün aldığı ifadeyi izlemek için sabırsızlanıyordum.

Eli aşağıya indi, kalçalarının arasından kayarak amını hafifçe okşadı.

"Kahretsin," diye küfrederek elini elime aldım ve sudan dışarı çıktım. Kokusu havada asılı duruyor, ona bir parçasının sadece bana ait olduğunu hatırlatmam için beni kışkırtıyordu. "Büyüyü bırakmalısın, Küçüğüm."

"Çok *soğuk*," dedi ve etrafımızı saran suyun sıcaklığına rağmen, sanki soğukluk onun içinden yayılıyormuş gibi eli soğuk geldi. "Soğukta hiçbir şey acımaz."

"Uyuşmuşsun," dedim, sözlerini düşünürken başımı yana eğdim.

Başını salladı ve avuç içi kulübenin çatısına bakana kadar bileğini çevirdi. Başparmağını siyah parmak uçlarının alt tarafında gezdirerek bakışlarımı karşıladı. "Tekrar incinmek istemiyorum," dedi, sesine kırılganlığın ilk izi yeniden sızıyordu. "Beni bundan vazgeçmeye zorlama."

"Küçüğüm," dedim, öne doğru eğilirken sesim yumuşuyordu. Onu boynunun arkasından yakaladım, elimin derisinin ve oradaki Fae İşaretinin onunkine sürtünmesine izin verdim. Sarsıldı, sanki dönen mürekkeplerimizin teması onu topraklamakla tehdit ediyormuş gibi - onu bir uçurumun kenarından geri çekecekmiş gibi. "Acının gerçekten sona erdiği tek zaman, ölümden sonra Boşluğa girdiğimiz zamandır. Yaşamak acıyı hissetmektir."

"O zaman belki de artık yaşamak istemiyordumdur," diye itiraz ederek başını benimkinden geriye çekti. Alnımı onunkine değdirdim, diğer elimi yanağına dokundururken onu sabit tuttum.

Gerçekliğe geri dönüş canını yakacaktı. Onu dolduran güç olmadan kendini yarı boş bir kabuk gibi hissetmesine neden olacaktı.

"Yaşamak istiyorsun," dedim, tenimi onun işaretine daha sıkı bastırarak. Tekrar irkildi. "Ölüler zevk alamaz. Bana geri dön, içindeki boşluğu bu gece benimle dolduracağım, min asteren." Damarlarındaki büyüün cazibesinden onu geri getirebileceğinden şüphelendiğim tek şeyi ona vaat ettim.

Estrella'nın benim onun için olduğum kadar onun da benim için doyumsuz olduğunu kabul etmek istememesine rağmen, eş bağının etkilediği tek kişi ben değildim.

Tutuşumdan kurtulacakmış gibi başını yana çevirdi ama ben onu sıkıca tuttum ve yıldızlar yavaşça kaybolurken karanlık gözlerine baktım. Bu hızlı bir süreç değildi ve gözleri yaşlarla dolup siyah rengi normal yeşiline dönerken banyo suyumuz soğudu.

Parmak uçları gece gökyüzünde boyalı kaldı, bu değişiklik onu terk etmeyi reddediyordu. Bu, yanımızdan geçen herhangi birinden ne olduğunu saklamayı çok daha zor hale getirecekti. Başka bir Fae ile karşılaşırsak, eşimin sıradan bir insan olmadığını bileceklerdi.

Muhtemelen benim zaten şüphelendiğim şeyden şüphelenmeye başlayacaklardı.

"Caelum," diye fısıldadı sonunda Estrella'nın yumuşak sesi, gözyaşlarından ilki düşüp yanağının derisini sıyırmıştı. Yer değiştiren gücün bedeninden uzaklaşmasıyla parıldadı ve hava ciğerlerine dolduğunda sert bir nefesi geri çekti.

Acı içinde kıvrandı, insan formuna geri dönüşü her şeyini aldı. Sonunda onu serbest bıraktım, ayağa kalktım ve küvetten çıktım. Kenarları kavradı, ama daha önce sanki vücudundaki saldırganlığı kontrol edemiyormuş gibi doğal görünürken, şimdi acı çekiyordu. Tırnakları leğenin metal yüzeyine sürtünüyordu, leğeni tutmak için harcadığı ani çabayla başı yana doğru sallanıyordu.

Küvetin yanındaki çamaşırlarla çabucak kurulandım, küvete uzandım ve onu sudan çıkardım. Suyun serinliği onu titretti.

Hava tenini öptü, sanki vücudumdaki sıcaklığı emebilecekmış gibi yüzünü boynuma doğru itti.

"Acıyor," diye soludu, tüyleri diken diken olmuştu.

"Biliyorum, min asteren," dedim. Onu çarşafıla hızlı ve etkili bir şekilde kuruladım, bir kenara attım ve gece için ödünç aldığımız yatağa doğru manevra yaptım.

Böyle işaretler göstermeye devam ederse ancak o kadar uzun süre cahil olduğumu iddia edebilirdim. Mab'dan aldığım emirler eşimi koruma yeteneğimi engellemeden önce sadece bir noktaya kadar makul bir şüphe olduğunu iddia edebilirdim.

Peşinden yatağa girdim, vücudumu onunkinin yan tarafına bastırırken battaniyeyi ikimizi de örtecek şekilde yukarı çektim. Titredi, sanki buna ihtiyacı varmış gibi dokunuşuma doğru eğildi.

"Birazını senden alabilirim," dedim sesimi alçaltarak.

Estrella'nın şaşkın bakışları benimkilerle buluştu ve başını salladı. "Lütfen."

"Beni içeri almanız gerekecek. Onu bağ yoluyla çekebilirim ama yan etkileri olabilir. Zihinsel bağı koparmayı seçtiğin bir zaman gelmezse, benimle daha fazla fiziksel bağ kurmaya çalışman beklenmedik bir şey olmaz," diye açıkladım ve Estrella'nın gözlerinin yuvarlaklaşmasını izledim. Vücuduma daha fazla bastırdı ve tereddüt etmesine neden olan şeyin fiziksel yönü olmadığına dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Onun zihninin içinde olacağımı biliyordum; sakladığı ve meraklı gözlerimden saklamaya çalıştığı tüm kırılğanlıkları görebilecektim. Onun kalbine sızmıştım. Bana bedenini vermişti. Zihni onun son kalesiydi, bizim için her şeyi değiştirme potansiyeline sahipti ve o da bunu çok iyi biliyordu.

ESTRELLA



H

yanımda sessizce uzanarak bekledi, verebileceğim herhangi bir cevap için yüzümü incelerken sabırlı olmaya devam etti. Vücudum

Zonkluyordu, acı derimin altında gizlenen her kemiğe ve kasa yayılıyordu. Nerede başladığımı ve nerede bittiğimi kavrayamıyordum, benden uzanan güç sanki doğamı -varlığımı- özüm kadar değiştirmiş gibi hissediyordum.

Bana yardım edebilirdi. Bağ aracılığıyla acımın bir kısmını alabilirdi ama bunu yapması için bir süreliğine zihnime erişmesine izin vermem gerekiyordu. Ne görebileceğini ya da anılarımın içinde dolaşp dolaşamayacağını veya bilinçli düşüncelerimin her birini araştırıp araştıramayacağını anlamak için zamanım yoktu.

Tüm bu olasılıklar boyunca devam eden tek bir düşünce, tek bir motivasyon, ona eşit erişime sahip olacağımdı. *Onun* içini görebilecek, nasıl hissettiğini hissedebilecektim. Böyle bir şeyden sonra onun nedenlerini sorgulayamayacaktım. Bana karşı hissettiğini iddia ettiği aşkın gerçek mi yoksa başka bir uydurma mı olduğunu, amacına uygun başka bir abartılmış gerçek mi olduğunu bilecektim.

Başımı salladım ve onun canlı mavi bakışlarını kendi bakışlarımla buluşturdum. Gözleri, kirpiklerinin ardına düşen ilk kar gibi donuk donuk parlıyordu. "Kelimelere ihtiyacım var, Küçüğüm," dedi, alnı benimkine doğru düşerken.

Bakışlarımı tuttu, izin vereceğim şeyin sonuçları üzerinde çalışmamı izledi. Beni lime lime etmekle tehdit etse bile acıyla başa çıkabilirdim. Yapamayacağım şey, onu anlama, aramızdaki bağın onun için ne anlama geldiğini daha iyi kavrama fırsatını kaçırmaktı.

"Evet," diye kabul ettim ve ona istediği sözlü onayı verdim. Özellikle böyle büyük bir konuda benim rızam onun için önemliydi. Aklımı zorla alamazdı.

Caldris başını salladı ve başını hafifçe kaldırarak bana baktı. Bir elini kaldırdı, yanağımı avuçladı ve avucunun kenarını Fae İşaretime dokundurdu. "Gözlerini kapat," diye mırıldandı usulca ve ben de dediğini yaptım. Gözlerimin kapanmasına izin vererek, tenimi okşayan başparmağının rahatlatıcı hissine odaklandım. Yolda beni bir parçamın uyuduğu, uyanmayı beklediği bir yere çağırdı. "Aramızdaki bağı gözünde canlandırmanı istiyorum. Ne görüyorsun?" diye sordu, sesi yumuşak ve alçaktı.

Tereddüt ettim, ağzımı büktüm ve aramızdaki kaderin altın ipliğini hayal ederken kendimi açıkta hissettim. "Bu bir iplik, mum ışığında parıldayan eğirilmiş altın gibi," dedim, sanki dokunabilecekmişim gibi bir elimi kaldırarak. Tek bir parmağımla kopardım, ipliğin kendisindeki titreşim kalbimin hızlanmasına neden oldu, ritmini zamanın dışına çıkardı.

Caldris'in nefesi kesilince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şok içinde bana baktı ve bir an için bir elini göğsüne götürdü, sonra da üzerine çöken şeyden kurtuldu. "Gözlerini kapalı tut, min asteren," dedi ve ben gözlerimin tekrar kapanmasına izin verirken yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Bir gün, aramızdaki bağın ipliğine dokunduğumda yüzünde beliren şaşkınlığı soracaktım. Bir gün, o ipliği ellerime alacak ve yaratılışıyla oynayacaktım.

"Bu ipliği kendine kadar takip et. Aramızdaki bağı engelleyen bir şey var, sana ulaşmama izin vermeyen bir şey. Nedir o?" diye sordu, yumuşak bas sesi beni neredeyse uyutuyordu. Parmaklarımı iplik boyunca gezdirerek yorgunluğumu üzerimden attım. Ruhum bedenimin içinde uğulduyordu.

Dokunuşumun titreşimi, ablukaya ulaşana kadar tamamen içimde titreşen iplik boyunca.

"Bu benim pencerem," dedim ve ipliği bırakıp titreyen parmaklarımı uzatarak Mistfell'deki kulübemin penceresinin çatlak camına dokundum.

"Pencereniz mi?" Caldris sordu, tek parmağımla çatlağa dokunurken sesi şaşkınlıkla karıştı.

"Evden. Pencere camının altındaki ahşap çatlakların içine doldurulmuş kumaş bile var," dedim, sesime kahkahanın ilk ipucu geliyordu. Buz gibi, yarı çürümüş yatak odamı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Isınmak için ateşin yanında yattığım, başımın üzerindeki çatının beni geceleri çağıran yaratıklardan korumak için hiçbir şey yapmadığı o gecelere geri dönmeyi ne kadar istediğimi. "Eskiden geceleri gizlice dışarı çıkar ve ormanda dolaşmaya giderdim."

Caldris kıkırdadı, alnını benimkine değdirmek için aşağı doğru eğildi. "Elbette yaptın, min asteren," dedi. Burnunu yanağımda gezdirdi, nefesinin kış yeşili yanağımı gıdıklıyordu. "Pencereyi aç, Estrella. Bu sefer içeri bir şey girmesine izin vermeni istiyorum. Açmanı ve beni içeri almanı istiyorum."

İki pencere camı arasındaki dikişte, altın iplik parıldıyordu -Her bir bölmenin ahşap çerçevesinin arasına, mandalın hemen altına sıkışmıştı. Açmak basit bir şey olmalıydı, ama parmaklarımı babamın eve yerleştirirken şikayet ettiği çatlaktan ayıramadım.

Pencereye paramızın yetmesinin nedeni olan o çatlak; ona emeğinin karşılığını atılmış malzemeleriyle ödeyen daha zengin köylülerden birinden bir kazazede.

Onu Caldris'e açmak, geceleri etrafımdaki insanların beni yargılamasından korkmadan başımı koyduğum özel alanıma girmesine izin vermek, kendimi yeni bir hayata açmak gibi hissettirdi.

Yeni bir bölüme.

"Pencereyi aç, Estrella," dedi Caldris, sesi yumuşak ve ikna ediciydi. Parmaklarımı ortadaki mandala ve pencerenin dışındaki esintide sallanıyormuş gibi görünen, gecenin karanlığına uzanan altın ipliğe doğru kaydurdım.

Beni çağırıyor. Beni kendimin en karanlık kısımlarına çağırıyor.

Açmak için fiske vurduğumda mandal gıcırdadı, diğer tarafa dönerken menteşelerinde asılı kaldı. Bir an için hiçbir şey olmadı ve ben şaşkınlıkla hâlâ kapalı olan pencereye baktım. Ta ki aniden bastıran kış rüzgârı, camları ani bir buz patlamasıyla açana kadar.

Göğsüme çarptı, içime battı ve kafamda kış görüntüleri, gece gökyüzünde yağan kar görüntüleri belirdi. Acı soğuktan başka bir şey yoktu, tenimdeki nemli rüzgarın şokundan başka bir şey yoktu.

Bir sonraki nefeste içimi *başka* bir şey doldurdu; imgelemde bana doğru ilerleyen gölgeli bir figür. Gümüş saçları ay ışığında parlıyordu, mavi gözleri gölgeli yüzünün içinden parlıyordu.

"Gözlerini aç, min asteren," dedi Caldris, beni kafamın içindeki görüntülerden uzaklaştırarak. Ne bulacağımdan korkarak gözlerimin yavaşça açılmasına izin verdim. Gözlerim onun fırtınalı mavi bakışlarına takıldığında nefesim ciğerlerimden koptu.

Bilincim bir anda onunla dolduğunda sırtım yataktan yukarı doğru kalktı ve neyin ben neyin o olduğunu anlayamadım. Ellerimi kavradı, başımın yanındaki yatağa hafifçe sabitledi ve ağzını boynuma indirip dilini sahip olduğu iz üzerinde gezdirdi.

Ruhum doluydu, onun bilinci bedenimdeki acıyı çekip kendi içine alırken benimkine baskı yapıyordu. İçimdeki o boşluk hiçbir yerde yoktu, o kadar derinden doluydu ki, an bittiğinde boşluğa nasıl döneceğimi merak etmek zorunda kaldım.

Eğer istersem.

Sadece birkaç dakikalığına, bir bütündüm.

"Caelum," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu, çünkü ondan dökülen duygu dalgalarıyla savaşıyordum: şefkat, gurur ve memnuniyet.

Sevgiler.

Tanrım, aşk sonsuz gibiydi, sanki sonsuza kadar devam edecek ve asla bükülmeyecek, asla kırılmayacaktı. Yüzünü boynumdan çekerek yanağımdaki bir tutam saçı geriye doğru fırçaladı. Benden hortumladığı acıyla kaşları çatılmıştı, sanki kendi acısıymış gibi, sadece beni acı çekmekten kurtarmak için alıp katlanıyordu.

O acıya rağmen bakışlarında öyle bir sıcaklık vardı ki, beni sevip sevmediğini asla sorgulayamayacaktım. Bir daha asla. Bu, şairlerin hakkında soneler yazdığı türden aşk hikâyeleriydi. Küçük kızların geceleri yataklarında yatarken bulmayı hayal ettikleri ve bir gün kocaları olacak adamı hayal etmeye çalıştıkları türden.

"İşte buradasın, yıldızım," diye mırıldandı, dudaklarını nazikçe dudaklarıma dokundurarak. Daha fazlasını arzuladım, kafasının içini görmeyi arzuladım ama üzerimden akıp giden duyguları hissetmekten fazlasını yapamadım. Somut düşünceler ya da eylemler yoktu, sadece onu ileriye götüren duygular vardı.

Her eyleminin motivasyonu, her çarpık gerçek, benim görmem için dünyanın dört bir yanına yayılıyor.

Öpücüğüne gömüldüm, kucaklamasına doğru yükseldim ve derinleştirdim. Tıpkı ruhumu ele geçirdiği gibi ağzımı da ele geçirmiş, dudaklarını dudaklarımin üzerinde gezdirip ruhumdan su içerken beni tam istediği şekilde eğmişti.

"Seni seviyorum, Küçüğüm," diye mırıldandı, kelimeleri ağzımın içinde mırıldanacak kadar geri çekildi. Kelimeler üzerime çöktü, arkalarındaki anlam ruhumun derinliklerine işledi ve aramızdaki bağın ipliğini sanki onunla oynuyormuş gibi kopardı.

Karşılığında kelimeleri söyleyemiyordum, ona verdiğim erişim sayesinde benden geldiğini zaten hissedebildiği şeyi dile getiremiyor gibiydim.

Aklımdan geçenleri. Gülümsedi, gözleri biliyordu, ona kelimeleri geri vermesem bile.

O biliyordu. Hiç şüphesiz, bana vereceğini bildiğim sıcaklığı aramak için kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladığım anlarda ona karşı ne hissettiğimi tam olarak biliyordu. "Bana ne istediğini söyle, dostum. Sana her şeyi veririm." Kalçalarını bana karşı gıcırdatarak girişime doğru ilerledi, sikinin başı klitorisime değene ve içimden bir ürperti geçene kadar hassas etimde süzüldü.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım, kaba tırnaklarımı omurgasının her iki yanındaki deride gezdirirken hissin içinde kaybolmuştum. "Lütfen," diye yalvardım, sadece ona bağlı hissetme ihtiyacıma indirgenmişim. Zihnimi açmak sadece onun geri kalanını ve hem zihinlerimizin içinde hem de dışında derinleşebilecek bağlantıyı arzulamama neden olmuştu. Zihinlerimiz ve duygularımız dans ederken bağımızın son bir dolaşıklığını keşfetmeye ihtiyacım vardı. Onu içime almak ve zihnini benimkiyle birleştirdiği anlardan daha doğru hissedip hissetmediğini görmek için.

"Daha açık olman gerekecek, yoksa dolaşabilirim," diye fısıldadı, yatakta daha da aşağı inerken sesini hafifleten bir kıkırdama. Hareket onun boyunu istediğim yerden uzaklaştırdı ve protesto için inlediğimde sadece güldü.

Bir sonraki anda ağzı meme ucumu kapladı, serbest eli diğer göğsümde çalışırken etimi hafifçe ısırdı. Onu da birkaç dakika önce banyoda yaptığım gibi yoğurdu. Dilinin meme ucuma ilk darbesi içime bir sıcaklık dalgası gönderdi, sonra onu sıkışmış tepenin etrafında kıvırdı ve sırtım kavislenene kadar emdi.

Kendimi ona yasladım, karnımdan aşağıya doğru öpüşürken beni mahrum bırakmaya kararlı görüldüğü sürtünmeyi aradım. Bacaklarımı iki yana açarken durakladı, omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve bana baktı. "Dinlenmeye ihtiyacın var," diye mırıldandı ve öne eğilerek giriş yerimden klitorisime kadar temiz bir çizgi yaladı. Dilini demetin etrafına sardı

Bana eziyet ederken göz temasını hiç kesmedi. "Ama korkarım bu gece sana uyku yok, min asteren."

Kollarını bacaklarıma doladı, sert bir elini karnımın alt kısmına bastırđı ve beni sabitlemek için bu tutuşu kullandı. Gözleri gözlerimi tutarken, dilinin yumuşak, işkenceli darbeleriyle klitorisime çalıştı. Tam beni orgazmın eşiğine getirmeye yeteceğini düşündüğüm anda, daha da alçaldı ve dilini nazik bir baskıyla içime kaydırđı. İnledim, bir elimi saçlarına daldırdım ve onu istediğim yere geri götürmeye çalıştım.

Kahkahası vücudumda dalgalanarak bacaklarımin seğirmesine neden olan zevk titreşimleri gönderdi. "Açgözlü küçük şey," dedi, etimin üzerinde nazik öpücükler bırakarak. Amımın keşfedilmemiş hiçbir yerini bırakmadı, sanki birkaç gün değil de yıllarca ayrı kalmış gibi amımla yeniden tanıştı.

İşkence sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, içimdeki ısıyı kreşendoya yükseltiyor ve sonra tam cennetsel uçuruma yuvarlanacağımı düşündüğüm anda hafıflıyordu. "Caelum!" Saçlarını kavrayarak başını geriye atmak için yalvardım. "Ya boşalmamı sağla ya da yoldan çekil ki kendim yapabileyim," diye emrettim, gecenin erken saatlerinde dans ettiğim karanlık tekrar sesime karışmıştı.

Caldris'in bakışları karardı, dudakları zalim bir gülümsemeyele bükülürken iki versiyonum arasında dengede kalışımı izledi. Bana ve zihnime erişimine izin verdiğim için, başlangıçta sandığı kadar ayrı olmadığımızı biliyordu.

Onu tanımıyordum; nereden geldiğini anlamıyordum. Bildiğim tek şey, derimin altında dans eden canavarın çekingenliği olmayan ben olduğuydu. Korkusuz bendim, pervasız davranışlarının sonuçlarıyla onu yüzleştirmeyi düşünen herkesi yok edecek kadar korkunç olduğunu biliyordu.

"Eğer kendinle oynayacaksan, belki de sen bunu yaparken ben de o güzel ağzını sikmeliyim," diye düşündü Caldris, etimde bir yol daha yalamak için öne doğru eğilerek.

"Beni boşalt, sonra ne istersen sikebilirsin," dedim, yüzünü amıma yaklaştırarak. Bana sırtıttı, yaladı, emdi ve deliliğin eşiğine kadar bana işkence etti.

"Sikimle oynamana izin vermeden önce duymak istediğim bir şey var, Küçüğüm," dedi ve diliyle beni becerirken başparmağını klitorisime doğru indirdi.

"Ne?"

"Bana beni sevdiğini söyle," dedi bacaklarımın arasından kalkarak. Yüzünü karnıma sürttü, üzerime eğilirken kendi uyarılmışlığını tenime yaydı. Aleti aramızda asılı duruyordu, o kadar yakındı ki uzanıp elime alabilirdim. Tam da bunu yaptım, başparmağımı kendi uyarılmasının toplandığı uca sürttüm ve tenine bulaştırdım.

Elimi şaftında aşağı yukarı gezdirirken onu kayganlaştırmak için kullanıyordum. "Bu hiç hoş değil. Bana ne kadar iyi olduğunu kanıtlamaya çalıştığını sanıyordum. canavar değilsin," dedim ve elimi sikinden ağzıma götürdüm. Başparmağımı yalayarak temizledim ve gözlerinin bu hareket üzerine nasıl daraldığını izledim.

Daha bir gün önce, yaptıklarım karşısında dehşete düşmüştüm. Bu kadar talepkâr ve şehvet düşkünü olduğum için dehşete düşerdim, cinsel ilişkilerimizde kontrolü Caelum'a bırakmayı tercih ederdim.

Ama içimde yeni bir şey uyanmıştı ve daha önce hiç olmadığım kadar şehvetliydim.

"Siktir," diye inledi, kalçalarını bana sürtünene kadar ileri doğru kaydırды. Sanki transa geçmiş gibi başını salladı ve beni okşarken parmaklarını kalçalarımın arasındaki boşluğa yönlendirdi. "Ben iyi bir erkek değilim." Parmakları ağzının yarattığı boşluğu doldurdu, içime daldı ve başparmağı ağzının yaptığı saldırıyı sürdürürken yavaşça pompaladı

başladı. "Ama ben *senin* canavarım, yıldızım. Şimdi bana ne duymak istediğini söyle. O güzel, çarpık küçük zihninin içinde dolaşan düşünceyi söylediğini duymak istiyorum." Parmaklarını öne doğru uzattı, gözlerim kapanırken içimde yıldızları görmemi sağlayan bir yeri okşadı. "Bana gerçeği söyle," diye emretti.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım, kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. İçlerindeki gerçekten nefret ediyordum, yalandan çok uzak olduklarının farkında olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

Başparmağıyla klitorisime daha sıkı bastırırken ağzımı kendi ağzıyla yağmaladı, tadım duyularımı yıkadı. Parmakları vücudumun tüneline terk etti, beni aniden boş bıraktı, ta ki onları horozunun başıyla değiştirene kadar.

İleriye doğru itti, onu bekleyen titreyen etin arasından geçerken bizi aniden birleştirdi. İniltisi benimkiyle eşleşti, bedenlerimizin arasından aşağıya, birleştiğimiz yere bakarken aramızda titreşti. İçimde kaybolmasını, beni tamamen doldurana kadar ileri doğru bastırmasını izliyordum.

Elimi başparmağının beni okşadığı yere doğru kaldırdı, kalçalarımı kavrayıp yukarı kaldırarak kıcımı yataktan kaldırırken yerine kendi koyu renkli parmaklarını koydu. "Seni becerirken beni izlemek mi istiyorsun? Öyle mi?" diye sordu, içime girip çıkarken kalçaları yuvarlanıyordu. Sertçe öne doğru itti, etinin içimde kaybolmasını izlerken beni hızla doldurdu ve sonra yavaşça geri çekildi. "Sikime gel, min asteren."

Klitorisimi okşadım, o beni alırken kendimi orgazmımın zirvesine yaklaştırdım. Vücudum emre itaat etti, görünüşte sonsuz işkencesinden ve içimdeki o noktayı dikkatlice, hassas bir kontrolle okşama şeklinden hazırlandı.

Orgazmım boyunca içimde hareket etmeye devam ederken parmaklarım bedenimden uzaklaştı. Vuruşları daha sertleşti, vücudu benim aldığım zevk ve verdiğim aşk itirafıyla ihtiyacı olanı aldı.

Caldris beni yatağa yatırdı, vücuduyla beni sararken kıcımın yüzeye yaslanmasına izin verdi. Bacaklarımı beline sarıp kalçalarımı kaldırarak onu okşamaya başladığımda ağzı benimkini yutarak bizi başka bir yerde birleştirdi.

"Siktir," diye inledi tırnaklarımı sırtında gezdirdiğimde, uzanıp kıcını ellerimin arasına aldım ve onu daha sert, daha derine çektim. Bu teşviki olduğu gibi kabul etti, beni unutulana kadar becerirken kendi zevkini aradı.

Boşaldığında beni kendisiyle doldurdu ve düzensiz iniltisi vücudumda yankılandı, zevki beni tüketip ikinci bir orgazma doğru yuvarlanmama neden olurken beni bağlarımdan vurdu. Altına uzandım, gözlerimi açmadan önce nefesimi toplamaya çalışıyordum.

Bakışları benimkilerle çarpıştığı anda, o gece uyumama izin vermeyeceğine dair söylediği her sözde ciddi olduğunu anladım. Geri çekildi ve ileri doğru itti, ben inleyene kadar hassas etimde kayarak ilerledi.

Bizi yuvarladı, içimde yumuşarken bizi bir arada tuttu. Ayağa kalkıp beni kucağına aldıktan sonra küvete girdiğinde banyo suyu soğuktu ve bizi küvete indirdi, beni kucağına oturttu, böylece ben onun sikinin üzerine oturdum.

Hareket etme dürtüsü beni ele geçirdi ve kalçalarımınla deneme amaçlı yuvarlanmalar yapmaya zorladı. İnledi ama bana gülümsedi, ellerini yanlara bıraktı ve belirsiz hareketlerime rehberlik etti. "Gökyüzündeki yıldızlar solana ve güneş yeni bir günde doğana kadar amcığında ziyafet çekmek ve seni becermek istiyorum."

Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi, devam ederken sesine alaycı bir tını doldu. "Ve sanırım bana ağzının cennetini borçlusun, min asteren."

Sikeyim.



Kapı çalındığında kapıyı çekip açtı ve köy kadınlarından birinin taze yüzü ortaya çıktı. Elinde kocaman bir kase Bana hoşgörölü bir gülümseme verirken elinde kristal berraklığında bir su tutuyordu. "Bu sabah tazelenmek için biraz temiz su istersiniz diye düşündüm leydim," dedi omzumun üzerinden bakarak. Yatağın üzerindeki çarşaf lar, Caldri s'in tuniğini başımdan geçirmeye vakit bulamadan, daha yeni çözdüğüm için buruş buruş olmuştu.

"Ben Leydi değilim," dedim ve ona muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en garip gülümsemeyi verdim. Kaseyi masanın üzerindeki boşluğa yerleştirirken saçları mın muhtemelen ne kadar dağınık göründüğünü düşünüp ürpererek kenara çekildim.

"Çok özür dilerim," dedi aniden, elini ağzına kapatarak. "Ne kadar aptalım. Ölüler Tanrısı'nın eşine ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu seni bir Tanrıça mı yapar?"

Yüzündeki dehşet, boğazımdan irkilerek bir kahkaha atmama neden oldu. "Ben sadece bir kadını m. Aslında bir hasatçıyım," diye itiraf ettim, yüzümün kızarmasına neden olan garip rahatsızlık hissini görmezden gelerek. Bir unvanım var mıydı?

Oh, siktir et.

Caldris, ahşap yürüyüş yolunun her evin etrafında uzandığı arka kapıdan içeri girdi. Gömleği yoktu, pantolonu

Kalçalarına doğru sarkıyordu. Son sayısız saatteki aktivitelerimiz göz önüne alındığında benim saçlarımın keçeleşmiş olduğundan oldukça emindim, ama onunki omuzlarına kadar mükemmel dalgalar halinde uzanıyordu. Başının tepesindeki taç eksikti, kulübeye girdikten sonra bir noktada yana savrulmuştu.

Gecenin ilk bölümündeki olaylar biraz bulanıktı, sanki onları buğulu bir pencerenin arkasından deneyimlemişim ve aktif bir katılımcı olmak yerine sadece tanık olmuşum gibi.

Kadın ona bakakaldı, aramızdaki mesafeyi kapatmasını ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmesini izledi. Bu, ayağa kalkmaya meyilli olan ve ona karşı o kadar sahiplenici olan yanımlı yatıştırdı ki, herhangi bir parçasını gezinen gözlere göstermeye cüret ettiği için onu tokatlamak istedim.

Geri çekildiğinde, sanki kafamdaki düşünceleri tam olarak biliyormuş gibi bana sırtıttı. Kafamda dönüp duran sözcükleri bilmeyebileceğini ama hissettiklerimi bildiğini şaşkınlıkla fark ettim. Beni tüketen kıskançlık ve sahiplenme duygusunu biliyordu, çünkü bunu hissedebiliyordu.

Sırıtarak sırtıma sarıldı ve çenesini başımın üstüne koydu. "Kış Sarayı'nın Veliaht Prensesi olarak resmi hitabı 'Ekselansları' olacaktır," dedi ve dağınık saçlarımı yana doğru tarayıp eğilerek boynuma hızlı bir öpücük kondurdu. Hem dokunuştan hem de artık kendim olmadığımı hatırlatan bu duygusuz hatırlatmadan dolayı ürperdim.

Caldris köylü kızın etrafında dolanırken sinirlerimi yutarak, "Biz evli değiliz," dedim. Caldris ellerini suya daldırıp çanağın üzerine eğilirken, kız ona bakarak kızardı, döndü ve bir elini arkasındaki duvara bastırdı. Avuç avuç su alıp tenine sıçrattı. Kızgın bakışlarını bana çevirip masanın üzerindeki küçük, katlanmış çarşafı alıp kurulamak için kullandığında yüzü suyla kaplanmıştı.

"Öyle değil mi?" diye sordu, sesindeki alaycı tını beni gülmekten titretti. Söylediklerine bakılırsa, eğer evlenecek olsaydım bir tören olacaktı.

eş bağıını kabul etmek. Birbirimizi kader eşimiz olarak kabul ettiğimizi gösteren bir şey, işte *o* zaman evlendiğimizi düşünecektim.

Güldüm, ses keskin ve inançsızlık doluydu, ona bakakalmıştım. "Yanından bile geçemezsin, seni küstah herif," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Kız gözlerini devirdi, sanki çok aptalmışım ya da çok cesurmuşum gibi bana baktı.

"Hmmm," diye mırıldandı dostum, aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatmak için masanın etrafından dolaştı. Çenemi yakaladı ve parıldayan mavi gözleriyle dikkatle bana baktı. "O zaman bunu düzeltmemiz gerekecek." İçindeki her şey *daha fazla* görünüyordu, maçımızı tamamlamaya doğru attığımız adımdan hem memnun hem de güçlenmişti.

Sinirlerim, mecazi pencereyi yüzüne çarpmak, kendimi bir kez daha kapatmak istememe neden oldu, ama... bunu yapmaya kendimi tam olarak ikna edemedim. Onun kafamın içinde olmasını, hissettiği her şeyi deneyimlemeyi *seviyordum*. Onun içinden geçen duyguları bilmekten ve beni nasıl gördüğünü hissetmekten keyif alıyordum. Eğer onu sevmek yanlışsa, aramızda alevlenen bağla bir bütün hissetmek günahsa, bir daha asla erdemli olmak istemedim.

"İşte tam bu noktada bizi biraz yalnız bırakmanın akıllıca olacağını düşünüyorum," dedi Caldris ve kaşlarını çatarak gösterisini iri gözlerle izleyen kıza döndü. Kulübeden koşar adımlarla çıktı, kapıyı kolundan tutup arkasından çekerek kapattı. Aceleyle çıkarken kapı çarptı ve nefesim kesilerek avucumu onun göğsüne vurdum.

"Bu çok kabaydı. Sabah için bana taze su getirecek kadar nazikti. Sayende saçlarımın kuş yuvasından başka bir şeye benzemesi için ona ihtiyacım olacak. Ve Void küvete tekrar giremeyeceğimi biliyor," dedim metal leğene doğru bakarak. Caldris'in bizi kaç kez suya batırdığını, vücudumu sevişmelerinin kanıtlarından temizlediğini ve beni tekrar suya soktuğunu unutmuştum.

Tüm bunların saçımda olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Belki de gidip kendimi Kara Nehir'e bırakmalıyım. Muhtemelen daha temizdir.

"İsteseydin sana taze banyo suyu getirirlerdi," dedi, bunu düşününce yüzümde beliren tiksintiye sırıtarak. Bir gece önce, gece için bize kulübeyi hediye ettiklerinde, ateşin yanında metal kovalarda su ısıttıklarında ve buhar evi doldurana kadar küveti doldurduklarında neler olduğunun sadece yarısını farkındaydım.

Çenemi kavradığı yerden çekerek, "Senin rahat olman benim de rahat olacağım anlamına gelmez," diye karşı çıktım. Kara Su halkı, alevleri söndürdüğüm için bana borçlu olduklarına inanarak, benim için zaten ihtiyaç duyduklarından çok daha fazlasını yapmıştı.

Niyetimin bu bile olmadığını bildiğim için suçluluk duygusu içime işledi. Sadece kızgındım.

Faydasız, anlamsız ölümlerden bıkmıştım ve çocuğun hiçbir sebep ya da hatası olmaksızın köprüde ölü yattığını görmek beni çileden çıkarmaya yetmişti. Onu öldüren Sis Muhafızı'nın peşine düşmeyi, kılıcımla şişlenmesini izlemekten başka çaresi kalmayacak kadar yavaş bir şekilde iyiliğine karşılık vermeyi arzuluyordum.

"Hey," dedi Caldri, beni öfke anından geri çekerek. "İçinde barındırdığın kara gözlü küçük canavara neler olduğunu anlayana kadar, bence en iyisi senin daha değişken duygularını kontrol altında tutmamız."

"Az önce bana canavar mı dedin?" Gözlerimi yüzüne dikerek sordum. "Daha dün gece bir canavar olduğunu itiraf ettiğinden oldukça eminim."

Omuz silkti, elini bıraktı, sonra yatağa doğru ilerledi, kenarına oturdu ve öne doğru eğildi. Bacaklarını iki yana açıp dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak ellerini önünde birleştirdi ve yüzünde muzip bir sırıtişla bana baktı. "İkimizin de olamayacağını kim söyledi?"

"Hiç komik değil! Bir daha olmaması için *Viniculum*'u nasıl kontrol edeceğimi bilmem gerekiyor. Ben-" İtirafımı düşünürken durakladım. Bu konuda ne hissettiğimi bilmesi gerekse de, genel ifadelerim dehşetimi tam olarak anlatmıyordu. "Kontrol bende değildi."

Tereddüt ettiğimde beni yanına çağırarak, "Buraya gel Küçüğüm," dedi. Kendime duyduğum kuşkuyu bir kenara iterek sonunda ona doğru yürüdüm. Önünde durduğumda, öne doğru uzandı, beni kalçalarımın yakaladı ve ona binip uyluklarına oturana kadar bana rehberlik etti. Pantolonunun kumaşı en mahrem yerime sürtünerek, tutku dolu gecemizden kalan aşırı hassas bedenimde bir şok etkisi yarattı.

Bu ara tam da ihtiyacım olan şeydi. İçimde akan acıya ve her an derimden çıkacakmışım gibi hissettiğim gerçeğine o an için mükemmel bir çözümdü. Sanki bedenim artık içimde çömelmiş, serbest kalmak için bir an bekleyen şeyi zapt edemiyordu.

"Dün gece olanlar *Viniculum* yüzünden değildi," dedi nazikçe, elleri aşağı doğru kayarak uyluklarımla çıplak tenine dokundu. Parmaklarını giydiğim tuniğin eteğinin altına kaydırarak, çıplak tenimin üzerinde dans eden nazik okşayış benden bir iç çekiş aldı. Aramızdaki bağla birlikte, ruhlarımızı birleştirmek için bir adım daha atılmıştı ve her şey daha da güçlenmişti. Bana duyduğu arzusun benimkini yansıttığını hissettiğim için mi emin olamıyordum ama içinde inanılmaz derecede güçlendirici bir şey vardı.

Kendimi bağlanmış değil de özgür hissetmemi sağladı. Sanki o yanımdayken dünyayı fethedebilirmişim gibi.

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki öyleydi," dedim gülerek, benimkileri tutan mavi gözlere bakarken.

"*Viniculum* sana bağ aracılığıyla benim yeteneklerime erişim sağlıyor. Dün gece gösterdiğin türden bir güce sahip değilim. Karanlığın kendisini hiç kontrol etmedim, *min asteren*. Bu, Peçe yüzünden bunca yıldır uykuda olan içindeki bir şeyden geliyor olmalı," dedi.

diye cevap verdi, kalçalarımın üzerinde çizdiği yavaş ve metodik dairelerle dikkatimi dağıttı.

"Ama ben insanım," diye itiraz ettim, başımı sallayarak. İnsan bir babam ve annem, insan bir kardeşim vardı.

"Anladığım kadarıyla, evet. Çok insani hissediyorsun, ama bu kan bağında bir şey olmadığı anlamına gelmez. Belki Fae Mührü onu uyandırdı, belki de Peçe'nin çöküşünden kaynaklanan güç dalgalanması buna neden oldu. Peçe'nin insan aleminde doğmuş ve güçlerine erişmeyi hiç bilmeyen büyümlü varlıkları nasıl etkilemiş olabileceğini asla bilemeyeceğiz," dedi.

"Eğer insan değilsem, neyim ben?" Fae olma ihtimalini düşünmek istemediğim için sordum.

"Emin değilim ve güvenli bir yerde olduğumuzda bu parçanı yeniden uyandırmak için zaman ayırmazsan, soyunun gerçeğini asla öğrenemeyebiliriz. Cadıların, Fae'lerin, Daemonların soyundan geliyor olabilirsin... Liste hiç bitmez, *min asteren*." Elini kıcıma yaklaştırdı, parmaklarını oradaki derinin üzerinde gezdirdi ve beni kucağına bastırdı.

Dikkatimi dağıtmak amacına ulaşmış, vücuduma bir zevk dalgası göndermişti ama bu dikkat dağıtma olayını hiç kaçırmamıştım. "Yine benden bir şey saklıyorsun," dedim, ellerinden biri arkamdan çıkıp bedenlerimizin arasından kayarak göbeğime dokunduğunda nefes nefese kaldım. Parmaklarıyla oradaki ıslaklığı okşadı, istemediğim eş için en ufak bir teşvikte her zaman hazırды.

Benim hakkımda ne söylerse söylesin, bir türlü doyamadığım erkek için.

Başparmağıyla klitorisimi okşadı ve iki parmağını içime soktu. Vücudum ona uyum sağlamak için gerildi, beni yavaşça açmaya çalışırken bir sancı beni ona doğru sıkıştırdı. "Bir şüphem var ama bundan emin değilim. Doğru olduğuna inandığım bir zaman gelirse sana söylerim. O zamana kadar, böyle bir şey için endişelenmene izin vermeyeceğim.

hiçbir şey olmayabilir. Bu adil mi?" diye sordu, parmaklarını kıvrarak ihtiyaçtan zonklamamı sağladı.

"Parmaklarınla bunu yaparken hiçbir şey adil değil. Düzgün düşünemiyorum," diye itiraf ettim.

Kıkırdadı, içimdeki noktaya daha sert bastırırken alt dudağımı ısırarak için öne doğru eğildi. "Mesele tamamen bu, Küçüğüm. Bana olan ihtiyacınla *aklını kaçırmayı* istiyorum."

"İşe yarıyor, seni sapkın piç," dedim ama kendime rağmen gülümsedim. Her ne kadar hakkımda şüphelendiği şeylerin cevabını istesem de, o anda çok daha acil meseleler vardı. Özellikle de sessizliğini ve kaçışını motive eden duyguları hissedebiliyorken.

Her neyse, beni gerçekten ondan korumak istiyordu ve Caldris bir şeyden korunmam gerektiğini düşünüyorsa, ona katılmaya meyilliydim.

Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyiydi.

Diğer elini pantolonunun bağcıklarına attı, hızla çözdü ve beni kaldırarak pantolonunu kalçalarından aşağıya itti. Parmaklarını benden çekerken siki aramızda serbest kaldı ve göbeğime doğru bastırdı. "Şimdi gel sikimin üzerine otur, yıldırım."

Bu benim tartışabileceğim bir şey değildi.

ESTRELLA



Elimi mükemmel bir şekilde örölmüş saçlarımın üzerinde gezdirdim, zihnim Caldri's'in saçlarımı nazikçe tarayışına geri döndü.

Kıvırcık saçlarımı düzeltmek için tatlı suyun içine soktu. Bu hareket pozisyonumuzla o kadar çelişiyordu ki, ben ona bakıyordum, siki içimde yumuşarken gözlerinin içine bakıyordum, ben onu orgazma ulaştırdıktan sonra o da beni sikerek kendi orgazmını yaşamıştı.

Şimdi ellerimi tekrar önümdeki atın yelesine indirdiğimde prangalarım şingirdiyor, metalin dönüşü bileklerime sürtünüyordu. "Bu kadar iyi örmeyi nereden biliyorsun?" Mükemmel bir balık kuyruğu örgüsü yapıp omzuma atarken dokunuşuna eğilerek sormuştum. "Sayısız yüzyıllar boyunca yaşadım ve her türden saç stilleri, *min asteren*," diye cevap verdi, itirafındaki dürüstlük içimde yükselen kıskançlığı yatıştırdı. Benden önce duygusal anlamda onun için önemli olan biri olup olmadığını ya da böyle bir ilgi gösterdiği ilk kişinin ben olup olmadığını sormak istedim. "Yıldızım şimdi neyi kıskanıyor?" diye sordu, öne doğru eğilip kelimeleri boynuma mırıldandı. Altımızda, Azra'nın yürüyüşü yavaş ama istikrarlıydı, Mistfell'e ve bizi Faerie'ye götürecek sınıra doğru beyaz düzlüklerde ilerliyordu.

"Benden önce hiç birini sevdin mi?" Serbest kalıp havada asılı kaldıkları anda kelimeleri geri alabilmeyi dileyerek sordum

Aramızda.

"Hayır," dedi ve hafifçe geri çekilmeden önce dudaklarını işaretime dokundurdu. "Sen doğmadan önce bile, seni beklerken sadece zaman geçirdiğimi biliyordum. Bu muhtemelen kulağa korkunç geliyor ama Fae'ler durumu biliyor. Çoğumuz için eş bağının ulaşılması gereken bir hedef olduğunu bilirler. İşte o zaman aşk bizim için gelir."

"Hiç bağı reddeden oldu mu?" Omzunun üzerinden ona bakmak için dönerek sordum.

"Bazen," dedi, sesi hüzünlüydü. "Ne yazık ki herkes Kader'in kendisi için seçtiği kişiyi sevemiyor." Bir süre daha sessizce yol aldık, Caldri sabah boyunca bana verdiği bilgileri düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Ben insan değildim ve Fae'ler sevginin en önemli şey olduğuna inanırlardı; ne şekilde ortaya çıkarsa çıksın, önemli ve korunmaya değerdi.

İnsanlar kadınlarını, onları asla takdir etmeyecek erkeklerle sevgisiz evliliklere zorlarken, Fae'ler aşkı her ne pahasına olursa olsun korurlardı.

İçimi çektim, Caldri omurgama sertçe vurduğunda bedenim rahatsızlıkla sızlıyordu. Kortej durdu, Azra'yı durdurmak için çekerken yolda durakladı. İlerideki patikanın üzerinde, ağaçların gölgesinden sarkan bir şey sallanıyordu.

Kış rüzgârlarının gücü, cismi boyutuna rağmen hareket etmeye zorlamaya yetti, ağaç dalı zorlamayla gıcırdadı. Dalın etrafına dolanan ip, ağaç kabuğuna saplandı ve bir kadının boynuna dolanmak üzere aşağı sarktı. Vücudu bir daire çizerek dönerken, onun Fae olduğunu gösteren sivri kulaklarını gördüm. Göğsü yırtılmış, kaburgaları dışa doğru bükülmüş, kırılmış ve gövdesinden sarkan yırtık, kırmızı et onlara yapışmıştı.

Kalbi göğsünde değildi, şüphesiz altındaki karların eridiği ve otların topraktan yandığı küçük çukurda yanmıştı.

Caldris bana doğru eğildi ve bacağını Azra'nın kışının üzerinde salladı. Fae dışisinin ağaçta asılı olduğu yere doğru yürürken bana dönüp bakmadı ama vücudunun sert duruşundaki bir şey tehlikeli hissettiriyordu. Bağdan gelen hiçbir şey yoktu, ezici bir öfke duygusu ya da en ufak bir kızgınlık belirtisi bile yoktu. "Caldris?" Kılıcını yana savurduğunda irkilerek sordum. Halatı ağaca doladıkları yerden keserek gövdeye doladı ve gergin bir şekilde çekti.

Kadının bedeni bir yığın halinde yere düştü; bir insanın bile reenkarne olamayacağı şekilde cansızdı. Ölüler Tanrısı tarafından canlandırılrsa bile, canlı olmayacaktı. Yürüyen bir ceset olacaktı.

Caldris bize döndü, benim geniş bakışlarımla karşılaştığında gözleri siyahla parlıyordu. O gece dolu bakışlarda maviden eser yoktu, öfkesi aniden üzerime çökerken kötülükten başka hiçbir şeyden eser yoktu, öyle ki irkilerek geri çekildim.

"Kahretsin," diye küfretti Holt, iskelet halindeki atından inerken. Bana döndü, dizginlerimi avucunun içine aldı ve Aramis'e uzattı. Uzandı ve elini bileklerimin üzerinde sallayarak oradaki prangaları çözdü. "Götürün onu buradan."

Aramis başıyla onayladı ve atını Azra'yla aynı hizaya getirdi. Atını dörtmala koşturdu, ben ağırlığımı öne verip yerimi korumaya çalışırken Azra da onu takip etmek için yürüyüşünü hızlandırdı. Geldiğimiz yoldan hızla geri döndü, Azra onun yanında, ben de üstünde, diğerlerini geride bırakarak. Azra itiraz edercesine kişnedi, sanki Caldris'ten ayrılmak istemiyormuş gibi başını savurdu.

"Ne yapıyorsun sen?" Azra'nın dizginlerini kontrol etmek için onunla mücadele ederek talep ettim.

"Seni şu anda Caldris'ten olabildiğince uzağa götürmeliyiz," dedi Aramis, kısa bir an için bakışlarımla buluşarak. Kara Su'ya doğru geri dönerken patika neredeyse ağaçsızdı.

İstediğim gibi sonsuza kadar kulübede kalmalı, orada saklanmalı ve gizlice dolu dolu bir hayat yaşamalıydık. Beni bunu yapmak istemekten alıkoyan tek şey, orada yaşayan insanlara daha fazla tehlike getireceğimizi bilmektir. Sis Muhafızları bir dahaki sefere onları İşaretli Fae ve benzerlerini barındırırken bulduklarında, köyü içindeki herkesle birlikte yerle bir edeceklerdi.

Aramis aniden durdu ve Azra'yı çekerek açıklığın etrafına bakarken durmasını sağladı. Nefes nefese ona bakmak için döndüğümde görülecek hiçbir şey, hiçbir tehlike işareti yoktu. "Onun nesi var?" Hırıltılı bir sesle sordum ve durgunluk anında pozisyonumu ayarlamaya çalıştım.

"Eşi olmadan lanet olası yüzyıllar geçirdi; onun sorunu bu. İyi koşullar altında bir Fae'nin vahşileşmesi için yeterli olurdu ama yaşadıklarını hesaba kattığınızda, kontrolünü kaybetme olasılığı artıyor," diye yanıtladı Aramis, açıklığa bakmaya devam ederek. Atları tırısı yönlendirdi, vücudu gerginlikten tükenirken yolculuğu çok daha temkinliydi.

Bağda alev alev yanan öfke daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu, sadece bir gece önceki gazabımla yarışabilirdi. Her şeyi tüketiyordu, yoğunluğu dehşet vericiydi. Dünyayı yakıp kül etmek ve külleri savaş ödülü olarak almakla tehdit ediyordu. "Daha önce hiç böyle olmamıştı. Buna neyin sebep olduğunu anlamıyorum."

"Mab babasını öldürdü ve onu astı. Caldris daha bir asırlıkken cesedini *haftalarca* taht odasında çürümeye bıraktı," diye cevap verdi Aramis, dönüp bana bakarak. Yutkundu, bakışları omzumun üzerinden geçti. Döndüm ve birkaç adım ötede karda duran yalnız bir figür buldum.

Dostum başını yana eğdi, yavaş adımlarla bize doğru ilerlerken duruşu insanlık dışıydı. "Attan in," dedi Aramis, dizginleri Azra'nın boynuna geri atarak.

"Ama sen dedin ki-"

Aramis kendi atından atlayarak, "Sana ulaşmak için onu öldürmeden önce şu lanet olası attan in," diye emretti. Atın arkasına bir tokat atarak onu bıraktığımız gruba doğru geri gönderdi. Hâlâ hayatta olduklarını ummak zorundaydım - en azından ilk etapta hayatta olanları.

Caldris'in ellerinden kan damlıyordu, tırnakları sivri, siyah pençeler şeklinde kıvrılmıştı. Kılıcı elinden gitmişti, Aramis'e yaklaşırken görünürde tek bir silah bile yoktu.

Azra'yı attan indirdim ve gergin bir yutkunmayla Aramis'in atını takip etmesi için gönderdim. Aramis aramıza mesafe koydu, Caldris bize doğru yönelirken hafifçe uzaklaştı.

"Seni korkak," diye tısladım Aramis'e. Ölümün parıldayan gözlerine bakarken dudaklarım bir hırıltıyla büküldü. Vahşi bile olsa, onu tüketen öfke ve çılgınlığa yenik düşmüş bile olsa, Caldris'in bana zarar vermeyeceğine inanmak zorundaydım.

Değil mi?

"Ben izlerken bağırsaklarımı deşecek ve bana yedirecek," dedi Aramis, vücuduma bakarken kaşlarını yukarı kaldırarak. "Sadece seni becermek istiyor ve dün gece kulübenden gelen seslere bakılırsa, bu fikre tamamen karşı değilsin."

Yüzümü ondan çevirip bana doğru sinsice yaklaşan erkeğe baktım. Elleri hâlâ yanlarındaydı, siyah tırnakları arkasına düşen karla kıyaslandığında pırıl pırıl parlıyordu. "Caldris," dedim usulca, sesin hâlâ sessizliği yarıyor gibi görünmesine aldırmadan.

Holt ve diğerlerinin araya girmeye çalışmaması bizim için hiç de iyiye işaret değildi ve yüzündeki tehdit gergin bir şekilde yutkunmama neden oldu. Gözlerini Aramis'e çevirdi, dudakları hırıltıya benzer bir şekilde geriye çekildi ve aramıza daha fazla mesafe koymak için çaresiz görünen diğer adamı inceledi.

"Siktir!" Aramis bağırarak karda dizlerinin üzerine çöktü ve kendini itaatkâr hale getirdi.

"Ölmeyi bile beceremiyorsun!" Başını eğip kendini yere bırakmasını izleyerek bağırdım.

"Bu canını acıtmayacağı anlamına gelmez, seni baş belası. Ona istediğini verir misin artık?" diye sordu, Caldri's'in çizmelerinin karı nasıl oyduğuna bakarak. Kar durmadan yağıyor, pelerinin üzerine kat kat iniyor, saçlarımı beyaz pullarla kaplıyor, sonra da Aramis'e doğru sinsice yaklaşan erkekten ürküp kaçarken etrafa saçılıyordu. Ben izlerken diğer adamı lime lime edeceğinden hiç şüphem yoktu. Ona baktım, onun ölümüyle tek başıma elde edemeyeceğim intikamı düşündüm.

Onun acısı, içimde kan isteyen parçayı dindirecek miydi?

"Estrella, lütfen ona istediğini ver," dedi Aramis, Caldri's'in çizmelerine bakarken sesi neredeyse titriyordu. "Kardeşin için üzgünüm ama sen benim yaptıklarım sayesinde *hayattasın*."

"Olmak istediğimi kim söyledi?" Başımı yana eğerek sordum. İçimdeki o en karanlık yanıma ortaya çıktı ve onun korku içinde kendi içine kapanmasından zevk aldı. Bir anlığına, akan kanı durdurmak istemedim, ona katılmak istedim.

Caldri's botlarını Aramis'in tam kafasının önünde durdurmuş, yüzünün çizgilerine kazınmış o vahşilikle diğer erkeğe bakıyordu. Tanıdığım erkek gitmişti, onu ele geçiren bu delilikten geri döndüğünde yaptıklarından pişmanlık duyacak olan erkek.

Elimi zorlayan Aramis'i korumak değil, korktuğum canavara dönüşmemi engellemek için her zaman Caldri's'i isteyeceğimi bilmektir. Onun müdahale etmesini, içimdeki karanlık kuyudan çıktığımda geri alamayacağım günahlar işlememi engellemesini isteyecektim.

"Kahretsin," diye tısladım, dönüp Aramis'in tersi yönde koşarken fark ettiğim şey beni sarstı. Doğuya doğru koştum, bedenimi karla kaplı düzlüklerde elimden geldiğince hızlı bir şekilde sürükledim. Önümde ağaçlar belirliyordu.

Nedenini bilmiyordum ama kaşış planım olarak onlara odaklandım.

Beni kovalayan Fae'lerden kaçmanın mümkün olmadığını herkes gibi ben de biliyordum.

Omzumun üzerinden baktım, onu arkamdan takip ederken bulmayı umuyordum, kovalamacanın tadını çıkarıyor, kendisinden kaçmaya cüret eden eşini avlamanın heyecanını yaşıyordu. Olduğum yerde durdum ve dönüp uzakta diz çökmüş Aramis'e baktım.

Caldris gitmişti.

Aramızdaki bağdan akan tek şey onun öfkesi ve bu öfkenin heyecanıyla karışmasıydı. Başımı yana çevirip Aramis'le aramızdaki karda bulamadığım ayak izlerini araştırdım. Sadece bir set vardı, sadece hayatım buna bağılıymış gibi koşarken karda bıraktığım özensiz izler.

Döndüm ve dostumun siyah deri ve metal zırhına çarptım. Önümde durdu, burnunun ucuyla bana bakarken gölgelerin kalıntıları derisinden süzülüyordu, ben ise dengemi sağlamak için avuçlarımı göğsüne dokundurdum.

Caldris'in gözleri dipsizdi, bana bakarken tüm ışıktan yoksundu. Tek elini kaldırıp bir elimi yakaladı, başparmağı elimin arkasındaki siyah dairenin üzerinde geziniyordu. Sonunda konuştuğunda sesi ancak fısıltı halindeydi. "Neden benden kaçmaya devam ediyorsun, yıldızım?" Elimi çektim, o karanlık gözler parlarken beni bırakmasını sağlamaya çalıştım.

"Beni korkutuyorsun," dedim bir adım geri atarak. Elimi bıraktı, ben bir adım daha atarken hareketi takip etti.

"Korkmana gerek yok," diye mırıldandı, beni takip ederken vücudunu saran gerilime rağmen sesi yumuşaktı, bir avcının avıyla oynadığı gibi hareketlerimi yansıtıyordu.

"Ne oldu sana böyle?" Adımlarımı tamamen durdurarak sordum.

Elini yanından kaldırdı ve bir pençesini yanağıma dokundurdu. Oradaki derinin üzerinde gezdirdikten, dudaklarımın ve çenemin üzerinde kaydırdıktan sonra ucunu boğazımın ön kısmına bastırdı. Temas noktasına şaşkınlıkla bakarken, tehdit aramızda konuşulmadan asılı kaldı. "Beni istememenden nefret ediyorum."

"Olan şey bu değildi. Bu sabah iyi bir yerdeydik ve sonra cesedi gördün," dedim, eli boynumun ön tarafına dolanırken boğazımdan şok olmuş bir nefes çıktı. O elini beni geriye doğru yönlendirmek için kullandı, bacaklarımı altımdan çekti ve beni dikkatlice yere doğru manevra ettirdi.

Birkaç dakikalığına ağırlıksız kaldım, üzerime eğilip ağırlığını boğazımda tuttuğu eline bastırırken karda sırtüstü düştüm. "Caldris," diye inledim, bileğini tutmak için uzandım. Aramis, Tanrımın bana zarar vermeyeceğinden, güvende olacağımdan o kadar emindi ki.

"Ceset," dedi, üzerime daha da eğilirken sesi alçaldı. Yüzü görüşümü doldurdu, mücadele etme dürtüsüne karşı koyarken onun ötesindeki her şeyi boğdu. Boğazımdaki eli henüz nefes almamı kısıtlamamıştı ve ben de öyle kalmasını istiyordum. "Eğer bunu bir Fae dışisine yapabiliyorlarsa, sana ne yapabileceklerini düşünüyorsun?" Göğsü kurtlardan birininki gibi bir hırıltıyla gümbürdedi ve bu hırıltının şiddetiyle tüm vücudu titredi. "Sen ki çok kırılgansın, benim hırçın küçük dostum."

Demek istediğini kanıtlamak için tırnağını derime vurarak yüzeyi kesti. Soğuk hava yarayı öptüğünde yara yandı, başını eğip derimdeki kan damlasını yaladığında benim şok olmuş soluğum aramızda asılı kaldı. Dili üzerimde oyalandı, etimin üzerinde yavaşça sürüklenmesi dehşetime rağmen titrememe neden oldu.

Serbest elini kaldırdı, böylece tırnağını kendi derisine bastırıp parmağını tek bir nokta kan yüzeye çıkana kadar delirken izleyebildim. Boğazımı sıktı, nefes nefese kaldığımda ağzımı açmam için beni zorladı. Parmağını dilimin üzerine bastırarak kanını içime akıttı ve boğazımdaki küçük çizigin iyileşmesini izledi.

"Benden ne istiyorsun?" Tutuşunu gevşettiğinde sesim sertleşti.

Sonunda boğazımı serbest bıraktı ve pelerininim karda altımdan sarktığı tuniğimin bağcıklarını çekti. "Sen bana her yönden bağılsın," dedi ve kumaşı göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekerken göğsümün üzerinde bir tırnak izi bıraktı. Onu durdurmadım, istediğini almasına izin verdim.

Buna izin vermem korkudan değil, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu bildiğim içindi. Kavga etmememe, doğasından ve aramızdaki bağdan kaçmamama ihtiyacı vardı. Yüzüne dokunmak için bir elimi kaldırdım, tırnağıyla derimi keserken nazikçe kavradım. Köprücük kemiğimden meme ucuma doğru kayan küçük bir kırmızı perçem, ağzını meme ucuma doğru indirip dilinin ucuyla meme ucumu takip ederken tenimi alev alev yaktı.

Hemen iyileşti, bana verdiği kan, verdiği her türlü hasarı geri alma amacına hizmet ediyordu. Bir elimi saçlarının arasına sokup onu kendime daha sıkı çekmek için kullanırken ağzı göğüs ucuma dolandı.

Onu cesaretlendirerek, onu ve doğasını kabul ettiğimi gösterdim. Ona henüz sonsuza kadar söz veremezdim ama ona bu anı verebilir ve bir gece önce benim için yaptığı gibi onu uçurumun kenarından geri getirebilirdim.

İnledi, onu tüketen içgüdüyle savaşırken kendini geri çekti, onu istemediğim halde beni alan canavar olmayı reddetti. Kabuslarımdaki adam olmayacaktı.

Şu anda içinde insanlığın izi var.

Yüzünü ellerimle kavradım ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek için ilerledim. Öpücüğün içine gömüldü, dişleri benimkilere çarparken o da aynı vahşilikle karşılık verdi. Dili ağzımın içine daldı ve birkaç dakika içinde sikiyle yapacağını bildiğim şekilde bana hükmetti. "Her gün kanımı alacaksın," dedi, tırnağını avucunun içinde gezdirerek.

Onu ağzımın üzerinde tuttu ve cevabımı beklerken kanın dudaklarıma damlamasına izin verdi. Bu sadece bir başka tavizdi, ona vereceğim başka bir parçamdı, ama o zaten önemli olanı almıştı

çoğu. Aklım onundu, kalbim ona aitti ve bedenim onun kollarında sıvı gibiydi. "Tamam," diye kabul ettim ve bunu söylediğimde bakışlarının bir parça hafiflediğini gördüm.

Caldris avucunu dudaklarıma bastırarak kanının dilime akmasına izin verdi. Onun tatlı tadı, aramızda parlayan bağlantıyla daha da güçlü görünüyordu, dilimin üzerinde yayılıp boğazımdan aşağı kayarken viskoz sıvının sıcaklığına rağmen serin ve berraktı. Bana baktı, gözlerindeki sisin bir kısmı kaybolurken gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Kan arzusu yatıştığında, eli ağzımda kaldı, böylece ondan içmeye devam ettim. Ellerimi pantolonunun bağcıklarına götürdüm ve o beni incelerken pantolonunu yavaşça açtım. Köşeye sıkışmış bir hayvanla oynamak, saldırmasını beklemek gibiydi. Onu yatıştırıyordum, gazabının en kötüsünden kaçınmak umuduyla ona istediğini veriyordum, ama onun bu kısmını da istemediğimi söylemek yalan olurdu. Vahşi bakışları beni izlerken pantolonundan çıkardığım şişmiş aleti istemediğimi söylemek yalan olur.

"İşte buradasın, *min asteren*," dedi ve diğer eliyle yanağımı kocaman avucunun içine aldı. Titreyen parmaklarımı ona doladım, beni bir türlü terk etmeyen korkuyu kovamıyordum.

Elindeki yara çok çabuk iyileşti, tenini yalayıp daha fazlasını ararken onun tadı bağımlılık yapıyordu. Kıkırdadı, ellerini pantolonuma götürdü ve ben onu okşarken çılgın parmaklarıyla pantolonumu yırtarak açtı. Beni karnıma doğru çevirip kalçalarımı yukarı çekerken pantolonumu kalçalarımın altına doğru çekti ve dizlerimin üzerinde bıraktı.

Tek bir hamleyle içime girerek bedenimi altımdaki karın içine doğru itti. Yüzüm, bana doğru bastıran buzdan ve yanağımın üzerinde sürüklenen karın altındaki donmuş çim bıçaklarından acıdı.

"Tanrılar!" Ellerimi yukarı doğru iterek bağırdım. Durmadı, geri çekildi ve sert, hızlı hareketlerle tekrar içime girdi. Bu hiç olmayacaktı

Yumuşak bir baştan çıkarma, ama içgüdüleriyle hareket eden bir Fae erkeğinin hızlı, manik sevişmesi.

Talep etmek. Almak için.

"Sana ne demiştim, yıldızım? Ben senin *Tanrınım*." Sırtıma doğru eğilip bir kolunu vücudumun ön tarafına dolayarak beni karda diz çökene kadar yukarı çekerken bu sözler içimde bir şok etkisi yarattı. Acımasızca içime girip çıkarken göğsünü sırtıma bastırdı, avucunu boğazımın ön tarafına dayadı. Gerçekte kim olduğunu hatırlatması, özellikle de içime gömüldüğünde, vücudumun onun etrafında kenetlenmesine neden olmamalıydı. İlk andan bu ana kadar ona çekilmiştim, zihnimin kavrayamadığını ruhum fark etmişti.

O benimdi. Her zaman benim olmuştu. Yaratılışın başlangıcından beri, bu dünyaya ilk kez doğduğumdan beri.

Aklımdan portreler geçti, daha önce paylaştığımız tüm anların ve henüz gelmemiş olanların bir kolajı. "Şimdi anlıyor musun, Küçüğüm?" diye sordu, siki içime girerken tutuşu sıkılaştı. Zihni benimkine doğru tünel açarak ruhumun derinliklerine ulaştı.

Bir gece önce paylaştığımız, o anda nefesimi kesen bağ, bunun soluk bir taklidiydi. Şimdi zihnimde çizdiği her portreyle bana ne kadar çok şey sakladığını gösteriyordu. İstedigimi bile bilmediğim bir gelecek vaadiyle. Zihnimin gözünde, kalbinin üzerindeki deri garip siyah işaretlerle parlıyordu, çıplak göğsünün üzerinde kıvrılırken paylaştığımız İşaret'in bir uzantısıydı.

Caldris boğazımı sıkarak beni zihnimde yarattığı cennetten geri çekti. Karda donan dizlerimin gerçekliği, bana gösterdiği ütopyanın bu zorlukların diğer tarafında bizi beklediğinden çok daha acı vericiydi. "Sana bir soru sordum," dedi, ağzını kulağımın hemen üstündeki deriye indirip dişlerini geçirirken sesi daha da derine indi. Deriyi zedeledi, dişlerinin arasında endişelendirdi.

"Evet, anlıyorum," diye itiraf ettim, gözyaşlarımın acısına karşı koyarak. Aramızdaki bağa karşı çıktığımda neden bu kadar kızdığını, neden teslim olmamı ve onun eşi olmamı istediğini şimdi anlıyordum. Onu her şeyden önce olduğu gibi kabul etmeliydim, çünkü diğer tarafta beni neyin beklediğini görmüştü.

Çılgınlığın içindeki güzelliği gördü.

Ama oraya varmak için yaklaşan mücadeleyi gördüm. Geçmeyen kalp kırıklığımı hayalet bir acı gibi hissediyordum, içimi parçalıyor ve dışarı çıkmaya çalışıyordu. İçimde bir şey yaşıyordu ve eşime doğru attığım her adımda daha da özgürleşeceği düşüncesinden kurtulamıyordum.

"Beni kabul et," diye emretti ve bir elini kalçalarımın tepesine indirdi. Bacaklarımın arasındaki eti okşadı, kendi zevkini bulmak için bedenimi kullanırken beni orgazma yaklaştırdı.

"Yapamam," dedim hıçkırıklar içinde itiraz ederek. Onun istediği şekilde değil; beni ona kalıcı olarak bağlayacak şekilde değil. Aramızda hâlâ çok fazla bilinmeyen, çok fazla sır vardı. Peçenin ötesinde var olan erkeği ya da orada yaşadığı hayatı çok az tanıyordum. Benim de kim ya da ne olabileceğime dair çok fazla soru vardı.

Caldris hırladı, beni karın içine doğru iterken sesi vahşiydi. Bir elini omurgama koyup karnım kara değene ve havada sadece kığım kalana kadar beni daha da aşağı iterken ellerimin üzerine düştüm. Bu pozisyon hayvani ve vahşiceydi.

İçime girerken onu en derinimde hissettim ve beni becerirken her zaman ne kadar nazik olduğunu gösterdim. "*Estrella*," diye uyardı, sesini kötü niyet renklendiriyordu.

"Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı," diye zorladım, omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Bedenime sahipsin. Aklına sahipsin. Kanını alacağım ama her şeyi öğrenene kadar seni tamamen kabul edemem."

Hırladı ama itiraz etmedi. Yarı vahşi halinde bile, ona şimdilik verebileceğim her şeyi verdiğimi biliyordu. Ona son kısmını vermek

Ruhumu teslim ediyormuşum, yeraltı dünyasından bir şeytanla anlaşma yapıyormuşum ve o parçayı asla geri alamayacağımı biliyormuşum gibi hissettim.

Bir parmağını sikinin yanında içime kaydırды ve yıldızları görmeme neden olan noktaya bastırdı. "Aman Tanrım," diye inledim, gözlerimi sıkarak kapattım, inanılmaz derecede sıkı bir uyum beni uçurumun kenarına gönderdi. Bunun mümkün olabileceğini bile bilmiyordum.

Orgazmımı etrafımızı saran açıklığa doğru haykırdım, kendimden geçtiğim sırada bacaklarımın gücü ile seğiriyordu. Ben kendime gelirken Caldris parmağını sıırılsıklam olmuş göbeğimden çekerek vücudumun altından kurtardı. Daha önce kimsenin dokunmadığı *başka bir* yere dokunduğunda sıçradım.

Bir gün almakla tehdit ettiği.

"Ne yapıyorsun?" Öne doğru dalarak sordum. Kaçmaya çalışırken siki benden kurtuldu, peşinden gidip tekrar içeri girdiğinde irkildim. O parmak tekrar arka girişime bastırdı, kalçalarını hareket ettirdikçe basınç giderek arttı, pürüzsüz, tutkulu bir sevişmeyle yavaşça amıma girip çıktı.

Bana cevap verdiğinde sesini dolduran *başka* bir şeyin notası gitmişti. "Eğer bu şekilde bana her şeyini vermeyeceksen, o zaman başka bir şekilde alacağım" dedi ve daha sert bir şekilde bastırdı. Etime asla girmedi, sanki beni bu hisse alıştırmak istiyormuş gibi baskıyı orada tuttu. Sikini ıslak, şiş dokumdan geçirirken yasak dokunuşa.

"Sikini oraya sokmayacaksın," diye itiraz ettim, başımı sallayarak.

Birincisi, *iğrenç*. İkincisi, *sadece hayır*.

"Bugün değil," dedi kıkırdayarak. Başımı kaldırıp ona baktığımda, bana eğlenen mavi gözlerin parıldadığını gördüm, önceki karanlık alnından silinmişti. "O gün geldiğinde bir banyoya ve özel yağlara ihtiyacımız olacak."

İçimde daha yavaş hareket etti, öne doğru uzanıp örgümü elinin etrafına sararken ağırlığımı kendi ağırlığıyla örttü ve omzumu ısırabilmek için başımı geri çekmek için kullandı. "Artık boşalır mısın?" İçimde oluşmakta olan ikinci orgazmdan nefret ederek sordum. O benim ölümüm olacaktı.

Kıkırdadı ve benden tamamen kurtuldu. Önümde diz çöktüğünde bedenim onun teninin benimkine değmemesinin yasını tuttu. "O zaman bana ağzını ver, *min asteren*. Onu döllerimle boyamak istiyorum."

Ayağa kalkarken kızardım, o ayağa kalkarken ben de önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarımı etrafına sarıp kökten uca doğru okşadığımda siki yüzümün önünde sallanıyordu, kızgın görünüyordu ve mor damarları zonkluyordu. Düzensiz bir inilti çıkardığında bakışlarımı yüzüne kaydırdım.

Bir gece önce onu ağzıma almayı denemiştim, dilimi üzerinde gezdirmiş ve onun amıma yaptığı gibi sikini keşfetmiştim. İşini bitirmeden çok önce kontrolünü kaybetmiş, beni yatağa atmış ve nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sikmişti.

Öne doğru eğildim, dilimi şaftının alt tarafı boyunca sürükledim. İnledi, beni saç örgümden kavradı ve başımı istediği şekilde yönlendirdi. Bir gece önce yaptığım gibi keşfetmek için zaman yoktu, sadece ağzımın sıcaklığına doğru itmesine izin vermek için zaman vardı. Sert nefesleri ovada yankılanıyor gibiydi ve boğazımın arkasına vurdu.

"Etrafımda yut," diye talimat verdi, geri çekildi ve bir kez daha derinlere bastırdı. Denedim ve başarısız oldum, nasıl işlev görmem gerektiğini anlamaya çalışırken öğürdüm.

Nasıl nefes almam gerektiğini.

İleri doğru itti, ben yutkunurken boğazımın arkasındaki baskıyı sürdürdü ve *sonunda* onu boğazımın cennetine almayı başardı. Etrafında nefes alamıyordum, sikiinin açısının izin verdiği kadar derine kaydığını hissediyordum. Sanki ayı gökyüzüne asmışım gibi bana bakıyordu,

Pençeli bir parmağını yanağıma dokundurarak içimde yavaş, küçük hareketler yaparken düşen gözyaşını sildi.

Serbest bıraktı, başını dilimin üzerinde kaydırarak sığ itişler yapmadan önce derin ciğer dolusu havayı geri çekmem için bana bir an verdi. "Tekrar," diye talimat verdi, ileri doğru itti. Yutkundum, içimde tekrar kayarken etrafında rahatladım.

Ne kadar rahatsız edici olsa da yüzünü izledim. Aleti boğazımdayken nasıl çözüldüğünü izledim ve ona bunu verebildiğimi bilmek beni rahatlatmış. Bir kez daha iterken eli boynumun ön tarafına bastırdı, sikiğinin boynuma doğru hareket ettiğini ve onu tükettiğini hissettim.

Kükreirken geri çekildi, siki ağzımda seğirirken beni boğazımdan tuttu. Kalın, ılık sıvı dilimi kapladı ve orgazmıyla kapladı. Gözleri kapanırken eli sıkılaştı, vücudu gevşedi. Onu yutmak, aldığı zevkin kanıtlarını ağzımdan çıkarmak istedim. Tadı hiç de hoşuma gidecek bir şey değildi.

Gözlerini bir kez daha açtığında, "Göster bana," diye emretti.

Ağzımı açtım, dilimi dışarı çıkardım, böylece onun tohumuyla kaplı olduğunu görebilecekti. "İşte benim iyi kızım," dedi ve sonunda boğazımı serbest bıraktı. Ağzımı kapattım, karanlık gözleri onaylayarak parlarken yutkundum.

Cesaret verici sözler benim için bu kadar önemli olmamalıydı ama yine de bedenim sıcaklıkla uğuldadı. Ruhumun sahibi olduğunu iddia eden Fae erkeği için o kadar ileri gitmiştim ki; bu bir günahı.

Çenemi avucunun içine aldı ve başparmağını nefesimi kesen bir nezaketle derimin üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, gözleri yumuşacıktı.

"Ne için?" Sesim soluk soluğa çıkarken sordum.

"Bana henüz o kelimeleri söyleyemesen de içimdeki en karanlık yanları -çirkin olanları- kabul ettiğin için," dedi ve kaşlarının çatılma şekli

neredeyse kalbimi kırıyordu. Kontrolden çıkmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bir canavarın bedenimi kontrol altına almak için beklediğini hissetmek.

Onu o uçurumun kenarından döndürmek için ne gerekiyorsa yapardım.
"Her zaman."

OceanofPDF.com



O gece uyumanın yolunu bulamadım. Holt'un yere yığılmış, karlar üzerinde kanlar içinde yatan bedenini hatırladım.

Caldris ve ben karla kaplı düzlüklerdeki randevumuzdan dönene kadar hayata dönmeyi beklemek beni rahatsız ediyordu.

Holt'u önemseydiğim için değil; bana verdiği kitabı ne kadar takdir etsem de, onun düşmanım olduğu bilgisiyle hâlâ mücadele ediyordum. O, yanımda kardeşimle ormanda koşarken beni dehşete düşüren tehdidin bir parçasıydı. Yaşadığım hayattan ve inanmak için yetiştirildiğim şeylerden kaçış yoktu. Onları bir gecede değiştiremezdim ama değişimin yavaş yavaş geldiğini hissedebiliyordum.

Caldris'i yaptıkları için affetmenin bir yolunu bulabildiysem, bana hiçbir şey borçlu olmayan erkekleri affetmemek için gerçekten bir yerim var mıydı? Asla yalan söylememiş ya da ne olduklarını saklamamış olanları.

Ama hayır, geceleri beni uyanık tutan şey Caldris'in kör öfkesiyle neden olduğu katliamın hatırasıydı. Vahşi Av'ın birkaç üyesini parçalamış, kanlarını Fae İşaretlileri dehşete düşürecek şekilde toprağa püskürtmüştü.

Beni takip etmek için onları yalnız bırakmıştı ama ne olduğunu ve verebileceği zararı hatırlatması boğazımdaki sinir yumağını yutmama neden oldu. Beni ormanda bulan şey buydu. Beni ormanda bulan

İçime girmesine ve onu kana susamışlığın eşiğinden döndürmek için beni sahiplenmesine izin verdiğim kişi.

Aramis'in, Mab'ın Caldris'in babasına yaptıklarını itiraf etmesi de kafamı kurcalıyor, beni cevaplardan çok sorularla baş başa bırakıyordu. Arkamda huzur içinde uyuyor, çadırımızda ısınmak için beni kollarına alıyordu. Geçmişle ilgili aklımdaki soruları ona sorabilmeyi isterdim ama babasının ölümünün anısı böyle bir öfkeye yol açacak kadar travmatikse, bunu sormanın akıllıca olacağından emin değildim.

Kollarından yavaşça çekildim, ayaklarımı botlarımın içine soktum ve çadırımızın açıklığına doğru ilerledim. İpleri çözmek için yavaşça çalıştım, Caldris'i rahatsız etmemek için olabildiğince sessiz hareket ettim. Günün yorucu olayları göz önüne alındığında, Tanrı'nın bile dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Ama huzursuzluğum beni Holt'un bana verdiği, Azra'nın yanındaki heybede güvenle saklanan kitaba yönlendirdi. Yatağa dönecek kadar yorulana kadar gidip ateşin başında okuyacaktım.

"Biliyorsun, sevgilin uyurken onun yatağından gizlice çıkmak oldukça kaba bir davranıştır," dedi Caldris ve ben dönüp ona bakarken iç geçirmeme neden oldu. Tek bir gözü açılmış, çatık kaşlarıyla beni inceliyordu.

"Yatağımız yok," dedim ona şakacı bir şekilde gülümseyerek. Beni inceledi, beni gecenin bir yarısı tek kelime etmeden dışarı çıkaran şeyin ne olduğunu detaylandırmamı bekliyordu. "Uyuyamadım," diye itiraf ettim, omuzlarımı silktim ve duruşumu rahat tuttuğumdan emin oldum. Geçmişimiz göz önüne alındığında, ona dürüst olmadığımı inanması için herhangi bir sebep verirsem, o uyurken kaçmaya çalıştığımı düşünebilirdi.

Ben bunu istemedim. Kaydettiğimiz küçük ilerlemeden sonra olmazdı. Buna tutunmak ve zor kazanılmış bir zafer olarak sahiplenmek istiyordum. "Bir sorun mu var?" diye sordu, doğrulup otururken. Botlarını çekti ve peşimden gelmek için ayağa kalktı.

"Sadece huzursuzum," diye itiraf ettim. "Zihnimi kapatamıyor gibiyim.

Ben

Gidip ateşin yanında kitap okuyacağım."

"Daha iyi bir fikrim var," diyerek yanımda durdu ve çadırın bağlarını çözdü. Kapakları açarak geceye adım attı ve benim de onu takip etmemi bekledi.

"Ben uyuyorum diye sen de uyanık olmak zorunda değilsin. Biraz uyumalısın," dedim başımı çadıra doğru sallayarak. Uyumaya ihtiyacı olmayan ölü şeylerle dolu, iyi korunan bir kampın ortasında kitap okuyabilecek durumdaydım.

"Sen benim dostumsun. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben sağlarım," dedi ve karda yürümeye başladı. Pelerinimi omuzlarıma daha sıkı doladım, kucaklamasının sıcaklığını şimdiden özlemiştim. Çadırın yanında kalmalıydım, sadece ateşin sıcaklığının cazibesi beni uzaklaştırmaya yetmişti. Ama Caldris kampın dış kenarlarından bir yol açarak beni diğer İşaretli Fae'lerden olabildiğince uzağa götürdü. Vahşi Av'ın üyeleri merakla bizi izliyor, benim gibi kaybolmuş görünüyorlardı.

Ondan birkaç adım ötede durduğumda bana doğru döndü, içimdeki batma hissini görmezden gelmeye çalışıyordum. Sert bir bakışla Vahşi Av'ın binicilerini önceki görevlerine geri gönderdi ve bizi birkaç dakikalığına mahremiyet yanılsamasıyla baş başa bıraktı.

Aramızdaki boşluğu kapattı ve bir elini kaldırarak önüne uzattı. Avuç içi gökyüzüne bakarken, elinden bir rüzgâr yükselirken bakışlarımı üzerinde tuttu. Kar taneleri teninin üzerinde dans ediyor, mini bir kar fırtınasıyla havada asılı kalıyor ve hepsi avucunun sınırları içinde kalıyordu.

Boştaki eliyle elimi kaldırdı ve elini ters çevirirkenki pozisyonunu taklit etti. Kar fırtınasını elimin üzerinde sallayarak soğuk nabzının çıplak tenime dokunmasına izin verdi. Avucumun üzerinde durdu, havalandı ve ben elimi bir yandan diğer yana hareket ettirirken hareketlerimi takip etti. Caldris elini çekti ve beni minik kar yağışıyla baş başa bıraktı.

"Sana büyüünün korkulacak bir şey olduğunun öğretildiğini biliyorum ve öyle de olabilir," dedi ve elimin altından uzanıp elini avucunun içine aldı.

gökyüzüne doğru sürüklenen kara bakarken kavradım. Büyü, Loris'i öldürdüğüm zamanki gibi hissettiriyordu; Fae İşaretimin beyaz çizgileri eşimin büyüsunü tanıyarak parlarken, her şeyi tüketen bir şeyin aynı tehdidi vardı. "Ama aynı zamanda güzel de olabilir."

"Bu senin," dedim, küçük fırtınayı sürdüren büyüün benden gelmediğini hissederek. İşaretim onu tanıdı ama ona sahip değildi.

"Evet," diye kabul etti ve aramızda, *Viniculum*'umdan güç çekmeyi başarsam bile, bu büyüün her zaman ona ait olacağı bilgisi asılı kaldı. "Şimdilik Kış Sarayı yeteneklerine odaklanacağız. Onları tercih ediyor gibisin ve onlar *senin* içinde saklanan sihirden daha uzak."

Başımı salladım ve fırtınanın büyüsunün kayboluşunu izledim. "Bunu kasıtlı olarak nasıl yapabilirim?"

Bileklerimi elleriyle kavradı, Fae İşaretine dokunarak bana ek bir bağlantı sağladı. "Bağı bul. O altın ipi çekiştirdiğini ve kendine doğru çektiğini hayal et." Gözlerimi kapadım, eş bağımızın parıldayan altın rengini hayal ettim ve onu çekiştirdim. "Güzel. Şimdi soğuğu düşün. Karı ve kışın rüzgârlarını düşün. Taze kar ve buz kokusunun ciğerlerini doldurduğunu. Bu hissi, kışı getirecek bir kıvılcım gibi ellerinizin içine itin."

Dediğini yaptım, ellerinde yarattığı karı ve benim ellerimde hissettiklerini hayal ettim. Etrafımı saran serin havayla birlikte soğğun tenime dokunuşunu. Ellerim sıcaklıkla uğuldadı ve gözlerimi açmamı sağladı.

Bakışlarımı selamlamak için sadece boş ellerim bekliyordu, üstümde havada süzülen tek bir kar tanesi bile yoktu. İçimi çektim, kışa dair düşünceler düşünmeye çalışırken kaşlarımı çattım.

"Her şey kolay olmayabilir, Küçüküm," dedi Caldris kıkırdayarak, başparmağını bileğimdeki hassas derinin üzerinde gezdirerek. "Büyüde ustalaşmak ömür boyu sürer ve çoğu insan eş, bağ tamamlanıncaya kadar öğrenemez."

"Bundan önce öğrenmek mümkün mü? Beni başarısızlığa hazırlamadığınızı kim söyleyebilir?" Diye sordum ama yine de gözlerimi ellerimden ayırmadım ve yanımdaki karla kaplı ağaçları hayal ettim.

"Var olan her şey mümkündür ve sihir zaten senin içinde." Başparmağı bileğimin etrafında kıvrılan *Viniculum'u* okşadı. "Sadece birbirinizle iletişim kurmayı öğrenmeniz gerekiyor."

"Sanki canlıymış gibi davranıyorsun," dedim kahkaha atarak.

Başını yana doğru eğdi. "Tabii ki canlı. Dünyanın büyüünden yararlanıyorsun, etrafındaki doğayı emirlerini yerine getirmek için kullanıyorsun. Eğer doğa yaşam değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Anlayışım değişti ve ilk kez karın güzelliğini düşünürken gözlerimi kapattım. Hayatım boyunca bir zarar olmuştu. Bir mevsim boyunca bahçelerde çalışamamanın ve yiyecek daha az yiyeceğe sahip olmanın getirdiği zorluğu temsil ediyordu.

İçimde bir şey yükseldi. Tam olarak sihir olduğunu söyleyemem, ama enerjimi tüketiyor gibi hissettim, bir esneme patlayana kadar beynimin kargaşasını susturdu.

"Sanırım bu geceki amacımıza ulaştık," dedi Caldriş, bileklerimi kavrayışından kurtararak. Uykulu bir şekilde başımı salladım, beni çevirip çadırımıza ve paylaştığımız yatağa doğru yönlendirirken hafifçe sallanıyordum, böylece beni sıcak kucağına sarabilirdi.

Artık benim olması gereken sihri yönlendiremediğim için kendimi yenilmiş ve beceriksiz hissedemeyecek kadar yorgundum.

Bu sabah olacaktı.



çok Çok fazla, içtenlikle pişmanlık benim
uykusuzluk ve ertesi sabah. Vücudumun
geriye doğru yığılma şekli olmasaydı bile

Caldris'in formuna girdiğimizde, tüm gün boyunca bizimle birlikte gelen başarısızlık hissi, gelecekte yatağımızdan dökülen caydırıcı bir rol oynamaya yetti.

Hayatımda pek çok uykusuz gece geçirmiş, ormanda saatlerce dolaşmışım ama hiçbirini beni Caldris'in dersi kadar bitkin hissettirmemişti. Yine de elimi önümde esneterek kış havasını sanki biz yol aldıkça bana gelecekmış gibi avucuma çağırmaya çalıştım.

"Biraz ara vermelisin," dedi, omurgamdaki varlığı hem rahatlatıcı hem de caydırıcıydı. Beni toprakladı, bana kendim için tutabileceğim bir kış parçası verdi, ama aynı zamanda birçok yönden güvenli bir battaniye gibi hissettirdi.

Eğer kendimi onun varlığıyla çevreleyebiliyordum ve bana çaresizce ihtiyaç duyduğum gücü sunmasına izin verebiliyorsam, o zaman kendi başıma büyü çağırabilmem için neye ihtiyacım vardı? Tehlikede olduğumda, içgüdüsel olarak hareket eden *Viniculum*'u çağırmakta hiçbir sorun yoktu.

Sağlığıma yönelik fiziksel tehditlere karşı beni her zaman koruyacaktı ve beni kendisine ait olduğunu iddia eden işaret de öyle. "Ara vermek istemiyorum," diye itiraz ettim, avucuma bakarak. Hiçbir şeyde en iyi değildim ama sadece beceriksiz olmamak istiyordum.

Viniculum içgüdüsel olarak böyle bir tepki vermese bile, diğer Fae'lere karşı kendimi savunmak için gücümü toplayabilmek istiyordum. Gelecekte beni tehdit eden herkese meydan okuyabilmek istiyordum.

İstediğim son şey bir erkeğe bağımlı olmaktı. O hayattan üzerimdeki elbiseden ve yanımdaki kardeşimden başka hiçbir şeyim olmadan kaçmışım. Caelum'un bana güvende olduğumu hissettirmesine ve Direniş'le birlikte geceleri kafamı dinleyebileceğim bir yer sağlamasına izin vererek bağımsızlık hedefimi bir süreliğine gözden kaçırmış olsam da, onun hayatımda bir yeri olduğunu kabul etmeye başladım diye hedefimden vazgeçemezdim.

O benim olacaktı ve sanırım bir parçam bunu biliyordu, henüz tam olarak kabul etmeye istekli olmasam bile.

"Yorgunsun, *min asteren*," dedi ve bir eliyle dizginleri bırakıp benimkini kavradı. İkisini de indirdi ve önümdeki yeleye bastırdı. "Bir yıldız ölmeden önce ancak bu kadar uzun süre yanabilir."

"Kendimi öldüreceğimi mi ima etmeye çalışıyorsun?" Arkamdan hafif bir kahkaha atarak göğsü titrerken gözlerimi kısarak sordum.

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Büyünüzün kaynağından çok fazla şey çekmek aşırı senaryolarda ölüme neden olabilir. Sana öğrettiğim numarayı deneyerek bunu riske atmıyorsun ama vücudun buna alışık değil. Yavaştan almalısın" diye açıkladı.

İçimi çektim, göğsüne daha da gömüldüm ve beni tamamen kucaklamasına izin verdim. "Sadece çaresiz hissetmek istemiyorum," dedim ve yanağımı ona bastırmak için başımı çevirdim. Onun kokusu üzerime sinmiş, Azra'nın rahatlatıcı yürüyüşüyle beni uykuya daha da yaklaştırmıştı.

"Çaresiz olmaktan çok uzaksın, K ü ç ü ğ ü m . Pek az kişi bir Vahşi Av üyesini bıçakladığını iddia edebilir," dedi, sesi alçalarak. Sanki bedenimin onunkine batışından uykuya ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyordu.

"Eğer o istemeseydi, ben de böyle bir şey iddia edemezdim. Beni canlı yakalayın. Kendimizi kandırmayalım; kendimi sana ya da onlara karşı savunabilmemin tek nedeni senin bana zarar gelmemesini istemen. Dünya Loris'in bana ormanda dövüşmeyi öğrettiği zamanki gibi değil," dedim nefesinin kesilmesine aldırmadan. Bir anlık netlikle bunun muhtemelen adamın adını ilk kez söylediğim an olduğunu fark ettim. Caldri'sin vücudunu aniden dolduran gerginlik göz önüne alındığında, Loris'in çoktan ölmüş olmasının onun için büyük bir şans olduğundan şüpheleniyordum. "Bir şeyi bıçaklayabilmek artık yeterli değil. Alfheimr'a vardığımızda ne yapacağım? Faerie'de yıldızların altında dolaşan yaratıklar ne olacak? Onlar asla bir tehdit olmayacak mı? Peki ya Mab?"

Sınırlı becerilerimin bu tür yaratıklarla mücadelede ne kadar işe yaramayacağını teyit etme amacına hizmet eden bu soruların hiçbirine cevap beklemiyordum.

"Her şeyden önce," dedi, sesindeki rahatlama gitmişti. "Eğer Mab ile karşılaşırsan ya da karşılaştığında, onunla savaşmayacaksın. Hayatınız buna bağlıymış gibi kaçacaksınız, çünkü bazı kaderler ölümden çok daha kötüdür. Mab'ın oyuncaklarına yaptığı şeyler akıl almaz acılara neden olur. Kaçarsınız ve asla arkanıza bakmazsınız."

"Ama ona bağlı olduğunu söylemiştin. Sen kaçamazken ben nasıl kaçacağım?" diye sordum.

"Beni bırakacaksın. Yüzyıllardır Mab'ın işkencesini çektim ve özgür olana kadar da çekmeye devam edeceğim. Ama sana sahip olamaz," dedi, sesindeki uğursuz uyarı içimdeki her şeyi titretti. Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nden ve onun yapacaklarından gerçekten korkuyordu. Ona değil.

Ama bana göre.

"Bana zarar vermek için ne gibi bir sebebi olabilir ki? Ben onun için bir tehdit değilim," dedim kaşlarımı çatarak.

"Senin çılgınlıklarından zevk almak için bir nedene ihtiyacı yok, Küçüküm. O acı çekerek, taht odasını dolduran seslerle büyür. Babası Kaos'un, daha önce gelen her şeyin İlkeliydi ve insanlar bir zamanlar bunun onun sessizlikle gelişmesi gerektiği anlamına geldiğine inanıyordu. Var olacak hiçbir şeyin olmadığı anlarda."

"Ama yaratıcılığın bir yerden başlaması gerekiyordu," dedim, düşünürken sesim kesildi.

"Kesinlikle. O hiçlikten bir şey yarattı, o başlangıç anından koca bir dünya doğdu. Bazıları, içindeki boşluğu etrafındaki yaratılışın gürültüsüyle doldurmayı umduğunu söylüyor" diye açıkladı.

"İçeride hissettiklerinin tam tersi," diye katıldım ve tekrar İlkelerin ortadan kayboluşunu düşündüm. Ebedi varlıklar asla var olmayı durduramazdı, yoksa dünya altımızda çökerdi, ancak Caldris'in söylediğine göre yüzyıllardır kimse onları görmemişti.

Önümüzde giden grup yavaşlayarak durunca Azra da durdu. Kışın büyüsunü çağırma girişimimi görmemeleri için İşaretli Fae'lerle aramıza mesafe ve mahremiyet koymak amacıyla günün büyük bölümünde en arkadan gitmiştik.

Benden zaten yeterince nefret ediyorlardı.

"Ne oldu?" Yolu kapatan atlıların arasından daha iyi görebilmek için gerinerek sordum. Kelepçelerin bileklerime yerleştiğini hissettiğimde yere baktım.

"Bir grup insan," dedi Caldriş, benim oflamamı duymazdan gelerek, Azra'yı tam önümüzde duran Vahşi Av'ın kadın üyesinin etrafından dolaştırırken sesi tedirgindi.

Holt kalabalığın arasından geçip bir grup insanın toplandığı yere yaklaşıırken, Holt ona saygıyla başını salladı. "Tanımadığımız insanlara sığınma teklif etmeyiz," dedi Holt. "Eğer niyetiniz ve karşılaştığınız zulüm konusunda dürüstseniz, İşaretli insanları Alfheimr'a teslim etme görevimizin önemini anlayabileceğinizden eminim."

Caldriş Azra'yı Holt'un yanına çekti ve insan grubuyla arasına mesafe koydu. Koyu renk saçları omzuna dökülen bir örgüyle toplanmış bir kadın Holt'un yanından geçip benim şaşkın bakışlarımla karşılaştı. Benden Caldriş'e baktı ve yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Görünüşe göre ölüm seni bulmuş Estrella," dedi, Caldriş ne yaptığımı fark etmeden önce öne doğru eğilip Azra'nın sırtından inerken bakışlarındaki bilgi dostça bir kabullenişe dönüştü.

Diğer kadına doğru yürüdüm, ellerini ellerimin arasına aldım ve sıktım. "Adelphia," dedim, onu görmekten duyduğum gerçek memnuniyetin kahkahası boğazımdan fokurdayarak yükseldi. Samhain'deki ayini hayatımın tamamen altüst olmasının başlangıç noktası olsa bile, onu gördüğümde verdiğim mutlu tepkiden kurtulamıyordum.

Beni her insanın ihtiyaçlarına uygun bir kalıba sokmaya kararlı bir dünyada nazik ve kabulleniciydi.

Caldris Azra'yı arkamda indirdi ve omzuma koruyucu bir el koymak için yaklaştı. Adelphia'nın gülümsemesi, bileklerimdeki prangaları ve boynundaki eşleşen Fae İşareti'ni görünce yüzüne yayıldı. "Eşimi nereden tanıyorsun?" diye sordu. Omzumun üzerinden baktım ve gözlerini Adelphia'nın yüzüne diktiğini gördüm.

"Arkadaşına sorabilirsin," diye araya girdim ve elini silktim. Eğer blgeci olmak istiyorsa, bunu beni göz ardı etmeyecek bir şekilde yapmalıydı.

Adamlardan biri Adelphia'nın grubundan bir adım ne çıktı ve onu ateşin etrafında oturup pasta yediğimiz zamandan tanıdım. Sanki bana dokunmak istiyormuş gibi bana doğru hamle yaptı ama Adelphia onu durdurmak için elini uzattı ve göğsünden yakaladı. "Bunu önermiyorum," dedi yutkunarak ve bakışları bir kez daha Caldris'e kaydđ. "Estrella ile Samhain'de tanıştık. Peçe düşmeden önce ormandaki ayinimize rastladı ve tapınmamızda bize katıldı."

Caldris başını yana eğdi ve yüzüme bakabilmek için bedenimden hafıfe uzaklaştı. "Eski Tanrılara tapınılan bir trene mi katıldın?" diye sordu, dudakları eğlenerek seğiriyordu.

"Kapa neni," dedim, yeni bilgi karşısında göğsünü şişirme şeklinden memnun bir şekilde gözlerimi devirerek. Ona sadece merak ettiğini söyleyecek yüreğim yoktu; diğerleri için olduğu gibi büyük bir inanç eylemi değildi.

"Görünüşe göre benim türüme olan nefretin inanmamđ istediğini kadar derin değil, yıldıırım. Eğer bana tapınmak istersen, sana tam olarak nasıl yapacağını anlatabilirim."

Elimin tersiyle göğsüne vurduğumda öksürdü, zincirlerim hareketle birlikte şıngırdadı. "Bu düşünceyi bitirmeyi *aklından* bile geçirme."

"Çok geç," dedi ve çenemi kavramak için öne doğru uzandı. Yüzümü yukarı kaldırdı, ayırık dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı ve öfkemi riske attı. Dudakları dudaklarıma değdiği an, kızgınlığım kayboldu.

"Bu sana bağlı, Estrella. Güvenilirler mi?" Holt, Caldris'in bir bakışla geri çekilmesi için anı bölerek sordu. Adelphia'nın bu etkileşimi dikkatle izlediğini fark ettiğimde yüzüm kızardı.

"Evet, sanırım öyle," dedim gruba bakarak. Tanımadığım birkaç kişi vardı ama Adelphia'nın niyetinin saf olduğuna inanıyordum. İşaretli Fae'lere ve onların temsil ettiklerine bilerek zarar verecek bir şey yapmazdı.

"Teşekkür ederim, Kış ve Gölgelelerin Veliaht Prensesi," dedi Adelphia, başını saygıyla bana doğru eğerek. Caldris'e dönerek karda son derece rahatsız görünen bir reverans yaptı. "Eğer sizin için de uygunsa, Eski Tanrılara sadakat yemini etmekten mutluluk duyarız, Caldris, Ölülerin Tanrısı, Kış ve Gölgelelerin Veliaht Prensi."

En iyi içgüdülerime rağmen homurdandım ve Adelphia'nın nasıl olup da Caldris'i tanıyacak kadar Eski Tanrılar hakkında bilgi sahibi olduğuna dair merakımı bir kenara bıraktım. "Lütfen yapma. Egosu yeterince büyük, teşekkürler," dedim Caldris'in bana diktiği bakışları görmezden gelerek.

"Kimsenin bana sadakat yemini etmesine ihtiyacım yok," dedi Caldris, bakışlarını yavaşça benimkilerden uzaklaştırırken sesi çekingendi. "Ben sadece barış içinde bir arada yaşamak istiyorum."

"Ne yazık ki Nothrek'te bu mümkün değil; bir süredir de değil. Alfheimr'a sığınacak bir yer ve güvenli bir geçiş arıyoruz. Peçe düştüğünde hepimiz köylerimizden kovulduk ve köpekler gibi avlandık. Birçok kardeşimiz kaçış sırasında hayatını kaybetti. Sizin yanınızda seyahat edebilir miyiz? Çok fazla yaygara koparmayız."

"Besleyecek daha fazla boğaz var," dedi Aramis, bir gün önceki korkaklığından beri yanımda konuştuğunu duyduğum ilk kelimelerdi bunlar.

"Bu gibi tavırlar tam da Fae'lerin itibarına katkıda bulunan şeylerdir," diye karşı çıktım. Sesim sert ve acımasızdı. "Eğer herhangi bir insanın siz Fae'lerin barışla ilgilendiğinize inanmasını umuyorsanız, işe onlara bunu göstererek başlamalısınız. Dost olanları geri çevirmek, müttefik olabilecekleri yabancılaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır."

"Aramis inancın ne kadar güçlü olabileceğini hatırlamak için çok genç," dedi Holt, Vahşi Av'ın genç üyesine kaşlarını çatarak. "Eski Tanrılar bir zamanlar şimdi olduklarından çok daha güçlüydü. Onlar hesaba katılması gereken güçlerdi, çünkü insanlar onların efsane Tanrılar olduğuna inanıyordu." Aramis sustu ve kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü.

Kesinlikle onun en sevdiği kişi değildim.

Acaba onu defalarca bıçakladığım için mi, yoksa kişiliğimle ilgili bir sorunu mu vardı? Her iki durumda da pek önemli değildi.

Adam tam bir pislikti.

"Bizimle seyahat edebilirsin," dedi Caldris ciddiyetle. Hançerini kınından çıkardı, bir elini uzattı ve avucunu kesti. Bıçak etinin üzerinde sürüklendi ve ayaklarımızın dibindeki kara damlamasına izin verdiği sabit bir kan akışını ortaya çıkarmak için eti ayırdı. "Ama İşaretli Fae'lerden hiçbirine zarar vermeyeceğine dair kan yemini edeceksin."

Adelphia hançeri onun elinden aldı ve tereddüt etmeden avucunu kesti. Caldris'in yarasının birkaç dakika içinde iyileşeceğini, kendisinininkinin ise günler süreceğini bildiği için bu pek de adil görünmüyordu. Kesiğini daha sıkı yaptı ve tek bir damla kanın onunkinin üzerine damlamasına izin verdi. Grubun geri kalanı da teker teker onu takip etti.

Bu iş bittiğinde Caldris elini ağızma doğru kaldırdı. Gözlerimi devirdim ve avucundaki iyileşmekte olan yaraya burun kıvırdım. "Sabahtan beri ellerini yıkamadın. Elini yalamayacağım."

Sanki eğleniyormuşum gibi sırıttı, kolunu yukarı itti ve bıçağı bileğine sapladı.

Kanı ağızıma götürüp dudaklarıma değdirdiğinde, göğsünde atan kalbin pompaladıklarını içtiğimde, ne demek istediğini kanıtlamak için karın üzerine kan döküldü.

Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm.

OceanofPDF.com



A Delphia yanımda yürüyordu, varlığı sakin ve yatıştırıcıydı. Caldris sadece isteksizce onun yanında yürümeme izin vermişti.

Adelphia'nın Caldris'i görür görmez tanınması son derece ilginç olmalıydı.

"Tanrılar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Eski Ritüeller hakkında?" Göğsüne bağladığı çantaya bakarak sordum. İçinde bir Tanrı'nın kafatasının bulunduğundan şüpheleniyordum, bu da yaşlı kadının yanından ayıramayacağı bir şeydi.

"Bizler Yeni Tanrılara ellerinden geldiğince direnen bir köyden geliyoruz. Sonunda Kral, Rahiplerini ve Rahibelerini halkımızı zorla dönüştürmeleri için gönderdi, ancak o zamana kadar yasak metinlerimizi ve eserlerimizi güvenli bir yere saklamıştık. Köyümüzün insanları o zamandan bu yana geçen nesiller boyunca bu bilgiyi korumak için elimizden geleni yaptık," dedi ve karlı zeminde ilerlemeye devam ederken başını salladı. "Eşinizi bu şekilde tanıyabildim."

Ben de başımı salladım, zaten bundan şüphelenmiştim. Âlemleri birbirinden ayıran perde sayesinde, ölümlü bir insan olan bir kadının Tanrılardan herhangi birinin neye benzediğini bilmesinin tek yolu yasak metinlerin içindeki portrelerdi. Dikkatim Holt'un bana verdiği, Azra'nın sağırsındaki eyer çantasına bağlanmış kitaba yöneldi.

Adelphia, "Mumun senin öleceğini haber verdiği gece, bu önsezideki gerçeği sezmiştim," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Bunun Ölüler Tanrısı'na bir gönderme olduğunu tahmin edemezdim. Büyünün bu tür nüansları anladığına pek inanmam ve sen de fazlasıyla hayattasın," diyerek elini uzatıp benimkini kavradı. Holt'un yanında at süren Caldris'e dikkatle bakarken sesini alçaltarak hareketi sıradanlaştırdı. "Eşine yakın dur. Hayatın için başka bir şeyin gelmesinden korkuyorum, Estrella."

"Korkarım ölmemi isteyecek pek çok kişi var," dedim ve kahkahalarla alay ederek onun sözlerini geçiştirdim. Ormanda bu ritüele rastladığımda, mumun bir sonraki Samhain'den önce ölümün beni beklediğini ilan etmesi beni şok etmişti. Bu benim ölümlülükle ilk karşılaşmamdı; bir insan hayatının ne kadar geçici olabileceğinin bana hatırlatıldığı ilk andı. Takip eden haftalarda ölümle çok daha fazla tanıştım. Onunla sayamayacağım kadar çok kez dans etmişim ve her gün endişelenmeme gerek kalmayan bir hayat bana çok uzak görünüyordu.

Tamamen farklı bir hayat gibi.

Adelphia sonunda elimi bırakarak, "Seni canlı ve iyi görmek için her şeyi yapabilecek olan erkeğe yakın durmak için bir neden daha," dedi. Boğazını temizledi, bakışlarını açık ovada yürüdüğümüz patıkaya çevirdi ve bir iç geçirdi. "Köyünüzün sizi Fae'lere karşı kıskırtmak için elinden geleni yaptığından eminim. O gece ormanda sende gördüklerimden bu çok açıktı, ama ilahilerimizde bize katılmaya istekliydin. Bir parçan her zaman Yeni Tanrılarının yolunun doğal düzen olmadığını biliyordu. Ona en çok ihtiyaç duyduğun anda o parçanın ölmesine izin verme."

"Özgürlük gibi bir şey için savaşılmaya değeceğine inananlardanım," dedim ve çenemi kaldırarak göz ucuyla Caldris'e baktım. Holt'la konuşmasına devam etti ama her kelimeyi dikkatle dinlediği hissine engel olamadım. Bizi duyması imkânsız olmalıydı ama yine de farkındalıkla tüylerim diken diken oldu.

"Oh, tatlı kız. Özgürlük hakkında ne biliyorsun?" Adelphia yanımdan bana bakarken sesi hüzünlüydü. Bakışları profilimde ağır bir yük gibi duruyor, ciğerlerimden nefesimi çalıyordu.

"Hayatım boyunca bunun küçük bir ölçüsünü bile korumak için savaştım-" "Özgürlük söz konusu olduğunda hiçbir şey küçük olamaz," dedi,

yüzünü buruşturarak bileğimdeki prangalara baktı. "Sende ya vardır ya da yoktur ve sen daha doğmadan önce bu dünyada bir tutsaktın, sırf bir sakin olmadığı için. Geceleri kaç kez gizlice kaçmış olursan ol, her zaman bir mahkûmdun - sadece isyankâr bir mahkûm."

"Şimdi nasıl daha özgür olabilirim?" Prangalarımın metallerini dikkatle birbirine vurarak sordum.

"Değilsiniz ve aslında hiçbir zaman arzu ettiğiniz anlamda özgür olamayabilirsiniz. Eğer yolunuzu ve yanınızda durması mukadder olan eşinizi benimserseniz, kendinizi farklı türden bir hapsin içinde bulabilirsiniz. Ancak bunun, hayatınız için korkmaktan ve itaat etmediğiniz takdirde cezalandırılma riskinden daha tercih edilir olacağını düşünmeliyim. Sanırım bunu sadece zaman gösterecek," dedi omuzlarını silkerek.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekildi ve rahatlatıcı olamayacak kadar kötü hissettiren bir şey yaptı. "Bu konudaki hisleriniz ne olursa olsun, siz Kış ve Gölge'lerin Veliaht Prensesi'siniz. Bu, yeni halkınıza karşı sorumlulukları da beraberinde getirecek bir unvan; eminim pek çok kişi kendini bu yükün altında sıkışmış hissedecektir."

"Böyle bir unvanın ne önemi olabilir ki? Kader müdahale etmediği sürece, her sarayın kraliçesi muhtemelen yüzyıllar boyunca yaşamaya devam edecek. Caldri's tahtı hiç göremeyecek gibi bir şey değil," dedim ama sesim şüpheyi kesildi. Peri siyasetinin işleyişi ya da veraset sırasının nasıl işlediği hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bir kraliyet tahtının hiç boşalıp boşalmadığını bile bilmiyordum.

"Bahse girerim ki bir Peri Kraliçesi bile güce olan susuzluğu tarafından tüketilmediğinde yorulabilir. Mab hakkında bildiklerime göre, asla istifa etmeyeceğine katılıyorum ama Caldri's'in annesinin yönetmekten yorulma ihtimali her zaman var. Caldri's daha doğmadan önce kaç yüzyıl yaşamış olması gerektiğini bir düşünün." Adelpia bu düşünceyi düşünürken sesi hüzünlü bir hal aldı ama benim aklıma gelen tek şey dehşetti. Neredeyse yaratılışın başlangıcından beri yaşamış olan ölümsüz bir varlık, benim kadar genç biri hakkında ne düşünürdü?

Bu tür bir yaşam süresinin yanında benimki önemsiz bir zaman parçasından başka bir şey değildi - ölümsüzlerin önünde uzanan ve sonsuz bir geleceğin tüm vaatlerini barındıran bir sonsuzluk. Kıyaslandığında kısa hayatlarımızda hiçbir şey başaramazdık.

Caldri's'i eşim olarak kabul edersem bir insan ömrüne sahip olmayacağım dışında. Onun kadar uzun yaşayabilirdim. Sonsuza kadar yaşayabilirdim.

Bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

"Çoğu kişi ölümsüzlük vaadini bir hediye olarak görürdü," dedi Adelpia kıkırdarak ve kahkahalarını bastırırken gülümseyen yüzünü benimkinden uzaklaştırdı. "Az önce bir cinayete tanık olmuş gibi görünüyorsun."

"Ölümsüzlük, Kader'in bana zarar vermesi için çok uzun bir süre," dedim, hayatımın çoğunda ne kadar sefil olduğumu düşünerek. Yüzyıllar boyunca böyle yaşama düşüncesi....

Hayır.

"Kaderin seni kutsaması için de oldukça uzun bir zaman," dedi kaşlarını kaldırarak ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla birleştirerek. "Çocuklarının, torunlarının ve torunlarının torunlarının büyümesini izleyebilirsin."

Solgunlaştım. *Çocuklar.*

Şaşkın bakışlarımı Holt'la gevezelik eden ve vücudu gergin görünen dostuma çevirdim. Başını yavaşça benimkine doğru çevirdi, boğazımı kaplayan panikle savaşıırken bakışlarında bir şey biliyordu.

Bunun etrafında nefes alamıyordum; kendi aptallığının ötesini göremiyordum. Direniş'ten ayrıldığımızdan beri hamileliği önlemek için tonik almamıştım. "Siktir," diye fısıldadım, bakışlarımı Caldris'ten kaçırarak. Bana doğru işaret etti, aradaki mesafeyi kapatmak için dizginlerini hafifçe çekiştirdi.

"Estrella?" Adelphia ön kolumu kavrayarak sordu. "Ne dedim ben?"

Caldris yanıma geldi ve yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktı. Konuşmadı çünkü iyi olup olmadığımı sormasına gerek yoktu.

Bu cevabın aramızdaki bağda titreştiğini çoktan hissetmişti.

"Fae'ler hamileliği nasıl önlüyor?" Mavi gözlerinin içine bakarak sordum.

Dudaklarını inceltti, çenesini sıktı. "Olmaz, *min asteren*. Çocuklar, çoğu kişinin bu tür hediyeler verilmeden önce yüzyıllar boyunca Kader'e kendilerine bahşetmesi için yalvardığı bir nimettir. İstisnalar vardır ama bu oldukça sıra dışıdır. Eğer hamile olabileceğinizden endişeleniyorsanız, endişelenmeniz için pek bir neden yok demektir."

"Neden olmasın? Olabileceğini söylemiştin," dedim Adelphia'nın bana ilgiyle bakmasını görmezden gelmeye çalışarak.

"Bildiğimiz kadarıyla siz öncelikle insansınız. Bu durum ortadan kalkana kadar büyük olasılıkla çocuğumu taşıyamayacaksınız. Böyle bir ihtimal olduğunu düşünseydim, hazır olmadan hamile kalma riskini göze almazdım," dedi Caldris, bana bakarken yüzü yumuşacıktı.

Rahat bir nefes aldım. "Bir an için merak ettim-"

"Seni tuzığa düşürmek için hamileliği kullanırsam? Sizi temin ederim ki *min asteren*, beni sevdiğiniz ve bensiz bir yaşam düşüncesine katlanamadığınız için beni kabul etmenizi istiyorum; size başka bir seçenek bırakmamak için hamileliği kullandığım için değil. Gençsin ve anne olmadan önce kim olduğunu anlamayı hak ediyorsun. Eşimin çocuğumla birlikte şiştiğini görmek için yüzyıllarca bekledim. Birkaç yüzyıl daha bekleyebilirim," dedi ve ben kızarınca sırtarak

kelimeler. Hamileliği neredeyse erotik, beni sahiplenmenin ve bana sahip olmanın başka bir yolu gibi gösterdi.

"Çocuk isteyip istemediğimden bile emin değilim," dedim, içine doğacakları dünyayı düşünerek. Ufukta bir savaş görünüyordu ve Fae ve insanların yürüttükleri gizli kapaklı kan davasının tırmanması gerektiğine karar vermelerinin yol açabileceği felaket ve dehşeti çoktan görmüşüm.

Bu dünyaya bir çocuk getirmek sorumsuzluktan başka bir şey olmazdı.

"Fikrinizi değiştirmek için bolca vaktiniz var. Hiçbir şeyin şimdi kararlaştırılmasına gerek yok," dedi Caldris ve içimden bir ses onun beni anladığını söyledi. Kara Su'daki ölü çocuk yüzünden karanlığa gömüldüğümde o da yanımdaydı. Eğer o *benim çocuğum* olsaydı dünyaya neler yapabileceğimi düşündükçe ürperiyordum.

Çocuk.

Caldris'in onu benim için yakmasına ihtiyacım yok. Bunu kendim yapardım. Tazılardan biri seyahat eden grubun önündeki bir mesafeden uludu. Kulakları ileriye dönüktü, yüzünü Holt'a doğru çevirirken devasa gıdılarından gölgeler damlıyordu ve ona işaret ediyor gibiydi. Vahşi Av'ın lideri, diğer tazılar hareket ederken doğruldu seyahat grubumuzun önüne.

"Neler oluyor?" Caldris'in bakışlarını Holt'a çevirmesini izleyerek sordum. Holt başını salladı ve binici ile Vahşi Av'ın birkaç üyesi atlarını dörtlüde koşturdu. Koşan tazıları takip etmek için havalandıklarında, çok hızlı bir şekilde uzaklarda kayboldular.

"Tazılar yakınlarda İşaretli Fae'lerden birini hissetmişler," diye cevap verdi Caldris, Fenrir yanıma geldiğinde ona ters ters bakarak. Kurt başıyla elimi dürterek kolumu kürküne yasladı ve yanıma yerleşti. "Bunu aklından bile geçirme."

Fenrir başını bir o yana bir bu yana sallayarak mızımızlandı. Onun ağırlığına yaslandım, kürkünün sıcaklığına sokuldum ve o kişinin korkusunu düşünmemeye çalıştım. Hatırası içime doldu; o dehşet

Ormanda avlanmak en kötü düşmanımın bile görmesini istemeyeceğim bir kâbustu.

Bir sonraki nefesim derin bir soluktu, bir çığlık havada çınladı ve nefesimi sabitlemeye çalışırken başımı sallamama neden oldu.

"Hayır! Bırak beni!" diye bağırdı bir adam, itirazları kulak ardı ediliyordu. Her iki elimi de başımın yan tarafına bastırarak sesleri bastırmaya çalıştım ve nefes almak için mücadele ettim.

Caldris Azra'nın üzerinden inerken önümde bir hareket oldu. Yüzümü kocaman elleriyle kavrayıp benimle konuşurken parmakları parmaklarıma değdi. Kelimeleri ya da sesini kafamdaki kan akışından duyamıyordum ama dokunuşu yumuşaktı. Ağzı yavaşça hareket ediyordu, sanki kalbimin atışını ve ciğerlerimi havayla dolduramayan hızlı, sık nefeslerimi sakinleştirebilirmiş gibi.

Avın sonunda ne olduğunu biliyordum. İşaretli Fae'lerle birlikte seyahat etme talihsizliğine uğrayan herkesi bekleyen ölümü biliyordum. Ellerimi kulaklarımdan indirdim ve Caldris'in kollarını sıkıca kavradım. Tırnaklarım derisini kaplayan deriye saplandı, sesler paniğimin sisi arasından süzölmeye çalışırken malzeme gıcırdıyordu.

Bunu tekrar yapamazdım.

Hayır. Hayır. Hayır. Yine mi?

Beni yatıştırmak için yumuşak bir ses tonuyla konuşurken ellerim Caldris'in kollarında titriyordu. "Her şey yolunda, *min asteren*. İyisin," diye mırıldandı.

Boğazımdan bir inilti kaçarken gözlerimi sıkarak kendimi beyaz, açık ovanın görüntüsüne kapattım. Prangalarımın metali şıngırdadı, ses kınından çekilen bir kılıca o kadar benziyordu ki irkilerek geri çekildim.

"Benimlesin. Karla kaplı bir ovanın ortasında ve yanında bir kurtla," dedi Caldris ve Fenrir bana doğru eğildi, kürkünü bana sürttü ve burnunu yanıma soktu. "Karla kaplı bir ovanın kenarında değilsin.

O uçurum. Sadece ormanda ko muyordun. Benimlesin."

Gözlerimi yavaşça açıp bana bakan e imin endişeli mavi bakı larına bakarken midem bulantıyla doldu. Onunlaydım, kendime hatırlattım.

Karde imin beni kurtarmak için öldürmeye çalıştığı canavarla. Birkaç dakika önce olduğu gibi rahat değildi.

Nefesime odaklandım. Metodik, derin nefeslerle yava lattım.

Vahşi Av ve av köpekleri geri döndüğünde, Holt'un atının sa rısına atılmış, ba ı ve kolları cansız bir şekilde sarkan bir Fae   aretli erkek vardı. Onu dikkatlice attan indirdiler, ellerini zincirlediler ve diğerleriyle birlikte arabalardan birine bindirdiler.

Aramis, Holt'a bakarken yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, "Birinin elleri bununla dolu olacak," dedi. Bu bir oyundu, hepsi: insanların çektiği acılar ve kovalanırken hissettiğimiz korku, yasını tuttu umuz  l mler.

Bu onlar için av heyecanının bir parçasıydı ve ben bunun bir parçası olmak istemedim.

o.



C Aldris yanımda uyuyordu. Parlak mavi gözlerinin kapalı olduğu anlarda yüzü huzurluydu, ben kayarken duruşu rahatı onun elinden kurtuldum. Uykuya dalarken bana sarılmıştı, sanki uzaklaştığımı hissediyormuş gibi.

Vahşi Av'ın yakaladıkları Fae İşaretli erkeği geri getirişini izledikten sonra kendimi ne kadar yabancılaştırmış hissettiğimi düşünecek olursam, aramızdaki bağdan giderek uzaklaştığımı hissetme yeteneğini sorgulamazdım. Sadece birkaç hafta önce, o ben olabilirdim.

Eğer Caelum'un hilesi ve müdahalesi olmasaydı, Holt'un atına asılmış, arabalara sürüklenmiş ve diğerleriyle birlikte zincirlenmiş olabilirdim. Kardeşim hâlâ uçurumun dibinde bir yığın halinde ölü yatıyor olacaktı, kalbim paramparça olacaktı ve keşke onunla gitmeyi başarabilseydim diyecektim.

Arkadaşım uyurken aramızdaki bağ sessizdi. Şu anda beni rahatsız eden tek duygunun kendime ait olduğunu bilmek huzur verici olmalıydı. Bunun yerine, nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışırken beni huzursuz etti. Acımı dindirmenin bir yolu olarak zihinlerimiz arasındaki bağlantıya izin verdiğimde, geri almayı planladığım bir şekilde kendimi Caldri's'e vermiştim.

Ertesi sabah uyandığımda pencereyi kapatıp onu kafamdan ve kalbimden olabildiğince uzaklaştırmak niyetindeydim. Ama yapmadım.

Yeniden yalnız kalamazdım - ilk kez ait olduğum bir yer olduğunu hissetmişken olmazdı.

Yanına oturdum, yüzünün altın tenine ve ağzının rahatlamış dikişine baktım. Gözlerim gömleksiz halinden aşağı kayarak, silahlarını yatağının yanına koyacak kadar bana güvendiği yere düştü. Onları ulaşamayacağım bir yere koymak ya da artık onlara ulaşmamı zorlaştırmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Prangalarım diğer tarafta duruyordu, benden zaten nefret eden insanları yatıştırmak için beni bir kez daha prangaya vurması gerekene kadar geceyi geçirmem için saklanmıştı.

Verdiğim söze rağmen onları kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştım. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim her şekilde Caldris'in yanındaki yerime yerleşmişim ve neden *oldukları* korku bana hatırlatılana kadar ne yaptığının farkına varmamıştım.

Kolay yolu seçmişim; aklımın yanlış olduğunu bildiği şeyi kalbimin dikte etmesine izin vermişim. Eş olsun ya da olmasın, İşaretli Fae'ler özgür kalmayı hak ediyordu ve onları serbest bırakma girişiminden sağ çıkamayacağımı zaten biliyordum.

Caldris gittiğinde ve ben artık hiçbir şeyin eşi olmadığımıda olmazdı.

Yavaşça vücuduna uzandım ve titreyen parmaklarımı hançerinin kabzasına doladım. Dikkatlice kaldırdım, kılıfindan çıkardım ve demirin deriye çarparken çıkardığı hafif sestten irkildim. Parmağımı bıçağın kendisine dokundurup metalin amacıma hizmet edeceğini teyit ettiğimde içimi bir zayıflık kapladı.

Vücuduna dokunmamaya dikkat ederek yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Ona doğru eğildim ve bir elimi olabildiğince dikkatli bir şekilde başının yanındaki yatak örtüsüne dokundurarak hançeri boğazının ön tarafına tutana kadar kaldırdım. Ona bakarken yanaklarım ıslanmıştı, elim hançeri titreterek teninin hemen üzerinde gezdiriyordu.

İlerledim ve sonra boğazıma düğümlenen hıçkırığı bastırarak geri çekildim. Caldris'in gözleri yavaşça açıldı, mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda bağ sessiz kaldı. Bakışlarında hiç sürpriz yoktu.

Gözleri gözyaşı lekeli yanaklarımda gezinirken. "Ne yapacağını merak ediyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Burnumu çekerek ve gözlerimi bıçağa dikerek sordum. Bıçağı derisine bastırdım ve neden hiç geri çekilmediğini ya da tepki vermediğini merak ettim. Elbette bıçağın demir olduğunu biliyor olmalıydı. Boynundaki siniri kestiğimde ve kalbini göğsünden çıkardığımda ölümünün kesin olacağını.

Boğuk bir hıçkırık kaçtı içimden.

Caldris bileğimi tutmak için uzandı, ben mücadele ederken sonunda bıçağı boynundan uzaklaştırdı. Ama bıçağı vücudundan uzaklaştırmak yerine göğsünden aşağı kaydırıp ve kalbine doğru ince bir çizgi kesti. Bıçağın ucunu atan göğsünü kaplayan deriye bastırarak elimi sabit tuttu. "O senin. Atsa da atmasa da," diye mırıldandı ve diğer eliyle yanağımı okşamak için uzandı. "Bütün gün bağından gelen çaresizliğini hissettim, Küçüğüm. Eğer benim ölümüm sana huzur getirecekse, o zaman bu bedeli ödeyeceğim."

Başımı salladım, gözyaşlarıma karşı koyarken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Onun boyun eğişini, korkusuzluğunu hissettim. "Savaşman gerekiyor," diye fısıldadım, burnumu çekerek ve elini çekerek.

Beni sabit tuttu ve elimi yönlendirip derisine bastırarak bıçağın ucundan kan fışkırdı. "Neden seninle kavga etmek isteyeyim ki? Tek istediğim seni sevmek," diye mırıldandı, başparmağı elimin arkasındaki derinin üzerinde yatıştırıcı bir şekilde geziniyordu.

"Kendi hançerini boğazına dayamış olarak uyandın. Savaşman gerekiyordu," diye tekrarlardım ve bir damla gözyaşının yanağımdan süzülüp göğsüne sıçramasını izledim.

"Eğer hayatını, geleceğini bensiz hayal edebiliyorsan, o zaman neden yaşamak isteyeyim ki?" Caldris diğer başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirerek sordu. Yüzümü ıslatan gözyaşlarımdan arasından geçerek tenimde yumuşak bir şekilde gezinirken ben de ondan gelen bir öfke olup olmadığını araştırdım.

onu. Hiçbir şey yoktu... ölümü hoş karşılayan bir erkeğin sakın kararlılığından başka bir şey yoktu. "Seni seviyorum, Estrella. Seni yüzyıllardır sevdim ve benim olmanı bekledim. Eğer beni kalbine kabul etmen için hiçbir umut, hiçbir şans yoksa, o zaman sonsuz acılarıma son verecek kişinin sen olmasına memnuniyetle izin veririm. Eğer gördüğüm son şey senin yüzün olursa, o zaman huzur içinde Boşluğa gidebilirim."

Ellerini bırakıp yan tarafındaki yatak örtüsüne yaslanmalarına izin verdiğinde hıçkırarak ağladım. "Kes şunu," diye yalvardım.

"Özgürlüğüne sahip çık Estrella, çünkü bunu yapmazsan seni asla bırakmayacağım. Beni anlıyor musun? Beni kabul edene kadar durmayacağım.

-Ta ki gerçek eşim olana kadar. Senden alacağım, ama sana hayal edebileceğinden çok daha fazla sevgi vereceğim. Bu senin seçim anın, *min asteren*. Özgürlüğüne sahip olabilirsin ya da bana sahip olabilirsin ama ikisine birden sahip olamazsın," dedi, sert sözlerine rağmen sesi nazikti. Aramızdaki bu zorlayıcı bağa her zaman hizmetkâr olacağımı itiraf etmesine, doğrularımı çarpıtmasına ve sırlarımı talep etmesine rağmen, bana sunduğu hediyeği görmeden edemedim.

Bir kez olsun, seçebilirdim. Bir şey. *Herhangi bir şeyi*.

Bu seçimin bende yarattığı duygusal karmaşayı hissettikçe anlayışı içime akıyor, aramızdaki bağa sirayet ediyordu. Kendi başıma yapacağım ilk seçimdi ve bu seçim beni ikiye bölecekti.

Hangi yolu seçersem seçeyim, benden bir parçamı feda etmemi talep edecek bir seçimdi bu: özgürlük ya da aşk. Biri, o ormanda dolaştığım gecelerde tek istediğim şeydi, karanlıkta yolumu çizirken kimseye cevap vermiyordum. Diğeri... Diğeri ise hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim şeydi.

Diğer elimi kaydırdım, arkama yaslandım ve bacaklarımı altına aldım. Hançerin ucu hâlâ göğsündeydi ama o konuşurken boştaki elimi öne uzatıp titreyen parmaklarımla dudaklarına dokundum. "Seni seviyorum. Bu hayatta ya da öbür dünyada, yıldızım. Her zaman seni bekleyeceğim."

Parmaklarımı yana kaydırarak öne doğru eğildim ve kare şeklindeki çenesinin pürüzsüz derisi üzerinde gezdirdim. Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde bakışlarımı üzerinde tuttu, yumuşak, zar zor fısıldayan bir öpücük onu nazikçe okşadı. Onu öperken hareket etmedi ve bu dokunuştaki vedayı hissettiğinden hiç şüphem yoktu. Kabzayı kavrayıp bıçağı ona yaklaştırdığımda ve ardından gelen keskin nefes alışını yuttuğumda öpücüğümdeki vedayı hissetti.

Yavaşça geri çekildim, gözleri kapanırken ona baktım, gelmekte olduğunu düşündüğü ölümü bekliyordu. Ama bu onun ölümü değildi, aramızdaki altın iplik çadırımızdaki ışık eksikliğine rağmen daha parlak bir şekilde parıldarken Kader benden bunu talep etti.

Ben izlerken tek bir damla gözyaşı yanağına sıçradı. Hançeri bıraktım ve gözleri açıldığında dostumun yanındaki yatağa düşmesine izin verdim.

Mistfell'den Estrella Barlowe'un ölümünü Kader üstlendi.

Peçe'nin düşüşünden önce olduğum her şeyin ölümü.

Caldris yavaşça ayağa kalkarken ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerimi onun yanında duran hançerden ayıramıyordum. Elimde tuttuğum silah bana bunu sona erdirmek için bir yol vermişti. Onun ölümüyle özgürlüğümü satın alabilirdim ama yine de bunu yapamadım.

Bana ilk gerçek mutluluk anlarımı yaşatan varlığı öldüremezdim. Canavar bile olsa sevdiğim tek erkeği öldüremezdim.

Çenemi başparmağıyla parmağı arasına sıkıştırarak bakışlarımı hançerden uzaklaştırdı. Gözlerim kalbinin üzerindeki küçük yaraya takıldı; et yavaşça kendini onarmış, derisinde sadece küçük bir kan damlası kalmıştı. Bir parmak ucunu yaranın üzerinde gezdirip dudaklarıma bastırdı. Dudaklarım şaşkınlığımla onun için ayrıldı ve özünü dilimin üzerinde gezdirmesine izin verdi.

Halkıma ihanet ettiğimi, o parçasını içime kaydırırken fark ettim. Kardeşime itaatsizlik etmiştim. Özgür olmak isteyen Fae İşaretlileri terk ettim, kendi mutluluğumu onların özgürlüğüne tercih ettim, ama onlar da aynısını yapmaz mıydı? Bu beni bir şekilde onlardan daha mı kötü yapıyordu?

"İyi misin?" Caldris elini yanağımı tutmak için kaydırarak sordu. Bana sanki çoktan ölmüşüm gibi baktı ve göğsümdeki zonklayan ağrı sanki bunun doğru olabileceğini hissettirdi. Bizi buraya getiren seçimleri ya da Vahşi Av'ın dehşeti yüzünden artık ondan nefret edemezdim.

Bu noktadan sonra bu kararların ağırlığını ben taşıyacağım.

"Unuttur beni," dedim dudağımın kenarını ısırarak. Bu çok fazlaydı, hiçbir şeyi değiştirmese bile beni tüketmekle tehdit ediyordu. Hayatlarımız olduğu gibi devam edecekti, sanki beni ait olmadığım bir yerde olmaya zorlayan oymuş gibi. Aradaki farkı sadece o ve ben bilecektik ama bu kadarı yeterliydi.

"Peki ya beni seçtiğini unutmanı istemiyorsam?" diye sordu bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Bu an için çok uzun zaman bekledim yıldızım. Beni suçlar mısın?"

"Hayır," dedim üzüntüyle başımı sallayarak. Bana verdiği zevkten kaynaklanan o kutsanmış uyuşukluğu vermeyeceğini düşünüyordum. O anlarda sevişmesinin her şeyi tüketen doğasının ötesinde hiçbir şey yoktu ve ben o hiçbir şeyi her şeyden çok arzuluyordum.

Sabah olduğunda, iyi olacaktım. Sabah olduğunda, rutinin içine gömülecek ve hayatımın ve ilişkimizin gidişatını tamamen değiştirmemiş gibi davranacaktım. Kader'in arka planda çalıştığını, iplerini ördüğünü ve bizi birbirimize daha da yakınlaştırdığını hissetmemiş gibi davranacaktım.

"Ama," dedi Caldris, öne doğru eğilip ağzını nazikçe dudaklarıma değdirerek. Beni öperken bakışlarını tuttu, sadece hafifçe geri çekildi, böylece kelimeleri dudaklarımda mırıldandı. Parmakları boynumdan aşağı kayarak beni okşadı.

Tuniğimin üst kısmındaki bağcıklara giderken tenimdeki izi. Bakışlarımı tutarken onları yavaşça, acı çekerek gevşetti. "Eşimle sevişmek niyetindeyim."

Tuniğimi başımın üzerinden çekip çıkardı ve çıplak gövdem ortaya çıkarırken yana fırlattı. Caldris beni öperken meme uçlarım soğuk havada çakıllaştı. Diliyle dudaklarımın kenarlarını okşarken, ben ona açıldığımda gözlerini kapattı. Tek yapabildiğim verdiğini almaktı, içimden bir ses onun iddiasında bir aciliyet hissi yaratmama izin vermeyeceğini biliyordu.

Ne bu anda ne de bir sonraki anda.

Ağzı boynumdan aşağı öpücükler bıraktı, kalbimin üzerinde durdu ve kalbimin onunkiyle uyum içinde attığı noktayı öptü. Daha da aşağı inip dudaklarını göğsümün tepesine dolayarak onu ağzına çekerken gözleri benimkileri tuttu. Boşta kalan eliyle pantolonumun bağcıklarını açmaya çalışırken diğerinin etini yoğurdu ve sonra pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekmek için beni tamamen serbest bıraktı.

Pantolonumu çıkarıp beni çıplak bıraktıktan sonra onları kenara fırlattı ve hızlıca kendi pantolonunu çıkarmaya koyuldu. Ağırlığını bacaklarımdan arasına yerleştirirken bacaklarımı araladı ve şaftının etini, ona doyamayan o ateşli, açgözlü yanıma dokundurdu. Ağzı benimkinin üzerine geldi ve beni şefkatle öptü. Yumuşak, yavaş ve kendini bana doğru iterken kalçalarının yuvarlanmasıyla aynı zamanda. Ateşli etime sürtünüyor, uyarılmam arttıkça kendini içime sokuyordu.

İçime girmeden benimle sevişebileceğini ya da beni bu kadar sarıp sarmalayabileceğini hiç düşünmemiştim. Kalçalarını oynattı, bacaklarımdan arasında yarattığı ıslaklıkta kayarak sonunda sikinin başını girişime dayadı.

Kalçalarımı eğdim ve eşim içime doğru kayarken onu kabul ettim. Bedenim sıkıca kenetlenmiş, onun içimde hareket etme hissine karşı savaşıyordu. Yavaş itişlerle beni kendisine açtı, bedenimden çıkardığı zevkli iniltiye engel olamayana kadar kendini dikkatlice etimin üzerinde sürükledi.

Boğazını. Ağzını bir kez daha benimkine götürdü, sesi sanki kendisine aitmiş gibi yuttu. Sanki başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi.

Bu sadece bizdik, başka hiç kimseyi umursamadan ya da düşünmeden. Bu, gecenin içinde aşıklar arasında yaşanan özel bir andı, ikimizin de henüz anlamadığını düşündüğüm bir ruh kaynaşmasıydı.

Kendini tamamen içime oturttu ve kasıkları benimkilere degecek şekilde duraklayarak öpüşmemizden geri çekildi. Etrafımı saran soğuğa rağmen bir eliyle yüzümün yan tarafına yapışmış saçlarımı okşayarak aşağıya baktı.

"Benim," diye mırıldandı ve sonra kalçalarını geri çekip hareket etmeye başladı. Yavaş itişler, üzerimde ve içimde yavaş sürüklenmeler, kendimi onun dürtülerini karşılamak için kalçalarımı kaldırırken buldum. Birlikte hareket ettik, bakışlarımı tutup nefesimi paylaşırken aramızda bir dans başladı.

Bu sadece seks değildi. Bu aşkımızın fiziksel bir tezahürüydü ve bunu nefret dolu bir şeye dönüştürme dürtüsünü reddederken gözlerim yaşardı. Gitmesine izin verdim. Onu kendim için tüketmiştim.

Özgürlüğümü almak için onu öldürmeme izin veren bir erkekten nasıl nefret edebilirdim?

"Seni seviyorum, *min asteren*," diye mırıldanarak bedenlerimizin arasına uzandı. İçimde hareket ederken etimi okşadı, beni kendisine ve o ana geri getirdi ve beni çözecek bir orgazma yaklaştırdı.

Ne bir zevk seli, ne de beni şelaleye doğru sürükleyen nehir sularının sert saldırısı vardı. Sadece kıyıya vuran yumuşak dalgaların durgun akışı beni boğacak olana yaklaştırıyordu.

Asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

"Seni seviyorum dostum," diye fısıldadım, kolumu sırtına doladım ve onu daha sıkı çektim. Diğer elim boynunun arkasına gitti ve beni orgazmın eşiğine getirip sonra da kenara yuvarlanmamı sağlarken onu sabit tuttu.

Ben boşalıırken bakışlarını üzerimden ayırmadı, ardından gelen hırıltılı iniltisi çadırımızı doldurdu. Ağırılığı üzerime çöktüğünde, bizi ayırmak ya da sevişmemizin kanıtlarını tenimden temizlemek gibi bir isteğim yoktu. Caldris sırt üstü yuvarlandı, beni de yanına çekip göğsüne yerleştirirken bedenlerimizi bir arada tuttu.

Ben uykuya dalarken hâlâ içimdeydi, kulağım benim için atan güçlü kalbin üzerindeydi. Sabah kendimden nefret edecektim ama o an için beni uyutmasına izin verdim.

OceanofPDF.com



T Arabalarda yer yoktu, ama olsaydı bile, İşaretli Fae'lerin insanlara Vahşi Av ile seyahat etmeyi isteyerek ve saygıyla seçtim. Onlarla birlikte at sürmeyi seçtiğim gün karşılaştığım nefretin aynısıyla karşılaşacaklardı.

Adelphia ve grubu yanımda yürürken, o gece yangından tanıdığım adamlardan biriyle mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Elimdeki kitaba odaklanmaya çalıştım, Caldris'le birlikte Azra'nın üzerinde otururken eş bağını inceliyordum. Sırtımda ata binen çok eski bir eş varken bu aptalca görünebilirdi ve sorduğum her soruya cevap vermeye istekli olacağından şüphem yoktu.

Sorun şu ki, hangi soruları soracağımı bilmiyordum. Öyle ya da böyle eğitilmiş bir fikir oluşturmak için yeterince bilgim yoktu ve kesinlikle sahip olduğum herhangi bir bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum.

"Yakında Tradesholme'a varacağız," dedi Caldris, onu kaybettiğimi sandığım şehrin adı sistemimde bir şok etkisi yaratmıştı. Daha önce olduğu gibi aynı şehirden geçme olasılığını düşünmemiştim ve bunun akıllıca olup olmadığını merak ettim.

"Şehirde seyahat etmek gerçekten akıllıca mı? Geçen sefer karşılaştığımız güçten sonra?" Arabaları ve gideceğimiz tüm alanları merak ederek sordum.

geçmemiz gerekiyor. En son kaçtığımızda kullandığımız tünellere atları ya da arabaları asla sığdıramazdık.

"Güvenli olamayacak kadar çok Sis Muhafızı olup olmadığını belirlemek için önden bir gözcü göndereceğiz. İşte bu noktada insan dostlarınız işe yarayacak," dedi ve başını Adelphia'ya doğru salladı. Adelphia da başını salladı, sanki Vahşi Av için gözcülük yapmaktan bahsedilmesi bile bunun onun görevi olduğunu anlaması için yeterliydi.

"Bunu kabul etmek zorunda değilsin," dedim ona.

"Benim için bir onurdur Prenses Estrella," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Bu benim adım değil," diye inleyerek başımı Caldri'sin göğsüne yasladım.

"Sanırım Alfheimr'ın neresinde olursan ol, hangi Saray'a ev demeyi seçersen seç ve benimle olan bağını eşin olarak kabul et ya da etme, beş Saray'da kraliyetten daha az bir şey olacağın bir yer olmadığını göreceksin," dedi, kıkırdaması bedenimde titreşerek. Duyguları içime işledi, bağ aracılığıyla beni buldu ve büyük rahatsızlığımı yol açacak şeylerden bahsetmemize rağmen kendi dudaklarımın onunkine uyan bir gülümsemeye dönüşmesini sağladı.

Havada bir *gaklama* sesi duyulduğu anda bu mutluluk içimde dondu, Caldri'sin korkusu elle tutulur bir şey gibi arttı. Bakışlarını Holt'a çevirdi ve tek kelime etmeden pelerininin kapüşonunu başımın üzerinden çekerken akıcı bir hareketle Azra'nın sırtından aşağı atladı. Atlılardan birinin kendisine fırlattığı ok ve yayı almak için elini uzattı, iki eline birer ok aldı ve oku yerine yerleştirip ipi geri çekti.

"Neler oluyor?" Kapüşonumu aşağı çekebilmek için kavrayarak sordum.

Gözlerini gökyüzünden ayırmadan, "Bırak onu," diye emretti. Olduğum yerde donakaldım, bana gösterdiği ilgisizlik ve rastgele bir kuşun uçabileceği yola sabitlenmesi içimdeki her şeyin gerilmesine neden oldu. Gökyüzünü izledi, Vahşi Av'ın diğer binicileri de aynı şeyi yaparken açıklığın etrafında daireler çizdi

Ellerindeki yaylarla. "Onu keseceğiz. Ne olursa olsun," dedi ve diğerleri simetri içinde hareket ederken başlarını salladılar. Gökyüzünü izledim, etrafımı saran tüm beyazlardan yansıyan güneş ışığıyla savaşmak için gözlerimi kısıarak.

Gökyüzünü tek bir siyah çizgi kesti, yalnız bir blight hızla uçarak diyarlar arasındaki sınıra doğru geri döndü. Birkaç ok ileri fırladı ama hiçbirisi gökyüzünde uçan yaratığa ulaşamadı.

Caldris derin bir nefes aldı ve okunu bırakırken yavaşça nefes verdi. Kış rüzgârı okun gökyüzündeki yolunu takip ederek onu ileri itti ve diğerlerinden daha yükseğe ve daha uzağa ulaşmasını sağladı.

Ok kargaya isabet ettiğinde kargadan bir kızılık fışkırdı, siyah tüylerden oluşan karmakarışık bir dağınıklık yere düşerken yere çarptı. İlerideki düzlüğe düştü ve Vahşi Av'ın hareketsiz kaldığına yemin edebilirim.

İzliyor ve bekliyorum.

Holt, beyaz bakışları Caldris'inkilerle buluştuğunda yutkunarak, "Eğer onun gözlerinden bakıyorsa, yaptığın şeyden memnun olmayacaktır," dedi.

Eşim bana baktı, diğer erkeğe dönmeden önce bakışları bir anlığına benimkilerle kilitlendi. "Biliyorum," dedi basitçe, yerdeki kuşa doğru adım atarak. Ben geride durdum, Fae'lerin lanetli casusundan uzak durmam gerektiğini biliyordum.

"Eşinin varlığını öğrenmesini sonsuza dek engelleyemezsin," diye ekledi Holt, Caldris'in yanına doğru yürürken, ikisi de yerdeki felakete bakıyordu. Caldris öne doğru uzandı, oku kaptı ve canavar kuşun etinden ayırdı. "Onu çok fazla insan tanıyor."

"Sadece zaman kazanmamız gerekiyor," dedi Caldris, dönüp bana bakarak. Tam olarak ne demek istediğini anladığım için nefesim kesildi. Onu kabul etmem için zaman. Aramızdaki bağı tamamlamak ve onu savaşacak kadar güçlü kılmak için zaman. Fae'ler arasında yeni bir savaşa yol açacağını hayal ettiğim olayları başlatma zamanı.

Yutkundum, sadece zaman kazandığımız fikri hakkında ne hissettiğimi düşündüm. Bu bağı kabul etmemin kaçınılmaz olduğunu ve özgürlüğünün pamuk ipliğine bağlı olduğunu bildiğimden -ve önceki gece onu öldüremediğimden- başka türlü olabilir miydi? Nefret ettiği çok açık olan bir kadına borçlu olmasından sorumlu olmayı kaldırabilir miydim? İşkenceden hoşlanan ve benim çılgınlarımdan zevk alan bir kadına?

Yapabileceğimi sanmıyordum.

Azra'dan indim ve eşimin yanıklığın üzerinde durduğu yere yaklaştım. Kuşun siyah tüyleri görüldüğünde, güneş ışığında parıldayan hafif altın ışıltısını fark ettim. Gözleri kehribar renginde parlıyordu, yaşam onu terk ettikçe gözlerindeki ışık da azalıyordu. Görüş alanından uzak durdum ama bir adım öne çıkıp yaklaşmak zorunda hissettim. Peçe düşmeden önce ormanda bir tanesinin beni gözetlediğini gördüğüm gece, kendimle vebanın arasına mesafe koymak zorunda hissetmişken, bu beni daha da yaklaştırdı.

"Sorun yok," dedi Caldris, elini tutmam için bana uzatırken. Onun yanına geçtim ve içimde tuhaf bir hisle yaratığa baktım. "Daha önce de bir tane görmüştün." Çömelirken yüzümdeki şaşkın gerginlikle beni izledi.

Titreyen parmaklarımla uzanıp ölü kuşun tüylerini okşama isteğime karşı koyamadım. Tüylerin yumuşaklığı tenime dokundu, ışıltılı karanlıkta bir şey beni çağırıyordu. Normal bronz renklerine geri döndüremediğim parmak uçlarımla renkleriyle eşleşmeye çok yakındı. Kehribar rengi gözleri bir kez daha parlarken, içlerindeki altın rengi sanki yanıklığı tanıyormuş gibi parladı.

Gözlerimin önünde çürüdü, tüyleri kaybolup derisi ortaya çıktıkça vücudu yavaşça parçalanıyordu... sonra kemikleri... sonra hiçbir şey. Sadece vücudunun altındaki kar. Tamamen gözden kayboldu ve karlar yer değiştirene kadar kaybolmadığını fark etmedim.

Sadece değişmişti. Karın altındaki otların arasından bir şey sürünerek geçti, elimi uzattığımda yavru bir yılan işaret parmağıma dolandı.

"Ölümle birlikte hayat gelir," dedim, şaşkın bir ifadeyle Caldri's'e döndüğümde kelimeler ruhumdan kopmuş gibiydi. Parmağıma dolanmış yılanı görünce irkildi ve beni incelerken yutkundu.

"Estrella," dedi ve sesindeki endişe elimi yanıgın olduğu çimenlere doğru uzatmama neden oldu. Yılan elimin bir kıvrımıyla yok oldu, pullarının sarı ve yeşili kayboldu ve bizi beyazla yıkanmış bir dünyada bıraktı.

"Bu da neydi böyle?" Holt Caldri's'e bakarak sordu. Dostum elimi tutup beni ayağa kaldırırken iki adam sessiz bir sır alışverişinde bulundu. Elini benimkinin üzerinde gezdirerek yılandan ya da dokunduğum hastalıktan bir iz aradı.

"Yılan nerede, min asteren?" diye sordu, elimi inceleyerek. Tuniğimin kollarını yukarı itti ve kollarım boyunca aradı.

"Henüz doğma zamanı gelmemişti," dedim, içgüdüsel olarak biliyordum. Gördüğüm görüntü, etrafımda kıvrılan yılan, onun gelecekteki yaşamının bir anıydı. Ruh Boşluk'ta dinlendikten sonra ne olacağına dair bir an.

Bir reenkarnasyon ortaya çıktı.

Holt bakışlarını bana çevirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, çünkü *bu* hiç de ürkütücü falan değil."



Tn kapılarına yaklaştığımızda Tradesholme'un surları çok daha farklı görünüyordu. Burada ürkütücü bir şeyler vardı.

Ağaçların arasından belirdiklerini fark ettim ama içimi ürperten şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Adelphia şehrin etrafını kolaçan etmiş, Sis Muhafızları'ndan küçük bir gücün beklediğini ama Vahşi Av'ın baş edemeyeceği kadar büyük görünmediklerini söylemişti.

Savaşmak için ölümü arzulamaları gerekecek kadar küçüktü. Yine de, kapıların önündeki araziden geçerken, mide bulantımı yutmak zorunda kaldım.

Ben savaş için yaratılmadım. Ben barış için yaratılmışım ve elimde bir kitapla kütüphanede rahat bir sandalyede battaniyeye sarılmak için. Ve lanet olası soğuktan çok yorulmuştum.

"Yanımda kal. Ne olursa olsun," dedi Caldriş, sesi keskin bir emirle içimde çınılıyordu. Sanki dünyada beni güvende tutmak için her şeyi yapabilecek tek kişiden ayrılmaya niyetim varmış gibi davranıyordu.

"Benim ölmek gibi bir isteğim yok," diye hatırlattım ona, aramızdaki bağ sayesinde eğlendiğini hissettiğimde yüzüm buruştu. "Tamam, şu anda ölmek istemiyorum."

Güldü, zengin bir sesti ve yaklaşan gerilim ve olası bir savaş karşısında ruhumu bir anlık sıcaklıkla doldurdu. Blight'ın karı lekeleyen kanının hatırası üzerimde asılı duruyor, beni tüketmekle tehdit ediyordu. Daha önce hiç canlı olmayan bir şeye doğru çekilmemiştim ya da ona doğru hareket etme eğilimim olmamıştı.

Dokunmak için.

Ama bana görünen yılanın Blight'ın gelecekteki yaşamına dair bir imgelem olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum. Boşluk'tan sonra onu neyin beklediğini.

İlerleyip Tradesholme ile aramızdaki mesafeyi kapattığımızda Caldris bu konuda çoğunlukla sessiz kalmıştı ama ben onun şaşkınlığını ve korkusunu hissediyordum. Korkuyu oraya ben koymuştum ve efsanevi Ölüler Tanrısı'nın benim ne olabileceğimden ya da neye dönüşebileceğimden korktuğunu düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

İnsan değilsem neyim ben?

Adelphia'ya baktım ve tanıştığımız gece bana söylediği sözleri hatırladım. Kim olduğumu bilmenin ve olası sonuçlarına rağmen bunu kabullenmenin güzelliği vardı.

Ama en ufak bir fikrim bile yokken ne yapmam gerekiyordu?

Kapılara yaklaştık, şehri koruyan muhafızlar öne çıkarken zırh şakırtıları duyuluyordu. Yolcu grubumuzla yüzleşmek için mızraklarını doğrultan muhafızların yanından geçip şehrin duvarlarından sallanan gerçek dehşetlere baktım.

Ne olursam olayım, böyle bir canavar değildim.

Gözlerimde yaşlar birikti, çevre duvarlarından sarkan cesetlerin görüntüsüne baktım. İçeri girmeye cüret edenler için bir uyarı. Duncan'ın yüzü kül rengi olmuş, vücudu ölümden şişmişti ama en azından kalbine aldığı tek bir darbe onu kalıcı bir şekilde bitirmişti.

Jensen'a yaptıkları tamamen farklı bir şeydi ve Caldri's'in omurgamda nasıl sertleştğini hissettim. Diğer adamdan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı, eti kemiklerinden ayrılmıştı. Hiçbir insan bu tür bir acıya neden olmamıştı, hele ki Sis Muhafızları kalpleri kesip biçmekle çok daha fazla ilgilenirken.

"O zaten ölmüştü, min asteren. Sana yemin ederim," dedi Caldri's. Serin hava ensemden akararak beni çiftleştığım erkeğin serinliğiyle sarmaladı. Benim olarak kabul edeceğimden oldukça emin olduğum bu erkek, ona sadece istismarcı üvey annesiyle olan ilişkisinin kargaşasından huzur vermek için bile olsa.

"Bunu sen mi yaptın?" Ellerimi kucağımda birleştirerek sordum. Ona dokunmaktan kaçındım, düşüncelerim kafamın içinde kükrüyordu. Jensen'ı öldürmediğini söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Yalan söyleyemeyeceğini bildiğim için şimdi de ona kesinlikle inanıyordum.

"Bize saldıran Sis Muhafızını öldürmek için serbest bıraktığım güç bunu yaptı," diye onayladı ve derin bir iç çekti. "Ama kendimi ortaya çıkarmak için Jensen'ın kalbinden bıçaklanmasını bekledim."

"Seni gördü mü? Kalbi durmadan önce?" İçimi bir korku ürpertisi kaplayarak sordum.

Adımı söylemişti.

Jensen pisliğin tekiydi ama beni uyarmaya çalışmıştı. Tamamen boktan bir durumda doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Gerçeği öğrenmemden faydalanamayacağını bile bile, çünkü ölümü çoktan yaklaşıyordu. Beni uyarmaya çalıştı.

Boğazım düğümlendi, gözyaşlarımın tehdidi beni yaktı ve gözlerim farkına varmakla acıdı. Jensen'dan nefret etmişim; ölümünün yasını tutmaktan çok uzaktım.

Sikeyim.

"Bu gözyaşları onun için mi, Küçüğüm?" Caldri's sesini alçaltarak sordu. Adamı öldürmemiş olsa bile, şu anda öldüreceğini biliyordum.

Eğer yaşasaydı. Geçmişte bunu zaten istemişti ve ona karşı herhangi bir duygu beslediğimi bilmek bunu daha da kötüleştirecekti.

"Düşündüğün şekilde değil," dedim ve öfkesini yatıştırmak için eline dokundum. İnsanlarla dolu bir şehirde yolumuza devam ederken istediğim son şey, artık önemi olmayan bir şey için kana susamasıydı. "Ben sadece... Beni uyarmaya çalışacağını düşünmezdim. Beni seçtiğim kadere terk etmek isteyeceğini, benim bilmediğim bir şeyi bildiği için öldüğünde kendini tatmin olmuş hissedeceğini hayal ederdim. Ne zaman bu kadar alaycı oldum?"

"Muhtemelen her zaman alaycıydın," dedi, kana susamışlık hissiyle savaşıırken sesi hafifçe yatıştı, içimde hissettiği kargaşanın aslında diğer adamlarla neredeyse hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin bir kişi olarak kendimle ve görmek istemediğim değişikliklerle ilgili olduğunu fark etti. "Yaşadığın hayat bunu gerektiriyor. En kötüsünü beklemeleri öğretilenler bunu yapma eğilimindedir. Jensen size ondan aksini beklemeniz için hiçbir neden vermedi. Onu tanıdığınız kısa süre içindeki davranışlarıyla değil."

"Pisliğin tekiydi," diye kabul ettim, beni kendi seçimlerimden kurtarmaya çalışan adamlarla bunu bağdaştırmaya çalışıyordum. Onun tamamen kötü olduğuna inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Gerçek insanlar grinin tonlarında var olurlardı.

Holt kapılara yaklaştı, doğaüstü atının üzerinde oturuyor ve insandan başka bir şey olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Vahşi Av ne olduklarını gizleyemezdi, bu yüzden denemeye bile zahmet etmezlerdi.

Kılıcını kınından çıkardı ve Fae'lerin sahip olduğu o hayvani şekilde başını eğerken kılıcını yanında asılı bıraktı. "Sana söz veriyorum, ben ölmeyeceğim. Ama sen ölebilirsin ve eğer bu dövüşe katılmayı seçersen öleceksin de."

Sözleri kalenin dışındaki düzlükte yankılanıyor, muhafızlar birbirlerine çılginca bakarken arkalarındaki taştan sekiyordu. Ölümünün yaklaştığını bilmekten nefret ediyordum ve bunu bilmek bile

Davaları adil değildi, hayat ve inandıkları şey arasında seçim yapmak zorunda kaldıkları gerçeğine üzülmeme hiçbir şey engel olamazdı.

Bu başka bir seçenek değildi.

İlk muhafız mızrağını yere bıraktı ve kapılara doğru ilerlerken diğerlerine başını salladı. İçeriden biriyle konuştu ve kapıları açmalarını isterken sesindeki paniği hayal edebiliyordum. Geçmemize izin vermelerini, çünkü Vahşi Av duvarları aşmak zorunda kalsa bile o şehirden geçecekti.

Caldris, Azra'yı ileriye doğru yönlendirdi ve muhafızlardan biri daha Azra'ya gözlerini diktiğinde tanıma anını gördüm. O da kılıcını bıraktı, muhafız arkadaşının göğsüne vurdu ve yüzünde dehşetle işaret etti.

"Eğer silahlarınızı bırakırsanız, sizi öldürmeyiz. Bize zarar vermek istemeyenlerle bir sorunumuz yok," dedi dostum, sesi emirle çınlıyordu. İçimdeki her şey ısındı, sözüne sadık kalacağından şüphe duymadan biliyordum. Başkalarının ona göstermeyeceği merhameti gösterdiği için onu seviyordum.

Asla böyle bir sözünden dönmez, dönmeye kalkarsa da onu ben deşerim.

"Şehirdeki hiç kimseye zarar vermek istemiyoruz. Biz sadece sınıra giderken buradan geçiyoruz," diye seslendi Holt.

"Sınıra ulaşmanıza izin veremeyeceğimizi biliyorsunuz!" diye seslendi bir ses taş duvarların tepesinden. Söz konusu muhafızın elinde bir ok ve yay vardı, sadağı gerilmiş ve bir ok hazırda bekliyordu.

"Başkasının savaşı için hayatını bir kenara atma. Hayat yaptığınız seçimlerden ibarettir ve her zaman özgür iradeniz vardır," dedi Holt, sesine acı bir şeyler karışmıştı. Burada sonsuza kadar ata binmekle lanetlenmiş olanları ve ona inanmadığı her türlü şeyi yaptıran bir kadının kölesi olan Caldris'i düşündüm.

Bana zarar vermesini sağlar mıydı? Etimi kemiklerimden ayırması için onu zorlayacak mıydı?

Mide bulantımı yuttum, her geçen gün gidebileceğimiz başka bir yer olmasını diledim. Kızıyla birlikte Mab'ın yanına dönmek zorunda olmamasını.

Kapılar açıldı ve Holt başını öne eğdi. Atını açık şehre doğru yönlendirirken bedenim bir tuzağa hazırlanarak gerildi. Onun arkasından gittik ve Caldris vücudunu benimkine daha sıkı sardı, böylece beni yukarıdan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı koruyabilecekti.

Olaakları ve eğer bir savaş çıkarsa zarar görebilecek masum insanları düşündükçe nefes alamıyordum. Çocuklar avluda koşuşturuyor, Vahşi Av'ın kapılardan girdiğini gören anneleri de peşlerinden koşuyordu.

Bir muhafız öne çıktı, elini kılıcından umutsuzca uzak tutmaya çalışırken yolumuza çıktı. Parmakları her şeye hazır bir şekilde iki yana seğiriyordu ama Holt gülümsedi.

Kibarca, biraz acı verici olmasa da, sanki insani hoşluklar sunmaya tam olarak alışkın değilmiş gibi.

"Beni takip ederseniz, Tanrı uyanıp ne yaptığımızı anlamadan önce sizi şehirden geçirmek istiyoruz," dedi, bakışları endişeyle etrafta gezinirken.

"Hızlı geçişimiz için bir şartım var," dedi Caldris arkamdan konuşarak. Muhafızın gözleri değişti, beni ve boynumdaki işareti takip etti. Yüzünü buruşturdu, sanki efsanevi Caldris'in gücünü artırmasının, kendisine düşman olan herkes için ne kadar felaket olabileceğini anlamış gibi gözlerini kapattı.

"Bu ne olabilir?" diye sordu muhafız, sesi alçak bir mırıltı halindeydi.

"Ölüleri kesin ve toprağa gömün," diye emretti Caldris. Sanki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyormuş gibi duraksadı.

"Şu hariç," diye ekledi Jensen'ın kirlenmiş cesedini göstererek.

Muhafız duraksadı ve böyle bir talebin nedenini anlamaya çalışırken Caldris'i inceledi. Ölülerimizi gömmedik. Onlara hak ettikleri saygıyı göstermedik, sadece doğduğumuzdan beri boğazımıza zorla sokulan dinin yolunda bedenlerini yaktık. "Yapılacak. Bununla bizzat ilgileneceğim," dedi muhafız sonunda ve dönüp şehrin içindeki dolambaçlı yolda yürümeye başladı.

Ben şok içinde oturup dostumun az önce yaptığı açıklamayı kabullenmeye çalışırken, Vahşi Av da onun peşinden ilerledi. "Herkesin bir cenazeyi hak ettiğini sanıyordum?" Omzumun üzerinden Caldris'e bakmak için dönerek sordum.

Bakışlarımla buluştuğunda gözleri karanlıktı, içlerinde bir kış fırtınasının dalgaları dolaşıyordu. "Onun dışında herkes," diye hırladı.

ESTRELLA



Vahşı Av'ın tamamının biz olduğumuzu sanıyordum.
Yanılmışım.

Ağaçların arasındaki dar patikalarda ilerlerken grubumuz tek bir sıra oluşturarak Hollow Dağları'na doğru yürüdü. Arabalar sık sık bir o yana bir bu yana savruluyor, orman zeminindeki çalılar ve yapraklar zorlu bir yolculuğa neden olan ağaç köklerini ve taşları gizliyordu.

Mağara girişinde durduğumuz anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Etrafımızdaki havanın durgunluğu başka türlü şüphelenmemizi imkânsız kılıyordu. "Haydi ufaklık," dedi Caldriş, arkamda attan inerken. Ben mağaranın girişine bakarken, olacıklardan duyduğum rahatsızlığı yutkunarak bastırmama yardım etti.

Bu insanlar beni tanıyordu. Beni tanıyacaktı ve yanımda Caldriş'le olan birlikteliğim sayesinde onun ve Caelum'un aynı kişi olduğunu hemen anlayacaklardı. İşte o an kendi cehaletimin hesabıyla yüzleştiğim andı. Arabalardaki insanlar, yanımdaki Fae'yi savunan kişinin ben olduğumu bilmemelerine rağmen benden nefret ediyorlardı.

Bu insanlar beni hor görecekti ve ben bunu hak etmiştim. Onu öldürme fırsatım vardı ama bunu yapamadım.

Caldris elimi tutmak için uzandığında başımı sallayarak, "Oraya gitmek istemiyorum," dedim. Gece yeniden çökmeye başlamış, hava etrafımızda soğumaya başlamıştı. Gündüz saatleri her geçen gün daha da kısalıyor, bu da bize yolculuğumuzda değerli zaman kaybettiriyordu.

"Gece boyunca uyuyabileceğimiz sıcak bir yer. Yolculuğumuzun ortasında hepimize banyo ve rahatlık sunabilecek bir yer. Bu fırsat önümüze çıktığında kaçıramayacağımızı biliyorsun," dedi ama gözleri hissettiğimi bildiği hüznle yumuşacıktı.

"En azından bir grubun içeri girip önce savaşmasını istemiyor musunuz?" Arabalardan indirilip mağaralara götürölmelerini izlerken sordum. Karanlık mağaralara doğru ilerlerken gözleri kocaman açılmış, yüzlerinde işkence çekmiş bir ifade vardı. "İşaretli Fae'ler savaşmaya karar verirlerse onları riske atmak isteyeceğinizi sanmıyorum ve elbette savaşacaklarının farkında olmalısınız."

"Holt bizden önce bir alay gönderdi. Benden sırrımı bildiğin haberini alır almaz, tünellere sızmaları için bir ekip gönderdi. Buradaki insanların deşifre olduklarını fark etmeleri riskini göze alamazdık ve Melian'dan haber almadan ne kadar dayanabileceklerini bilmiyordum," diye itiraf etti ve içimi bir şok kapladı.

Her zaman ileriye planlar, sanki hayatı buna bağlıymış gibi her olasılığa karşı manevra yapardı. Mab'ın kızını bulma ihtimali söz konusu olduğunda, bunun pekâlâ mümkün olabileceğini tahmin ettim. Holt mağaradan çıktı, Caldris'le göz göze geldi ve güven verici bir şekilde başını salladı. Binicilerden birkaçı atlarla ilgilenmek için geride kaldı, ihtiyaçlarını karşıladı ve gece için onları ağaçların gölgeliklerine yerleştirdi. Vahşi Av'ın geri kalan üyeleri mağaraların girişine doğru ilerledi, Adelphia ve grubu da onları takip etti. Mağaranın girişini inceleyerek ve dış görünüşüne bakarak yavaşça ilerlediler.

Belki de Alfheimr'a ulaşamazlarsa buraya geri döneceklerdi. "Her şey yolunda mı?" Caldris konuşmak için omzumun üzerinden bakarak sordu diğer adama. Yerimde döndüm, manevra yaparak diğer adamı izleyebildim.

tam etkileşim.

Bir parçam kitapların tehlikede olmadığını umuyordu. Yaşanmış olması gereken savaşa rağmen güvendeydiler. Gözlerimi ormanın zeminine çevirdim ve yere yeni serilmiş toprağın üzerindeki karları fark ettim.

"Kaç kişi?" Öfkeli bakışlarımı Holt'a çevirerek sordum.

Bakışlarımı tuttu, ne demek istediğimi çok iyi anladığını belli edencesine çenesini kaldırdı. Yine de bilmiyormuş gibi davranarak aptalı oynadı. "Kaç tane ne?"

Caldris'ten uzaklaştım, kalkık toprağa doğru ilerledim ve yere çömeldim. Bir elimle gömü yerine dokundum ve prangalarım şingirdarken gevşek taneleri avucumun içine aldım. Toprak donmuş olmalıydı, insanları içine gömmek daha zor olmalıydı.

Ancak bu durum Vahşi Av'ı davalarında verdikleri kayıpları gizlemekten alıkoymamış gibi görünüyor.

"Kaç tane gömdünüz?" diye sordum ve ormanı bir sessizlik kapladı.

"Sadece İşaretli Fae'lere erişmek için gerekli olanları Tüneller ve gece burada dinlenebilmek için yeterli avantajı elde etmek için, *majesteleri*," dedi Holt alaycı bir ifadeyle. "Biz amaçsızca öldürmeyiz. İşaretliler'i ve Mab'ın kızını Alfheimr'a geri getireceğiz. Hepsi bu."

"Peki ya Mab'ın kızı bu mezarlardan birinin içindeyse?" Caldris'e bakmak için dönerek sordum. "Hiç görmediğin bir insanı aradığın toplulukta nasıl öldürebilirsin?"

"Gerekeni yaptılar," diyen Holt, kendisinin yokluğunda binicilerinin yaptığı seçimleri savundu.

"Kolay olanı yaptılar," diye düzelttim çömeldiğim yerden kalkarak. Holt'a yaklaştım, tam önünde durdum ve bana dik dik bakarken onun ruhani yüzüne baktım. "Eğer insanların Fae'lerden nefret etmeyi bırakmasını istiyorsan, bunun yolu bu değil. Buna bir son vermeliyiz."

"Ne yazık ki sadece bir kadından emir alırım," dedi Holt, dudakları dişlerinin arasından sıyrılarak zalim, çarpık bir gülümseme oluşturdu. "Ve sen Gölge Sarayının Kraliçesi değilsin."

Başımı yana eğdim, içimdeki boşluk öfkeyle doldu. Taşın soğuğu parmak uçlarıma dolduğunda, yüzeye yakın bir yerde kaynıyor, çağrılmayı bekliyordu. Titriyorlardı, ölümün yakınlığıyla karıncalanıyorlardı. "Eğer Mab yenilirse, tahtın varisi kim olacak?" Sesimi ölçülü tutarak ona sordum. Sanki gerçekten merak ediyormuşum gibi. Direniş'in topladığı kitapları okurken, Peri Sarayları'nı yöneten Kral ve Kraliçeler ölürse tahtın hükümdardan ilk varise geçeceğini bilecek kadar bilgim vardı.

"Gölge Divanı'nın teknik olarak iki varisi var," dedi Holt, elinden geldiğince bu ifadeden kaçmaya çalışarak. İçine düştüğü tuzağın farkındaydı.

"Evet, atlılarınızın aptallığı sayesinde bu mezarlarda pekâlâ yatabilecek olan kızım ve eşim. Söylesene, eğer o Gölge Saray'ın Kralı olacaksa, bu beni ne yapar Hunstman?" Bana baktı, yüz hatlarında düşmanlık vardı.

Kara Su'da karanlığı parmaklarıma çağırdığım anlardan sonra ne olduğunu bilmiyordum ama Holt'un içinde bir şeyler değişmiş, daha önce olduğu gibi biraz arkadaş canlısı ve eğlenceli bir erkek olmaktan çıkıp düşman olmaya yazgılı olduğumuz gerçeğini benimsemişti.

Her ne olduğumdan şüpheleniyorsa, yutkunup dişlerini sıkarken gözlerimde dans ettiğini gördüğüne yemin edebilirim. "Gölge Sarayının Kraliçesi," dedi isteksizce, omzumun üzerinden Caldri's'in değiş tokuşu izlediği yere bakarak. Müdahale etmek için hareket etmedi, bana zaman tanıdı.

Bana neyin geldiğinden emin olamıyordum; kraliyet mensubu olma fikrine hâlâ kızginken olmazdı. Ama bazen, kimsenin izlemediği sessiz anlarda, bir parçam dünyanın ne olabileceğimi göreceği anı arzuluyordu. Sinsi bir şey, içimde gizleniyor ve saldırmak için doğru anı bekliyordu.

Holt Caldri's'e ters ters baktı ve topuklarının üzerinde dönerek mağaralara doğru ilerlemeye başladı. "Holt?" Adımlarını duraklatarak sordum. Omzunun üzerinden bakmak için döndü, bakışları benim sivri bakışlarımla karşılaşmak yerine yere dikilmişti. "Seni benden emir almaktan sadece bir ölümün ayırdığını hatırlamaya çalış."

Tek kelime etmedi, yüzünü ileriye döndü ve mağaralara doğru yürümeye başladı. "Sakin ol, min asteren," dedi Caldri's kıkırdarak. Dokunuşu omzuma yerleşti ve içimde anlamsızca alevlenen cehennemi sakinleştirdi.

"Büyün beni Fae olmanın daha öngörülemez yönlerinden korudu mu?" Ona ters ters bakmak için dönerek sordum. Duygularım çok yoğun ve artık onlara hükmedemediğim gibi rahatsız edici bir hisse kapılmama neden oluyordu. Beni parçalayacak ve tüketeceklerdi, beni içten içe parçalayacak ve daha önce olduğum kişiden sadece bir parça bırakacaklardı.

"Biraz, ama sizin yaşadığınız gibi güçlü dalgalanmalara neden olacak düzeyde değil. Fae'ler dengesizdir ama bu şekilde değil. Bunun daha çok bağımızın uyandırdığı ve zaten içinde yaşayan şeyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum," dedi ve bağ sanki bu etiketi benden saklıymış gibi sıkıştı. Gerçekten zorlarsam onu bulabileceğime dair belirgin bir izlenim edindim ama davranışlarıma bakılırsa... henüz bilmek istediğimi sanmıyordum.

Bu garip hissettirdi. Kendi mirasım ve derimin altında gizlenen canavar söz konusu olduğunda isteyerek cehalet içinde yaşadığım için bende yanlış olan bir şey varmış gibi.

"Sanırım bu konudaki düşüncelerini bana söylemeye hazır değilsin?" Onu incelerken bakışlarım yumuşayarak sordum.

Tek avucunu yüzüme doğru kaldırıp yanağımı güçlü bir şekilde kucaklarken gösterdiği hayranlık neredeyse nefesimi kesiyordu. "Onları duymaya hazır mısın, Küçüğüm?" diye sordu, kaşları hafifçe yukarı kalkarken. Cevabı biliyordu, kendi kasıtlı cehaletimi işlemeye çalışırken kafamın içinde dolaşan tereddütü biliyordu.

"Bana ne söyleyeceğini bilmeden bu kararı tam olarak veremem," dedim ve Caldris yanağını bırakıp elini sırtımın küçük kısmına koyarken keskin bir kahkaha attı. Beni ileriye doğru yönlendirdi, nefesim derin, ürpertici soluklarla gelirken beni mağara girişine doğru itti.

Korumayı hissedebiliyordum, Imelda'nın tünelleri meraklı Fae gözlerinden korumak için kullandığı büyüü hissedebiliyordum. Sonunda tünelden geçip tünelin içinde yarattığı korunaklı baloncuğa girdiğimizde bir ipin ikiye ayrıldığını hissettim. Dışarıdaki ormanın gürültüsü kayboldu ve bende tamamen başka bir dünyada olduğumuza dair belirgin bir izlenim bıraktı.

Mağara tünelinden içeri adım attığımızda, "Size verebileceğim, kabul edilebilir bulacağınız bir bilgi var mı?" diye sordu. Koridor önümüzde açıldı ve zeminde delik olan geçide doğru ilerlememize yardımcı oldu.

Direnış'in evine.

Oraya yaklaştığımızda her şey sessizdi, fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Ama bu sefer göğsüme korku salan şey mağara canavarlarının dehşeti ya da saldırmak için köşede bekliyor olabilecekleri korkusu değildi.

İçeride bekleyenler insanlardı.

"Muhtemelen hayır," diye iç geçirdim ve beni üsse götürecek olan deliğe bakmak için durdum. Bu beni Caelum'un bütün o insanların görmesi için beni becerdiği, onunla küçük ortak odamızda uyuduğumuz ve yatağımdaki avcıdan tamamen habersiz olduğum hamamlara götürecekti.

Caldris beni öne doğru iterek, "Direnış üyeleri bu gece için odalarına yerleştiler bile, böylece yarın çıkacak kargaşayla uğraşmak zorunda kalmadan önce hepimiz mutfığı ve banyo odasını huzur içinde kullanabiliriz," dedi. "Henüz bir tartışma konusunda endişelenmene gerek yok."

Başımı salladım ve bedenimi çukura bıraktım. Ayaklarımın üzerine düştüm ve çömelerek bir elimi taşın üzerine koydum. Caldri arkamdan geldi ve genellikle hayat dolu olan mağaraya çıkana kadar beni dolambaçlı tünelden geçirdi.

Bir anının gölgesi gibi, Imelda'nın masanın üzerine eğildiğini, beyaz gözlerinin koyu teninde parladığını ve alnındaki beyaz hilalin loş ışıktaki parladığını gördüm.

Yan tarafa döndüm ve bir hareket yakaladım - koyu renk saçlı ve altın tenli bir baş tünellerden birinde kayboluyordu. Kaşlarımı çatarak tünele doğru döndüm ve boşluğa baktım.

Bulunacak bir şey yoktu. Ama yemin ederim.

Caldri çenemden tutup endişeyle bana bakarken silkindim. Zihnimi yırtık pırtık şeritler halindeydi, sanki gerçekten hafızayı ayırt edemiyordum. Geride bıraktığım ailemin bana yaşattığı eziyet, son günlerime kadar peşimi bırakmayacaktı. "Bunu gördün mü?" Şok olmuş bakışlarımı dostuma çevirerek sordum.

Başını usulca salladı, alnı endişeyle gerilmişti. Sanki aklımın kenarlarını tırmalayan delilik gölgelerini hissedebiliyormuş gibi beni mutfağa doğru yönlendirdi. "Yemek iyi gelecektir," dedi ama o bile bu sözlerle kimseyi ikna edemeyeceğini biliyor olmalıydı.

Yemek, geçmişle bugünü ayırt edememenin ya da sanki elimi uzatırsam kavrayabilecekmişim gibi, ulaşamayacağım bir yerde asılı duran geleceğin tehdidinin önüne geçemiyordu.

Ben olsam yapmazdım.



A anladım ki yemek, akıl sağlığımın oynamak istediği oyunlara yardımcı olamıyordu ama zarar da vermiyordu. Karnım nihayet doymuştu.

Taze yahni ve ekmekle açlığımı bastırdıktan sonra Caldri's'in beni tünellerden çıkarıp, bana ilk kez dokunduğu ve tekrar dokunmak istediğinden hiç kuşku duymadığım, yüzeyin üstündeki kaplıcaya götürmesine izin verdim.

Kendimi bunu istemediğime ikna etmeye çalışacak enerjim yoktu. İçimdeki vahşi bir şey, katılmak istediğim insanların nefretiyle yüzleşmek zorunda kalırsam, bunu her yanımda onunla yapacağımı bilmenin rahatlığını yaşayana kadar onun kokusunda yıkanmak istiyordu. Yüzleşme boyunca onun varlığı bana destek olacaktı.

Gerçekten de onunla yaptığım seksin kokusunu üzerimde hissetmeyi mi umuyordum?

Yutkundum. Bu dürtünün ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyordum ama kesinlikle insani *değildi*. "O düşünce neydi?" Tünellerin üst katına yaklaştığımızda Caldri sordu. Elinde bir meşale tutuyor, onu girişin yanındaki tutucuya bırakıyordu. Dışarıda, kaplıcadan süzülen buhar, yılın bu zamanında başka hiçbir yerde olmayan bir sıcaklıkla etrafı sarıyordu.

"Önemli bir şey değildi," dedim kızarmış bakışlarımı ondan kaçırarak. Yanaklarım beni tüketen utanç gibi bir şeyle aşırı ısınmış hissediyordu. İstedğim şeylerden ve arzularımdan bu kadar utanmamalıydım.

Böyle bir utanç için hiçbir neden olmadığını bilmeme rağmen içimde bir erkek yaratılmıştı. O, beni yanlış olduğuna inanmam için yetiştiren insanların işlediği her günahın timsaliydi. Aynı zamanda erdemın nezaketten daha değerli olduğu bir dünyada asla var olmak zorunda kalmamamın da sebebiydi. Yapamazdım, bir daha asla.

"Küçük yalancı," diye mırıldandı, arkamdan yaklaşırken sesi yumuşaktı. Kaplıcanın yanında durmuş, dağın içinde hapsolmuş ısıyla ısınan bulanık sulara bakıyordum. "Aşağılanmışlığını şimdi hissedebiliyorum. Benimleyken hiçbir şeyden utanman için bir neden yok."

Pelerinimi omuzlarımdan çözdü, kumaşı uzaklaştırdı ve yere bir yığın halinde düşmesi için yana fırlattı. Bizi kurulamak için getirdiği çamaşırlar da onunla birlikte gitti ve ben dönüp bakışlarına karşılık verme isteğime karşı koydum. Bunu ona itiraf ettiğimde gözlerinin içine bakamadım, muhtemelen sahipleniciliğini bilmekten hoşlanacağını bilsem bile.

"Yarın kitlelerin karşısına senin gibi kokarak çıkabileceğim için minnettarım," diye cevap verdim, bir kez olsun kaplıcanın beni tertemiz yıkayacağı gerçeğine neredeyse iççerlemiştim.

"Hmm, kadınların hiç beklemedikleri bir şekilde senin olduğumu bilmelerini istediğin için mi?" diye sordu, sesi sırtımda bir uğultuya dönüştü. Derime işliyor, içimde titreşiyor, ben de bu mantıksız arzusun sebebinin tam olarak ne olduğuna karar vermeye çalışıyordum.

Hâlâ eskisi kadar kıskançtım ama aynı şekilde değil. Onlardan herhangi biriyle kaçamak yapacağından endişe etmiyordum ve onun gerçekten benim olduğunu ve ölümlü hayatlarımızın geri kalanında da öyle olmaya devam edeceğini bildiğim için kendime güveniyordum. Sadece başkalarının benim olana göz dikmesini istemiyordum, bunu şokla fark ettim. İlişkimizden ve bunun aramızdaki anlamından bu kadar emin olmak ama bu *sahiplenme* duygusundan vazgeçememek çok saçma görünüyordu.

Dönüştüğüm şey her neyse, onu sevip sevmediğime ya da ondan nefret edip etmediğime karar veremiyordum.

Tuniğimi çıkardı, çıplak benim tüylerim diken diken oldu. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim, beni bu kadar geren Şeyin ne olduğuna karar vermeye çalışırken dudaklarımı bzdm.

"O zaman sabaha benim gibi koktuğundan emin olmamız gerekecek," dedi. Eli ıplak tenime dokunduğu ve dudakları boynumda gezindiği anda çok net bir Şeyi fark ettim.

Hiç nemi yoktu.



Sleep hiç gelmedi. Kaplıcada Caldris'in benimle sevişme şekline rağmen, ve bunu tekrar tekrar yapmasına rağmen odaya geri döndüğümde zihnimi sakinleştiremiyordum. Huzursuzluğum beni özel küçük sığınağımızda paylaştığımız yatağımdan kaldırıyor, tüm umut ve olasılıklara karşı Direniş'in merkezinde sonsuza kadar kalabilmeyi diliyordum. Burada kaldığımda, bu duvarların dışında var olan çatışmalardan hiçbiri yoktu, sanki burası sınırı geçtiğimizde karşılaşacağımız baskılardan uzak, kendi özel dünyasıydı.

Başka bir savaş başlatmaya kararlı bir dünyada bir sığınak.

Yatak odamızın dışına çıktım, tünellerde ilerlerken elimi taşın üzerinde sürükledim. Vahşi Av'dan hiçbiri beni durdurmak için hareket etmedi, dağın içine doğru inişime müdahale etme zahmetine girmediler.

Tünellerin gece saatlerinde kullanılmayan kısmına geldiğimde duvardan bir fener aldım ve onu kullanarak sığınağım haline gelen kütüphaneye doğru ilerledim. İlk başta buna ierlemiştim, beni kilitlemek ve var olmak istemediğim bir yere koymak için tasarlanmış bir ceza gibi hissediyordum.

Ama bir sığınak haline gelmişti ve kitapların sağladığı soluklanma için minnettardım. Tek dileğim daha fazla kadının okumayı öğrenmesiydi, böylece daha fazlası beni gerçek hayattan çok sık kurtaran hikayelerin içinde kaybolabilirdi.

Odaya girdiğimde kitapları bıraktığım gibi buldum. Hiçbir şey yerinden oynatılmamıştı, sanki onları okuyabilecek tek kişinin yokluğunda bir mezara dönüşmüşlerdi. Onları ve içerdikleri bilgileri geride bırakmayı düşündükçe, bu duvarların içine hapsolmuş tarihi anlamlandırabilecek tek bir kişi bile olmadığını bildiğim için kalbim ağladı. Nereye baksam, Melian'ın görüş alanımın kenarlarında gizlendiğini görüyordum. Onun gittiğini, benim aptallığım ve inatçılığım yüzünden öldüğünü bildiğim için tek düşünebildiğim, bu kitapların bir kez daha boşa gittiğini görse ne kadar dehşete düşeceğiydi.

Masamın arkasına geçtim ve parmaklarımı açık bir kitabın sayfalarından birinin üzerinde gezdirdim. Sanki en son buraya gelip o sayfadaki kelimeleri okumamın üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Sadece birkaç hafta geçmişti. Geçen zaman bu kadardı.

Bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değiştiğini ve *benim* de ne kadar değiştiğimi fark ederek *sersemlediğimde* nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. Sadece bir hafta önce Fae eşimi kabul etmeyi aklımın ucundan bile geçiremezdim. Haftalar önce, Caelum'un nasıl bir ihanet içinde olduğunu kavrayamazdım.

Şimdi de bağımızı kabul etmeyi mi düşünüyordum?

Sanki onu çağırmışım gibi göründü; sanki düşüncelerimde onun adını duyabiliyordu. "Beni düşünüyorsun. Sanırım ben uyurken bir kez daha yatağımdan sıvıştığına göre bunun beni rahatlatmasına izin vermem gerekecek," dedi omzunu kapı aralığına yaslayarak. Bu pozisyon geçmişte yaptıklarına o kadar benziyordu ki kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Uzandım ve neden olduğu ağrıyı ovuşturdum.

"Seni düşündüğümü nereden biliyorsun?" Bakışlarımı masanın üzerindeki kitaba çevirerek sordum. Parmağımı sayfanın üzerinde gezdirdim, kâğıdın tenime verdiği sert hissin tadını çıkardım. Bir bakıma rahatlatıcıydı. Diğer her şey yırtılıp gittiğinde tanıdığım tek şeydi.

"Beni düşündüğünde duygularının çok farklı bir hissi var. Bunun bağdan aşağıya doğru yayılmasının ne anlama geldiğini anlamaya başladım," diye cevap verdi.

"Nasıl bir his?" Kendime engel olamayarak sordum. Sayfayı çevirdim ve parmaklarımı gölgelere bürünmüş bir Fae dışısının portresinin üzerinde gezdirdim. Tek ayağıyla ileriye doğru adım attı ve ışığın olmadığı bir uçurumun içinde kayboldu. Diğer taraftan sağlam bir şekilde çıktı, sanki kolay bir işmiş gibi o karanlıktan çıktı.

Caelum kımıldayınca dikkatimi tekrar ona yönelttim. Hiçbir amaca hizmet etmeyen bir şey için hareketini boşa harcaması çok sıra dışıydı. Hareketleri her zaman kasıtlıydı, seçtiği anda bir hedefe doğru ilerliyordu. "Acı," dedi omuz silkerek, kollarını kavuştururken dudakları yana doğru kıvrıldı. "Tatlı, suçlu, eşit ölçüde sevgi ve nefret dolu. Sanki beni sevdiğini biliyorsun ve her anından nefret ediyorsun."

İçimi çekip gözyaşlarımın acısına karşı koyarken bakışlarımı ayırdım ve yana bıraktım. "Neden insan olamadın?" Acı bir kahkaha atarak sordum.

Kapı aralığını iterek aramızdaki mesafeyi kapattı ve çenemi yakaladı. Bakışlarımı tekrar bana çevirerek usulca gülümsedi. "İkimiz de senin insan olmadığını bildiğimiz halde, benim insan olmamı istemen ne kadar ironik."

"Bunu bilmiyoruz," dedim, çenemi bırakmayı reddetmesine rağmen başımı sallayarak.

"Senin ne olduğunu bilmiyorum," diye kabul etti Caelum iç çekerek. "Ama her neyse, insan değil. İnsanların senin sahip olduğun yetenekleri yok.

Son zamanlarda gösterdiğiniz gibi. Olduğunuzu sandığınız kişi olmadığınızı kabul etmenin zamanı geldi."

"Ama insan ebeveynlerim vardı. Bir insan kardeşim. Eğer ben insan değilsem bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

"Bir hafta öncesine kadar insan olduğunu sanıyordun. Onların da seninle aynı semptomları gösteriyor olabileceğini düşünmek zorlama mı?" diye sordu ve hiç düşünmediğim bir soruyu ortaya attı. Eğer annem kontrol edilemeyen bir büyüye sahipse, Sis Muhafızları ve Lord Byron'ın ordusu onun ölümünü garantilerdi.

Tanrılar.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Bunun üzerinde durmak beni onun yanına daha hızlı götürmeyecekti ve sadece Caldri's'in ona koruma sağladığından emin olmak için çalışmam gerekecekti. Bizimle gelip gelmeyeceği ya da Nothrek'te kalıp kalmayacağı Mistfell'e yaklaştığımızda belli olacaktı.

Her şeyden çok nefret ettiğim erkeği öldürmediğim gerçeği gibi daha acil meseleler vardı, çünkü onu kendi özgürlüğüm düşüncesinden daha çok seviyordum. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Neyin var ufaklık?"

"Zihnimi değiştirmeniz mümkün mü? Bazı şeyler hakkındaki düşüncelerimi ve duygularımı?" Bakışlarını kendi bakışlarımla sıkıca tutarak sordum. Cevabı istiyordum, bana yalan söyleyemeyeceğini biliyordum, özellikle de şimdi, eğer denerse suçluluk duygusunun bağdan aşağıya doğru aktığını hissedebiliyorken.

"Hayır. Çok kararlı olursam bedenini bir şeyler yapmaya zorlayabilirim, tıpkı mağara canavarı bize saldırdığında seni koşturmayla zorladığım gibi," diye itiraf etti, omuzlarını silkerek uzandı ve çenemi kavradı. "Ama bu kısa süreli bir kontrol patlaması. Düşüncelerini ve duygularını uzun vadede kontrol edemem. Bu benim sahip olduğumdan tamamen farklı bir güç."

"Diğer insanları da aynı şekilde etkileyebiliyor musun?" Elimi onun eline uzatıp kavrayarak sordum. Yaşadığım kısa güç anlarından, içimdeki dalgalanmayı hissetmekten ve bunun nasıl bir etki yarattığını bilmekten bile

hissettiğimde ve davrandığımda, diğer insanlar üzerinde asla böyle bir güce sahip olamayacağımı biliyordum.

Bana güvenilmezdi.

"Hayır. Bu eş bağına özel bir şey. Bu, eşlerimizi korumakla ilgili içgüdüsel bir özelliktir. İnsan eşlerimiz tehlike anında yanımızdan ayrılmaya meyilli değildir, bizi korumak isterler çünkü bağın bu yönü her iki taraf için de geçerlidir. Ne yazık ki insan eşlerimiz çok daha zayıf ve öldürülme olasılıkları daha yüksek, bu yüzden bazen ikimizin de hayatını kurtarmak umuduyla onları güvenli bir yere göndermemiz gerekiyor" diye yanıtladı. Diğer Fae'lerin eşlerine nasıl davrandığını gözlemlerken, benim doğmam için yüzyıllarca beklerken ve sonunda ben ortaya çıktığımda bana ulaşamazken sahip olması gereken bilgiyi hayal bile edemiyordum.

"Tüm bu bilgileri burada bırakmak istemiyorum," dedim, ekleyecek bir şeyim kalmadığında konuyu değiştirerek. Duygularımla oynamadığını bilmek güven vericiydi ama değişenin *ben* olduğumu bilmek de dehşet vericiydi.

Bana yapılanların toplamı değil, bir insan olarak ben. Bir insan olarak ben... ya da değil.

Ugh.

"Size söz veriyorum, elinizin altında en iyi kütüphaneye sahip olmanız için elimden gelen her şeyi yapacağım. Catancia Sarayı'ndaki kütüphane bir ömür boyu okuyabileceğinden çok daha fazla kitapla dolu, ama ona eklemek istediğin her şeyi bulacağım," dedi, sözleri cesaret vericiydi. Masadan uzaklaştım, parmaklarım sanki bir vedaymış gibi ağır çekimde kitaptan düştü. "Fae tarihi ve dünyamızın işleyişi hakkında Direniş'in sahip olmayı umabileceğinden çok daha derinlemesine kayıtlarımız var."

"Eminim biliyorsunuzdur," dedim iç çekerek. "Ama siz de Mab'ın bir kurbanıysanız bana bir kütüphane veremezsiniz."

"Sana söz verebilirim ki annem benim yokluğumda kütüphaneye sınırsız erişimine izin verecek, Küçüğüm. Sana kendi çocuğuymuşsun gibi davranacak, çünkü benim eşim olarak, sahip olduğu en yakın şey sen olacaksın," dedi ve sesi hüzünle alçaldı.

Göğsüne doğru adım attım, keşke ona melankoliyi kovacak kelimeleri verebilseydim. "Sensiz orada olmak istemiyorum," dedim ve bunun yerine bu itirafla yetindim. Onsuz *hiçbir yerde* olmak istemiyordum.

"Sensiz var olmak istemiyorum," diyerek duygularıma karşılık verdi ve bunu başka bir seviyeye taşıdı. İçimi çektim, kokusunu içime çektim ve kaçınılmaz olanı daha ne kadar erteleyebileceğimi merak ettim. Nasıl hissettiğimi biliyordu, ruhunun benimkine ne kadar eziyet ettiğini biliyordu.

"Eğer Mab'a meydan okursan, o zaman ne olur?" Vücudunun gerildiği anı hissederek sordum.

"Bağlantıyı tamamlamadan bunu yapamam," dedi kollarını bana dolayarak. Yüzüme bakmadı, beni bu konuşma için gözlerinin içine bakamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Biliyorum," dedim basitçe.

"Üzerime yerleştirdiği bağlara meydan okuyacağım ve eğer kurtulmayı başarabilirsem, Gölge Saray'ın tahtı için ona meydan okuyabilirim."

"Sen yapar mıydın?" Başımı yana eğerek sordum. Ne ummam gerektiğini bilmiyordum. Kışlık Saray'da saklı huzurlu bir hayat mı özlemeliydim? O huzuru istiyordum ama başkalarını acı çekmeye terk edebileceğimi de bilmiyordum. İhtiyacım olduğunda dünyanın beni terk ettiği, Byron'ın genç bir kadıken bana yaptığı işkenceleri görmezden geldiği gibi değil.

"Senin için her şeyi yaparım, min asteren. Özgürlüğümü kazanmamı ve seninle uzak bir yere gitmemi istersen, bunu yaparım. Seni yasak diyarlardan birini keşfetmeye götürmemi istersen, bunu yaparım.

Seni oraya götürür ve bir daha asla Mab ile ilgilenmek zorunda kalmayız."

"Bu bana ne istediğin hakkında hiçbir şey söylemiyor," dedim kahkaham göğsümü titreterek.

"Alfheimr'ın Mab'ın pençelerinden kurtulduğunu görmek istiyorum ve ben bu amaca yardım etmezsem kimsenin bunu yapabileceğini sanmıyorum. Sayısız yüzyıldır kimse bunu yapamadı ve halkımı onun ellerinde acı çekmeye terk etmek zor olurdu," diye itiraf etti ve kelimelerin ondan nasıl koptuğunu hissettim. Halkına yardım etme konusundaki kararlılığıyla beni kapana kısılmış hissettirmek istemiyordu.

"Eğer çekip gidersek kendimle yaşayamam," dedim gözlerimi onunkilere çevirerek. Canlı mavi bakışlarını tutarak yutkundum.

"Ne oldu yıldızım?" diye sordu bir elini boynumun kenarına dokundurarak.

Başımı salladım, hissettiğim kararlılığı ve *sevgiyi* bağ aracılığıyla ona iletmeye çalıştım. Bundan sonra söyleyeceğim sözlerin kısmen yapılan yanlışları düzeltme arzumdan kaynaklandığını bilmesini istiyordum ama bu kararı kalbimdeki sevgi olmadan vermemiştim.

"Bağlantıyı tamamlayacağım."



T Ana mağaradaki ortak alana doğru ilerlerken taş tüneller normalden daha bunalıcı geliyordu. Ben yapmadım Direniş üyelerinin dışarı çıkmasına izin verilip verilmeyeceğini bilmiyordu ama tünelin sonundan gelen kargaşa Vahşi Av'dan çok daha fazla sesin duyulduğunu gösteriyordu.

Olacaklardan duyduğum korkuyu yutkunarak bastırdım ve ellerimi önümde sıkmak için bileklerimi kaydırdım. Prangalar tenime sürtünüyor, zincirler tıngırıyor ve tünelin duvarlarında yankılanıyordu. Caldri dönüp bana baktı, bir mahkûmmuşum gibi muamele görmem gerektiği gerçeğinden duyduğu tüm nefretle onlara bakıyordu.

Bazı günler, neredeyse ondan onları çıkarmasını isteyecektim. İşaretli Fae'ler zaten benden nefret ediyordu. Bunu açıkça belirtmişlerdi ve beni ve eşimle olan arkadaşlığımı zaten hor gördüklerinden daha fazla hor görmelerini hayal bile edemiyordum. Bakışları karardı, sanki prangalarımı koparıp atmasına sadece birkaç dakika kalmış gibiydi. Bağlanmayı kabul ettikten sonra zincirlenmiş olmak daha da kötü görünüyordu.

Artık onun tutsağı değil, özgürlüğü için verdiği mücadelenin sonunda özgürlüğe doğru ilerleyen ortağıydım. Kendimi merkezinde bulmak, gelecek ölümlerden tek başıma sorumluymuşum gibi hissetmek garip bir çatışmaydı ama diğer taraftaki barışın da bir parçası olabilirdim.

Yeterince uzun yaşarsam tabii.

Tek bildiğim, benim için önemli olan tek şey, günün sonunda Caldris ve benim birlikte yaşayacağımızdı. Birlikte savaştık. Birlikte ölecektik. Bunda bir rahatlık vardı. Bilinmeyen içinde bir sabitlik.

Ana mağaraya adım attık ve tüm gözler üzerimize çevrilince ortalığa bir sessizlik çöktü. Holt omuzlarını dikleştirdi, gelebilecek her şeye hazırlanırken eli kılıcının kabzasına gitti. İlk geldiğimiz gün bizi besleyen kadın Skye gözlerime takıldı, nefesi ciğerlerini terk ederken ağzı şokla aralandı. Caldris yanımda gerilirken aceleyle yanıma geldi, sonra kalbimi sızlatan bir nezaketle ellerimi avuçlarının arasına aldı.

"Estrella," dedi, arkamdan etrafa bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Diğerleri nerede? Melian? Duncan?"

Burnum yanarken gözlerimde nem toplandı ve tek yapabildiğim üzgün bir şekilde başımı sallamak oldu. "Sis Muhafızı..." Gözleri kapanırken cümleyi bitirmeye gerek duymadan devam ettim.

Başını yavaşça salladı ve bir iç çekti. "O zaman her şey gerçekten kayboldu," dedi ve gözlerini açtığı anda dikkatini Caldris'e çevirdi. Herhangi birinin Fae'ye duyabileceği tüm nefretle onun mavi gözlerine baktı, ama bakışları yüzünün hatlarında gezinip sırtında asılı kılıçlarına yöneldiğinde, ciğerlerini terk eden soluğunu izledim. "Caelum?" diye sordu, bir adım geri çekilerek. Bir elini ağzına bastırarak başını salladı. Bakışları tenimizdeki eşleşen izlere ve Caldris'in benzerliği gizleyen büyü olmadan birlikte hareket ediyor gibi görünmelerine kaydı. Aramızdaki her türlü mesafeyi aşarak bizi birbirimize bağlayan tek bir titreşim gibi.

Skye'ın boynunda herhangi bir iz yoktu ama sanki varmış gibi kendine dokunmak için uzandı.

"Sana güvendi," dedi Skye, suçlama dolu gözleri bana dönerken. Fae'lere karşı hissettiği nefretin yanında hiçbir şeydi.

Bana karşı beslediği nefret, halkına affedilemez bir şekilde ihanet ettiğimi düşünmesi.

"Bilmiyordum," dedim ve ona gerçeği söylerken üzüntüyle başımı salladım. Hepimizin yapması gereken seçimler ve taşınması gereken yükler vardı ve Caldri's'in aldatmacasının sebebinin ben olduğumu bilmek de bana aitti. Ama uydurduğu yarı gerçeklerden, Direniş'e girebilmek için oynadığı büyük oyundan ben sorumlu değildim.

Bunu bilerek yapmamıştım.

Bir adım daha atarak onu kucaklayan adamın kollarına doğru ilerledi. O da işaretlenmemişti ama bakışları sadece Caldri's'in üzerindeydi. Neden kadınlar her zaman diğer kadınları yargılamakta bu kadar acele ederdi? Kadının da aynı aldatmacanın kurbanı olduğu gerçeği önümüze konduğunda bile neden kötülediğimiz kadın oluyordu?

Kadınların daha iyi olmaları, daha iyisini yapmaları gerekiyordu, çünkü günün sonunda *her* bir eylemimiz bizi mahkum ettirebilirdi - erkekler ise sevişmekte, öldürmekte, çalmakta ve yalan söylemekte özgürdü ve tüm bunlar güneşin altında başka bir gün olarak geçiriliyordu.

İçimdeki acı yükseldi, nefret o kadar kör ediciydi ki görüşümün kenarlarını renklendiren karanlığın ötesini göremiyordum. Sis in ortasında, adam Skye'ı bir kez daha tam önümüzde durana kadar ileriye doğru yönlendirdi. Gözleri meydan okurcasına parlayarak Caldri's'in yüzüne baktı.

Sonra saldırdı, herhangi bir insanda gördüğüm kadar hızlı hareketlerle Caldri's'in kalçasına bağlı hançere uzandı. Arkadaşım onu kolayca engelledi, adamı bileğinden yakaladı ve tuttu. Tutuşu sıkıydı, adamın derisi tutuşunun altında sıkışıyordu, ama Caldri's'in çıplak elleriyle bir adamın göğsünden atan bir kalbi söküp alma yeteneği hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, kendini tutması takdire şayandı.

Tutuşuna baktım, başkalarının da bu yumuşaklığı, onunki gibi bir güçle aldığı kontrolü görebilmesini diledim. Onu bir gözle gördüm.

farklı bir mercek, bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde üzgün bir şekilde gözlerimle buluştu.

Yanağıma ıslak bir şey sıçradı ve Skye'a bakmak için döndüğümde beni irkiltti. Ağzındaki tükürüğü elinin tersiyle sildi. "Bilmiyor muydun? Bu, şimdi ona sevgi dolu bakışlar atmana engel olmamış gibi görünüyor. Yalanlarını bana bırak, seni Fae sikici fahişe."

Elimi uzattım ve titreyen parmaklarımla yanağımdaki tükürüğü sildim. Öne doğru uzandım, onu gömleğinden kavradım ve tişörtümü kullanarak tenimdeki taciz izlerini temizledim. Tek kelime etmedim, o beni dikkatle izleyip vermeyeceğim yanıtı beklerken nefesimi boşa harcama zahmetine girmedim.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu, gömleğini elimden çekip aldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Onu memnun edemediğimde beni sopalayan adamdan daha az yargıyla karşılaştım," dedim ifademi boş tutarak. "Ama bana değerli bir ders verdi. Nefretini azaltmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, çünkü bu senin içinde var. Bu benimle ilgili değil, bir insan olarak seninle ve asla olamayacağın kişiyle ilgili."

"Senin gibi olmak için çabalamam mı gerekiyor? Orada durup onun evcil hayvanı olmama izin mi vermeliyim?" diye sordu, Caldri's sonunda onu serbest bırakırken yanındaki adamın yanına eğildi. Eşim sessiz kaldı, beni savunacak tek bir kelime bile etmedi.

Buna sevindim, çünkü onun yanında gerçekten eşit olmak istiyorsam, kendim için savaşabilmem gereken bazı savaşlar olduğunu biliyordum. "Sana asla benim gibi olmanı söylemem. Sana kalbinde sevgiyi bulmanı, sabırlı ve anlayışlı olmanı tavsiye ederim, her ne kadar ben bundan aciz olsam da. Çünkü burada durmuş, birkaç gün sonra hatırlamaya bile zahmet etmeyeceğim bu değersiz konuşmayı yaparken, seni öldürebileceğim bir düzine farklı yol hayal ettim bile," dedim ve gözlerinin şokla yuvarlaklaşmasını izledim. Yutkundu ve göz ucuyla Caldri's'e baktı. "Savaşlarım için Ölümler Tanrısı'na ihtiyacım yok."

Bir insan kadınla, kendim yapardım. Yani hayır Skye. Benim gibi olma. Benden daha iyi ol."

"The God of the...." diye devam etti, adamın elinden kurtulmaya çalışırken gözleri Caldri's'e kaydı. Direnişçilerin onu tanımaması şaşırtıcı değildi. Onun portreleri alt kattaki kütüphanede saklıydı ve okuyamadıkları için kimse oraya gitmiyordu.

"Alfheimr'da bizi ziyarete gel, Skye! *Caldri's* ve ben burada geçirdiğimiz süre boyunca bize gösterdiğin nezaketin karşılığını ödemek isteriz," diye seslendim. Onu bütünüyle yuttu, Tanrı'nın ve vahşi eşinin tehdidinden olabildiğince uzağa götürdü.

"Bir gün buna pişman olacağından emin olacağım," dedi adam Caldri's'e. Skye gözden kaybolunca dikkatini tekrar ona çevirdi.

Caldri's homurdandı, adama bakarken düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. İfadesinde düşmanca bir şey yoktu, sadece boyun eğmiş bir gerçek vardı. "Ömrün bir göz kırpması kadar. Bu gece kafamı dinleyeceğim ve seni tekrar düşündüğümde çoktan ölmüş olacaksın."

Adamın ağzı kapandı. Kendi ölümlülüğümüzün gerçekliğiyle, biz kolayca ölebilirken Fae'lerin sayısız yüzyıllar boyunca yaşamış olduğu gerçeğiyle yüzleşmek kolay değildi. Birçoğu yüzyıllar daha yaşamaya devam edecekti ve İlkeller - ki bazıları onların çocuklarıydı - yaratılışın şafağından önce de hayattaydılar.

"Ayrılırken sizi huzur içinde bırakmak niyetindeyiz. İlişkimizin bugünün ötesine uzanması için hiçbir neden yok," dedim ve adamın dikkatini Caldri's'ten çektim.

Caelum. Açık bir kalple ona ulaştıkça, sevdiğim adamı ölümleri kontrol eden efsaneden ayırmayı daha çok arzuluyordum. Sadece kendi zihnimde bile olsa.

"Bazılarımızı zorla evimizden alıyorsunuz. Düşmandan başka bir şey olarak asla ayrılmayacağız," dedi adam, yüzünü bileklerimdeki prangalara çevirirken bakışları beni tedirgin etti. "Bunları nasıl takabiliyorsun? Sana esir muamelesi yapan birinin yanında nasıl isteyerek durabiliyorsun?"

"Çünkü zincirlenmiş olsam da, bana geçmişimdeki tüm insanların sunduğundan daha fazla özgürlük sundu," dedim kaşlarımı kaldırarak. Melian bana seçimlerimi özgürce yapabileceğim bir hayat vaat etmek isteseydi bile, Direniş'in duvarları arasında sıkışıp kalırdım.

Nothrek'te irade özgürlüğü bir kafesin içindeydi.

Caelum Alfheimr'da özgürce dolaşabilmem için ne gerekiyorsa yapardı ve bu tür bir özgürlük insan diyarında asla bulamayacağım bir şeydi.

Arkadaşım homurdandı ve şaşkın bakışlarıyla adamın dikkatini tekrar kendisine çekti. "Cadı nerede?" diye sordu, diğer adamın başının üzerinden ay ışığı gibi parlayan saçlarıyla nefes kesici kadından bir iz arıyordu.

"Buradayım Caldriş," dedi ve etrafını saran İşaretli Fae grubunun arasından sıyrıldı. Ellerini önünde kavuşturdu ve kendisi için ayrılan kalabalığın arasından geçerken başını öne eğdi. Bunun saygıdan mı yoksa nefretten mi kaynaklandığını bilemiyordum ama gerçeği anladığımda boğazımı tıkayan duygu, hissettikleri ihanetin sadece bir ipucu olmalıydı.

"Başından beri onun kim olduğunu biliyordun, değil mi?" Sonunda önümüzde durduğunda sordum, mehtaplı gece bakışları benimkini buldu ve tuttu.

"Evet," diye kabul etti, düşünceli bir şekilde başını salladı. "Daha önce tanışmıştık, çok uzun zaman önce. Ay Cadıları, Ay Tanrıçası olduğu için annesi Twyla ile yakınlar." Uzandı, parmaklarını benimkilere dokundurdu ve tenimi lekeleyen karanlığı inceleyebilmek için parmaklarını kaldırdı. Onunkiler de siyaha boyanmıştı, yıldızlar parlıyordu sanki onları

ve onları teninin içine hapsetmeyi başardı. Benimkine çok benziyordu ama benimkiindeki yıldızlar çok daha inceydi, sanki gökyüzüne dokunduğum akşam gecenin gölgeleri çok daha yaygındı. "Bu nedir?" diye sordu elimi avucunun içinde çevirerek.

"Emin değiliz; soyumda bir şeyler olmalı-"

"Sen karanlığın çocuğusun. Bu işareti taşıman için soyunda her ne varsa o büyüyle bir ilişkisi olmalı. Eşin bunun farkında," dedi ve sanki tek bir bakışıyla onu olduğu yerde solmaya zorlayabilecekmiş gibi ona doğru bir bakış fırlattı.

"Evet," dedi, kelimeyi sanki başlı başına bir itirafmış gibi uzatarak. "Ama bu herhangi bir yaratık olabilir."

"Olabilir ve işaretler tutarlı değil. Aynı soydan gelen iki kardeşte tamamen farklı belirtiler olabilir. Bu sadece bir belirtir," dedi ve elimi yanıma bıraktı. "Beni arıyordunuz. Ne istiyorsunuz?"

"Daha önce konuştuğumuzda, Mab'ın kızının Peçe'nin inşasından sonra buraya getirildiğini doğrulamıştın. Onu yanımda Alfheimr'a geri götürmeliyim," dedi Caldris ve Imelda gözlerini sıkarak kapattı.

"Peki ya aradığınız bilgiyi size veremezsem?" diye sordu, parmakları iki yanında seğiriyordu. Ellerini dikkatlice hareket ettirip kalçasına ince bir desen çizerken gücün nabzını neredeyse hissedebiliyordum.

Elimi uzattım ve bir tür büyüünün başlangıcı olduğunu tahmin ettiğim şeyi yapan eli hareketsiz bıraktım. Kendini savunmak için mi yoksa saldırmak için mi yaptığından emin olamıyordum ama kendisini tutan elime baktı ve başını yana çevirdi, beni inceledi, kaşları çatıldı.

"Onu bulmak için Direniş'ten geriye kalanları yakıp kül edeceğim. Emir Mab'ın kendisinden geldi ve sen de biliyorsun ki ben

bu emri tamamlamakla yükümlüdür. Ne pahasına olursa olsun, Imelda," diye açıkladı Caldriş ve Imelda'nın iç çekmesine neden oldu.

Onu bıraktığımda bir kez başını salladı ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. "Fallon," diye seslenerek bir kadını öne çağırdı. Onu tünellere geldiğimiz ilk gece ortak mağaradan tanımıştım ve daha sonra burada geçirdiğimiz süre içinde de birkaç kısa anlığına görmüştüm. Benden birkaç yaş büyüktü, koyu renk saçları omuzlarından aşağı sarkarken parlıyordu. Bir tarafı iki örgüye ayrılmıştı ve bu örgüler yüzünden uzaklaşarak kafatasına yapışıyor, alnının ortasından başlayıp kaşını kesen tek bir yara izinin derin çizgisini ortaya çıkarıyordu. Yanağında yeniden beliren yara izi, çenesinin çizgisinde kayboluyordu. Gözleri geniş ve ela renkteydi, soluk tenine kıyasla koyu renkti. Imelda kadının omuzlarına birer el koyarak onu öne doğru çekti ve önünde durmasını sağladı.

"Bu o mu?" Caldriş onu incelerken başını yana eğerek sordu, belki de içinde işkencecisinin kan bağına dair herhangi bir ipucu arıyordu. Reenkarnasyonda soyun nasıl işlediğinden emin değildim; yüzyıllar boyunca yaşayıp öldükten ve yeni ebeveynlerle yeniden doğduktan sonra birinin nasıl hâlâ Mab'ın kızı olabileceğinden. Bu tür bir güç ruhlarımıza kazınmış olmalı, hayatlarımız boyunca bir şekilde devam etmeliydi.

Imelda parmaklarıyla Fallon'u daha sıkı kavrayarak, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Fallon'un dudakları çatıldı, Imelda'nın paylaşmayı planladığı gerçek her neyse, tam olarak farkında olmadığı bir şeydi.

"Bilmiyorum da ne demek?" Caldriş cadıyı incelerken kızgınlığı sesine sızarak sordu.

"Peçe'nin olduğu gece korunmamız için bize getirilen iki çocuk, iki kız vardı. Fallon onlardan biri ve aradığınız kız da olabilir," diye itiraf etti Imelda başını öne eğerek.

Caldriş yanımda hareketsiz kaldı, Imelda'nın söyledikleriyle vücudu gerildi. Tek bildiğim, Mab'ın kızının Direniş'le birlikte olduğuna inandığı, çünkü aldatmasının ve aralarına sızmasının tek sebebinin bu olduğuydu.

ilk etapta sayılar. Cadıların ilgisini Mab'ın kızı kadar ne çekebilirdi ki? "İki çocuk mu?" diye sordu, kelimeleri düşünürken başını yana eğdi. Yaşadığı şok, ardından gelen sessizlikten anlaşılıyordu.

Boğazımı temizledim, kırdım. "Nereden biliyorsun? Bu hayatlar önceydi." Önümde duran kadını inceledim. O da bana bakıyordu, benim onunla ilgilendiğim kadar o da benimle ilgileniyordu.

"Cadının işaretini taşıyor," dedi Imelda, uzanıp Fallon'un elini kendi elinin içine aldı. Elini kaldırarak Fallon'un derisine kazınmış gibi görünen beyaz hilali gösterdi; büyülü bir damgaydı bu.

"Her cadı klanının korumakla görevli oldukları insanların ruhlarına yerleştirme yeteneğine sahip olduğu bir işarettir," diye açıkladı Caldriş, bedeni yanımda sımsıkı dururken. "Çok sık yapılmaz ama her klan sadece bir işaret üretebilir. Yani Imelda'nın söylediği doğruysa, kızların ikisi de aynı işareti paylaşıyor. Eğer kızların ikisi de aynı anda Boşluk'ta olsalardı, yeniden doğduklarında hangisinin hangisi olduğu anlaşılamazdı."

"Ama diğer kız nerede?" Ondan Imelda'ya bakarak sordum. Alfheimr'a dönebilmemiz, Catancia'da durup Mab'a karşı toplanmadan önce bağımızı tamamlayabilmemiz, ona karşı görevini tamamlamak için kızını bulmasına bağlıydı.

"Bilmiyorum," dedi Imelda iç çekerek. Dudaklarını büzdü, sanki bu gerçeği duymak bize acı verdiği kadar ona da acı veriyormuş gibi. "Üç yaşam önce vasisi tarafından Direniş'ten alındı. Onu gözlerden saklamış ve cadı işaretini gizlemiş olmalı. Onu bulmaya çalıştık ama başarılı olamadık. Şimdiye kadar her yerde olabilir."

Caldriş başını öne eğerek inledi. "Diğer kız. Korunması gerekecek kadar önemli olan neydi? Mab'ın düşmanlarından birinin çocuğu muydu?"

"Bunu ben de bilmiyorum. Bu bilgi yaşlılar tarafından saklanıyordu. Onlardan birinin Mab'ın çocuğu olduğunu biliyorduk.

Bir gün onun için gelecek, ama diğ rinin gerçeğini ve tüm bunlardaki amacının ne olacağını sadece yaşılar biliyor," diye yanıtladı Imelda ve dikkatini Vahşi Av'ın mağaranın kenarlarından izlediğı yere çevirdi.

"O zaman bana büyüklerini getir."

"Biri diğ rinin ellerinde öldü. Diğ ri," dedi, bakışları Caldris'inkilerle birleşerek, "diğ r çocuğı  alan gardiyan."

"Elbette  yleydi," dedi Caldris,  fkesi etrafımızı saran mağarayı doldururken hissediliyordu. "Hepimizin iyiliğı için onun gizemli bir varlık değıl de Mab'ın kızı olduğunu umsan iyi olur. Eğ r kızı hakkında bir şeyler bildiğinizi düşünür ve bunu payla mazsanız Mab size acının ne demek olduğunu gösterecektir. Bir saat içinde ayrılıyorruz. İkiniz de vedala mak ve e yalarınızı toplamak için zaman ayırın," dedi Caldris, emir aralarında yankılanıyordu. Imelda başını salladı, Fallon'un hareketini takip ederek kenarda bekleyen yaşı bir  ifte doğıru ilerledi.

Ailesi, fark ettim.

Fallon Caldris'e ters ters baktı, bakışlarında tuhaf bir boyun eğımişlik vardı. Kendisi hakkında bildiğı ya da bilmediğı ne olursa olsun, insan ailesini geride bırakması gereken günün geleceğini her zaman bildiğı açıktı. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu, aramızda yay gibi görünen kısacık bir bağılantı anından başka bir şey değıldi. Fallon'un gözlerini benimkilerden ayırması ve babasının kucağına adım atmasıyla başladığı kadar çabuk bitti.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kalp ağırım içimde zonkluyordu. Ailemizi geride bırakmanın, ne seçtiğimiz ne de istediğimiz bir yolculuğı çıkmaya zorlanmanın ne demek olduğunu biliyordum.

Bu bir sefaletti ve ben de artık onun bir par asıydım.



T İşaretli Fae'ler çoktan tünellerden dışarı çıkarılmış, arabalara yüklenebilmeleri için yüzeye yönlendirilmiş ve Yüzeye ulaştıklarında şüphesiz zincirlenmişlerdi. Holt ve Vahşi Av'ın ayrılmadan önce arkadaşlarını ve ailelerini zincire vurulmuş halde görmekten kurtarmış olmalarını takdir ettim.

Geçitten yüzeye doğru ilerledim, bana bu kadar çabuk söylenen bilgiyle işlevimi yerine getiremiyordum. Imelda gerçeği biliyordu ve Holt ile Caldriş önümüzdeki günler için planlarını tartışırken yanımda yürürken, bundan dehşete düşüp düşmemem gerektiğini bilmiyordum. "Neden kimseyi uyardın?" Fallon'dan uzaklaşmak için manevra yaparken ona ayak uydurarak sordum.

Diğer kadının da aynı şeyi hissedeceğinden, çok yakın görüldüğü birinin neden onu korumak için en ufak bir harekette bulunmadığını bilmek isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Barışı bilgiye tercih ettim," dedi Imelda, yumuşak sesi aramızda dolaşırken. Tünellerin sonu ileride belirdi ve Vahşi Av'ın ilk atlıları Direniş'in merkezini arkamızda bırakmak için kış güneşine adım attı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünemeyecek kadar çok şey tehlikedeydi, kaçırılan ittifak fırsatları içimde bir şeylerin sızlamasına neden oluyordu.

Dünyanın yanlışlarını düzeltme arayışımızda hepimizin birleşebilmesini, ortak hedeflerimizde hepimizi birleştirecek bir yol bulabilmeyi diledim. Tüm bunlarla daha yeni yüzleşmiş biri olarak, bunun gerçekleşmesi pek mümkün görünmüyordu. Kalbim, köyümün Lordu'ndan ve onun iktidarda kalmasını sağlayan insanlardan nefret ettiğim kadar nefretle dolmamıştı.

"Caldris'in İşaretli Fae'yi Alfheimr'a götürmesini engellemek için yapabileceğim *hiçbir şey* yoktu. Onu gördüğüm anda kimliğini açıklamış olsaydım bile, bu anlamsız olurdu. Elde edeceğim tek şey ölüm olurdu. Barış için umut etmeyi ve gereksiz yere ölmesi gerekmeyen insanların hayatları için pazarlık yapmayı seçtim. Omuzlarımın üzerinde duran korkunç bir seçim karşısında kurtarabildiğim hayatları kurtarmayı seçtim" diye açıkladı.

Başımı salladım, yüz hatlarımı anlayış kapladı. Bu seçimi ya da bazen daha büyük iyiliğin bir zamanlar hayal bile edilemeyeceğini düşündüğümüz şeyleri yapmak anlamına geldiğini anlamak istemiyordum. Ama yanlış karar verdiğine ikna olana kadar onu sorguya çekemeyecek kadar çok şeyle ilgiliydim.

Öyle olduğunu düşünmemiştim.

Eğer Imelda onun kimliğini açıklamış olsaydı, bana dokunmadan önce kim olduğu gerçeğini öğrenmiş olacaktım. Onun içimde hareket etmesinin samimiyetini bilemeyecektim ve ilişkimizin bu yönüne teslim olma olasılığım çok daha düşük olacaktı. Ondan nefret ettiğimde onu içimde kabul etmek kolaydı, çünkü zaten oradaydı ve zaten benim o parçama sahipti.

Caelum ışığa çıkarken güneş başının üzerinde parlıyordu. Saçlarının parıldayan gümüş rengi, kışın Mistfell'deki evlerin çatılarından sarkan buz sarkıtlarının, buz tutmuş karın rengindeydi.

Arkasından gittim ve beni tünel girişinden aşağıya indirmesi için arkasını dönmesine izin verdim. Üstesinden gelebileceğimi bilmeme rağmen

Yardım eden ellerini üzerimde hissetmekten keyif alıyordum. Beni girişten birkaç metre uzağa bıraktı, ben ona gülümserken beni vücudundan yumuşak bir şekilde aşağı indirdi. Kısa bir süre önce olsa, benimle ilgilenmeye kararlı görüldüğü için onunla kavga ederdim. Şimdi bunu yapmayı düşünmek, ilgisinin sevgiden kaynaklandığını bilmek gülünçtü. Kendi başıma bir şeyler yapmaktan aciz olduğuma dair inancının bir ifadesi değildi bu.

Sadece o vardı. Beni seviyordu. "Seni seviyorum, min asteren," dedi, yüzümde yazılı olduğunu gördüğü düşünceleri onaylayarak.

"Ve seni seviyorum Caelum," dedim ve zayıflık gibi hissettirdiği için böyle şeyleri itiraf etmekten nefret eden o parçam sonunda soldu ve öldü. İçimde büzüştü ve beni bunu yapabileceğimi bilmeye terk etti. Kalbimi birine emanet edebileceğimi ve bunun güvende olacağını biliyordum.

"Imelda? Ne oldu?" diye sordu bir kadın ve döndüğümde Fallon'u Imelda'nın üzerine eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş halde buldum. Elbisesinin siyah kumaşı yumruklarında düğümlenmişti, uyumsuz gözleri mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir şekilde parlıyordu.

İkimiz de onun için inanılmaz bir an olması gereken bu anı böldüğümüz için lanet okurken Caldris bakışlarımı takip ederek ona doğru bir adım attı. Duygularımı bu kadar açık bir şekilde itiraf etmemi, bunu daha önce yaptığımı sanmıyordum.

Imelda yerden başını kaldırdı, o ürkütücü bakışları benimkilerle buluşunca içimde acıya yol açan bir şok yaşadım. Dik durdu, bana doğru yürüdü ve Caldris'i iterek elimi avucunun içine aldı. Elimi kaldırdı ve ben ondan uzaklaşırken avucumun kenarına baktı. "Ne yapıyorsun sen?" Daha sert çekerek sordum. Çıplak tenime bakarken beni bir mengene gibi kavramaya devam etti.

"Imelda, yapma-" dedi Caldris ama onun ses tonundaki uyarıyı duymazdan geldi. Nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, eski dilde bir büyü

Kelimeleri yeterince hızlı bir şekilde tercüme etmeye çalışırken dil. *La*

solis ne lunat.

Ayın ışığında.

"Ne yapıyorsun? Bu acıtıyor!" Derimi yakan bir acıyla elimi çekerek tekrarladım. Gözlerimi Caldris'e çevirdim ve onu yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle elime bakarken buldum.

Ama kör edici acının ötesini, demirin tenime değdiği anların hepsinden daha kötü olanın ötesini göremiyordum. Imelda elimi sıkıca kavrayarak derimin yandığı ve küller halinde ayaklarımın dibindeki kara düştüğü yeri gösterdi. "Gerçeğini açığa çıkarıyorsun," dedi, elimde bir hilal belirirken gözleri hüzünlüydü.

Fallon sanki sersemlemiş gibi yanımıza geldi, elini benimkinin yanına koydu ve tenimizdeki izlere baktı. Bizi cadıların ay klanı tarafından korunduğumuzu gösteren aynı aylara.

Nefesimi içime çektim ve elimi ikisinden de çekip göğsüme bastırdım. Yanan etin kokusu burnumu gıdıklarken, Caldris elimi avuçlarının arasına alıp serin bir kış esintisini tenimde gezdirdiğinde hafifledi.

Acıyı sona erdirmek. Vücuduma kalıcı olarak kazınan büyülü damgayı sona erdirmek.

"Bunu daha önce nasıl bilmezsin?" Caldris Imelda'ya sordu. "Bunu nasıl görmedin?"

"Dağ beni ay ışığından mahrum bıraktı ve tünellere yerleştirdiğim koruma her şeyi kapladığı için benimkini taklit eden büyüü görmemi zorlaştırıyor. Dışarı adımımızı atar atmaz, ay büyüünün tenine yapıştığı yerleri görebiliyordum. Koruyucun nerede, Estrella?" Imelda şaşkın bakışlarımı Caldris'e çevirmeme neden olarak sordu.

"Benim yok," dedim başımı sallayarak. "Ben-" İnkârım kesildi ve bana asla silemeyeceğim çarpık bir korku duygusundan başka bir şey bırakmadı.

Sakladığı tüm sırlar. Bildiği ve benden sakladığı her şey, belirsiz ve saçma ifadeleri. Bana anlatacağına yemin ettiği ama hiç fırsat bulamadığı şeyler.

Brann.

"Nerede o?!" Imelda talep etti ve ben onun ölümüne neden olmayı mı dilediğine yoksa onu başka bir amaç için mi istediğine karar veremedim.

"O öldü," diye mırıldandım ve bakışlarımı dostuma çevirdim. "Beni öldürmeye çalıştığında Vahşi Av onu öldürdü." Caelum'un bakışlarını üzerimde tuttum. Bu kısmı ona hiç açıkça itiraf etmemiştim ama Vahşi Av'ın binicileriyle yaptığım konuşmalardan bunu zaten bilmediğinden şüpheliydim.

Brann'ın yapmaya çalıştığı şey bir sır değildi ama Caelum'un bakışları sertleştiğinde ve ormanda soğuk bir rüzgâr estiğinde farkında olmadığını anladım.

"Bu ne demek oluyor? Ben diğer çocuk olamam. Bu... imkânsız," dedim, Imelda'ya dönerek ve Caelum'dan yayılan öfkeyi görmezden gelmeye çalışarak.

"Demek ki biriniz Mab'ın çocuğu, diğeriniz ise başka bir şey. O senin için kimdi? Onun kim olduğuna inanıyordunuz?" Imelda sordu ve gözlerindeki gerçek endişe beni bir zamanlar kardeşime yakın olduğuna inandırdı.

"Kardeşim," dedim içimi çekerek. "Bana kardeşim olduğunu söylemişti ama değildi, değil mi?" Yeni gerçeği kafamda oturtmaya çalışırken, elimi göğsüme yaklaştırdım ve ne olduğumu bilmemenin getirdiği gözyaşlarımı kırıştırdım. Mab'ın kızı olduğumu bildiği için mi beni Alfheimr'dan bu kadar umutsuzca uzak tutuyordu? Yoksa Faerie'nin derinliklerinden gelen başka bir tür canavar olduğum için mi?

"Bana Alfheimr'a asla gidemeyeceğimi söyledi," dedim Caelum'un kucağına doğru bir adım atarak. Kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bir şeyler biliyordu ama ben gerçeği öğrenmek için hiç zorlamadım. O

Alfheimr'da beni karanlık ve azaptan başka bir şeyin beklemediğini söyledi."

Caelum durdu, bu sözlerin anlamı ikimizin de üzerine çökmüştü. Eğer Mab'ın kızıysam, eşime yüzyıllardır eziyet eden kişinin çocuğuydum. Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin çocuğuydum.

Tanrılar.

Aramıza mesafe koymaya çalışarak ondan uzaklaştım. Eğer bu doğruysa, onu yüzyıllardır hapseden ve itaatkâr kalması için kalbine yılanlar saran kadının kızıydım.

"Henüz kesin bir şey bilmiyoruz," dedi Caelum, beni daha sıkı sıkarak ve uzaklaşmamı engelleyerek, ama Imelda'yla değiş tokuş ettiği bakışı hissettim.

Öfkelendiğimde karanlığı çağırmıştım. Dokunduğumda bir kuşun yılanla dönüştüğünü görmüştüm ve Mab sayesinde eşimin kalbine sarılmış bir yılan vardı. "Eğer o benim koruyucumsa, bu onun yaşlı bir cadı olduğu anlamına mı geliyor? Cadılar erkek olabilir mi?" Kardeşimin insan olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurarak sordum. O benim kardeşim değildi.

Ama ben onun yanında büyüdüm. Onun benim yanımda çocuk olduğuna dair anılarım vardı.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Daha az yaygın ama tamamen mümkün. En güçlü cadılardan bazıları büyü'nün ortaya çıkış şekli nedeniyle erkektir. Eğer kardeşin senin koruyucunsa, tanıdığım en güçlü cadılardan biriydi. Bu yüzden Twyla onu Ay Yaşlıları'ndan biri olarak Konsey'e seçti," diye açıkladı başını saygıyla eğerek.

"Adı Brann mıydı?" diye sordum, hüznün sel gibi akıyordu, bir dalga üzerime çöküyordu. Caelum'un gerçek adını bilmiyordum ama tüm hayatımı kardeşimi tanımadan geçirdiğimi düşünmek bambaşka bir acıydı.

"Onu Brander olarak tanıyorduk," dedi Imelda ve içimde bir şeyler hafıfledi. Aynı isim olmayabilirdi ama hâlâ ondan bir parça taşıdığımı hissettirecek kadar benzerdi. "O sizi severdi. Tüm hayatlarınız boyunca ikinizin de yanında durdu ve sizi alıp götürdüğü güne kadar en büyük koruyucunuz oldu."

"Beni geride bıraktığına göre beni çok seviyor olamaz," dedi Fallon, bakışları yüzüme yerleşirken. Kinini kişiselleştirmek isteyen birinden bekleyeceğim sıcaklıktan yoksundu, daha çok kendisiyle çelişen bir kadının dikkati gibi hissediyordum.

Hatırlamadığı birinin yasını tutması mı gerekiyordu?

Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde, onunla garip bir akrabalık hissettim. Aramızda bir şey kıpırdadı, sanki kaderin iç içe geçmiş ipleri kaderlerimizi birbirine bağlıyordu.

Imelda birbirimize bakışlarımızı inceleyerek, "İkiniz bu tünellerde on hayat boyunca yan yana yaşadınız ve çok iyi arkadaşınız," dedi.

Onlarla yüzleşmek için geri döndüm ve Imelda'nın bir adım öne çıkıp elini omzuma dokundurmasını çatık kaşlarla izledim. "Burası sizin evinizdi," diye tekrarlayarak kafamdaki düşünceleri doğruladı. "En azından hayatınızın büyük bölümünde. Brander seni bizden aldığından beri nerede ya da kim olduğunu bilmiyorum ama seni o zamandan beri tanıyorum."

"Tüm bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, bir elimi tenimde yanan yeni ayın üzerine sürterek. "Ben kimim?"

Bakışlarım Caelum'un bakışlarıyla buluştu, uzanıp yanağımı okşarken mavi gözleri yumuşadı. Bir daha bana bakmak istediğini hayal bile edemiyordum - ne olabileceğimi düşününce.

Muhtemelen ikimizin de benden şüphelendiği şey.

"Bunu çözeceğiz. Birlikte," dedi ve alnımı göğsüne yaslamak için öne doğru eğildim, beni bir anlığına rahatlatmasına izin verdim.

hayatımızın bir sonraki aşamasına geçtik. Alfheimr'a yolculuğumuza devam etmeden önce, Mab'a dönmek için ihtiyaç duyduğu kişinin ben olduğumdan şüphelenirken.

Üvey kardeşim.

Ürperdim.

Siktiğimin Tanrıları.

OceanofPDF.com



Even yanımda otururken, sanki aramızda okyanuslar varmış gibi hissediyordum. Estrella, Imelda'nın eşimin Ay cadıları tarafından saklanan iki çocuktan biriydi.

Holt ve ben, Kara Su'da karanlığı ilk kez çağırdığı ve nefret alevlerini söndürdüğü o geceden beri Estrella'nın Mab'ın kızı olabileceğinden şüpheleniyorduk. Onun Gölge Saray'ın kayıp prensesi olma ihtimali kadar başka bir şey olma ihtimalinin de olduğunu bilmek... Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Bu onu en büyük düşmanımın kızı ve hiç istemediğim üvey kardeşim yapacaktı. Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyordu?

Keşke ona uzanabilseydim, onu kucağıma çekebilseydim ve aramızda kalan acı boşluğu hissetmeseydim. Eğer Mab'ın kızıysa, onu Gölge Saray'a geri götürmek zorunda kalacaktım. Tek kurtuluş umudumuz onun aramızdaki bağı kabul etmesi, beni Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne karşı koyabilecek kadar güçlü kılmasıydı.

Ama Estrella beni hâlâ kabul eder miydi? Bizi ayrı tutmakla tehdit eden yeni uçurumdan şüphelense bile mi?

"Benden nefret mi ediyorsun?" Estrella fısıldadı, sesi Vahşi Av'ın geri kalanının duyamayacağı kadar kısıktı. Ateşin etrafında oyalandık, sedirin üstünde birbirimize sokulduk.

Diğer birkaç kişi uyumamız için çadırı kurarken biz de battaniyeyi kendimize ayırdık.

"Senden neden nefret edeyim, min asteren?" Dönüp ona bakarak sordum. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı, duygularım boğazımı tıkiyordu. Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum; bu kadar yol kat etmişken olmazdı.

Mab'ın onu benden almasına da izin vermezdim.

"Çünkü ben onun kızıyım," dedi, battaniyeye yaslanırken alay ederek. Yukarıdaki yıldızlara baktı, alt dudağı kısa bir süre titrerken gözlerinde nem toplandı. "Bugün erken saatlerde Fallon'la konuştum. Hiçbir büyü belirtisi göstermediğini söyledi."

"Bu onda hiç büyü olmadığı anlamına gelmez," diye hatırlattım ona. Sadece birkaç gün önce, Estrella'nın kendisi, onu benim olarak işaretleyen *Viniculum* dışında hiçbir büyü belirtisi göstermemişti.

Estrella başını yana çevirdi ve gözlerini ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünden ayırıp benimkilerle buluştu. "Öyle değil ama Mab'ın kendisi seni kontrol etmek için kalbinin etrafına yılanlar sararken benim bir yılan imgesi görmemin sadece bir tesadüf olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Bunun pek çok nedeni olabilir-"

"Saçmalamay! kes," diye tersledi Estrella, bakışlarını bir kez daha benden kaçırarak. "İkimiz de benim ne olduğumu biliyoruz. Bu yüzden şu anda yanımda otururken bile bana dokunmak için hareket etmedin. Mesafeni koruyorsun çünkü eşinin o aşağılık kadının kızı olduğunu düşünmekten iğreniyorsun. Beni çok iyi tanıdığını sanıyordun ama işte buradayım! Faerie'nin gelmiş geçmiş en büyük kötülüğünün çocuğı."

"Onun çocuğı olsan bile onun gibi değilsin. Hayatlarınızın hiçbirinde onun tarafından büyütölmediniz ve sizi, tanıdığım herkesten daha nazık ve adil olmaya önem veren bir kadın haline getirmek için yüzyıllar süren bir tarihiniz oldu," dedim yanına uzanarak. Serçe parmağı onunkine değdi ve bana onunla göz göze geldiğim o ilk günü hatırlattı

Ahırda geceyi geçirmek için saklanırken. "Sende, Mab'ın içinde yüzyıllardır var olmayan bir yumuşaklık var, tabii hiç var olmadıysa. Bu senin soyundan gelebilecek bir şey değil."

"Peki ya içimdeki diğer her şey? Peki ya kana ve intikama susamışlığım? Beni küçümseyen herkesin önümde diz çöktüğünü görme arzum ne olacak? *Nazik* olan yanımda bu mu?" Estrella sordu, yeşil gözleri benimkilerle buluştu. İrislerinin yosun renginin arkasından yıldızların pırıltısı parlıyordu, kenarları siyahla sınırlanan bir gece gökyüzünün moruna doğru kanıyordu. "Yoksa dünyanın, onu kirletecek insanlar olmasaydı ve geldiği hiçliğe geri dönseydi çok huzurlu olacağından şüphelenen yanımda mı?"

"Bu yönlerin Mab'dan gelmiyor, Küçüğüm," dedim, onu incelerken gözlerim yumuşadı. Kendinden nefret etmeye ve etrafındaki herkes tarafından sevilme ihtiyacının ağırlığını taşımaya o kadar kararlıydı ki. "Onlar benden geliyor. Onlar senin denge sağladığın en kötü yanlarım."

"Buna nasıl katlanıyorsun?" diye sordu, sesi alçak bir mırıltıdan başka bir şey değildi. "Neye katlanıyorum?" Pek çok şeyden bahsediyor olabileceğini bilerek sordum.

şeyler. Estrella'nın kendinden nefret ettiğini bildiğimden, ona bakmaya nasıl dayanabildiğimi sormak gibi bir şey söyleyeceğinden şüpheleniyordum.

Ama ağzından çıkan bu değildi.

"Güce olan açlık. İçindeki canavarı serbest bırakırsan, onların sana inandığından çok daha fazlası olabileceğinin bilgisi. Bir parmak şıklatmasıyla bir adamı öldürebileceğini ikimiz de bilirken, gücünü nasıl bu kadar ustalıklarla kontrol ediyorsun?" diye sordu.

Estrella resmi ortamlarda unvanı konusunda rahat olmayabilirdi ama yükselme ihtiyacıyla doğmuştu. Eğer Lord Byron biraz olsun düzgün bir adam olsaydı, muhtemelen karısı olarak konumunu benimser ve Mistfell'in Leydisi olurdu.

Ama bu tür bir güç eşim için asla yeterli olmazdı. Sonunda hiçbir erkeğe itaat etmeyecek ve daha azına razı olmayacaktı.

onun yanında bir eşit.

"Gücünü kontrol etme konusunda endişelenmeden önce onu yönlendirmeyi öğrenmelisin. Gel," diyerek ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Vahşi Av çadırımızı toplamayı çoktan bitirmişti ama Estrella'yı yakın zamanda uykuya dalmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Herkesin görebilmesi için huzursuzluğunu koluna takmıştı ve elimi tutup onu ayağa kaldırmama izin verdiğinde bunu doğruladı.

Yorgunluk onu benimle birlikte eğitimin diğer tarafında bekliyordu. Tek yapması gereken isteyerek ona doğru yürümekti.

OceanofPDF.com

ESTRELLA



T Ağaçlar serin esintide sallanarak benimle alay ediyordu. Kulağıma fısıldıyor gibiydiler, bana güneşin altında dans edebileceklerini hatırlatıyorlardı.

Kış esintisini kendi ellerimle yönlendirmemden çok daha kolay.

"Bu lanet olası bir zaman kaybı," diye homurdandım ve hayal kırıklığı içinde kollarımı aşağıya attım. Ne yaparsam yapayım, bedenimi ne kadar büksem bükeyim ve irademi ellerimde oluşturmaya çalıştığım soğuk havaya odaklanmaya zorlarsam zorlayayım, hiçbir şey elde edemiyordum. Parmak uçlarımda titreşen karanlıktan başka bir şeyi kavrayamıyordum ve Caldris'in gücünü yönlendirmek için *Viniculum*'u çağırmak için onun ötesini göremiyordum.

"Yapabilirsin. Sadece sabırlı olmalısın," dedi Caldris, beni çadırımızdan antrenmana sürüklediği uykusuz her gecede olduğu gibi nazikçe.

"İnsan olmadığım için mi?" Ona bakarak sordum. Eğer Mab'ın kızıysam, o zaman Fae'ydim. Kulaklarım yoktu ve Peçe düştüğünde beni işaretlediği ana kadar doğanın büyüüne hiç kanalize olmamıştım ama içimde kesinlikle insanlık dışı bir şey vardı, derimin altında volta atıyordu.

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz," dedi ve günün geri kalanında benim için ne anlama geleceğine dair soru sormaya çalıştığımda olduğu gibi yüzü kapandı.

Bizim için.

"Ölü bir kuşu canlı bir yılanı dönüştürebilen kaç insan tanıyorsun?" Bir elimi kalçama atıp ona ters ters bakarak sordum. İnkâr içinde yaşamaya kararlı görünüyordu, Mab ile olan bariz benzerliğini asla kabul etmiyordu. Midem bulanıyordu, vücudum Caldri's'in paylaşmayı reddettiği bilgiye tepki veriyordu.

"Çok değil," dedi burnunu parmaklarının arasına sıkıştırarak. "Ama Peri diyarına dokunana kadar insan *olmaktan* çıkmayacaksın - en azından biz öyle sanıyoruz." Bu yeni bilgi beni şok etti ve itirafı düşünürken beni susturdu. Alfheimr'a vardığımda *değişecek* miydim?

"Peki ya diğer çocuk? Başka bir kızın kaybolduğuna dair söylentiler var mıydı?" Önemli olan şeylere odaklanarak sordum. Alfheimr'a vardığımızda *değişecek* olsaydım, bunun üzerinde çok az kontrolüm olurdu. İnsanlığımdan geriye kalanlara tutunma içgüdüsü üzerime çöktü. Tüm hayatım boyunca insan bir kız olduğuma inanarak *yaşamıştım*. Bundan vazgeçmek o kadar kolay değildi.

"Yüzyıllar önceydi, min asteren. Hiçbir fikrim yok. Alfheimr'a döndüğümüzde etrafa sorabilirim, ama o zamana kadar daha fazla cevabımız olacağından şüpheleniyorum. Büyün kendini göstermeye gittikçe daha da kararlı. Ne olduğuna karar vermemiz için gereken bilgiyi bize vereceği bir zaman gelecek," diye açıkladı ve öne çıkıp ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Kendimi korumak için senin sihrini yönlendirebilmemi istemeni anlıyorum ama belki de odaklanmamız gereken şey benim de kendime ait bir sihrim olduğu gerçeğidir. Belki de benimki bastırılmış ve dışarı çıkmak istiyor ama uzun süredir uykuda olduğu için diğer her şeyin kaçmasını engelliyor. Belki de geçmişte *Viniculum*'unuz cevap verdiğinde, bunun nedeni bu parçanın uyanmamış olmasıydı."

Caldri bana arkasını dönerek, "Büyünün ortaya çıkmasını teşvik etmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi. "Eğer onu kontrol etmeye çalışmıyorsan, neler yapabileceğini bilemezsin."

"Benim Mab'ın kızı olduğuma inanıyor musun?" Keşiften bu yana bana yakın olma konusunda gösterdiği tereddütü fark ederek sordum. Uyumadan önce beni baştan çıkarmak için çadıra sokmaya çalışmamıştı, sanki artık benimle yatma fikrini tam olarak kavrayamamış gibiydi.

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Senin büyüün onunkiyle bazı benzerlikler taşıyor ama aynı zamanda farklı şekillerde tezahür ediyor. Mab'ın bir yarattığı hemen reenkarne ettiğini hiç görmedim," dedi ama ifadenin sonu aramızda konuşulmadan asılı kaldı.

"Bir şeyleri hayata döndürmekten çok öldürmekle ilgileniyor gibi görünüyor," dedim, onun kim olduğu gerçeğinden kaçarak.

"Bu da doğru," dedi ve rahatlarken iç çekti. "Onun kızı olmadığını söyleyemem ama kızı olduğunu söylemekten de emin değilim. Her iki durumda da, sihrinin nereden geldiğine ya da neler yapabileceğine dair en ufak bir fikrimiz yokmuş gibi hareket etmeliyiz, yani tedbiri elden bırakmamalıyız." Başımı salladım, ellerimi kaldırmasına ve her şeye yeniden başlamam için beni cesaretlendirmesine izin verdim. İşe yaramayacağını bilsem de, onunkine dokunmama izin vermeden önce kendi sihrimin bir kısmını serbest bırakmam gerektiğini içimde hissetsem de.

Bazen aşk biriyle dalga geçmek demektir.

Yanlış.

Ellerimi önüme kaldırdım ve hemen yükselen o titreşimli, çarpık karanlığa odaklandım. Ciğerlerime derin bir nefes çekerek etrafımı saran karanlığı bastırmak için gözlerimi kapattım. Sadece Caelum'un saçlarının ve mavi gözlerinin ışığı göze çarpıyordu ama bir şekilde karanlık artık yeterli değildi.

Ayın ışığının oluşturduğu gölgeleri saklayacak kadar karanlık değildi. Etrafımı saran ağaçların özünü gizleyecek kadar karanlık değildi, toprağı sanki taşıyormuş gibi dolduruyordu, sanki dünyanın sessiz olduğu yere geri götürülmesi gerekiyordu.

Ellerim o karanlık büyüyle titriyordu, gölgeleri görüşümün ön planına çıkarma dürtüsü baskın geliyordu ama yutkundum

ona karşı, içimdeki o parçayı tutarak ve onu karnımın içinde duran çukura, unutulmayı arzulayan oyuğa doğru iterek.

Gözlerimi açarak Caldris'in başının üzerindeki karla kaplı dallara baktım, kolumu kaldırdım ve başımın üzerine düşerse nasıl hissedeceğimi düşündüm. Soğuğun tenime nasıl işlediğini, pelerininin toplandığı enseme nasıl gıdıkladığını ve içime bir ürperti gönderene kadar onu orada nasıl hapsettiğini.

O soğuğu enseme hayal ederek, aramızda dolaşan kaderin altın telini gözümün önüne getirdim ve temkinli parmaklarımı onun etrafına doladım. Caldris öne doğru irkildi, başını sallarken yüzündeki şaşkınlığı sildi. Bağ ellerimle her kavrayışında, onu elle tutulur bir şeye her dönüştürüşümde, bana bunu yapmanın normal olmadığını daha da fazla onayladı.

Bana karşı bir başka darbe daha... Uzun zamandır var olan ve muhtemelen her şeyi gördüğünü düşünen Fae Tanrısı için bile tuhaf olmaman bir başka yolu. O bir Primordial'in torunuydu ve yine de yaptıklarım benim kadar onu da şaşırtıyordu.

Bağın ipliğini elimin etrafına sardım ve Caldris acı çekiyormuş gibi yüzünü buruştururken bile gergin bir şekilde çektim. Bağ, diyarların ötesine uzanabilirdi. Dağların ve denizlerin ötesine uzanabilir ve yine de bizi birbirimize bağlayabilirdi ama nedense bağın çok büyük bir kısmını kendime doğru çektiğimde bu ona acı veriyordu.

O soğuğa odaklandım. Yara izlerimi ilk kez gördüğünde omurgamın üzerinde esen kış meltemine. Öfke nöbetinde ilk karı çağırışına.

Savaş geldiğinde çaresiz *kalmayacaktım*. Savaşlar ülkeyi kasıp kavururken beni koruması için ona bel bağlamayacaktım. Elimde bir rüzgâr hunisi belirdi, minyatür bir fırtına gibi tenimin üzerinde dönüyordu. Başımızın üzerinde asılı duran dallardaki karı yakaladı ve yarattığım rüzgârın yörüngesine doğru çekti.

Kar, fırtınanın merkezinde avucumda oluşan boşlukta kayboldu. Caldris bir adım öne çıktı, önümde durduğunda yüzünde hafifçe solan bir gülümseme vardı. Avuçlarımda tuttuğum girdaplı, azgın fırtınayı incelerken ellerimi alttan tutup destekleyerek parlak bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı.

"Kış gibi," dedi ama bir şey söylenmeden kaldı. Karı yok eden şey tarafından lekelenmiş kış.

Rüzgârlar onun dikkati altında söndü, fırtına geldiği gibi hızla kayboldu. Başarı anımın bu kadar kısa sürmüş olmasından dolayı içimde bir hayal kırıklığı belirirken, büyüünün ardından bedenim yorgunluktan sarktı.

"Büyünün her zaman bir bedeli vardır," dedi Caldris, ellerinden birini benimkinden ayırıp yanağımı okşamak için uzanarak. "Bu yüzden yavaştan almalısın. Senden aldığı şeye karşı direnç oluştur ve onu bir kas gibi güçlendir. Sana çağırdığın büyüden daha güçlü olmalısın, aksi takdirde bedeli hayatın olabilir. Anlıyor musun?" diye sordu ve ben korkumu yuttum.

Anlamadığımız sihirden, yaptığının farkında bile olmadan dokunabildiğim kaynaktan çok fazla şey almam konusunda bu kadar endişelenmesine şaşmamalı.

Sonuçları felaket olabilir.

"Eğer Fae olursam durum yine böyle mi olacak?" Başımı yana eğip onu düşünerek sordum. Sadece birkaç hafta önce o kadar nefret ettiğim şeye dönmek istemiyordum ama insanlığın en kötüsünü de görmüştüm. Kötülük her yerde, her türde ve her canlıda vardı. İnsanlar gerçekten daha mı iyiydi?

Bir Fae olarak büyüünün bedelini gerçekten merak etmek zorundaydım. Caldris hayal edebileceğimden daha güçlüydü, büyüü sadece bir kitabın sayfaları arasında var olabilecek bir şey gibiydi. Böyle bir gücün bedeli neydi?

"Evet, ama bedeninin daha fazlasına dayanabilecek. Bedenin, ruhunun halihazırda bildiği şeyle eşleşecek şekilde değiştiğinde, çok fazla olmadan önce büyüünün beslenebileceği daha fazla şey olacak. Şu anki halinle, var olabilmek için bedeninden çoktan büyü çekmeye başlamış olman çok olası," dedi ve elini yanağımdan çekti. "Yaşamlarınız her zaman kısa olmuştur. Bir insan ömrü için bile. Bunun nedeni ruhunuzun hiçbir zaman bir insan bedenine hapsolmaması olsaydı mantıklı olurdu."

"Ama biz reenkarne olduk. Eğer insan değilseniz, bunu en başta neden yapmış olalım ki?"

"Kayıtlarımıza göre, cadıların diyarları ayırma şekli Perde'nin bu tarafındaki herkesi insan yaptı ve onları Nothrek'e bağladı. Hem yaratıkları hem de Fae'leri. Hepimizin aldığı büyüü yeniden dolduracak Faerie büyüü olmadan, onları insandan başka bir şey yapacak hiçbir şey yoktu. Ruh bu yüzden reenkarnasyon döngüsüne hapsedildi," dedi ellerime bakarak.

Geri adım attı, bakışları sertleşirken bana verdiği bir anlık rahatlama sona erdi. "Bir daha," diye bağırdı, emri içime işledi. Onun dengi olarak olmam gereken şeyi kucaklamanın titrek sularında bana yavaşça rehberlik eden nazik ve şefkatli eşim gitmişti.

Bu, kötü bir Kraliçe için ordulara komuta eden ve yaklaşan çatışmada yanında duracak kadından en iyisinden başka bir şey beklemeyen Fae erkeğiydi.

İçimi çektim, ellerimi biraz daha yukarı kaldırıp yüzündeki sert ifadeye gözlerimi kapatırken yorgunluğum üzerime çökmüştü.

Ve tekrar denedim.



F Allon elimi tuttu ve beni ertesi gece Caldris'in yanından uzaklaştırıp, onunla paylaşacağı battaniyeye doğru çekti.

Imelda ateşin yanında çadırlarının hazırlanmasını bekliyordu. Kolunu benimkinin içinden geçirirken tek kelime etmedi, başının arkasından bakan erkeği görmezden geldi.

Beni battaniyeye doğru yönlendirdi ve Imelda ile kendi arasına sıkıştırdı. Safları sıklaştırdılar, tanıdık gelmemesi gereken bir şeyin sıcaklığıyla beni çevrelediler. Her iki yanımdaki kadınları da çok az tanıyordum ama bana karşı baskılarını hissetmek rahatlatıcıydı.

"Ne yapıyorsun?" Fallon'un rahatlamasını izleyerek sordum. Ayaklarını önüne attı, bacaklarını bileklerinden çaprazladı, böylece pantolonunun koyu kahverengi derisi, botları battaniyeden sarkarken en ufak bir gıcırtyla sürtündü.

"Bir şeylerin peşinde olduğumu nereden çıkardın?" diye sordu dirseklerine yaslanarak. Tuniği kollarını örtüyordu, pelerini omuzlarından sarkıp altındaki battaniyeye asılırken sırtının arkasında toplanmıştı. Gece gökyüzüne baktı, gözleri yukarıda yanan tüm takımyıldızların üzerinde geziniyordu.

Imelda göz ucuyla Fallon'a bakarken dudaklarını yana bükerek, "Sen her zaman bir şeylerin peşindesin," diye ekledi. "Hangi

Bu gece için bir avcı yakalamayı mı umuyorsun? Sanırım burada uyumam gerekecek."

"Her zaman bize katılabilirsin," dedi Fallon ve bu sözleri söylerken sesinde hiçbir yapaylık yoktu. Tek gecelik ilişkilerden ve gece için yatak arkadaşını seçme özgürlüğünden sanki hiçbir sonucu ya da yargısı yokmuş gibi söz ediyorlardı. "Eminim Avcı sizi memnun etmekten büyük mutluluk duyacaktır."

"Ne Huntsman'ı?" Başımı Fallon'a doğru çevirerek sordum.

"Sakın onun kafasını romantizmle ilgili büyük fikirlerinle kirletmeye kalkma. Vahşi Av doğanın iğrenç yaratıklarıdır. Onun yanıma yaklaşmasına izin vermektense ölürüm daha iyi," diye karşı çıktı Imelda, burun delikleri en ufak bir kızgınlıkla alevlendi.

Belli ki bir şeyi gözden kaçırmışım.

"Onun suratına oturman için illa romantizm olması gerekmiyor Imelda. Tanrı aşkına," dedi Fallon ve benim ona kuşkuyla bakmam karşısında kahkahayı bastı. Ben bakire değildim. Aslında Caldris beni her türlü cinsel aktiviteye maruz bırakmaya kararlıydı ve ben de bunlara karşı değildim. Daha önce bir kadının, dikkat kesilip ona bakmak için dönen Vahşi Av üyelerini umursamadan böyle şeylerden bu kadar açık bir şekilde bahsettiğini duyduğumu sanmıyordum. Onun bahsettiği şeyi yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ederek kızardım. Caldris'in ağzını hissetmişim ama hiçbir zaman sorumlu kişi ben olmamıştım.

Holt'la konuşurken dikkatinin tekrar bana döndüğünü hissettim, bakışlarındaki harareti görmezden geldim. Sadece günü geçirmeye yetecek kadar konuşuyorduk ve çadırımız hazır olduğunda muhtemelen sessizce uyuyacaktık.

Potansiyel soyum ve bunun bağımız için ne anlama geleceği konusunda suçluluk hissetmeden ona bakmaya zorlukla dayanabildiğimde, yüzüne oturmak aklımdaki son şeydi.

Fallon Vahşi Av'ın binicilerine muzipçe gülümsedi, ağırlığını bana en yakın dirseğe verdi ve şakacı bir parmak salladı.

"Erkek arkadaşın olmadan geçireceğin birkaç gece seni öldürmez, biliyorsun," dedi Imelda ama sesi eğlenerek titriyordu.

"Uyurken sessizsiniz. Bu kesinlikle çok yorucu" dedi Fallon.

"Horlamamı ister misin?" Imelda öne doğru eğilerek sordu dolgun dudaklarını kıvıran bir gülümsemeyle ona baktı.

"Uyuman gereken bir şeyin yorucu olmasından mı şikâyet ediyorsun gerçekten?" Yanımdaki ela gözlü kadına şaşkın bakışlarla bakarak sordum.

"Kendimi fiziksel olarak tükettikten sonra doğal bir şekilde uykuya dalmayı seviyorum, uzanıp tavana bakmayı değil. Bu son derece sıkıcı," diyor Fallon.

"Bu gece için bir yatak arkadaşı arıyorum..." Sesim kesik kesik çıkmaya başladı.

"Kendimizi yormanın başka yolları da var ama sanırım hepimiz yetenekli bir yatak partnerinin en eğlencelisi olduğunu kabul ederiz," dedi gülerek. Ela bakışlarını atlılardan birine çevirerek kaşlarını kaldırdı. Adam hızla uzaklaştı ve Fallon'u dramatik bir şekilde geriye çekilmek zorunda bıraktı. "O sefil kraliçenin kızı olma ihtimalim varken kimse bana dokunmak istemiyor."

"Yaşayacaksın," dedi Imelda, kahkahası göğsünü titretiyordu. "Seni uyutmak için şarkı söyleyeceğim."

"Lütfen yapma," diye itiraz etti Fallon, yüzünü buruşturarak Imelda'nın şarkı söylemesi hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu. "Bu kadar inatçı olmayı bıraktığında Avcı'ya ne yapmayı planladığına dair hikâyelerle beni eğlendirmeni tercih ederim."

Imelda gözlerini devirerek, "O öldü, Fallon," dedi. "İnatçılık etmiyorum. Sadece seviştiğim erkeklerin nabzının atmasını istiyorum."

Fallon elini gökyüzüne doğru sallayarak, "Muhtemel bir mazeret," dedi. "Sınırlamanın eğlencesi nerede?"

"Hangi Huntsman'ı sikmiyorsun?" Bakışlarım iki kadın arasında gidip gelirken sordum.

"Hepsi," dedi Imelda.

"Holt'u becerecek. Bu sadece bir zaman meselesi," dedi Fallon, oturmak için kendini zorlayarak. Söz konusu erkeğin Caldris'le birlikte durduğu yere baktı.

"Onunla yatmayacağım. Şeffaf olmasa bile adam çekilmez biri," diye itiraz etti Imelda.

Fallon bir an için dişlerini alt dudağına geçirerek, "Nasıl tartıştıklarını görmelisin," dedi. "Eğer onunla yatmayı düşünmüyorsan, bu gece onu gezintiye çıkarmamın bir sakıncası olmaz sanırım?" Fallon ayağa kalktı, ateşe doğru geri geri giderken Imelda'yla yüzleşmek için döndü. Holt alevlerin diğer tarafında bekliyordu, ürkütücü beyaz gözleri etkileşimimizi doğal olamayacak kadar büyük bir ilgiyle izliyordu.

Imelda'nın yüzüne yerleştiklerinde beyaz bir öfkeyle nasıl parladıkları inkâr edilemezdi ve dikkatini hem ondan hem de Fallon'dan uzaklaştırırken çenesini sıktı. Fallon memnuniyetle, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye alay etti.

"Sen hiç susmaz mısın?" Imelda ayağa kalkarak sordu.

"Sadece beni okşar ve güzel olduğumu söylersen," diye karşılık verdi Fallon, cadı Fallon'un önünde dururken ona bir öpücük kondurarak.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Tamam, o zaman beni yürüyüşe çıkar. Ormanı görmek istiyorum. Ağaçlar çok tuhaf," dedi Fallon, gözlerini açıklığın kenarına çevirerek. "Bu kadar büyük olacaklarını hiç düşünmemiştim."

"Hiç ağaç görmediniz mi?" İki kadın battaniyeden uzaklaşırken ayağa kalkarak sordum.

"Tünellerden çıkmama izin verilmedi. Korunmam için tabii ki," dedi Fallon, ormana doğru adım atarken üzgün bir şekilde başını sallayarak.

"Tünellerden ilk çıkışımız, onu bebekken Direniş'e getirdiğimden beri teninde ilk kez güneşi hissettiği andı," dedi Imelda üzüntüyle. " ok fazla dikkat çekmemeye çalıştım ama sanki önemli bir an olmalıymış gibi geliyor. Ona kötü bir hizmette bulunduğumdan endişeleniyorum."

"Ben de o anda insanların beni izlemesini istemezdim. Bence doğru olanı yaptın, ne kadar az olursa olsun," dedim.

"D ş nd ğ n zden daha değerli. Birbirinizi tanıdığınıza inanmıyor olabilirsiniz ama tanıyorsunuz. Akıl hatırlamasa bile ruh hatırlar."

OceanofPDF.com



W

Gün boyunca at sürdük ve Tanrıların Duvarı'na ve orada bizi bekleyen kaplıcaya vardığımızda

yorgunluğum hiç bilmediğim bir seviyeye ulaşıyordu. Bir önceki gecenin beni nasıl yorduğuna inanamıyordum, öyle ki gün boyunca Azra'nın tepesinde uyuyakalıyordum.

Caldris beni zorlamaya devam etti, bana yalnız kaldığım anlar verdi ve büyüsünü emrime vermeye çalışmam için beni teşvik etti. Verecek fazla enerjim kalmamıştı ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Ondan gelen yenilenmiş aciliyeti hissederek, istediğini yaptım. Zorladım, eğitmem için kararlı olduğu o kası çağırdım ve gerdim.

İkimiz de Alfheimr'a adım attığımda beni neyin beklediğinden, neye dönüşebileceğimden bir daha bahsetmedik. Aramızda asılı kaldı, ilişkimizdeki mesafeyi, kimliğinin gerçeğini keşfettiğim ilk günlerden beri olmayan bir şekilde yeniledi.

Sonunda Caldris'i eşim olarak kabul etmem, ancak bir şeyin bizi ayırması için korkunç derecede karmik bir şekilde uygun görünüyordu. Bu durumda, onun tacizcisinin kızı olma ihtimalimin olduğu bilgisi. Her şeyden çok nefret ettiği kadının, umutsuzca beklediği eşinin annesi olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu, neler düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyordum. Mab'ın ona yaşattığı her şeyi bilmiyordum.

ona. Ondan bahsetmekte her zaman bu kadar tereddüt ederken bunu yapamazdım. İstismar belirtilerini, acısını saklı tutma kararlılığını fark ettim çünkü Byron hakkında konuşurken ben de aynı tereddütü hissettim.

Biz atlarımızdan inerken kurtlar inledi, hıncı yüzlerinde hüznü bakışlarla kalçalarının üzerine oturdular. Gördüğüm en korkunç köpekler gibiydiler ama en tüylü yavru köpekler kadar da tatlıydılar. En azından Caldri's'in düşmanlarını yemedikleri zaman.

"Yakında döneceğiz," diye mırıldandım, yanından geçerken Fenris'i okşadım. Dudaklarımı başının tepesine değdirmek için eğildim, kürkünün yüzüme yapışmasından hemen pişmanlık duydum. Sanki onu geride bıraktığım için bunu hak ettiğimi düşünüyormuş gibi kıkırdadı.

Kaba.

Dağın kenarına oyulmuş patikadan yürüyerek Tanrıların duvarını geçtik. Holt hücumu önderlik etti ve Vahşi Av'ın çoğunu atlarla birlikte aşağıda bıraktık. Caldri's'in bizi korumaları için çağırdığı ölümler, İşaretli Fae'lerin kendilerini dağın yamacından atıp ölümden kaçmalarını engelledi. En azından benim eğilimim bu yöndeydi ama pek çoğu bu olasılığı düşünmüş gibi görünmüyordu.

Özgürlükleri için ne yapmış olurlarsa olsunlar, bunun için onları yargılayamazdım. Hele ki benim de aynı şeyi yapmamın üzerinden çok uzun zaman geçmemişken. Uçurumdan atlama düşüncesi Brann'ı hemen aklıma getirdi ve içimi bir merak duygusuyla doldurdu. Onu kaybettiğim yere, Aramis'in onu uçurumdan atıp ölüme terk ettiği uçuruma yaklaşmıştık. Keşke yanımdayken ondan cevaplar talep etseydim. Pişmanlığı ve cevapların parmaklarımın ucunda olmasının ama onlardan o kadar korkmanın ne demek olduğunu biliyordum ki, onları zamana ve ölümün kendisine kaptırmıştım.

Bu hatayı tekrar yapmayı göze alamazdım.

Patikanın tepesini döndüğümüzde kaplıca görünmeye başladı. Tanrıların heykellerini gören gözlerin genişlemesini izledim.

Samimi pozisyonları, tepkileri muhtemelen onları ilk gördüğümde ifade ettiklerime çok benziyordu.

Adımlarımızı takip ederek sınıra geri dönüyorduk. Keşke bunun hafıza şeridinde bir yürüyüş yapmak gibi olduğunu söyleyebilseydim - ilişkimizin evriminde bir gezinti. Bunun yerine, içimizde dolaşan yeni gerilimle sanki bir ömür daha geçmiş gibi hissediyordum.

Bundan ne anlam çıkaracağımı ya da bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Holt bir eliyle sahanlığın kenarlarına dizilmiş olan ceset ordusunu işaret ederek, "Ölüler size biraz mahremiyet sağlamak için yıkanırken göz kulak olacak," dedi. Atların ve Vahşi Av'ın aşağıda beklediği yere giden yolu kapatmışlar, sanki bilgi aktarmak için bu bağlantıya ihtiyaçları varmış gibi bir sıra oluşturmuşlardı.

"Bekleyebilirsin, işleri bitince yıkanırız," dedi Caldriş, elimi tutup beni dağ yoluna doğru yönlendirirken Holt da kaplıcadan uzakta, kenardaki bir kayanın üzerine yerleşti.

"Binicilerimin onu çıplak görmesini istemiyorsanız, hayır," diye seslendi Holt, mesajı iletirken arkasına dönme zahmetine girmede. "Sırf siz ikiniz baharda eğlenceli bir boğuşma yaşayacaksınız diye gecikmeyi göze alamayız. Ya kadınlarla birlikte yıkanır ya da erkeklerle birlikte yıkanır, başka seçenek yok."

"Son zamanlarda senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Gözlerimi zehir damlıyormuş gibi hissettiren bir bakışla kısarak sordum. O göremese bile, hayalet pençeler sırtını tırmalayana kadar bu bakışı sertleştirmekten başka bir şey istemiyordum.

Şok olmuş bir ifadeyle bana bakmak için dönerken omuzlarını kıvrarak seğirdi. Yutkundum, suçluluğumu gizlemek için yüzümü nötr tutmaya çalıştım.

Bu...?

Hayır. Oraya gitmiyorduk.

"Haklı," diye homurdandı Caldriş, eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Aşağıdaki orman zeminine doğru kıvrılan patıkaya doğru ilerledi ve tekrar bize baktı. "Eğer ona bir şey olursa, seninle işim bittiğinde kafanı bir çivinin üzerinde bulacaksın."

"Lütfen kaçın. Bir kafayı yeniden büyütmek oldukça zaman alır," diye karşılık verdi Holt, ses tonu kuruydu. Caldriş köşede kaybolmadan önce son bir kez daha ters ters baktı ve ben onun kızgınlığının bağdan aşağı aktığını hissettim. Beni terk etmek istemiyordu; beni terk etmekten endişe ediyordu. Ama hepimiz Alfheimr'a mümkün olduğunca çabuk ulaşmamızın önemli olduğunu biliyorduk, özellikle de Mab'ın dikkatinden kaçmaya ve Catancia'ya ilk biz girmeye çalışıyorsak.

"Kıyafetlerimizi nasıl çıkaracağız?" diye sordu kadınlardan biri, Holt'un sırtına dik dik bakarken, demir prangalarının zincirlerini birbirine vurarak ne demek istediğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Bir elini kaldırdı ve hızlı bir hareketle havada salladı. Kelepçeleri birbirine bağlayan zincirler kayboldu. "Giysilerinizi çıkarmak için tam olarak bir dakikanız var. O zaman geldiğinde zincirler yeniden ortaya çıkacak. Acele etmenizi öneririm," dedi kimsenin hareket ettiğini duymayınca. Diğer İşaretli Fae'ler de aynısını yaparken ben de pelerinimi silkerek harekete geçtim. Imelda ve Fallon zincirlenmemişlerdi ama yine de çabucak kıyafetlerini çıkardılar ve suyun sıcaklığına girmek için mücadeleye katıldılar. Adelfia ve diğerleri daha yavaş hareket ediyorlardı ve hiç kimse ya da hiçbir şey için acele etmedikleri hissine kapıldım.

Kimse dondurucu soğukta çırılçıplak durmak istemezdi. Tuniğimi çıkardığım ve soğuk hava göğüslerime değdiği anda çılgılık atmak istedim. Meme uçlarım çok geçmeden düşecekti. Pantolonumu aşağı ittim, botlarımı ve çoraplarımı çıkardım, diğerleri soyunmayı bitirirken ben de suya girdim.

Vücudumun benden nefret eden insanlar için sergilenmesini umursama noktasını çoktan geçmiştim. Bir oda dolusu kadın ve erkeğin

Bir mağara canavarının kanını yıkarken Caelum'un beni becermesini izlemek, bir avuç kadının önünde çıplak olmak önemsiz görünüyordu.

Diğer kadınlardan bazıları arkamdan içeri girdiler, bakışları yüzüme yerleşti ama ılık suyun hazzı tenlerine dokunup üzerlerinden aktıkça, içlerine işledikçe ve çoğu zaman bir daha asla sıcaklık nedir bilmeyecekmiş gibi hissettikleri içlerini ısıttıkça hafiflediler.

Kar çok az yağdığı için yeterince şanslıydık; yerde derin değildi ve aktif olarak kar yağdığında da kar fırtınası yerine hafif bir sağanak şeklinde yağıyordu. Ancak onlar da gelecekti ve geciktiğimiz her an aşırı hava koşullarının başlaması riskini alıyorduk.

Kelepçeler yeniden ortaya çıktı. Suya olabildiğince daldım ve diğer İşaretli Fae'lere sırtımı dönerek, ölülerin yıkanmamız için serdiği bezlerden birini almak için taş çıkıntıya uzandım. Hayatımın ne hale geldiğini düşünmeme izin vermedim - ölüler banyo çarşaflarını hazırlıyordu. Sabun yoktu ama ılık su bir dereceye kadar işe yarayacaktı.

Parmaklarım bezin etrafına dolandı, yüzüme dokunmak için kaldırdığımda ıslatmak için suya daldırdım. Göz ucuyla Fallon ve Imelda'nın bana doğru geldiğini gördüm ve yabancılarla dolu bir baharda kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladıkları için kısa bir an minnet duydum.

İki el omuzlarıma dokundu ve sıkıca bastırdı. Çılgılık atacak zaman yoktu. Yüzeyin altına dalmadan önce ses çıkaracak zaman yoktu. Yine de denediğimde ciğerlerime su doldu. Boğuk sesim, su etrafımı sardıkça bozuldu. Bana dokunan insanlardan biri bacaklarımı altımdan çekerken kollarımı sallayarak çırpındım.

Daha derine daldım, o kadar alçaldım ki ayakları beni yüzeyin altında tutmak için sırtımın üzerine indi. Yeterince yakın olanlardan birinin ayak bileklerine tutunarak çırpındım. Tırnaklarımı çıplak tenlerine geçirip hayatta kalma mücadelemde etlerini tırmalarken su pembeye boyandı.

Yine de kalkmama izin vermediler, beni taşa sabitlediler ve ölümümü beklediler. Başıma hücum eden kan, ciğerlerimi yakan su ve benden çalınan nefesimle başım döndü.

Caldris'in kış gücünü kavramaya çalıştım, suyun bir kısmını dondurmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama hiçbir şey aklıma gelmedi. Paniğimdeki korkunç ihtiyacıma hiçbir şey cevap vermedi.

Odaklanamıyordum, *yanarken* soğuğu hissedemiyordum.

Bağımın diğer parçasıyla ona uzandım ve kaderin o altın ipini elimin etrafına sardım. Onu kendime doğru çekerek paniğimin içinden akıp gitmesine izin verdim ve Caldris'e doğru uzandım. Yeterince yakın olmasını umuyordum ama *zamanım* olmadığını biliyordum.

Zaten çok fazla hava kaybetmişim ve ciğerlerimdeki son parçaya tutunmak sadece çok fazla işe yarayacaktı.

Bağımızı tekrar çekiştirdim, onu diğer tarafta bekleyen ölümler ordusuna kadar takip ettim. Tuhaf hissettim, ruhu olmayan boş kaplar gibiydiler. Açıklayamadığım bir düzeyde yanlış. Onlara dokunmaktan, üzerimdeki lekelerini hissetmekten nefret ediyordum.

Ama bir tanesini yakaladım, bizi birbirimize bağlayan bağın altın ipliğine sardım ve onu suya çektiğimi hayal ettim.

Yüzeyin yukarısında biri çılgılık attı, suyun susturduğu ses ciğerlerimi yaktı. Bilincim kayboldu ama o bağı tutundum, ona odaklandım ve onu bırakmayı reddettim.

Hepsini gömerdim.

Her şey kararırken gözlerim kapandı ve gerçeklikten koptum.

ESTRELLA



Tetrafımda hiç yıldız ışığı yoktu. Sadece daha önce hiç bilmediğim m¼rekkep gibi bir kasvetin derinlikleri vardı. Hiçbir Şey yoktu.

G¼neŐ ışığı damlacıkları, kamp ateşinin ışığı yok. Doğrudum, ellerim altımdaki p¼r¼zs¼z y¼zeyi kazırken arkama bakmak için d¼nd¼m. O bile sanki g¼ky¼z¼ndeki bulutlardan yapılmış gibi maddesizdi ama yine de asla d¼Ő¼p altımdaki zemine çakılmadım.

"Caelum?" Ciğerlerim sıkıŐacakmıŐ gibi hissederek seslendim ama ne nefes ne de g¼đs¼mde bir hareket vardı. Kalbim sessiz ve hareketsizdi.

Elimi çılgınca g¼đs¼me kaldırarak bir kez daha öne d¼nd¼m. Tırnaklarım atmayı reddeden kalbimi örten deriyi tırmalıyor, korkum beni ayağa kaldırıyordu. Karanlığın içinden bir erkek fig¼r¼ çıktı, g¼lgeler formunun etrafında dolanıyordu. Teni onu çevreleyen karanlıktan daha solgundu, g¼zleri y¼z¼n¼n derinliklerine yerleşmişti ve yıldızların ışığıyla parlıyordu. Altın iplikler kollarına dolanıyor, ellerini ve kollarını sararak sonunda çıplak omuzlarına yerleŐiyordu.

Bana doğru ölç¼l¼, yavaş adımlarla ilerlerken konuŐmaya cesaret edemeyerek yutkundum, sanki zaman onun anlamadığı bir yapıymıŐ gibi, çünkü onun çok uzun zamanları vardı.

"Merhaba Estrella," dedi, sesi g¼đs¼me çarptı. D¼Ő¼nd¼ğ¼mden daha derindi, titreşimleri içime işliyordu. I

Gözlerimi kollarını kaplayan altın ipliklerden ayıramıyordum ve sadece onun eğlenen kıkırdaması beni onun yıldızlarla dolu siyah bakışlarına bakmaya zorladı. "Sadece sen benim yanımda olur ve kaderin ipleriyle benden daha çok ilgilenirsin."

"Kimsin sen? Neredeyim ben?" Sonunda tam önümde durduğunda yutkunarak sordum. Ayaklarımın dibindeki bulutlardan altın iplikler yükselip bileğimi sardı.

"Cevaplar sen hazır olduğunda gelecek," dedi ve tek eliyle öne doğru uzandı. Bir parmağını yanağımın etinde gezdirdi, sonra birden ciğerlerime hava doldu. Acıyla eğildim, başımı yatıştırıcı bir şekilde okşarken erkeğe dik dik baktım. "Ama henüz senin zamanın gelmedi çocuğum."

Kaplıcanın yanındaki sert taşın üzerinde yatarken rüyamdan uyandım. Ciğerlerimdeki su dışarı atılırken öksürdüm. Vücudumu yana doğru çevirerek midemdeki suyu kustum ve ciğerlerimdeki tüm sıvıyı boşalttım. İskeletlerden biri benimle pınarda duran İşaretli Fae arasında duruyordu, görüşüm geri geldiğinde omurgası dikleşmişti.

Holt ayağa kalktı, ben elimdeki altın ipliği sıkıca kavrarken şaşkınlıkla bana bakıyordu. İskelet parçalanarak yere düştü ve bana saldıran insanları mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. Ölene kadar hatırlayacağım dört yüzün kollarında, beni sudan çıkaran iskeletten aldıklarını tahmin ettiğim kanlı çizikler vardı.

Fallon üzerime eğildi, yüzü kızarmış ve endişeyle çarpılmıştı. Ciğerlerime hava üflediğini, beni uyandırmak için göğsüme bastırdığını hayal meyal hissediyordum.

Soğuk nihayet tenime değdi ve herkesin görebileceği şekilde taşın üzerinde çıplak yattığımı fark etmemi sağladı. O altın ipliği bir kez daha çektim ve Fallon'un yüzüme dokunan nazik ellerinden ürkererek geri çekildim. Bir şeyler mırıldandı ama sözleri kafamın içindeki öfke uğultusunda kayboldu.

Gözümün ucuyla, eş bağıma sarılı elimi kaldırdığımda iskelet bir kez daha ayağa kalktı. Boynunu omuzlarının üzerinde döndürdü, kemikler ve omurlar çatırdadı ve Fallon'un şok olmuş gözlerini kaplıcanın suyuna atladığı yere çekti.

Taşı ittim, ayağa kalkmak için manevra yaptım ve bana böylesine kötü niyetli bir şekilde haksızlık eden kadına baktım. Ayaklarımı hareket ettirmedim ve iskeletin öne çıkmasına izin verdim.

"Estrella dur!" Holt seslendi, kelimeler kafamdaki sisi dağıttı. Onlardan kurtuldum ve Fae İşaretli kadınların kendilerine doğru gelen iskeletten kaçmak için geri çekilmelerinin tadını çıkardım. İşlemeye çalıştıkları cinayet ölene kadar peşlerini bırakmayacaktı ama bunun kısa ömürlü olacağını bilmek beni neredeyse üzüyordu.

Caldris dağa çıkan patikada belirdi, yüzü sanki tepeye koşarak çıkmış gibi kızarmıştı. Koşmadığını biliyordum; onun bir anda ortaya çıkışını izlemiştim. Elini göğsüne bastırmıştı, sanki beni boğulma acısından kurtaran rüyada benimkinin nasıl durduğunu hissedebiliyordu.

Gölgelerin kendisinden yaratılmış tuhaf erkeğin düşüncelerinden sıyrıldım.

Caldris önündeki manzarayı geniş, çılgın gözlerle inceledi; parmaklarım ipleri çevirip iskeletin adımlarına rehberlik ederken ellerim kıvrılıyordu. Gözleri, taşların üzerinde ilerlerken sergilenen çıplaklığımı taradı. Yanıma geldi, yürürken pelerini omuzlarından sıyırdı ve bana sardı. Gözlerimi iskeletten ya da nefesimi kesen bir vahşilikle istediğim intikamdan ayırmadım.

"Estrella," dedi Imelda, sesi Holt'unkinden daha yumuşaktı. Ona bakmak için dönmedim, sadece kendini kaplıcadan çıkardığını duydum. Sadece birkaç adım ötede dururken su vücudundan kaydı, ama ona bakmak için dönmedim - intikamım elimin altındayken değil.

İncinmekten çok yorulmuştum.

Caldris elimi tuttu, yanımdaki varlığı yatıştırıcı bir merhem gibiydi ama öfkemi bırakmak istemiyordum. Beni sıcak tutan öfkeyi serbest bırakmak istemiyordum. Aramızdaki bağın ipleriyle sarılı avucumu kaldırıp avucunun içine aldı ve bakışlarını iskelete çevirdi, iskelete odaklanırken kaşları çatıldı.

Yavaşça ilerlemeyi hiç bırakmadı, Caldris'in uygulamaya çalıştığı kontrole karşı çekiştirirken adımları ölçülüydü.

"Bırakmanın zamanı geldi, min asteren," dedi, kendimi sardığım altın ipliğe bir parmağını dokundururken sesi azap doluydu. Bağ titreyerek öfkemin bir kısmını uzaklaştırdı.

"Ya onların ya da benim olacağımı açıkça belirttiler," dedim, sesim pınarın üzerinde yankılanarak. "Ben olmayacağım."

"Onlara vereceğiniz cezanın her zerresini hak ediyorlar ama bir de onları bekleyen dostlarını düşünün. Yüzyıllardır bekleyen ve onları bulmaya çok yakın olduklarını düşünenleri. Onlar daha iyisini hak ediyor. Sizin yaptığınız gibi, bakış açılarını değiştirmek için onlarla birlikte savaşma fırsatını hak ediyorlar." İpliklere tekrar dokundu ve boğuk bir hıçkırık boğazımı tırmaladı, öfke acıyı içine çekecek kadar hafiflerken alt dudağım titredi. Bir iniltiyle ipleri bıraktım, dönüp alnımı dostumun göğsüne değdirirken elimden düşmelerine izin verdim.

Kollarını bana dolayarak rahat bir nefes aldı.

Kaynaktaki insanlarla yüzleşti. "Eğer hayatlarınıza değer veriyorsanız, *hemen* giyinip dışarı çıkacaksınız," diye homurdandı ve İşaretli Fae, Imelda ve Fallon aceleyle sudan çıktılar. Holt onların yanına giderken zincirleri kayboldu ve Caldris'in iskelete sudan çıkmasını emretmesini izledim. İskeletler titreyen insanları dağdan aşağıya inen patıkaya doğru yönlendirdi, giysilerini mümkün olduğunca çabuk çekiştirmeye çalışırken onları uzaklaştırdı.

"Sen değil," dedi Caldri, emir bir kırbaç gibi şakladı. Holt'un sırtına çarptı ve yavaşça Caldri'e doğru dönmesini sağladı. "ler onları senin atlılarına yönlendirecek. *Sen* burada kalacaksın."

"Suyun altında olduğunu fark etmemiştim bile. Ona bakmamaya çalışıyordum. İkimiz de biliyoruz ki o ırılıplakken onu dikizlediğimi dşnseydin çok kızardın," diye itiraz etti Holt.

"Ama yine de bir şekilde senin önünde çırılçıplak kaldı," dedi Caldri, bir elini sırtımın alt kısmına koyarak. Beni suyun kenarına kadar götürüp, İşaretliler gözden kaybolur kaybolmaz giysilerini hızla çıkarırken üzerime uyku çöktü.

Suya atladı, kenarda durdu ve ellerini ayak bileklerimde gezdirdi. Titredim, soğuk hava kıyafetlerimi zlememe neden oldu, ama onlara doğru ilerlemek için enerji toplayamıyor gibiydim.

"Uyumak istiyorum," diye mırıldandım usula, karanlık gözlerinin içine bakarak.

Bana sırtıarak baktı ve o rahatlatıcı başparmaklarını tenimde gezdirdi. "Seni banyo odasında herkesin gözü önünde becerdiğim zamanı hatırlıyor musun? Erkeklerin sana uzun süre bakmasından bile hoşlanmazken, seni unutulana kadar becermemi izlemelerini istediğim için şok olmuştun."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"şimdi Holt seni gördü, min asteren. Seni ıplak ve sikimle dolu değilken gördü. Daha da kötüsü, seni *kaybettim*. Kısacık bir an için, içinde sen olmayan bu dünyanın acısını hissettim," dedi Caldri, sesi kıskanlığıyla alçalarak. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var ve onun bunu görmesine ihtiyacım var."

Bu ihtiyacın onun içinden geçtiğini hissettim; bunu anlayamıyordum ama onun için ne kadar gerçek olduğunu hissediyordum. Ona karşı koyacak enerjim var mıydı bilmiyordum ama o anda seks yapabilecek durumda olduğumdan da emin değildim.

Sadece uyumak istedim.

"Ölmüştü amına koyayım," diye itiraz etti Holt, dirseğini dizine dayayıp başını ellerinin arasına alarak taşın üzerine çökerken gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bu aklımdaki son şeydi."

"Bir eşin olsaydı anlardın ama yok," dedi Caldris sertçe, burun delikleri alevlenirken bakışları arkadaşının yüzüne yerleşti. "Pelerinini çıkar, Avcı. Bana ait olanı göster."

Gözlerim irileşti, bakışlarım şok içinde Holt'a kaydı. "Caelum," diye mırıldandım.

Arkadaşım sırtıttı, ellerini bacaklarımın üzerinde gezdirirken kara gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Senin herhangi bir yerine dokunursa, vücudunun o kısmını çıkaracağımı biliyor. Şu haliyle, seni bu şekilde gördüğü için gözlerini oymadığım için şanslı."

Holt yüzünü buruşturarak, "Sonunda onu ateşin önünde becermene izin vermeye ikna ettiğinde zaten yapardım," dedi ve bana doğru ilerledi. Arkama geçti, yarı saydam vücudunun serinliği içimi ürpertecek şekilde üzerime geliyordu.

"İkimiz de bunun farklı olduğunu biliyoruz," dedi Caldris, gözleri Holt'un etrafımda dikkatlice uzandığı yere dikilmişti. Bana hiç dokunmadı, parmakları tokayı nazikçe kavradı ve kumaş ayaklarımın dibinde birikene kadar çekiştirerek açtı.

Caldris uzandı, beni uyluklarımdan kavradı ve öne doğru çekti. Kollarını tamamen etrafıma sararak beni taşıdı ve kaplıcanın ortasına gelene kadar döndü ve bedenimi aşağı indirerek kendi bedeninin uzunluğuna doğru kaydırıldı.

Ayaklarımla kaplıcanın taş tabanına yerleştiğimde siki sertleşmiş ve hazırды, bir anlık panik beni sersemletti.

Elimi kolumda gezdirdim ve nefes almak için çırpındığım yerlerden vücuduma yayılan küçük çiziklere baktım. "Bir şeyin yok," dedi Caldris, eliyle yanağımı okşayarak. Bana destek olmak için burada olduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Elini prangalarımın üzerinde gezdirerek düşmelerine ve dibe vurdukları kaplıcaya düşmelerine izin verdi. "Bunları bir daha asla takmayacaksın," diye mırıldandı, sözleri benden saklamaya çalıştığı öfkesinin bir yankısı gibiydi. Bu onun öfkesinin en kötüsüydü, intikam yolunda bir öfke olduğum anlarda hissetmesine izin vermediği her şeydi.

Başımı salladım, istemediğimi düşündüğüm özel muameleye karşı çıkmaya zahmet etmedim. Beni öldürme arayışlarında en ufak bir fark yaratmamıştı. Arkadaşımın özel muamelesini her gün kabul ederdim.

"Onları savunmak istediğime inanamıyorum. Beni kabul etmelerini o kadar çok istedim ki, bunun bedelinin sen olup olmasını umursamadım." Bana gösterdiği şefkat anının tadını çıkararak iç çektim.

"Onlar senin sadakatine değmez," dedi Caldriş, çenesini başımın tepesine değdirerek. Ellerini tenimde gezdirdi, kollarımdaki ağırları ılık suyla yatıştırdı ve beni suyun içine soktu. Tenimdeki kir kalıntılarını temizledikten sonra birkaç dakikalığına kucağının rahatlığına yerleşmeme izin verdi. Holt'un önünde ne yapmak istediği hiç aklımdan çıkmadı ama yorgunluğuma ve bir anlığına sadece sevildiğimi hissetmeye duyduğum ihtiyaca gömüldüm.

Bu benim tanıdığım eşimdi, soyumun olası yansımalarıyla ne yapacağını bilmiyor gibi görünen yabancılaşmış erkek değil.

Ellerimi teninde gezdirdim, çıkıntıdan bir parça keten alıp kiri temizlemek için kullandım. O da aynısını yaptı, o anda her şeyden çok ihtiyacım olan ilgi ve şefkati bana sundu.

Tüm bunların bir amacı olmalıydı ve eğer Caldriş ve ben diğer tarafta birleşemezsek... her şey boşa gitmiş olacaktı.

Holt taşın üzerine oturmuş, başını ellerinin arasına almış, aramızda geçen anı izliyordu. Caldriş'in onun izlemesini istediği şeyi düşünmemeye çalıştım - neredeyse bir ceza gibi hissettiren yaklaşan seksi.

Suçu işleyenin ben olmadığımı ve Caldris'in ölümle burun buruna gelmemden tamamen Holt'u sorumlu tuttuğunu biliyordum. "Alfheimr'a ne kadar çabuk varır ve bağı tamamlarsak o kadar iyi olur. İnsanlığınla birlikte gelen tehlikelere daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye mırıldandı Caldris, vücudumu temizlemeyi bitirdiğinde çarşafı pınarın kenarına koydu. Elimdeki bez parçasını da aldı, halkaladı ve diğerinin yanına attı.

Beni dikkatle inceledi, başparmağını bir süre yanağımda gezdirdi, sonra diğer bileğini sudan çıkardı ve sıvının pırıl pırıl parlayan altın teninden damlamasına izin verdi. Bir parmağını kaldırarak, daha az vahşi olduğu anlarda taktığı insana benzeyen tırnaklarının yerini siyah bir pençenin almasına izin verdi.

Bileğindeki tırnağı keserken, ben onun kanının pınara damlamasını ve aramızdaki suyu pembeye boyamasını izlerken o da beni izledi. Bileğini ağzıma doğru kaldırdı ve sıcaklığı içime yayılırken bileğini dudaklarıma bastırdı. Açtım, o çekmeden önce kalın sıvının dilimi kaplamasına izin verdim. Onun o tanıdık hissi içime işledi, aramızdaki eş bağı güçlendirdi, bizi altın ipliklerle sardı ve tamamen tüketti. Bu şekilde paylaştığımız anların, o olay nihayet gerçekleşmeden önce tamamen bağlanmış olmaya en yakın anlarımız olduğunu hayal etmek zorundaydım.

Bakışlarında bir şey muziplikle parlıyordu ve kendini yayın kenarına doğru manevra yaptı. Sırtını çıkıntıya dayayarak her iki yanına birer el koydu ve kendini kaldırdı. Su vücudundan aşağı süzülüyor, sert gövdesindeki her kas çizgisini vurguluyordu. Bacaklarını açtı, siki gökyüzüne doğru uzanıyordu.

"Ağzını istiyorum, min asteren," dedi ve pozisyonundaki bir şey bana az ötedeki kaya oymasını hatırlattı. Yüzyıllar önce onun sikini aynı şekilde, aynı yerde paylaşmış olan insan kadınları.

Damarlarımda kıskançlık ateşiyle ona doğru ilerlerken, yüzünde o oymada tasvir edilen soğukluktan eser yoktu. Sanki bunu biliyormuş gibi bana sırtıttı ve muhtemelen bu sahiplenmenin bana ne yaptığını hissetti.

Holt'un kendisini tatmin edişimi izlemesini istediği gibi, benim de o insanların görsel hafızasına karşı hak iddia etmek istediğimi biliyordu. Yüzleri taşa aynı şekilde kazınmıştı ve bir şekilde belirsizdi, sanki benzerlikleri ölümsüzleştirilmeye değmezmiş gibi. Yerleri doldurulabilirdi ve Ölüler Tanrısı muhtemelen o kadar çok kişiyle sikişmişti ki isimlerini bile hatırlamıyordu.

Ama ben onun eşiydim. Onun yanında durduğumda yüzü kitaplara kaydedilecek olan bendim; bağı tamamlamayı başarırsak onun adını taşıyacak olan bendim.

Karısı.

Açılmış bacaklarının arasında durdum, ona bakarken her bir elimi kalçalarına dokundurdum. "Neredeyse ölmek üzere olduğumu düşünürsek, beni hayatta gördüğün için ne kadar minnettar olduğumu göstermen gerekirdi. Talepte bulunman değil." Eğlenerek kıkırdamasını izledim.

"Sanki daha sonra senin amın için planlarım olmadığına ikna olmuş gibisin," dedi, yanağıma dokunmak için uzandığında kıkırdaması kesildi. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve ucunu ağzımın içine soktu. "Gördüğüm kadın kendisine yapılanlar yüzünden mağdur olmamıştı. O öfkeli, intikamcı bir tanrıçaydı, kendisine haksızlık edenleri yok etmeye kararlıydı. O da karşılık verdi ve şimdi o hırçın küçük dudakların sikimin etrafına sarıldığını hissetmek istiyorum."

Başparmağı ağzımdan çıktı, başımın arkasına doğru kayarak beni öne doğru yönlendirdi. Hafifçe eğildim ve o inlerken ağzımı aletine sürttüm. "Bir daha ısırmayacağımı nereden biliyorsun?" Bir elimi şaftının tabanına sardığımda ve onu ihtiyacım olan açığa yönlendirirken başımı yana eğerek sordum.

Dudaklarım kafasına tek bir öpücük kondurdu, elimde kıpırdandığında gülümsedim.

"Sikimi bunun için çok fazla seviyorsun, Küçüğüm," dedi kıkırdayarak. "Ne kadar hızlı emersen, dilimi bacaklarının arasına o kadar hızlı sokabilirim."

Sabırsızlığına sııttım, dudaklarımı sikinin başının etrafına yaymadan ve onu ağzıma almadan önce başımı bir kez salladım. İzleyicilerimizden biri olan Huntsman'ın yüzümün yan tarafındaki ağır bakışlarıyla beni izlediğinin fazlasıyla farkındaydım.

Gözlerimi Caelum'unkilerden ayırmadan daha geniş açtım, bir elini ıslak saçlarımın arkasına sardı ve beni sikinin üzerine daha da iterken yumruğunun içine topladı. Derin bir nefes aldım, onun etrafında yutkundum ve derinlere itmesine izin verdim. İnledi, başımın arkasındaki elini beni tam istediği hızda ona yönlendirmek için kullanırken başını geriye attı.

Hızla hareket etti, ağzımın sınırları içinde kendini orgazmın sınırına yaklaştırdı. Beni aniden serbest bıraktı, ciğerlerime hava geri dönerken serbest kalmama ve nefes almama izin verdi. Bu neredeyse çok fazlaydı, yüzeyin altındaki suda boğulma gerçeğine çok yakındı.

Ama o an korku ve yalnızca korku tarafından işaretlenmişken, bu korku arzuyla karışmış, zamanın kendisinde kök salmış gibi hissettiren ebedi bir valsde dans ediyordu. Sanki korku ve arzunun birleşimi her zaman iç içe geçecek şekilde yaratılmıştı ve bir araya gelerek içimde bir senfoni yaratıyordu.

Caldris öne doğru eğilip onu kökünden ucuna kadar yaladıktan sonra tekrar ağzıma almamı izledi. Her seferinde geri çekilirken dilimi derisinin üzerinde düzleştirerek daha yavaş, alaycı yutkunmalarla onu işledim. "Aferin kızıma," diye mırıldandı, saçlarımı tatlı tatlı okşayarak. "Holt'a o güzel ağzınla tapınacağın tek bir erkek olduğunu hatırlat."

Caldris'e ters ters bakma isteğime karşı koydum, onun da bana aynı şekilde tapınmaya niyetli olduğunu çok iyi biliyordum. Bu etiketle yaşayabilirdim.

ona yaptığım şeyle görevlendirilmem, iki taraflı olduğu sürece.

Bana asla olamayacağım bir Tanrıça gibi davrandığı sürece.

Gürültülü bir iniltiyle beni sikinden uzaklaştırdı, sonunda yüzümü ellerinin arasına alıp ağzını yüzüme yapıştırırken benimle çıkıntı arasındaki suya doğru kaydı. Beni yuttu, dilinin benimkiyle karışmasına izin verdi ve ağzımın nerede olduğunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Sırtım havuzun duvarına gelecek şekilde beni döndürerek dirseklerimi taş yüzeye dayadı ve belimi yukarı kaldırdı. Yüzmem için geri adım atarak göğüslerimin ve karnımın yüzeyden çıkmasını sağladı, dizlerimi yukarı doğru kıvırdı ve bacaklarımı omuzlarına yasladı.

Kalçalarımın tepesine bakarak, ellerini kalçalarımın ve kıkımın altında beni kaldırmak ve amımı ağzına götürmek için kullandı. Bana dokunduğu anda nefesim kesildi, ağzı kaplıcanın suyuna kıyasla bile sıcaktı. Göğüslerimi öpen ve meme uçlarımı okşayan soğuk hava, içimde hızla oluşturduğu sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyordu ve yüzünü kalçalarımın arasına gömüp açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yerken beni kıvrandırıyordu.

Ayağım kaydı, dirseğim altımdan çıktı ve neredeyse vücudumun üst kısmı suya gömülüyordu. Son anda kendimi yakalayıp, kesik kesik nefes alarak ayağa kalktım. "Sıkı tutunsan iyi olur, Beasty. Bir gezintiye çıkmak üzeresin gibi görünüyor," dedi Holt, gözlerimi izlediği yere çekerek. Caldris dilini içime sokarken ve ellerinden birini kalçamın üst kısmına dolamışken bakışlarını üzerimden ayırmadı, bakışlarının şok edici beyazlığı beni olduğum yere mıhladı. Bir parmağını klitorisime dokundurarak, bacaklarımın omuzlarında titremesine neden olacak kadar sıkıca çevirdi.

Dikkatim tekrar ona ve kaşlarını kaldırma şekline kaydı. Yüzünün yarısı görünmese ve amımı yalamakla meşgul olsa bile sinirlendiğini hissediyordum.

Hunstman'ı tanımayacaktım. Onun bu manzaradan zevk aldığını, arkadaşının beni yiyip bitirmesini izlemekten keyif aldığını hayal etmek beni tahrik etse bile.

"Caelum," diye mırıldandım, eşimin karanlık bakışlarında bir şeylerin kırılmasını izliyordum.

Beni dikkatlice döndürdü, böylece göğüslerim vücudumla taş çıkıntı arasında sıkışmıştı, pürüzler cildime hafifçe sürtünüyordu. Beni kaldırdı, kollarını birbirine kenetlediği kalçalarım dolayarak bedenimi sudan çıkardı.

Ağzı tekrar amıma geldi, beni kış üstü tutmasına rağmen içimi yalıyordu. Açıdaki değişiklik yıldızları görmemi sağladı, dili klitorisimi farklı bir şekilde okşadı ve beni orgazmın kenarına yuvarladı.

Serbest kaldığımı haykırdım, Caelum'un yüzüne boşalırken yanağımı taşa bıraktım. Beni yalayarak ödüllendirdi, sadece nefesim sakinleştiğinde geri çekildi ve sonra kışımı suya indirdi. Aleti girişime bastırdı, bir elini boğazımın ön tarafına sarıp beni göğsüne doğru çekerken içeri doğru itti. Beni sıkıca tuttu, kalçalarını hareket ettirirken suda asılı kaldı, içime girdi ve zevk almamam gereken ama bir şekilde geliştiğim cezalandırıcı, acımasız bir ritimle geri çekildi.

"Onu becermek istiyor musun?" Caelum sertçe sordu, beni Holt'a bakacak şekilde manevra yapmak için tutuşunu kullandı.

"Hayır," diye cevapladım başımı sallayarak. Holt'u çekici bulan bir yanımdı yoktu; sadece içimde hareket eden eşimi arzuluyordum.

"Ama onun izlediğini bilmek hoşuna gidiyor. Etrafımda dolanırken amın o kadar ıslak ki," dedi Caelum, demek istediğini kanıtlamak için derinlere doğru iterek. "Gerçi içini dölle doldurduğumda daha da ıslak olacak."

"Evet, beni izlediğini bilmek hoşuma gidiyor," dedim, bu itirafın bir zayıflık gibi gelmesinden nefret ederek. Yetiştirilme tarzım yüzünden yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu ve belki de bu daha fazlasını yapma isteğime katkıda bulunuyordu.

Ya da belki de içimde var olan şeyin doğasıydı. Fae ya da başka bir şey, eşimi sahiplenmek için hayvani bir ihtiyaç duyuyordum. Bu *benim*

Mate'in siki amımdan içeri giriyor ve sanki kendi amını kullanıyormuş gibi içime giriyordu.

Ve öyleydi.

"O benim yıldızım," dedi Caldris kıkırdayarak. "*Asla* olmadığın bir şeymiş gibi davranma. Başkaları senin varlığında kendilerini rahat hissetsin diye asla parıltını azaltma."

Bir elini göğsüme attı ve beni boğazımdan tuttuğu gibi etimi sıktı. Aşağıya inen patikanın girişinde bir kadın soluk soluğa geri döndü ve Imelda'nın uyumsuz gözlerinin şokla açıldığını görmek için döndüm.

Dehşete kapılmamıştı ve kendisi yapmasa bile muhtemelen Direniş'te benzer eylemler gördüğünden emindim. Ama dudakları büzüldü, ağzı açık kalınca yanakları çukurlaştı. "İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi beceriksizce. Almak için geldiği cevabı açıkça almış olmasına rağmen gitmek için hareket etmedi.

"Şenliklere katılmak istersen," diye seslendi Holt, Imelda'nın bakışlarını suyun içinde hareket eden bedenlerimizden ayırarak. "Üzerine oturabileceğin mükemmel bir sikim var, cadı."

Imelda ona ters ters baktı ve Caldris içimde hareket ederken onun bakışlarını üzerinde tuttu. Aralarındaki etkileşimden etkilenmiş gibiydi, bir ileri bir geri bakıyordu. "Onu bulabilir miyim ki Hayalet Adam?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Başını yana eğdi, adam ayağa kalkıp ona doğru bir adım atarken vücudunun aşağısına baktı.

Bakışlarını takip ettim, vücudunun aşağısına kadar izledim...

Oh. Kesinlikle bulabilirdi.

Kıkırdadım, ağzını kulaklarına bastırırken Caldris'in boğazımı sıkıca kavradığını hissettim. "Şimdiden sevişmeleri gerek," diye mırıldandı ve diğer elini göğsümden indirip suyun altında klitorisimi okşadı.

Holt ona doğru bir adım daha atarak, "İçini görebilirsin ama söz veriyorum hissedeceksin," dedi. Imelda bir adım geri çekildi ve sanki başka bir meydan okumada bulunacakmış gibi ona baktı. Ama başını iki yana salladı.

Topuklarının üzerinde dönüp patikadan geri çekilmeden önce bakışları yere düşüyordu.

Holt onun geri çekilişine sıırttı, Caldri's'in buluşmamızı izlemek için kalmasını emretmesi olmasaydı onun peşinden gidecekmiş gibi görünüyordu. "Sadece git," dedi Caldri's, ağzını boynuma değdirirken gülerek. Sesindeki mizah tenimi okşadı ve Holt gözden kaybolurken beni sıcak bir kucaklamayla sardı.

Ve Caldri's beni becermeye devam etti, Huntsman ve cadı arasında ne olursa olsun onun olanı aldı. Sonra sorarım. Ama şimdilik endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Caelum'un daireler çizen parmaklarının içimde yarattığı orgazm gibi.

OceanofPDF.com



F Allon yanımda yürüyor, Imelda ile mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Diğer İşaretli Fae'lerden uzak durmaktan tamamen memnun görünüyordu,

Her ne kadar hayatı boyunca bazılarının yanında büyümüş olsa da.

"Ne olduğumu biliyorlardı. Daha doğrusu ne olabileceğimi," dedi ve başını öne eğerken sesi alçaldı. Bir gece önce ateşin yanında saçlarımı yüzümden uzakta örmüştü, başımın üzerinde gezinen parmakları bana garip bir rahatlık veriyordu. Kaplıcada yaşadığım olaylardan sonra iyi gelmişti. Yaptıklarından sonra diğerlerine bir daha asla bakmak istemedim, onları öldürme olasılığımın nefreti anlama olasılığım kadar yüksek olduğunu biliyordum.

Sadece birkaç hafta önce olduğum kadından ve yaptığım seçimlerden nefret edeceğimi bilmek zor bir durumdu. Bu kararların kaçınılmaz irademle verilmişti ki, bağ özgür düşüncemi darmadağın ediyor ve inanmam için yetiştirildiğim her şeyi sorgulamama neden oluyordu? "Sana kötü mü davrandılar?" Sırtımda dostumun ateşli bakışlarını hissetmemeye çalışarak sordum. Bir süreliğine Fallon ve Imelda'nın yanında yürümek istediğimde pek memnun olmamıştı ama bunu da sorgulamalıyız.

Koşullar ne olursa olsun aramızda yankılanan aşkı kabul etmeyi öğrendiğim kadar, onun da değer verebileceğim başka ilişkilerim ve bağlarım olmasına izin vermeyi öğrenmesi gerekiyordu. Imelda ve Fallon'la olan ilişkim yeniydi ama kaderin o ipliği Fallon'la benim aramda dans ediyordu.

Onun bunu görebildiği izlenimine kapılmadım ve Caldri ile benim aramdaki bağ kadar parlak değildi ama yine de Imelda'nın avucumun kenarına işlenmiş hilali gösterdiği andan beri oradaydı.

"Pek sayılmaz," dedi Fallon omuzlarını silkerek. "Bazıları çok nazikti tabii ki ama diğerleri her şeyden çok mesafelerini korudular. Zamanımın çoğunu ailem ve Imelda ile geçirdim."

"Peçe açıkken sahip olabileceği herhangi bir büyüü yönlendirmesi için onu eğitmenin bir yolu olmaması çok yazık. Küçük bir kızken peşimde geçirdiği zaman göz önüne alındığında, şu anda hiç değilse büyücülük konusunda bir uzman olabilirdi," dedi Imelda ve kalçasını Fallon'un yanına vurdu. İnsan görünümlü kız sırtarak cadının elini şefkatle kavramak için uzandı.

Aralarındaki bağ o kadar ailevi, o kadar tanıdık ve Brann'la sahip olabileceğime benziyordu ki kalbim göğsümde zonkladı. Onun bir cadı olduğu ve Fallon ile beni gözetten bir koruyucu olduğu bilgisi; aramızdaki ilişki ilk bakışta görüldüğünden daha da benzerdi.

"Sen iyi misin?" Fallon Imelda'nın elini bırakıp parmaklarını benimkilere dolayarak sordu. Başımı salladım, boğazımı yakan gözyaşlarımı yuttum ve duygu dalgasını görmezden gelmeye çalıştım. Eğer Caldri bunu bağ aracılığıyla hissederse, istesem de istemesem de beni alıp o ata bindirirdi.

"Brann'ın kim olduğunu ve tüm yaptıklarını kabullenmek zor oldu. Birlikte büyüdüğüm çocuğun nasıl asırlık olduğunu anlayamıyorum,

ve beni Direniş'ten uzaklaştırmak için öldürdüler. *Neden?* Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sihirle her şey mümkündür. Brann'ın büyüü benim hayal bile edemeyeceğim kadar güçlüydü. Sahip olduğu her şeyi alabilirdi ama yeterince kararlıysa bir illüzyonu -Peri cazibesinin bir tür cadı formunu- sürdürebilirdi. *Nedenine* gelince, Peçe hiçbir zaman kalıcı olmak için tasarlanmadı," diye itiraf etti Imelda, Fallon'un başının üstünden bana bakarak. Fallon'un boyu bana benziyordu ve saçları benimkiyle aynı mavi tonlara sahipti. Benim tenim bronz tonlu ve daha koyu iken, o açık tenli ve güneşten lekesizdi.

Başka bir hayatta, bizi işaretleyen hilallere uyacak şekilde gerçekte kız kardeş olabilirdik, bizi yaşamlar boyunca gördüğüm kadar hissettiğim, güneşte parıldayan büyüü bir bağla birbirine bağlardı.

"Ne demek istiyorsun?" Fallon Imelda'yla yüzleşmek için benden uzaklaşırken kaşları birbirine çarparak sordu. Fenrir yanıma geldi, omzuma sokuldu ve ben sabırsızlıkla başının üstünü okşarken ıslak burnunu boynuma bastırdı.

"Tüm detayları bilmiyorum. Büyüklerin yokluğunda sizin koruyucunuz olarak hizmet etmiş olabilirim ama hiçbir zaman bir koruyucu olmam *gerekmedi*. Tek bildiğim, ilkiniz on üçüncü yaşamınıza girdiğinde Peçe'nin inmesi gerekiyordu. Ama Brander sizi bizden aldığında, hayatlarınızın izini kaybettim. Fallon sadece on ikinci yaşamında," diye açıkladı Imelda.

"Benden koca bir hayat geride olmasına şaşırdım," dedim, burnumun kenarını kaşımak için uzanırken.

"O zaman en azından zamanlama doğru. İkiniz de nispeten genç yaşta ölüyorsunuz. Ruhlarınız her neyse, bu şekilde insan bedenlerine hapsolmaları amaçlanmamış. Bedenlerinizi bir insan ruhunun tüketeyeğinden daha hızlı tüketiyorsunuz ve yaşam süreleriniz de bunu gösteriyor, ancak bazı yaşam süreleri diğerlerinden daha kısa. Belki de birinizin diğerinden daha genç ölmüş olması mantıklı olabilir. Diğerinizin ne olduğunu bilmeden,

Bu soydan dolayı ruhunuzun gücüyle ilgili bir şey olup olmadığını tahmin etmenin bir yolu yok," diye açıkladı.

Başımı salladım, hayatım çok kısa bir süre içinde kökünden sökülmiş ve tekrar tekrar ters yüz edilmiş gibi hissetmeme rağmen istikrarlı bir şekilde ilerledim. Neden vahiylerin sonuna bir türlü ulaşamıyordum? Hayatımın nasıl değiştiğinin ve Mab'ın kızı olabileceğime dair ipuçlarının?

Bir Tanrıça'nın kızının daha güçlü bir ruh olması mantıklı olurdu. İnsan bedenlerini daha hızlı yakmak için.

Fallon elimi daha sıkı sıktı, elindeki iz tenimde ateş gibi hissediliyordu. Ela gözlerini benimkilere çevirdi, sormaya cesaret edemediğim yara izi güneşin dokunuşuyla teninde parlıyordu. "Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz," dedi ve izinden yayılan sıcaklığın nabzını hissettim. Yan dönüp yüzümü ona döndüm, sol elimi onunkinden çekip sağ elimi ona uzattım, işaretimin hilali tenine baskı yapıyordu.

Altın iplikler birleşmenin etrafını sararak ellerimizi birbirimize daha sıkı kenetledi. "Birlikte," diye kabul ettim, etrafımızı saran sıcaklığa gömülerek. Imelda öne çıktı, pelerininin cebinde sakladığı bıçağı kaldırdı ve kınından çıkardı. Bıçağın ucunu parmağıma bastırırken duyduğum şaşkınlığı görmezden geldi, Fallon'un parmağında da aynı işlemi hızla tekrarlayınca kan fişkırdı. Fallon ve ben birbirimize bakarken cadının alnına oyulmuş ay ışıltılı parlıyordu. Parmağı benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı, kan büyüünün doğaüstü çekimi bizi birbirimize bağlarken kan derisinden aşağı damlıyordu.

Parmaklarımız birbirine değdiği anda, başım boğuk bir nefesle geriye doğru uçtu. Kan yemininin içime işlemesi, göğsüme çarpması inkâr edilemezdi. Kalbimin etrafını sarmış, altın iplikler acı verene kadar sıkışmıştı. Fallon temastan dolayı geri çekildi, ciğerlerim kabarıken parmağını göğsüne bastırdı.

Elimi ters çevirdim ve parmak ucumda oluşan beyaz gözyaşı damlasına baktım. İşaret ay gibi parlıyordu, sanki gecenin içinde çınlayan umudu yakalayıp tenime yerleştirebilirmiş gibi ısılt ısılt parlıyordu. "Her büyü'nün bir bedeli vardır," dedi Imelda, işaretten başımı kaldırdığımda gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu ne kadara mal olacak?" Ona bakarak sordum.

"Ödeyene kadar bilemezsin," dedi ve parmağımı tutmak için uzandı. Aynı şeyi Fallon'a da yaptı, iki ayna görüntüsünü yan yana tutarken arkamızdan gelen bir atın çılgınca dörtlüde koşma sesini duydum. "Birbirinizi koruyacaksınız. Bazı anlarda bu size fayda sağlayabilir; bazı anlarda ise size pahalıya mal olabilir. Ama her zaman olmanız gerektiği gibi, gelecek olanla yüzleşmek için birlikte duracaksınız."

Fallon bana doğru bakarak, "Ama ikimizden birinin ne olduğunu bilmiyorsun," diye itiraz etti. Benim onu çektiğim gibi o da beni çekmişti ve parmağımdaki işaret hiçbir şeyi değiştirmemişti. Zaten bu işaret olmadan onu terk edemezdim.

"Hayır, ama ikinizin de konuyla ilgili olacağını biliyorum. Birbirinizi tanımayacak olsaydınız muhafızlar sizi aynı yere yerleştirmezdi. Hayatlarının amacına aykırı gibi görünse de yaptıkları her şeyin bir yöntemi vardır," dedi ve yanağımı okşamak için uzandı. "Brander doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı."

"Ne düşünüyordun lan sen?" Caldris, Azra'dan inip Imelda'yla aramıza girerek Azra'nın teninin benimkiyle temasını kesti, parmağımı avucunun içine aldı ve sanki tenimden koparabilecekmiş gibi yeni ize doğru kaydırıldı.

"Başımıza geleceklerle birlikte yüzleşmek için yemin ettik. Birbirimizi koruyacağız," diye cevap verdi Fallon çenesini dik tutarak. Ölüler Tanrısı'na sanki ondan korkmasına gerek yokmuş gibi bakıyordu ve ben de korkmadığını sanıyordum.

Ona zarar vermesine asla izin vermem.

Tamamen farklı bir şekilde olsa bile, o da en az onun kadar benimdi. Bizi bir araya getiren sihirde birleşen *kardeşler*.

"Peki cadı, biriniz diğerini koruyamazsa ne olacağını açıkladı mı? Eğer kontrolünüz dışında bir durum olursa ve ikinizden biri ölümle kaçış arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa?" diye sordu ve Imelda'ya beni geri çekecek kadar güçlü bir bakış fırlattı.

"Yemininizi yerine getirmemenin bedeli ölümdür," dedi Imelda, bakışlarını her birimize kısa süreliğine çevirmeden önce onun bakışlarını tutarak. "Kan yeminini tutmaya *niyetli* olduğunuz sürece, büyü bu bedeli talep etmeyecektir."

"Yaşam ve ölüm meseleleri nadiren siyah ve beyazdır. Bazen zor seçimler ve bunun gibi sözlerin istisnalarını gerektirirler. Senin büyü *koşulları* tanımıyor Imelda," dedi ve öfke dolu bakışlarını bana çevirdi. "Ya Mab'ın kızıysa? Kendini bir hiç uğruna riske attın."

"Bir arkadaşı korumak hiçbir şey değildir," dedim, meydan okurcasına çenemi kaldırarak. Elimi tuttuğu yerden çektim. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan, kendini kurtarmak için sevdiğin birini bu kadar isteyerek feda ettiğin için yaşadığın hayat adına *üzgünüm*."

"Yapmazdım," dedi, sesi alçalarak. "Ama fedakârlık yaparım *Seni* kurtarmak için tanıdığım *herkesi* öldürdüm. Bu aptalca bir riskti."

"Ya ben olursam? Hepimiz bunu düşünüyoruz, değil mi?" Ona meydan okurcasına bakarak sordum. "Eğer Mab'ın kızıysam, onun etkisi dışında mümkün olduğunca çok müttelikim olmasının bana fayda sağlayacağını düşünmeliyim. Fallon her ne ise, belki de *annemin* sonuçlarıyla başa çıkmamda bana yardımcı olması gerekiyordur."

"O senin annen değil," diye hırladı, sesindeki öfke nefesimi kesti. "Bir daha *asla* böyle bir şey söyleme."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki? Onun gücünün işaretlerini göstermeye başladığımdan beri sen bile mesafeni korudun. Herkes gibi sen de biliyorsun ki

Benzerlikler yadsınamaz Caelum," dedim, sesim yumuşayarak. Yüzündeki kırık ifade, ne olduğumu kabul etmeyi açıkça reddetmesi.

Yapamadı.

"O kaltağın kanı damarlarında dolaşsaydı bilirdim. Bunu *hissederdim*. Lanet olası üvey annemin tüm yönlerine fazlasıyla aşınayım, bu yüzden kızının içten içe nasıl hissettiğini bilirdim," dedi, yüz hatlarındaki acımasız kıvrım beni bir adım geriye attı.

Safra boğazıma kadar yükseldi, sıcak ve kavurucu.

Eğilip öğürme isteğime karşı koyarken ağzımın içinde bir yol açıyordu. O...

Oh Tanrım.

Imelda başını öne eğdi, yüzünü buruşturarak bakışlarıma karşılık vermeyi reddetti. Caldris'in gözlerini sıkarak kapatmasını izlerken, farkına varmanın dehşeti üzerime çöktü. Gözlerini açtığı anda pişmanlıkla yanıyorlardı.

Bana doğru bir adım attı, ondan kaçmak için geri çekildiğimde yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim," dedi, sesi nazikti. "Ben hiç seks yapmadım

Mab ile."

"O zaman tam olarak ne demek istedin?" Fallon'un yanıma gelmesine izin vererek sordum. Kollarını bana doladı, başını omzuma yasladı ve vücudumu saran acıya karşı küçük bir teselli sundu. Annemle yakınlaşmış olabileceği düşüncesi beni yıkmaya yetmişti.

Bunu başka nasıl kastetmiş olabilir?

"Seni kastetmiştim. İçinde nasıl hissettiğini, duygularını biliyorum. Senin ruhunu biliyorum Küçüğüm ve onunkini de hissettim. Bu lanetli bağ yüzünden içimdeki çarpık karmaşayı hissettim. Estrella, sen ona hiç benzemiyorsun; beni anlıyor musun? İyi, nazik ve çok inatçısın ama

Sevdikleriniz için dünyayı tersine çevirirsiniz. O kendinden başka kimseyi umursamaz" dedi ve ben rahat bir nefes aldım.

"Yani Mab'a hiç cinsel olarak dokunmadın mı?" Bir adım daha ileri gitmek isteyerek sordum. Sekste seksten daha fazlası vardı. Bir başka Peri kelime oyununa daha kanmak istemezdim.

"Doğrudan değil, hayır," dedi. Başını öne eğerek geri çekildiğimde içini çekti. "Benimle ilgilenen arkadaşları vardı. Bütün çocuklarına kişisel oyuncaklarıymış gibi davranıyorlar. Bu onun tarzı."

"Ama yüzyıllardır bekar olduğunuzu söylemişsiniz..." Dedim, sesim kesildi. Bu aldatmacayı aklımın almasının hiçbir yolu yoktu. Tabii isteksiz olduğu için değilse.

Tecavüz seks değildi.

Kalbim kırıldı. O da bunu hissetti ve başını yana eğdi. "Bizim üzerimizdeki nüfuzunu kullanarak katılmamızı sağladı ama nadiren istekli oluyorduk. Yüzyıllar önce tepki vermeyi bıraktım. Bu onlar için işin eğlencesini kaçırdı ve sonunda hepsi sırasını savdıktan sonra beni kendi halime bıraktılar. Kimseye dokunmadığımı söylediğimde ciddiye aldılar. Lütfen buna inanın," diye yalvardı, bana doğru bir adım daha atarak. İlk ılık gözyaşı yanağımdan aşağı kayd, ama onu silmek için uzandığında dokunuştan geri çekilmedim.

"Her zaman bir seçeneğim olmasını istedin," dedim, noktaları birleştirdikçe farkına varıyordum. Çünkü istememişti, çünkü onu istemediği insanlara dokunmaya zorlamışlardı ve o bu acıyı derinden biliyordu.

"Her zaman olacaksın," dedi elini enseme gezdirerek. Beni göğsüne çekti ve çenesini başımın üstüne bastırdı.

"Peki ya sen? Mab sana bunu tekrar yaptıracak mı? Beni incitmek için?" Diye sordum, içimi bir korku kaplamıştı. Eğer ben onun kızıysam, ne yapacağını kimse bilemezdi. Eğer çocuklarına böyle davranıyorsa...

"Onun büyüünün bile sınırları var ve bir eş bağına karşı koyamaz. Sen doğduktan sonra beni birine cevap vermeye zorlamaya çalışsaydı, bunu yapamazdı.

yapabilseydi, o zaman senin varlığından haberdar olurdu. Şu anda beni biriyle birlikte olmaya zorlayamaz," dedi ve geri çekilip bana baktı. "Ama ben onunla savaşıacak kadar güçlü olana kadar seni bilmemesinin bir nedeni var. Neden seni asla avucunun içine alamayacak? Bana yaptığı gibi seni birine dokunmaya zorlayamayabilir ama yine de beni cezalandırmak için senin bedenini kullanabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Derimi kemiklerimden ayırabilir," dedim başımı sallayarak.

"Seni bunca yıl sır olarak sakladığım için beni cezalandırmak amacıyla adamlarının sana tecavüz etmesine izin verebilir. Bir eşim olduğumu biliyordum ve onun bu bilgiye sahip olmasına asla izin vermedim. Seni korudum ve bundan senin anlayamayacağın şekilde nefret edecek."

"Kızı olsam bile bunu yapar mı?" Fallon'a bakarak sordum. O da benim endişeli bakışlarıma karşılık verdi, aramızda bir bağ oluşmuştu. Hangimiz olursak olalım, birimiz *bunun* kızıydı.

"Mab sadece kendine fayda sağlamak için üreyecektir. Bunun çocuğuna duyduğu sevgiyle hiçbir ilgisi yok," dedi ve Fallon'la benim aramda bir bakış atmak için geri çekildi. "Her kim olursa olsun, öyle ya da böyle onun bir amacına hizmet edeceksiniz."



“

"Her sihrin bir bedeli vardır, peki cadılar bu bedeli nasıl ödüyor?" Dönen kışla oynamak için ellerimi kaldırmayı reddederek sordum

Cadris'in ellerinde yarattığı fırtına.

İçini çekti, başını yana eğdi ve parmaklarını oynattı. Fırtına yok olup gitti ve ben de bu tür gösterilere karşı ne kadar duyarsızlaştığımı fark ettim. Sadece birkaç hafta önce bana imkânsız görünen şey şimdi sıradan, onun kullandığını gördüğüm büyük sihirle karşılaştırıldığında neredeyse etkileyici değildi. "Etraflarındaki doğayı, özellikle de güç aldıkları şeyin elementini ya da fiziksel bedenini yönlendirirler. Imelda'nın durumunda, gücü gündüzleri çok sınırlıdır çünkü göremediğiniz bir şeyden büyü çekmek, gece kanalize etmeye çalışmasından çok daha zordur."

"Ama bu nasıl bir maliyet?" diye sordum. Fallon'la beni kan yeminimizle birbirimize bağladığı gibi, bu büyüün çok gerçek bir bedeli vardı. Onu korumaya ya da ihanetimizin sonuçlarıyla yüzleşmeye yemin etmiştik.

"Tüm büyülerin bir sınırı vardır. Eğer Ay Cadıları Ay'dan bir şey vermeden alıp dururlarsa, Ay'ın içindeki güç eninde sonunda azalacaktır. Geri vermeden, bu durumda bedel, güvendikleri büyüün tükenmesi olur ve bunu istemezler," diye açıkladı yanımdan geçerken. Göz ucuyla onu takip ettim,

Rahat duruşu ve rahat gülümsemesiyle ilgili bir şey kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Peki ne veriyorlar?" Ben sordum. Imelda'nın büyü mırıldandığı nadir anlarda bir şey verdiğini hiç görmemiştim. Bunu pek sık yapmazdı, büyüsünü idareli kullanırdı ve sadece bunu gerektirecek bir an olduğunda yapardı. Vahşi Av'la birlikte seyahat etmek ihtiyaçlarının çoğunun karşılandığı anlamına geliyordu, her ne kadar kendisine her yanlış baktığında Avcı'yı kalbinden bıçaklamak istese de.

"Bu büyüye bağlı. Anladığım kadarıyla cadıların büyüğü daha çok takasa benziyor. Bir cana karşılık bir can, bir göze karşılık bir göz. *Biri* bedelini ödemek zorunda. İdeal bir pazarlıkta, cadı büyüünün bedelini ödeyecek kişinin düşmanı olmasını sağlayabilir, bu yüzden Imelda kendini korumak dışında büyüyü nadiren kullanır. Sonra bir cadının hayatının sonunda ruhu geldiği güce geri döner. Yeni nesil cadılara güç verir." diye açıkladı, sırtımda yavaşça dönerek. Dönmedim, dönüşünü tamamlamasına ve diğer omzumun yanından çıkmasına izin verdim.

"Kolumdaki işareti ortaya çıkardığında, bunun için neyi feda etmesi gerekti?" diye sordum.

"Bunun bedelini ödedin," dedi Caldriş, elimdeki yanık izine bakarak. Yakıcı acıyı ve etim cızırdayarak yok olurken nasıl ağlamak istediğimi hatırladım. Parmaklarımı iz üzerinde gezdirerek başımı salladım.

Fae'lerin farklı bir maliyeti vardı, yorgunluk ve evrenin dokusundaki sihri aşırı çekme riski. Hazır olmadan çok fazla güç çekersem neler olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Beni içten içe yakacak, Imelda'nın büyüünün bedenimi kavurduğu gibi ruhumu kavuracak mıydı?

Yutkundum, düşüncemi bir kenara ittim ve başımı salladım. Caldriş etrafımda yavaşça yürümeye devam etti, önümde durdu ve bana baktı. "Başlamaya hazır mısın?"

Ellerimi önümde birleştirirken başımı salladım. Ellerimi kavrayıp gökyüzüne doğru kaldırarak derin bir nefes aldım ve onun meraklı bakışlarıyla karşılaştım.

"Güzel," diye homurdandı, yavaşça başını salladı. Çok hızlı hareket etti, kolunu o kadar ani geri çekti ki yüzüme doğru hızla gelen kar topundan kaçmak için ancak zamanım oldu. Boynumun yan tarafına çarptı, kar aşağı kayarak gömleğimin yakasına battı.

"Neyin var senin?" Nefes nefese kaldım, tuniğimi yakasından kavradım ve altından kar dökülene kadar salladım, bu sırada karnımdan aşağı buzlu bir ateş izi yaktım.

Parmaklarını gökyüzüne doğru kıvrarak, "Yavaş yöntemlere yanıt vermiyorsun, bu yüzden bir çentik atacağız," dedi. Elinde toplanan fırtına, parmaklarının her dansıyla ivme kazanarak kabardı ve içine daha fazla güç çekti.

"Sakın buna cüret etme," dedim ve bir kartopu daha oluştururken bir adım geri çekildim. Parmakları kartopunun etrafında çalışmaya devam ederek onu katı bir buz küresine dönüştürürken gözlerim şok içinde açıldı. "Caelum-"

Bana doğru spiral çizerek gönderdi, ben eğilip kaçmaya çalışırken havada döndü. Bir sonraki hızla geldi ve *Viniculum* aracılığıyla onun gücünü çekmeyi düşünecek zamanım bile olmadı.

"Mab ve müttefikleri bizim için geldiğinde, hayatının geri kalanında eğilip bükülmeye niyetli misin?" Caldris, küçük açıklığımızı çevreleyen ağaçlardan birinin arkasına daldığımda sordu. Sırtımı ağacın gövdesine yasladım, ciğerlerim kabarıyordu. Birkaç buz topundan bu kadar korkmak saçmaydı ama bağıın içinden süzülen niyetteki bir şey farklıydı.

Caldris oyun oynamaktan bıkmıştı ve yakında bir şeyler bulamazsam, beni gücünü yönlendirmeye zorlamak için başka yollar bulacaktı.

"Bundan daha cesur olduğumu sanıyordum," diye mırıldandı, bu sözlerin gururuma ve bağımsız olma arzuma nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. Onun ve adamlarının arkasına saklanmak istemiyordum.

özgürlüğümüz için savaşıırken gölgeler. "Benim yanımda eşitim olarak durmak istediğini sanıyordum, min asteren?" Ağaç gövdesinden hafifçe uzaklaşırken sesi alaycıydı. Yumruklarımı yanımda sıkarak kaldırdım ve onlara baktım. Karın gelmesini diliyor, soğuğu yönlendiriyor ve bizi birbirimize bağlayan o altın ipliğin içine girmeye çalışıyordum.

Onu sertçe çektim, Caldris'in öne doğru tökezlediğini hissedince sııttım ama bu yeterli olmadı. O büyüü kullanırken büyüünü kendime doğru çekemiyordum, bağımızın tek yolu onun büyüye hükmetmesiyle engellenmişti.

Ağaç dallarından sarkan buzlu gözyaşı damlalarına baktım, Caldris'in kartoplarının ağaç gövdesinin diğer tarafına çarptığını hissettim. Ben köşeden bakarken tempoları artıyor, basınçları yükseliyordu. Buz toplarının boyutları büyüyor, gözleri parlıyordu.

Benim emrimde olması gereken şeyi yönlendirmemi beklemekten bıkmıştı.

Çıplak parmağımı buzlu damlalardan birine dokundurarak soğuğun tenime işlemesine izin verdim. Etrafında yıpranmış ipliklerden oluşan altın bir hale belirdi, bağdan hissettiğimden daha zayıftı, sanki solmuştu ve görüntüsü sadece Caldris'ten geliyordu.

Ama o ipleri görebildiğinden hiç bahsetmemişti.

Onları okşadım, aceleyle parmağımın etrafında döndürdüm ve soğuğun daha da içime işlemesine izin verdim. İplikler büyüdükçe damarlarıma buz doldu, elimi ve kolumu sardı, ben onları Caldris'in bağından gelen sınırlı güçle beslerken bana yapıştı.

Ne yaptığımı anladığında sııttığını hissettim, çünkü daha önce yapabildiğimden daha büyük bir şekilde kanalize olduğumu hissedebiliyordu.

"Dışarı çıkıp benimle oynamayı mı planlıyorsun, Küçüğüm?" diye sordu, ayak sesleri sessizce çıtırdarken kar adımlarına dolanıyordu. Bir adım daha yaklaştı, ben kendimi küçültüp sıvışırken ağacın diğer tarafına geldi.

"Bu senin şu anda oyundan ne anladığına bağı," dedim arkasından gizlice yaklaşıarak. Sessizce ilerledim, küçük olmanın verdiği rahatlıkla ayaklarımı hafifçe kara gömdüm.

O altın dalları koluma daha sıkı sararak, dikkatimi bir sonraki adımının hemen altındaki kar parçasına odakladım. Elimi ayaklarımın yanındaki yere indirerek avucumu kara dokundurdum ve soğıu ona yönlendirerek ağaçtan gelen altın buz ipliklerinin yere yayılmasını sağladım.

Parmaklarım dondu, siyah uçları tenimden akarken donla renklendi, ama ona eşlik etmesi gereken soğıun acısını hissetmedim. Ayaklarının altındaki kar buza dönüştüğünde, Caldris bana bakmak için döndü, acelesinden ayakları kaydı. Soğıuk bir kış rüzgârı açıklığa yayılırken diğeri elimi uzatıp kendime doğru çekti. Onu dizlerinin arkasından yakaladım ve kendime doğru çekti. Bacakları altından çıktı ve düştü, buza çarptı ve tam boyda durmak için kaldırdığım elime karşı titreşmesine neden oldu.

"Aklından geçen bu muydu?" Bana sırtarak karşılık verirken ben de ona ters ters bakarak sordum. O ayağı fırlayıp dengesini sağlamadan önce kısa bir süreliğine buzda kayarken ben ağacın arkasına geçtim.

Ben ağaç gövdesinin etrafında kıvrılırken, yarattığım buzun üzerinde kayarak hız kazanırken peşimden koştu. Omzumun üzerinden baktım, elimi bükerek bir kartopu oluşturdum ve o koşarken yüzüne fırlattım.

Burnuna çarptı, gülererek silerken ve bana geri dönerken gözleri komik bir şekilde inançsızlıkla genişledi. "Başın çok büyük belada, yıldızım."

Duraksadığımda ona baktım ve yüzümü tamamen ona döndüm. "Önce beni yakalaman gerekecek," diye mırıldandım.

Bana hızla dört kartopu fırlattı, oluşum benim yönetebileceğimden çok daha hızlı gerçekleşti. Avuç içlerimi bastırarak ciyakladım.

Önümde bir araya getirip gererken yüzümü buruşturdum ve soğğun tenime çarpmasını bekledim.

Hiç gelmedi.

Ellerimde bir buz tabakası tutuyordum, avuçlarımın arasına yayılmıştı ve diğer tarafına onun kartopları sıçramıştı. "Görünüşe göre soğğu buldum," dedim, omuzlarımı silkerek buzı yana fırlatırken.

Caldris kıkırdadı ve bana doğru birkaç dikkatli adım attı. Adımları yavaştı, donmuş arazide ilerlerken yürüyüşü kontrollüydü. Bana ulaştığında, bir avucunu yanağıma doladı ve beni öpmek için eğildi.

"Öyle görünüyor ki," diye onayladı, ağzını benimkine yaklaştırarak. Ona altın ipliklerden bahsetmedim, ruhumda benden ondan çekmemi istediğinde aklındaki şeyin onlar olmadığını hissediyordum. Etrafımı saran ve bana kışa erişim sağlayan o dallarda farklı bir şey vardı.

Ben de onu öptüm ve kafamın içinde çınlayan o çok tanıdık uyarıdan beni uzaklaştırmasına izin verdim. Bana normal olmadığımı söyleyen ses, bir Fae İşaretli eş için bile. İçimde başka bir şeyin var olduğunu ve etrafımdaki büyüye ulaşp dokunmama izin verdiğini.

Belki de sadece zihnimin onu görselleştirme şekliydi; belki de gerçek olmaktan çok kafamın içindeydi.

Başını aniden geriye attı ve açıklığa doğru bakarken bakışları karardı. "Kampa geri dön," diye emretti, beni nazıkçe kendisinden uzaklaştırdı ve diğerlerini bıraktığımız yere doğru birkaç adım attırdı. Pelerinimin kapüşonunu kavrayıp başımın üzerine çekti ve Fallon'un yaptığı örgülerden saçlarımı çılgınca koparmaya başladı. "Saçını açık bırak ve izini belli etme."

"Neler oluyor?"

"Lanet olası kampa git. Ben iyi olacağım ama senin *şimdi* gitmen gerek. Holt'a Octavian'ın burada olduğunu söyle," diye cevap verdi ve beni ileri doğru itti. Hareket ettim, o dürtü beni göğsümden vurdu. Oysa daha önce bunu fark etmemiştim,

Bağ boyunca nabzının attığını hissediyordum, eğer o ipliği kavrayıp ona doğru spiral çizerek geri göndermeyi seçersem onu durdurabileceğimi ve boğabileceğimi biliyordum.

Tam da bunu yaptım, altın ipliği ellerime aldım ve parmaklarımı sıkıca etrafına sardım. Elimi sıkıca kaydırduğımda dürtü durdu ve benden koptu. Elim Caldris'le çarpıştı, gözleri kısıldı, bakışları bir anlığına yalvarır gibi oldu ve ben ona sırtımı dönüp kampa doğru yol aldım.

Benden istediği için, yüzündeki ciddiyeti görebildiğim için geri dönecektim. Beni itaat etmeye zorladığı için bunu yapmayacaktım.

Onun evcil hayvanı değildim ve öyle davranmazdım.

Yürürken örgülerimi çözmeyi bitirdim ve kampa döndüm. Vahşi Av etrafta oyalanıyordu, Holt ateşin yanına yerleştirdikleri bir ağaç gövdesine yaslanmıştı. Başını ağaca yaslamıştı, önünde durduğumda gözlerini zar zor açtı.

Imelda ve Fallon bana baktılar, bakışları beni kavrarken şaşkındı. "Caldris nerede?" Imelda sanki havayı koklayabilecekmiş gibi burnunu kaldırarak sordu.

"Octavian'ın burada olduğunu sana söylememi istedi," dedim Holt'u botumla dürterek. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve aceleyle ayağa kalkıp ormana doğru baktı.

Imelda'ya döndü, panik içindeki bakışları bir an için onunkilerle buluştu. Birbirlerine karşı ne hissettikleri ya da hissetmedikleri şu an için önemsizdi. "Onu çadırına götür ve orada kal," diye talimat verdi ve beni ön kolumdan hafifçe kavradı. Beni ona doğru itti ve tökezleyerek ona doğru ilerlememe izin verdi. Kukuletamı başıma daha sıkı sardı. "O izleri kapat, cadı."

Fenrir ateşin yanındaki yerinden kalktı, göğsünde bir hırıltı gümbürdüyordu. Imelda beni Fallon'la paylaştığı çadıra doğru yönlendirirken onu takip etmek için harekete geçti ama Imelda'nın sözleri onu durdurdu. "Yapabileceğin en iyi koruma

Şimdilik vereceğimiz tek şey uzak durmak," dedi ve kurt dişlerini gösterdiğinde dimdik durdu.

Imelda yutkundu ve beni Fallon'la paylaştığı çadıra doğru yönlendirirken başını salladı. Fenrir Imelda'nın verdiği emre uyarak kalçalarının üzerine oturdu ve ateşin yanında kaldı. Geceleri ateşin yanında birkaç kez okşamak dışında pek dikkatimi çekmezdi ama her zaman yakınımdaydı. Onsuz, birden kendimi herkesin görebileceği şekilde çırlıçıplak soyulmuş hissettim.

Imelda, Fallon ve ben içeri girdik ama ay ışığının içeri girebilmesi için çadırın örtüsünü açık bıraktı. Kukuletamı yırttı, pelerinimi silkerek tüm tenimi ortaya çıkardı. Beni ay ışığına çevirerek tenime dokunmasına izin verdi. "*Silism na camhorren sin,*" diye mırıldandı, Eski Dil ağzından dökülüyordu. Avucunu işaretin tenimi boyadığı her noktada gezdirdi ve elimi kaplayan kısmın tenimin rengine dönüşüp kusursuzca karışmasını izledim. "Octavian'ın huzurunda konuşmamaya çalış. Büyü bir bedel talep edecektir. Bir gerçeği saklamak için başka bir gerçeği vermelisin. Güvenebileceğiniz insanlarla birlikte olduğunuzdan emin olmak için elinizden geleni yapın, çünkü verilenler üzerinde çok az kontrolünüz olacak."

"Gerçeği seçemez miyim?" Ona dehşet içinde bakarak sordum. Ifşaatımın sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum. Imelda üzüntüyle başını salladı ve ben de iç çektim. "Octavian kim?" diye sordum.

"Mab'ın en sevdiği çocuklarından biri," dedi başını tiksintiyle sallayarak. "Birkaç yüzyıl önce Sonbahar Sarayı'ndan alındı. Sonbahar Sarayı'nın Kış Sarayı'yla her zaman bir alıp veremediği olmuştur ve sadece bu bile Caldris ile Octavian'ı en başından beri düşman yapmaya yeterdi. Ancak Octavian diğerlerinden farklı bir şekilde ortaya çıktı. Mab'a borçlu olmaktan *hoşlanıyor* ve Hava ile Karanlığın Kraliçesi'ne sadık olmanın verdiği güçle büyüyor. Onu buraya sadece Caldris'i gözetlemesi ve kendisine verilen görevi layıkıyla yerine getirdiğinden emin olması için göndermiş olabilir, çünkü Octavian'ın Caldris'in bu göreve seçilmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyor."

"Neden o? Eğer Octavian bu kadar sadık bir hizmetkârsa, neden onu göndermediniz?" Çadırın açıklığını kapatırken onu izleyerek sordum. Düğümleri sıkıca bağladı ve beni iki yatağı paylaşmam için yanlarına çekti, ikisinin arasına sıkıştırdı ve beni açığa çıkarabilecek her şeyden uzak tuttu.

"Octavian ne kadar sadık olursa olsun, o sadece bir Sidhe. Caldris'in verebileceği zararı veremez ve bu da onu Mab'ın gözünde her zaman daha değersiz kılmıştır. Caldris ona göz kırpsa ve hak ettiğini düşündüğü gibi hizmet etse, en sevdiği çocuğu olurdu çünkü düşmanlarına karşı kullanabileceği gerçek bir silah olabilirdi. Zaten öyle, her ne kadar sadakatini özgürce vermek yerine talep etmek zorunda kalsa da," diye açıkladı Imelda, üçüncü bir kişinin sıkıştığı yer darlığına uyum sağlamak için yan yatarak. Uyumak istercesine gözlerini kapattı ve ben karanlıkta ona inanamayarak baktım.

"Ciddi olamazsın. Caldris dışarıda-"

"Kendi başının çaresine bakabilir," diye fısıldadı, tek parmağını dudaklarıma dokundurarak. "Ama Octavian senin Caldris'in eşi olduğunu bilmemeli. Eğer Mab senin varlığından haberdar olursa, Caldris'e seni ona geri getirmesini emredebilir. Şimdilik bir sır olarak kalmalısın Estrella. Bu da Octavian'dan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar onunla aynı çadırı paylaşamayacağın anlamına geliyor. Şimdi git uyu. Yarın hepimizin dinlenmeye ihtiyacı olacakmış gibi bir his var içimde."

İçimi çektim ve Fallon'a tekrar sokuldum. Kolunu bir an için destekleyici bir şekilde karnıma doladı, o kardeşlik bağı içime doldu.

Gözlerimi kapattım ve gelmeyen uykuyu diledim.

ESTRELLA



"R ve parla!" diye bağırdı ertesi sabah kamptan yabancı bir ses. Çok neşeliydi, içindeki zevk

hiperaktif ve her yönden sahte. Bir sıçrayışla doğruldum, gözlerim ağırlaşmıştı ve sanki gecenin büyük bir bölümünü durmaksızın ovuşturarak geçirmişim gibi altlarındaki deri hamdı.

Imelda bir elini omzuma dokundurarak ayağa kalkarken beni sabit tuttu. Ayağa kalktı, bunu yaparken ayakkabılarını yatak örtüsünden uzak tutmaya özen gösterdi ve bir parmağını dudaklarına götürerek bana baktı.

Çadırın perdesini yavaşça geri çekti ve yarattığı boşluktan dışarı baktı. Fallon ve ben birbirimize yaslanarak küçük delikten dışarıya bakmak için doğru açıyı bulduk. İnsanlar her yöne doğru hareket ediyor, Vahşi Av yarı uykulu Fae İşaretlileri bir gece önce ateşin olduğu merkeze doğru sürüklüyordu. Güneş henüz tam olarak doğmamış olmasına rağmen alevleri çoktan söndürmüşlerdi.

Imelda bana doğru döndü ve pelerinimi yana kaydırarak tenimdeki kılık değiştirmeye baktı. Üzerimi kaplayan büyüü hissedebiliyordum ve Fae'lerin de bunu hissedebileceğine dair içimde bir endişe belirdi. "Saçlarınızı örttüğünüzden ve pelerininizi mümkün olduğunca yukarıda tuttuğunuzdan emin olun. İşaretli Fae'lerin bir şeyler sakladığını fark etmeleri riskini göze alamayız," dedi ve bana dönerek

Fallon'a kısaca baktı. Diğer kız başını sallayarak ikisi arasında geçen sessiz düşünceyi onayladı.

Fallon, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "İnadına ona ne olduğunu söyleyecek kadar senden nefret ediyorlar," dedi. Neredeyse bir kaplıcada boğulmak, kaderim için ne istediklerine dair ihtiyacım olan tek kanıttı.

"Sadece mesafenizi koruyun. Fallon ve benimle kalın ve hiçbir şekilde Caldris'in dikkatini çekmeye çalışmayın. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimize o ve Holt karar verecek," dedi Imelda ve sonunda çadırın perdesini çözüp geri çekti. Sabahın ilk ışıkları kampta devriye gezen Sidhe'lerden korunmak için sahip olduğumuz küçük sığınağa doldu ve Fallon'la ben Imelda'nın arkasından gitmek için aceleyle ayağa kalktık.

Yabancı bir erkek yanlarından geçerken elindeki çadır kumaşını sallayınca İşaretliler ateşin yanında bir sıra oluşturmak için acele etti. Imelda yavaş ve sakın bir tempoda ilerlerken başıboş insanlar derme çatma evlerinden aceleyle çıkıp ateşin yanına koşuşturdular.

Kimse tarafından aceleyle getirilmeyecek bir cadıydı bu. Kaosun içinde kayıtsızca dolaşarak ve çatışmanın kenarında durarak bile hak ettiği saygıyı gören bir cadıydı. Fallon gruba en yakın tarafı tuttu ve beni onlardan mümkün olduğunca uzakta durmam için bıraktı.

Ellerimi önümde kavuşturdum, gözlerimi ateşimizden geriye kalan küllere dikmişken gergin titrememi bastırmaya çalıştım. Imelda'nın kayıtsızlığına kanalize olarak içimdeki boşluğa gömüldüm.

Yüzümün Byron'ın kütüphanesinin sınırlarında çok sık taktığım, özenle hazırlanmış maskeye dönüşmesine izin vererek, tüm duygularımın içimden çekildiğini hissettim, beni bir kabuk, bir balonun içinde var olan ruhsuz bir varlık olarak bıraktı. Beni ben yapan parçalarım çok uzaklardaydı, o anda önemli olan hayatta kalmamla ilgisizdi.

Yine de, beni Caldris'e bağlayan o altın iplik, çadırından dışarı adımını attığında çevremde ısıltı ısıltı parlıyordu. Zırhı ve derisi

Gecenin içinde parıldayan figürü, nadiren tahammül ettiği tacı başına otururken dikkat çekiciydi. Kurtlar onun peşinden yürüyor, sanki onun dirilttiği ölümler gibi onun emri altındaymış gibi efendilerinin peşinden gidiyorlardı.

Dünyanın geri kalanının ona baktığında ne gördüğünü unutmak kolay hale gelmişti. Zamanımın çoğunu onun diğer yüzünü, Caelum'un sevgi dolu yanını, diğerlerinin gördüğü korkunç figürle karşılaştırarak geçirdim - acımasız Ölümler Tanrısı, bütün bir şehri dize getirebilen Fae erkeği. Adımları karda çatırdıyordu, Octavian için yaptığı gösteriyle birlikte hareket etmesine alıştığım sessizlik de yok olmuştu.

Diğer Fae erkeğinin olduğu her yerde, Alfheimr'a olan yolculuğumuzla ilgili her şey değişmişti. Kolay dostluk gitmiş, Krallık'ta manevra yaparkenki rahat hızımız yerini aceleye bırakmıştı.

Caldris önümüzde durdu ve dikkati doğrudan Imelda'ya yöneldi. Bir muhafızdan bekleneneği gibi Fallon ve benim yanımda durarak bakışlarını ondan ayırmadı. "Üçünüzün de iyi uyuduğuna inanıyorum," dedi, sözleri bir soru değil bir ifadeydi. Yüzünün yan tarafına baktım, dikkatini bana çevirmeyince kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Bana doğru bakmadı, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde dikkatini bana vermedi.

Onun dünyasının merkezi olmaya o kadar alışmıştım ki, daha azı bana kalp kırıklığı gibi geliyordu.

Imelda başını saygıyla öne eğerek, "Evet, Majesteleri," dedi. Bakışlarımı hızla kaçırdım ve aynı şekilde ayaklarımın dibindeki yere baktım. Bu politika oyunlarını nasıl oynayacağımı bilmiyordum.

Boku yemiştim.

"Güzel," dedi Caldris basitçe ve sıranın aşağısına doğru ilerledi. Sidhe erkeği sonunda çadırları aramaktan vazgeçince, İşaretli Fae'nin önünde durdu. Caldris'in yanına yaklaştı ve omzuna ağır bir el koydu. Bu hareket o kadar tanıdık, o kadar bir arkadaş gibiydi ki yüzümü buruşturdum. Octavian'ın, Kraliçe tarafından tercih edildiği için Caldris'ten nefret ettiğini biliyordum.

Caldris'in sinirlerini bozmak için yapılmış bariz bir saygısızlık olduğunu anladım. Ama eşim Octavian'a sadece kayıtsızca baktı, diğer erkeğin onu kızdırmak için giriştiği faydasız çabadan vazgeçmekten başka çaresi kalmadığı için en ufak bir duygu belirtisi göstermedi.

Octavian'ın saçları omuzlarının altından sarkıyordu; güneşin ilk ışıklarıyla parıldayan parlak bakır teller olmasaydı Nothrek'te görsem şaşırmayacağım, neredeyse insana özgü bir kestane tonundaydı. Yüz hatları zarifti, yanakları kemik yapısının keskinliğine karşı çukurlaşmıştı. Ruhani doğası her şeyi kuşatıyordu, Caldris'in sert güzelliğinden yoksundu. Mührünün kırmızısı boynunun yan tarafına doğru kıvrılıyordu.

Giysileri simsiyahtı ve bu keskin renk sepya tenine çok çarpıcı geliyordu. Imelda yan tarafıma hafifçe dirsek atarak beni etrafımı izlemekten vazgeçmeye zorladı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, sıraya doğru ilerlerken ona bakmamak acı vericiydi. Duruşu rahattı, sanki başkalarında yarattığı korkuyu hiç umursamıyormuş gibiydi.

Eğer diğerleri benim merhametimi hak etmediklerini bana kanıtlamamış olsalardı, onlar için üzülebilirdim. Tartarus olarak tanımladıkları yeri alıp azap çukurlarına çeviren yılanın aralarına sızdığının farkında değillerdi.

Adımları devam etti, Imelda'yla göz göze geldiğinde rahat çalımları durdu. "Merhaba, Küçük Cadı," dedi ve hareketsiz kalmak için içimdeki her şeyi harcadım. Holt ona cadı dediğinde, bu şaka gibi geliyordu. Ön sevişmeyi andıran şakacı bir şey gibi geliyordu ama bu hakaret kokuyordu, saygısızlık neredeyse dilinden damlıyordu.

Imelda yanımdaki bedenini hareket ettirmedi ama bakışlarını onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdığı anı hissettim. "Merhaba Pet," diye karşılık verdi, sesi aynı anda hem soğuk hem de ilgisizdi. "Son yüzyılların senden kurtulamamış olması ne kadar da utanç verici."

"Beni öldürmek o kadar kolay değil," dedi Octavian alayla, dudaklarını Imelda'nın ağzının köşesine değdirmek için öne eğilerek. Imelda geri çekilmedi,

yüzünde can sıkıntısından başka bir şey olmadan ona temas etmesine izin verdi. Holt kenardan izlediği sahneye doğru bir adım attı ama yüzünde mevcut koşullar altında beni fazlasıyla eğlendiren şaşkın ve hoşnutsuz bir ifadeyle kendini tutmuş görünüyordu. Octavian nihayet tam boyuna geldiğinde Imelda'ya doğru sırttı.

Başını yana eğdi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Gerçekten öyle değil misin?" diye sordu. Ne ağzı ne de iki yanındaki elleri kıpırdamadı ama Octavian'ın boğazından boğuk bir ses yükseldi. Elleri boğazına gitti, dizlerinin üzerine çökerken tırnakları iki yanına battı. Yüzü kıpkırmızı olurken dehşet içinde onu izledim. "O da ne? Dilini cadı mı kaptı?" Imelda ona baktı, başını yana çevirdi ve sanki ondan gelen gevezelikleri anlayabilecekmiş gibi öne doğru eğildi.

Birden öksürdü, nefesi kesilirken yüzünün rengi geri geldi. "Seni lanet orospu-" diye başladı.

"Beynine oksijen gitmediği için hecelemeyi unutmuşsun diyeceğim ama dürüst olalım. Zaten hiçbir zaman böyle bir yeteneğin olmadı," diye mırıldandı ve ona üzgün küçük bir köpek yavrusuymuş gibi baktı.

"Mab seni öldürecek. Onun sonuçlarına katlanmadan benden bu kadar kolay kurtulamazsın," diye itiraz etti ve ayağa kalkmaya başladı.

Imelda tek bir parmağını adamın alnına koyarak onu usulca yere bastırdı ama yine de vücudu altında ezildi. "Seni canlı isteyecektir ama yol boyunca senden birkaç parça almamı umursayacağından şüpheliyim, hmm?" diye sordu parmağını derisine doğru bükerek. Tırnağı onu kesti ve tepki olarak kan akmaya başladı. Kan havaya değer değmez eriyip gitti. "Bir Sidhe her zaman bir Sidhe olacaktır. Sen değişmez ya da gelişmezsın ama biz cadılar değişiriz. Artık o kadar da küçük değilim Octavian. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Neden buradasınız? T r n z n geri kalanıyla birlikte Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin kızını  almada oynadı ınız rol yüzünden gazabından saklanmanız gerekmiyor mu? Sizi bulursa hepinizi öldürür," dedi ve sonunda ayağa kalktı. Bir ba parma ını Imelda'nın alnında açtığı yaranın üzerinde gezdirdi, bakışları Fallon'dan bana kayd .

Pelerinini benimle aynı şekilde yukarı kaldırmı tı, saklayacak bir Fae   areti olmamasına rağmen bizi uyumlu bir çift haline getirmişti.

Imelda'nın yüz ifadesinden kısa bir süre için bir şey geçti ve ilk kez Ay Cadılarının geri kalanına ne olduğunu merak etmedim. Onlarla geçirdiğim süre boyunca Direni 'te gördüğüm tek kişi oydu ama Peçe'yi diktiklerinde klanın büyük bir kısmının Peçe'nin bu tarafına geldiğini biliyordum. "Ben tam olarak kaderimde hep olmam gereken yerdeyim," diye karşılık verdi basitçe.

Octavian hayal kırıklı ıyla homurdandı ve Caldri's'in sıkılmış bir ifadeyle izlediği yere doğru döndü. "Artık yolculu umuza devam edebilir miyiz Octavian? Eminim g rmen gerekenleri gördün ve Alfheimr'a dönmek için ne kadar endişeli olduğumuzu anlayabilirsin," dedi dostum, kelimeler açıkça yalan söylemekten kaçınmak için özenle hazırlanmıştı.

"Peki sevgili Prenses nerede o zaman?" Octavian etrafımızdaki gruba bakarak sordu.  ne doğru uzanıp Fallon'un kap  onunu  eki tirerek yüzünü ortaya çıkarırken Fallon bakışlarını yavaşça yerden kaldırarak Octavian'ın gözleriyle bulu tu. Cesaretinin ardındaki niyeti hissederek nefesim kesildi. Fallon kendini küçültme, arka plana geçme ve kalabalığın içinde neredeyse kaybolma konusunda oldukça yetenekliydi. Birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanda bu becerilerini sık sık kullandığını görmüştüm, sanki gölgelerin içine girebiliyordu.

Ona meydan okudu çünkü bunu istiyordu ve benim uzun süre küçük kalamayaca ımı biliyordu. Bir köşeye çekilip sonsuza dek solmaya terk edilmek istemiyordum ve Octavian'ın evinde geçirdiğimiz süre uzadıkça

dikkatleri üzerime çekme olasılığım o kadar artıyordu. Ayağımı ağzıma sokmak ve çok yakından bakmasını sağlamak.

Eğer o ve Imelda ona meydan okuyor olsalardı, aralarına karışmak benim için daha kolay olurdu.

Lanet olsun. O yeminden şimdiden nefret ettim.

"Bu ikisinden biri," dedi Caldris, Fallon ve benim Imelda'yı kuşattığımız yere doğru sabırsız bir el sallayarak. "Cadı emin olamıyor, bu yüzden ikisini de getirdim. Bu sizin onayınızı aldı mı? Mab'ın habercisinin yöntemlerimi onaylamamasını hiç istemem."

Octavian gözlerini Fallon'un meydan okuyan bakışlarından ayırarak yana çekildi ve Imelda'ya dokunmadan dikkatlice yanından geçti. Fallon'un yaptığı gibi gözlerimi ona dikmek için kaldırdığımda iki eliyle uzanıp kapüşonu yüzümden çekti.

Beni inceledi, kahverengiye dönüşmeden hemen önceki yaprakların yeşiline benzeyen gözleri yüzümde geziniyordu. Bir elini kaldırdı ve Fallon'a doğru bakmadan önce çenemin alt tarafını yukarı kaldırdı. "Kardeş olabilirler," dedi, sanki birbirimize benzememiz onu çok rahatsız etmiş gibi dudaklarını büzerek.

"Mab'ın kızı her kimse, ilk yaşamından bu yana on iki ya da on üç kez yeniden dünyaya geldiğini ve herhangi birine benzeyebileceğini hatırlatmama gerek var mı? Kızların bu hayatta benzer özelliklere sahip olmaları tamamen tesadüfi, çünkü şu anda yaşadıkları kaplar Mab'ın eseri değil. Sadece ruhları ona ait," diye düzeltti Imelda iç çekerek. Daha önceki sözlerinin doğru olduğuna gerçekten inandığını teyit edercesine hayal kırıklığı artıyor gibiydi.

Octavian pek zeki değildi.

Öfkeden yüzü kızardı. "Bunu biliyordum," dedi ve bize sırtını dönüp utanç içinde atlara doğru yürüdü. "Toparlanın. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."



"Y

Sen benimlesin," dedi Holt Imelda'ya ve onu kalabalıktan uzaklaştırırken ön kolundan sıkıca kavradı. Avcılar çadırları toplamayı bitirdi ve Fae'leri yüklediler.

Yürümelerine gerek kalmaması için arabalara işaretlenmişlerdi. Zaten Octavian'ın huzurunda yürümelerine izin verilmezdi, Imelda, Fallon ve benim bile şimdilik bir refakatçimiz olacaktı.

Onu belinden tutup kaldırdı ve yere hançer gibi bakarken iskelet atının üzerine yatırdı. "Kendi başıma ata binme konusunda gayet yetenekliyim Süvari," dedi dudakları hırıltıyla bükülerek.

"Üzengilere ulaştığını görmek isterim, Cadı," dedi Holt, bir ayağını işaretle bir tanesine yerleştirerek ve kendini eyerin arkasına kaldırarak. Kendini onun kışına yasladı ve kadın kaskatı kesilirken muhtemelen gerekenden daha fazla yaklaştı. "Bunu hissedeceğin konusunda seni uyarmıştım," diye kıkırdayarak ekledi ve bir eliyle dizginleri kavramak için onun etrafına uzandı.

"Kaba herif," dedi Imelda, sesi yine o sahte ilgisizlik tonuna dönmüştü ama ben yine de boynundaki kızarıklığı izledim.

"Bugün Fallon'u sen al," dedi Caldris Aramis'e. Diğer binici rahat bir nefes aldı, benimle binmek zorunda kalırsa kendini bıçaklayacakmış gibi görünüyordu. Ona tatlı tatlı gülümsedim ve Caldris bana tek kelime etmeden Azra'ya doğru ilerlerken başımı eğerek ona el salladım. Onun arkasından ben de

Beni eyere oturtmasına izin verdim ve onun omurgamdaki hissine alıştım. Bir anlığına gereğinden fazla yakınlaştı, sadece birkaç değerli nefes için bile olsa fiziksel olarak yeniden bir araya geldiğimizde aramızdaki bağdan memnuniyet damlıyordu.

Hızla doğruldu, ama niyeti ne olursa olsun, eyerin yakınlığı kıcımlı kucığına sokmaya zorladı. Imelda'nın rahatsızlıkla kıvrınmasına neden olan bu durum beni rahatlatmış. Vahşi Av'ın lideriyle arasında gelişenleri inkâr etmekten vazgeçebilseydi o da aynı şeyi hissedebilirdi.

Fallon Aramis'in yanına yerleşti, gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu. Sanki ona dokunduğu için onu ısıracaktı gibi garip bir şekilde aralarında mesafe yaratmaya çalışıyordu. Bunun benimle ilişki kuran herkese güvenmemesini sağladığım için mi yoksa Fallon'un Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin kızı olabileceği gerçeğiyle mi ilgili olduğundan emin olamadım. İçtenlikle ilkinin olmasını umuyordum ama Mab'ın gazabının benimkinden daha korkutucu olduğundan şüpheleniyordum.

Bunun üzerinde çalışmam gerekecek.

Vahşi Av harekete geçerken Caldri's bacaklarını sıkarak Azra'ya ileriye doğru düzenli bir yürüyüş yapmasını işaret etti. Ortalık sessizdi, bir gün öncesine göre bile çok daha az neşeliydi. Kim olabileceğime dair gerginlik, elime yakılan ayın keşfinden beri eşimle aramda ağır bir şekilde oturuyordu ama bu yeniydi.

Bu, zorunluluktan var olan korkunç bir sessizlikti. Caldri's'in muhtemelen her fırsatta izlendiğinin fazlasıyla farkında olduğumdan, ona ve kucığına doğru eğilme içgüdüsüne engel olamadım. Yakınmışız gibi görünmemizin benim yararına olmayacağını bildiğim için buna karşı koydum.

"Bu ikisi ve cadı neden arabalara binmiyor?" Octavian atını Azra'nın yanına doğru sürerek sordu. Ayaklarım neredeyse atının böğrüne değecek kadar yakındı, dikkati pelerininin profilimi gizleyemediği yüzümün yan tarafındaydı.

"İşaretli Fae'ler onlardan pek hoşlanmaz," diye basitçe cevap verdi Caldriş, atını sürerken Octavian'a dönüp dikkatini çekmeye zahmet etmedi.

"Ne zamandan beri ayaktakımının görüşlerini önemsiyoruz kardeşim?" Octavian kahkahası kulaklarımı tırmalayarak sordu. Omuzlarımı silktilim, yüzümü daha fazla örtmek için kapüşonumu öne doğru sıyırmaya çalıştım ve bu kadar kendini beğenmiş sınıfçı bir şey karşısında yüz ifademi değiştirdim.

Ben her zaman ayaktakımıydım ve ölene kadar bir parçam bu anıya bağlı kalacaktı.

"Bilmiyorum, ama önemsedığım şey Mab'ın kızının sağlığını görmek. İşaretliler zaten onlardan birine zarar vermeye çalıştı. Gölge Saray'ın Prensesi'nin yüzyıllardır sadece Peçe'nin bu tarafında kalarak katlanmak zorunda kaldığı acılardan sorumlu olmayacağım," dedi Caldriş, dizginlerini iki elinin arasına alarak. Bu hareket beni onun kucağına daha da yaklaştırdı ve o insanların dünyayı benden kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceklerini hatırlatarak beni biraz olsun rahatlattı.

Kardeşim bile ne kadar ileri gitmeye istekliydi.

Sana sahip olamaz.

Sözcükler, içimde patlayan ve dudaklarımdan şok olmuş bir soluk çıkaran yasak bir anıydı. Bıçağı kalbime saplamaya çalışmadan önceki son itirafında, beni kimden uzak tutması gerektiğinin adı hariç tüm cevabı vermişti.

Panik anımı ve herkesin görebileceği şekilde beni tüketen ıstırabı hissettiğinde Caldriş'in kolları etrafımda sıkılaştı. Saklamak istediğim gerçeğin bedelini ödemek için bir gerçek vermem gerektiğini düşünmüştüm ama Imelda'nın büyüünün o kadar da basit olmadığından şüphelenmiştim.

Zaten sahip olduğum gerçeğin farkına varmıştım ve borç ödenmişti. Büyü benimde memnuniyetle dönüyor, işarete daha fazla yerleşiyor ve sırrımı çaresiz bir aşığın sarılmasıyla koruyordu.

"Gölge Saray'ın Prensesi," diye mırıldandı Octavian, ben göz ucuyla izlerken bakışları uzaklara bakıyordu. "O kadar uzun zamandır kayıp ki. Bazen onun Mab'ın tek varisi olacağını hatırlamakta zorlanıyorum."

"Verecek," diye onayladı Caldriş ve babasından dolayı zaten varis olduğu gerçeğinden tek bir söz bile etmedi. Varlığından bile haberdar olduğum kısa süre içinde onun hakkında öğrendiklerime göre, Mab'ın tahtını herhangi birine vermesi pek olası görünmüyordu, ama kesinlikle öldürdüğü kocasının oğluna vermezdi.

"Bunun bize sunabileceği fırsatı hatırlamamız akıllıca olacaktır. Mab şüphesiz kızının yanında hüküm sürmek için bir koca seçmeye ihtiyaç duyacak. Üreme amacı dışında eşlere ne kadar az önem verdiğini ikimiz de biliyoruz," diye düşündü Octavian düşünceli bir şekilde. "Kader gibi yavan bir şeyin böyle bir şeyi belirlemesine izin vermezdi. Kızlardan herhangi biri işaretlerini gösterdi mi? Hangi sarayı tercih ediyorlar?"

"İkisinden birinin üzerinde işaretler gördün mü?" Caldriş soruya cevap vermekten kaçınarak sordu. İkimiz de işaretlendiğimi biliyorduk, çünkü beni bekleyen bir eşim vardı. Dinlemeye çalıştım, kendi yakıcı sorularıma cevap arıyordum. Kimse Caldriş'in boynunda bir *Viniculum* olmasını garip bulmadığına göre, Fae'ler doğuştan işaretlenmiş olmalıydı, aksi takdirde bir yerlerde bir eşi olduğunu bilirlerdi.

Octavian atlarımızın arasındaki boşluğa uzanarak, "Hayır," dedi. Başlığımı çekerek yüzümü ve *Viniculum*'dan arınmış boynumu ortaya çıkardı. "Eğer Fae olsalardı, elbette onlara sahip olurlardı?"

"Alfheimr'a ulaştıklarında Fae formlarının kendilerini göstereceğine inanıyoruz. Cadı, onları insan kaplarının içine yerleştiren ve orada hapseden büyü'nün bu şekilde işe yarayacağına inanıyor," diye cevap verdi Caldriş, Imelda'ya bakarak.

"Cadılara çok fazla güveniyorsun," dedi Octavian, yüzünü buruşturarak. Çok fazla dikkat çekmemek için gözlerimi ileride tutmaya çalıştım.

Ama bakışlarının ağırlığını yüzümün yan tarafında hissettim. Pelerinimin altından neler görebileceğini gözlemlemek için aşağı doğru süzüldüğünü hissettim. "Yüzleri ya da bedenleri değişecek mi?"

"Fae olacaklar," dedi Caldris, vücudu arkamda sertleşerek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Daha iyi bir cilt ve sivri kulaklar dışında değişecekler mi? İkisi de sonsuza dek yatağa mahkûm olacakmış gibi görünmüyor. Umarım öyle kalır," dedi Octavian, tek parmağıyla dizimin üst kısmına dokunarak.

"Oraya varana kadar bilemeyiz," dedi Caldris dişlerini sıkarak ve vücudundaki gerginlik uzanıp ona dokunmak istememe neden oldu. Aramızdaki bağı zonklatan kıskançlığa karşı onu rahatlatmak için.

Octavian, Caldris'in damarlarında dolaşan nefretten tamamen habersiz, "Sanırım onlarla biraz zaman geçirmek istiyorum," diye düşündü. Beni bu şekilde düşünmeye cüret ettiği için ölüme ne kadar yakındı?

Ne salak ama.

"Bunun sana ne faydası olacak? Mab, duyguları gibi önemsiz bir şeye aldırmadan kızı için kimi isterse onu seçecektir," dedi Caldris, asıl tartışmak istediği konunun etrafında dans ederek.

Octavian'a dokunmasına izin vermeden önce onu öldüreceği gerçeği gibi. Ben.

"Beni yaralıyorsun, kardeşim. Tek istediğim, hayatıma girecek kadını tanımak.

Mab'ın kendisine hizmet ettiğim gibi hizmet etmeye istekli olacağım. İlgime ihtiyaç duyarsa, Prenses'i memnun etmekten büyük mutluluk duyarım."

"Eğer Mab benim annemse," dedim, sözleri karşısında içimi saran tiksintiyi bastıramayarak. "Onunla birlikte olan biriyle yatmaktansa ölmeyi tercih ederim. Bu, aşmayacağım bir sınırdır."

Octavian onun sert bakışlarına karşılık verdiğimde sıırttı. "Yatak arkadaşı seçeneklerini ciddi şekilde kısıtlayacaksın. Gerçek özgürlük neredeyse parmaklarının ucundayken neden böyle bir şey yapasın ki? Bir Peri Prensesi olarak, herhangi bir

Annenin ayarladığı siyasi evlilik ne olursa olsun, geceleri sana eşlik etmesini istediğin erkek."

"Saygınlığım, istediğim kişiyle yatma özgürlüğünden çok daha değerli," dedim yüzümü öne çevirip gittiğimiz yöne bakarak. "Eğer sende yoksa bunu anlayabilirim, ama bunu bana yansıtma."

Octavian yüzümün yan tarafını incelerken aramızda birkaç dakika sessizlik oldu. "Ondan *hoşlanıyorum*," dedi aniden, başını geriye atarken kahkahası havayı dolduruyordu. "Cadı ile eğlenceli olmaktan başka bir şey olamayacak kadar çok zaman geçirdi."

"Eğer cadıyla çok fazla zaman geçirdiysem, yakında Prensesiniz olabileceğimi size hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum. Bana 'eğlenceli' diyen erkeklere iyi gözle bakmam. Ben senin için bir eğlence kaynağından çok daha fazlasıyım *Sidhe*. Belki yakında bir gün, beni eğlendirmeni sağlayacağım ve sana söz veriyorum, benim eğlence anlayışım kan dökmeyi içeriyor. Seks değil," diye ilan ettim, Caldri's'in kollarını bana doğru hafifçe sıkmasını görmezden gelerek.

Bir uyarı: geri çekilmek, Octavian'ın dikkatini çekmemek için sığınağa geri çekilmek. Ama bunu şimdi yapmak, saklayacak bir şeyim olduğunu düşünmesine neden olacaktı. Deliğimi kazmıştım.

Şimdi içinde yatmak zorundayım.

"Benim tatlı, korunaklı Prensesim," diye kıkırdadı Octavian, şaşkın bakışlarımı tutarak. "Kanımı istediğin zaman alabilirsin. Bir kraliyet mensubunun kanımızı akıtmasından hoşlanan pek çok kişi var."

"Bu iğrenç," dedim, başımı salladım ve sonunda arkamı döndüm. İtirafından, bunun ağırlığından dehşete düştüğümü düşünmesine izin verdim. Her ne kadar böyle şeylere duyulan arzuyu anlamasam da, yaptıkları her şey rızaya dayalı olduğu sürece umurumda değildi.

Atının yan tarafına doğru eğildi, nefesi yüzümün yan tarafında dolaşıyordu. "Kan, hayatın bazı yasak zevklerine giden yolu kolaylaştırır."

Octavian atını ileri sürerken Caldris uyarırcasına homurdandı, atını geri döndürdü ve dizginleri kullanarak bize bakarken geriye doğru dikkatli adımlar atmasına rehberlik etti. "Görünüşe göre kardeşim bu potansiyel Prenses'e çoktan bağlanmış," dedi ve bakışlarını Caldris'in ellerinin dizginleri sıkıca kavradığı yere indirdi. "Onun yerine şansımı diğeriyle deneyeceğim."

Omuz silkerek gitti. Sanırım bu kadar değiştirilebilir olmam canımı acıtmak içindi. Mab'ın kızı olma ihtimalim dışında en ufak bir önemim yoktu.

Aramis'in yanında atını sürerken içimdeki öfke kabardı, Fallon'a duyduğum koruma duygusu damarlarıma doldu. Caldris yumuşak bir sesle, "Bastır şunu," diye mırıldanarak parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Fallon büyük bir kız ve Imelda ona bu oyunu oynamayı öğretmek için yıllarını verdi. Senin aksine onu buna hazırladı." Başını öne doğru salladı ve Fallon'un sahte olduğunu bildiğim halde nasıl gülümsediğini işaret etti.

Kapüşonunun altına saklanmaktan ve ona yaklaşan erkeğin taşaklarını tekmelemekten başka bir şey istemediğini bildiğim halde, benim bile bilemeyeceğim kadar beceriksiz olduğum bir oyun oynadı. Bir prenses gibi davrandı.

Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk.



O ctavian ertesi sabah ateşten uzaklaşırken Fallon'a baktı, gözleri Fallon'un üzerinde geziniyordu.

Tek bir bakışıyla onu oluşturan her şeyi. Onu kendi amaçları için kullanmayı planladığından ve neredeyse onu canlı canlı yiyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Bugün benimlesin, baş belası," dedi Aramis, yanıma yaklaşırken beni şaşırtarak. Beni ayaklarımdan kaldırıp iskelet atına bindirdi; atın üzerine yerleştiğimde kaburga kemikleri baldırlarıma batıyordu. "Beni bıçaklamamaya çalış."

"Söz vermiyorum," dedim, kapüşonumun içine çekilirken ona tatlı tatlı gülümsedim. Kampın öbür ucundan Caldris, Fallon'u Azra'ya doğru yönlendirdi. Kurtlar onun peşinden giderken Fenrir'in gergin bakışları bana geri döndü ve küçük bir inilti çıkardı.

"O lanet yaratıklar sana anneleriymişsin gibi bakmaya devam ederlerse her şeyin içine edecekler," dedi Aramis, ses tonu azarlarcaydı.

"Sanki onlar üzerinde herhangi bir kontrolüm varmış gibi. Onlar dev kurtlar," diye itiraz ettim ve üzerime diktiği sert bakışlardan kaçmaya çalıştım. Bacağını kaldırdı, ata arkamdan bindi ve rahatsız bir şekilde bedenimden uzaklaştı.

"Dişlerim kıcıma bağılı değil, biliyorsun," dedim, yüzüm öne dönüktü ve neşemi kontrol etmek için alt dudağımı ısırıyordum.

Octavian, Caldris ve Fallon'un Azra'nın yelesini okşadığı yere yaklaşırken Aramis sesini alçaltarak, "Hayır ama Cal'inkinin öyle olduğuna eminim," diye fısıldadı.

Octavian'ın Fallon'u belinden kavrayıp kendini beğenmiş bir sırıtışla kendi atına bindirişini dehşet içinde izledim. "Bütün eğlenceyi senin yaşamana izin veremem, kardeşim," dedi ve bana doğru kısa bir bakış attı.

Yumruklarımı sıktım ve hayal kırıklığımı gizlemek için onları pelerininin içine soktum. Fallon'un, dostumun kasıkları kıcına bastırılmış bir halde ata binmesi fikri pek hoşuma gitmemişti ama bunun için buna katlanmaya hazırdım.

Diğer kadınlara karşı hissettiğim kıskançlığın Fallon'da olmadığını şokla fark ettim. O ve Caldris birlikte çok fazla zaman geçirirlerse neler olabileceğini hiç sorgulamamıştım, sanki ruhum onu bana bunu asla yapamayacağını bilen bir seviyede tanıyordu ya da belki de aramızdaki bağ ve Caldris ile kurduğum duygusal bağı.

Bu düşüncelerden sıyrıldım ve Octavian atına onun arkasından binip sırtına fazlasıyla yaklaşırken ona ters ters baktım. Yüzünü dikkatle nötr tuttu, onun kendisine dokunmasından duyduğu tiksintiyi belli etmedi. "Merak etmeyin Prenses," dedi Octavian, göz kırpmadan önce kısa bir süre bana bakarak. "İstersen seni daha sonra da bırakabilirim."

Topuklarını gereğinden çok daha sert bir şekilde yere vurarak atını yürüyüşe geçirdi. Hızlı bir tırıs kalktı, Fallon'u koltuğunda iterek kucağına zıplamasını sağladı.

Caldris kendi atına bindi ve biz ilerlerken yanımızda yürüdü. "Uslu dur," diye emretti, bana doğru bakmadı bile. Ben de ona ters ters baktım, o lanet herifin bunu göremese bile hissedebileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Gerçekten de onu bu şekilde ihlal etmesine izin mi verilmeli? Onun bu şekilde dokunulmama hakkı ne olacak?" diye sordum.

"Bir kez bile itiraz etmedi, Küçüğüm. İtiraz etmediği sürece müdahale edemem," diye itiraf etti Caldri.

"Ama ikimiz de onun kendisine dokunmasından hoşlanmadığını biliyoruz. Sadece tahammül ediyor..."

"Seni kendinden korumak için, evet. Oldukça farkındayım. Ne yazık ki, onu bundan vazgeçirmeye çalışacağımı düşünüyorsanız yanlış yere bakıyorsunuz. Birbirinize ettiğiniz aptalca kan yemininizden nasıl bir şeyler çıkarabileceğinizi tartışmayalım bile."

Fenrir aramıza girdi ve ben atları tamamen bırakıp onun kürkünün sıcaklığına sokulmayı çok istedim.

Kurda binmenin biraz dikkat çekeceğini düşünmüştüm. Şerefsizler.



Fallon, beslenmemizin çoğunu oluşturan kurutulmuş et ve ekmeği yemeyi bitirdikten sonra ateşin yanındaki yerinden kalktı. Orada

Caldri'sin kurabileceği tuzaklarla beslenemeyecek kadar çoktuk, Vahşi Av bile... Ölü.

Gece boyunca kampa musallat olmak isteyen gölgelerden biri Fallon'un önünde belirerek şaşkınlıkla ciyaklamasına neden oldu. Fallon tökezleyerek geri çekildi ve iki sert el onu belinden kavrayarak geriye doğru çekti ve belirgin bir şekilde erkek olan kucağına oturttu.

Bir Fae erkeği.

Ellerini çekmesi gereken biriydi. Gün boyunca ona eziyet edişini izledikten sonra, hoşlanmadığı bu kadar açıkken ellerinin vücudunu ihlal etmesinden neredeyse bıkmıştım. O

yumuşatılmış dışarı onu ifade her biri zaman önce o
olabilir BİLDİRİM Ama bu, karnımın derinliklerinde oluşan
öfkeyi durdurmaya yetmedi.

Bu durum öfkemdeki kaynamayı yüzeye çıkardı. "Yatağa gitmeliyiz," dedi Imelda, usulca ayağa kalkıp elimi tutarak. Elim sıkıca kavradı ve tırnaklarının derime sapladığı acıyla beni toprakladı. Kanımı akıtmasına izin verdim; o parçamı almasına ve beni yola getirmek için kullanmasına izin verdim. Çünkü bana güvenilemezdi.

Bu herifle bir gün daha geçirmek çok fazla olacaktı ama Alfheimr sınırını geçene kadar grubumuzdan ayrılma belirtisi göstermedi. Mab'a kızını teslim etmek ve ödülleri toplamak için geçit töreninin bir parçası olmak istediğine şüphe yoktu.

"Gel Fallon," dedi Imelda yaklaşırken ve diğer kızın elini tutmak için elini uzattı. Caldri Holt'la birlikte kenardan izlerken, Octavian'ın kucağından kurtarmak için parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Etkileşimi gözlemliyor ama ellerini kızın belinde sıkıp onu yerinde sabit tuttuğu için erkeği durdurmak ya da azarlamak için hiçbir şey yapmıyordu.

Adamın kendisini tutmasına karşı kıpırdandı, bu onun davranışına tahammül etmeyi açıkça reddettiğinin ilk işaretiydi. "Çek ellerini onun üzerinden," diye bağırdım ve şaşkın bakışlarını üzerime çektim. Parmaklarını daha da derine soktu ve onun derisinin sertliğin altında nasıl morardığını hissedebiliyordum.

"Hayır, teşekkür ederim Prenses," dedi, ses tonum karşısında gözlerini devirerek. "Fallon ve ben birbirimizi tanımaktan keyif alıyoruz."

"Bana pek hoşuna gidiyormuş gibi gelmedi," dedim ve gözlerimi yüzündeki acı dolu ifadeye diktim. Bu ifadeyi çok iyi tanıyordum, yüzünü buruşturmasına neden olan acı, henüz gelmemiş olanın korkusuyla kıyaslanamazdı. "Yatağa geliyor."

"Eşinle yatağa gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu Fae İşaretli adamlardan biri ve etrafımızdaki hava durgunlaştı. Octavian merakla beni inceledi, Caldri'sin tüm işaretlerinden arınmış olduğunu bildiğim boynumu incelemek için kapüşonumun altından baktı. Yine de boynum sıcaklıkla uğulduyordu, sanki

Sırrın açığa çıkması, büyü'nün kılık değiştirmeyi uzun süre sürdüremeyeceği anlamına geliyordu. Imelda da aynı şeyi biliyormuş gibi hareketsiz kaldı, yavaşça geri çekilmeden önce yanımdaki vücudu gerildi.

Caldris ateşin karşısından hızla bize doğru ilerledi ama adımları Octavian'ın sümüksü parmaklarını arkadaşımın üzerine ilk koyduğu andan beri yapmak istediğim şeyi yapmamı engelleyemeyecek kadar yavaştı.

Öne doğru eğildim, bileklerini kavradım ve parmaklarımı çıplak tenine doladım. "Soğuktan hoşlanır mısın, Octavian?" Altındaki kardan altın dalları çağırarak sordum. Yukarı uzandılar ve onu kavradığım yerde bileklerini sardılar. Buz etinin üzerinden süzüldü, o şok içinde aşağıya bakarken don narin desenlerle yükselip ön kollarını kıvırdı.

Kapüşonumu silkerek çıkardım, soğuğun elimden koluma kadar uzandığını hissettim, ta ki don boynumun yanını yalayana ve Fae İşaretim kör edici bir beyazlıkla parlayana kadar. "Ne oluyor lan?" Octavian, Caldris nihayet aramızdaki mesafeyi kapatırken Fallon'un hızla ayağa kalkmasına izin vererek kollarını savurduğumda sordu. Hafifçe geride durdu ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle etkileşimi gözlemledi.

Bu imkânsız bir durumdu. Mab ona bir daha dönmezse hiç memnun olmayacaktı ve sır ortaya çıktığına göre bunu geri almak mümkün değildi. Yaptığım şeyden geri dönüş yoktu.

"Eşin mi?" Octavian aniden ayağa kalkarak sordu. Üzerine yapışan ve onu tamamen dondurmakla tehdit eden buzdan kurtulmak için mücadele ederken donmuş elleri yere sürtündü. Parmakları cam gibi görünüyordu ya da kışın başlangıcında gölün üstündeki ilk mavi parıltı.

"O ben oluyorum," diye cevap verdi Caldris, aradaki mesafeyi kapatarak. Bir elini yanağıma dokundurarak bakışlarımı onunkine çevirdi. Parmak eklemlerinin arkasını boynumda gezdirirken Fae İşaretimin siyahı canlandı ve içimdeki en karanlık kısımları uyandırdı.

Öfkemde ilk kez yerden altın iplikler filizlendi. Bir tanesini parmaklarıma doladım ve Caldri's'in bu hareket karşısında gözlerini nasıl kısıtıldığını izledim. Bedelim kendime verdiğim bir gerçek olduğunu düşündüğümde ne kadar yanıldığımı fark ettim.

Bu benim gerçeğimdi. Altın iplikleri çağırmanı izlerken Caldri's'e verdiğim gerçek. Octavian'ın ayaklarının yanındaki topraktan kemikli bir el kalkarken avucumu açarak elimi gökyüzüne doğru kaldırdım. İskelet toprağı tırmaladı ve ikinci el ortaya çıkana kadar kendini yavaşça yukarı çekti.

Başı da onu takip etti, üzerindeki pisliği silkeleyip Octavian'a dönerken yana doğru yuvarlandı. "Hayvanını toprağı geri koy, Caldri's!" Octavian bir adım uzaklaşarak bağırdı. Yüzündeki dehşet beklediğimden çok daha fazlaydı, bu da onun muhtemelen Caldri's'in ölüsüyle bir ya da iki olumsuz deneyim yaşadığına inanmama neden oldu.

"Bu hayvan benim değil," dedi Caldri's, sesi eğlenceyle doluydu. Elimdeki ipliğı döndürürken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana döndü.

"Bana kalbini getir," dedim, iskelet garip adımlarla ilerlerken kelimeleri usulca mırıldandım. Octavian kılıcını kınından çıkardı ve saldırganın kemiklerini keserken kılıcı önünde tuttu.

İskeletim ortadan ikiye ayrıldı, gövdesi devrildi ve bir yığın halinde yere düştü. "Beni öldürmek için birden fazlasını kaldırmanız gerekecek!" Octavian kükredi.

Parmaklarımı üst üste koyarken başımı yana eğdim. İçimdeki güç beni tanıyarak titreşti ve tek bir adım atarken sadece içgüdülerimle beni ileri itti. İskeletin kemiklerinin bir kez daha birbiri üzerine yığılarak kolayca kesilemeyecek yalnız figürü oluşturmalarını huşu içinde izledim.

"Lanet olsun," dedi Holt ve Fallon'u yakaladı. Altın iplikler iskeletimin belini sararak vücudunu geçici olarak bir arada tutarken onu ve Imelda'yı arbededen uzaklaştırdı.

"Ben-ne?" Octavian Caldris'e doğru bakarak, "Ne?" dedi.

"Bunu daha önce hiç görmemiştim," diye mırıldandı dostum, dudakları düşünceli bir şekilde büzüşmüştü. İskelet ileri atılarak Octavian'ın kılıcını gövdesine sapladı ama parmakları Octavian'ın göğsünde boğuşmaya devam etti, kemikleri zırhının derisini pençeleyerek altındaki ete battı. Yere devrildiler, Octavian kılıcını onu hapseden kemik karmaşasından kurtarmaya çalışırken iskeletim tepeye indi.

Boştaki elimi başının üzerine koyduğumda Fenrir yanıma geldi ve bir anlığına kürkünün rahatlığına yerleşti. Benimle birlikte bir adım öne çıktı, Lupa'yla birlikte Octavian'ın bileklerinden birini ağızlarına alıp onu hareketsiz tutarken birlikte hareket ediyorlardı. Fae feryat ederken dişleri deriyi yırtıp derinlere inerken Octavian'ın derisi yarıldı.

Onlara doğru bir adım attım, Octavian'ın üzerine eğildim ve panik içindeki yüzüne baktım. "Soylular tarafından kanının akıtılmasından hoşlandığını söylerken aklından geçen bu muydu?" İskeletin Octavian'ın kalbini koruyan kaburga kemiklerini kırmaya çalışmasını izleyerek sordum. İskeletimin istediğim şeyi bana teslim edene kadar durmayacağından emin bir şekilde onları kavgayla baş başa bırakarak arkamı döndüm.

Kana susamış dostumun eğilip ağzını ağzıma değdirmesine izin vererek Caldris'e doğru ilerledim. Octavian arka planda çığlık atıyordu. "Caldris! Bunun için seni öldürecek!"

Onlarla yüzleşmek için geri döndüğümde kemikler çatırdadı, iskeletim parmaklarını Octavian'ın göğsündeki deriye geçirmişti. İkinci bir kaburga kemiğini kavradı, serbest bıraktı ve göğsünün içinde saklı olan kalbe ulaşmak için yana fırlattı.

"Ah, ama görüyorsunuz; ölümünüzle hiçbir ilgim olmadığını iddia edebilirim. Sadece yanlış kadını kızdırdın," dedi Caldris, bir kalp atışı kadar sırtarak

açıklıkta yankılandı. İskeletim hala atan kalbiyle nihayet ellerinde duruyordu. Onu bana doğru taşıdı, kan serbestçe pompalanarak kemiklerini lekeledi. Octavian izledi, kalbi uzatılmış avuçlarıma alırken gözleri parlıyordu. Parmaklarım kalbin etrafını sardı ve buzun kalbin yüzeyine yayılışını izledim. Etine battı ve onu dondurdu, ve dayak tamamen durdu.

Tamamen donduğundan emin olduğumda ellerimi açtım ve yere düşmesine izin verdim. Ağır çekimdeymiş gibi yere indi, ayaklarımın dibinde yere çarptı ve kar üzerinde binlerce kırmızı parçaya ayrıldı.

Octavian'ın ruhunun bedeninden ayrıldığı ve Boşluk'a giden yolu bulana kadar dolaşmaya başladığı anı hissettim.

Caldris kolunu omzuma doladı ve ben rahat bir nefes alırken beni yanına yatırdı.

En azından bu halledildi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Leydim?" diye sordu iskelet bariton bir sesle, başını döndürerek sırtına bakmasını sağladı.

Panikle ellerimi ileri doğru iterek çılgılık attım. İpler elimden fırlarken gövdesini serbest bıraktı, canlılık onu terk ederken kemiklerinin bir yığın halinde çökmesine izin verdi. Ona baktım, bir kez daha dirilip dirilmeyeceğini görmek için bekledim, ama onu yeniden canlandırmak için kullandığım altın ipliği bıraktığımda geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Caldris bana meraklı bir bakışla bakarken kaşlarını kaldırdı. Hesaplaşma anı gelmişti. "Bu yeniydi."

ESTRELLA



F

uck.

Caelum parladı at Ben, çalışan onun dil
birlikte ve

Üst dişlerinin alt tarafı. Bakışlarımı tutarak ağzımı açacağım ve ısıltılı, karanlık bakışlarının talep ettiği cevapları ona vereceğim anı bekledi.

"Estrella..." dedi, sesi kesilerek. O sinirli ses tonuyla dudaklarından dökülen gerçek ismimin şoku içimdeki her şeyi sıktı. Arzuyla ya da ona benzeyen herhangi bir şeyle değil, başımın belada olduğunun farkına varmakla.

Başım büyük beladaydı.

"Caelum," diye mırıldandım, geriye doğru bir adım atarken ses tonumu yumuşak tuttum. Fallon ve Imelda'nın birkaç dakika önce durdukları yere baktım ve onların yerini boş buldum. Holt ve diğer atlılar bile kampın Fae İşaretlilerin çadırlarında uyuyacakları tarafına çekilmişlerdi. Sanki varlıklarından haberdar değilmişiz gibi kendilerini göze çarpmayacak şekilde arka plana attılar.

"Acaba arkadaşına bunun tam olarak ne olduğunu açıklamak ister misin?" diye sordu, ellerimin iki yanımda kenetlenmiş olduğu yere bakarak. Parmaklarımı büktüm, bakışlarını koyu renkli uçlara ve her gün biraz daha keskinleşen tırnaklara doğru takip ettim.

Yutkundum ve gözlerimi tekrar onunkilere diktim. Kaşlarını çatı, beni izliyor ve cevabımı bekliyordu. "Özellikle değil, hayır," dedim, darbeyi yumuşatmak için gülümseyerek.

Bana doğru bir adım atarken dişlerini gıcırdatarak çenesini sıktı. Yavaşça geri döndüm ve peşimden sinsice gelmesinden kıl payı kurtuldum. Ateşin etrafında dönerken omzumun üzerinden baktım ve gölgelerin arasından sıyrılan Holt'un kaçamak bakışlarıyla karşılaştım. Bakışları yargılama doluydu, eşimden saklamayı seçtiğim sırlar için bir kınamaydı.

Çok daha kötülerini yaptığı için pek şikayet edemezdi.

"Neden iskeleti ipe dizilmiş bir kukla gibi oynatıyormuşsun gibi görünüyordu?" diye sordu, elimi tutmak için uzandı. Beni bedenine çekti, ateşin kenarına doğru yönlendirdi, böylece alevler paltomun eteklerini yakalamaktan zar zor kurtuldu.

Elime baktı, sanki avuçlarım ona istediğı cevapları verebilecekmiş gibi elimi evirip çevirdi ve inceledi. "İplikler görüyorum," diye itiraf ettim.

Kaşları çatıldı. "Aramızda hayal ettiğini söylediğin gibi mi?" diye sordu, diğer elimi kaldırdığımda beni izliyordu. Aramızda var olan ipliği okşadım ve onaylamak için keskin bir çekiş verdim. Kısa bir an için ağzı açık kaldı, yaşadığı şok onu yeniden sarmıştı.

"Hayal ettiğimi sanmıyorum," dedim ondan uzaklaşarak. "Orada olduklarını düşünüyorum. Sanırım başkaları göremezken ben onları görebiliyorum." Yere doğru alçaldım, elimi kar yüzeyinin üzerinde, parmaklarımı ipliklerin yıpranmış kenarlarında gezdirebileceğim kadar yukarıda durdurdum. Onları kaldırdım, parmaklarımı yüzeylerinde dans ettirdim ve büyümeleri için cesaretlendirdim. Yavaşça ayağı kalktım ve iplerin de benimle gelmesini sağlayarak Caldris'in elini kavrayıp tenine dokundum.

Tepki vermedi; ben onları hareket ettirdikçe teninde oluşan gıdıklanmayı hissettiğine dair hiçbir işaret yoktu. "Onları gerçekten hissedemiyor musun?" Soğukluklarının tenime işlemesine izin vererek sordum. Bu soğukluğu onun tenine bastırdım.

açık avucuna dokundu ve ayazın elinin üzerinde dans edişini izledi. Bileğine doğru kayıyordu, tıpkı yatak odamın camındaki soğuğun ilk izleri gibi. Parmaklarımı hareket ettirdim ve bir yılan görüntüsünün ayazın içinden süzülüp dilini ona doğru uzatmasını izledim.

Avucumu ön kolunun yan tarafına koyarak, yılanın onun derisinden benimkine kayışını, beyaz yaratık gerçek bir yılan yoğunluğuna sahip olana kadar katılaşıp büyümesini, kolumun etrafına dolanmasını ve ısınmak için pelerininin katmanlarına sokulmasını hayranlıkla izledim.

"Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi, gözlerini yilandan ayırıp omzumun üzerinden bakarken yutkundu. Holt yaklaşırken izlemek için döndüm. Ben kendimi yere bırakırken o da kar ve buzdan yapılmış yılana bakıyor, yılanın tekrar karın içine dağılmasını ve tamamen yok olmasını izliyordu. "Bunu ölümler ve kış dışında başka bir şeyle yapabilir misin? *Viniculum*'dan gelen güçler dışında kendini senin için kullanılabilir kılan başka iplikler var mı?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Onları aramayı düşünmemiştim," diye itiraf ettim, çünkü bana keşfedilmeyecek kadar tehlikeli olan yanıma görmezden gelmemi söylemişti. Kontrol edilmesi imkânsız olan ve canavar gibi bir şeyi serbest bırakan parçamı.

"Şimdi dene. Eğer karanlığın içine çok fazla dalarsan seni geri çekerim, min asteren," dedi Caelum yumuşak bir sesle ve elimi bir kez daha tutmak için uzandı. Onu sıkarak başımı salladım ve gözlerimi bir anlığına kapatıp onu ve yanımda ürkütücü bir sessizlikle beni izleyen Holt'un varlığını dışarıda bıraktım.

İtiraf etmek istediğinden fazlasını bildiğinden şüpheleniyordum.

Gözlerimi açtım, bakışlarımı gökyüzündeki ay ve yıldızlara çevirdim - zifiri karanlığı bozan ışıkların pırıltısı. Ellerimi kaldırarak altın ipliklerin kendilerini bana göstermelerini bekledim.

Aydan düştüler, yıldızlardan sarktılar ve yere ulaşmak için zorlanan bir elbisenin gevşek iplikleri gibi bana doğru uzandılar. I

Onları ellerimle kavradım, gevşek parmaklarımda bir yumak haline gelene kadar parmaklarımın ve avuçlarımda arasında dolaştırdım.

Gözlerimi kapattım, parmaklarımı yumruk yapıp sıktım. Gözlerimi açtığımda, ayın ışığının aniden oluşan bulutların ardında kayboluşunu izledim. Açıklığın üzerine karanlık çökmüş, bizi tüm doğal ışıktan yoksun bırakmıştı. Sadece yanlarımızdaki ateş, gözleri benimkilerle buluşan Caldri's'in yüzündeki şoku aydınlatıyordu.

Bir adım öne çıktı, yüzümü aşağı eğdi ve merakla beni inceledi. "Gözlerin, Küçüküm," dedi, başparmağını altlarında gezdirerek.

"Bunların nesi var?" Holt yanıma yaklaşınca irkilerek geri çekildim. O da yüzüme baktı, şaşkınlığı yerini dehşete benzeyen bir şeye bıraktı.

"Sanki gece gökyüzünü içlerine hapsetmişsin gibi görünüyorlar. Sanki evreni içinde tutuyormuşsun gibi," dedi Caldri's elini bırakarak. "O nedir?"

Dikkati Holt'a, kendisinden bile yaşlı olan, hem Tanrıların hem de insanların yükselişini ve düşüşünü görmüş olan arkadaşına kayd.

Holt kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sanırım ikimiz de kimin karanlığı kontrol edebildiğini ve kimin yılanlara yakınlık duyduğunu biliyoruz," dedi.

"Mab altın iplikleri görmüyor," diye itiraz etti Caldri's, ellerimi kaldırarak. "Onlara elleriyle dokunmuyor." Parıldayan altın çizgileri parmaklarımda etrafına nasıl sardığını göremese de, onları kutsalmiş gibi tutuyordu.

Sanki ellerim korkulacak değil de saygı duyulacak bir şeymiş gibi.

"Belki de Mab daha yeteneklidir ve ellerini bu şekilde kullanmasına gerek yoktur. Onlara zihniyle dokunup dokunmadığını biliyor musun? Estrella bir acemi ve yapabilecekleri bunlar. Yüzyılların bilgi ve pratiğinin Mab gibi bir dişi için neler yapabileceğini bir düşünün," dedi ve bir adım geri çekilirken başını öne eğdi. "Tüm cevaplar tam önünüzde duruyor. Sadece gerçeği kendine itiraf etmek istemiyorsun."

"Bunu kabul etmeyi reddediyorum," dedi Caldris başını sallayarak ve arkadaşını omuz silkerek.

"Kesinlikle!" Holt öfkeyle kollarını kaldırdı. "Kendini gerçeğe karşı körleştirmişsen gerçeği görmeyi bekleyemezsin! Eşiniz Prenses Maev'in reenkarnasyonu. Hepimize bir iyilik yap ve bunu kabul et ki olacaklara hazırlanabilesin."

"Onun Maev olduğundan emin olana kadar bunu kabul edemem ve etmeyeceğim. Eğer kabul edersem, onu hemen Mab'a götürmeliyim. Bırak da yaşayabildiğimiz kadar belirsizlik içinde yaşayalım Avcı. Yoksa bu kadar çabuk kendi gerçeğinle dans etmek ister misin?" Caldris bakışlarını Imelda'nın gittiği yere doğru eğerek sordu. Hangi gerçekten bahsettiğini anlamamıştım ama Holt'un itirafının ağırlığı, Holt'un sakladığı sırlardan çok daha önemliydi.

Eğer adım Maev ise, neden bu kadar yanlış hissettirdi?

OceanofPDF.com



S Gecenin bir yarısı yanımdan ayrıldı. Gece gezintileri giderek daha yaygın hale gelmişti, huzursuzluğu

Onu tüketen bu şey, onu gökyüzündeki yıldızlara bakabileceği ateşe sürükledi. Vahşi Av'ın atlıları ona hep uzak durmuştu ama Octavian'a yaptıklarını gördükten sonra ona yaklaşmaktan nasıl kaçınacaklarını tahmin edebiliyordum.

Ona korkulacak bir şeymiş gibi davranıyorlardı, oysa o sadece benim yapabildiğimi yapmıştı. En azından çoğunlukla. Dirilttiğim ölümler hiçbir zaman bilinçli olmamıştı. Yüzyıllar boyunca onları emirlerimi yerine getirmeleri için canlandırırken bir kez bile konuşmamışlardı. Asla kendi özgür iradeleriyle hareket etmediler, sanki bir akılları varmış gibi sorular sormadılar.

Onu hayata döndürmemişti, bir kemik yığınının başka bir şey olmadığı gerçeğiyle değil, ama gerçekten ölü de değildi. Sanki Estrella uzanmış ve ruhani düzlemde dolaşan ruhlardan birini yakalamış gibi, arada bir yerde var olmuştu.

Doğrudum, botlarımı almak için uzandım ve onları ayağıma geçirdim. Çadırın kanatlarını bağlama zahmetine girmemiş, onları rüzgârda dalgalanmaya bırakmıştı. Bunun ne kadar anlamsız olacağını biliyordu, çünkü ben her zaman onun hemen ardından geliyordum.

O nereye gittiye, ben de oraya aittim; bu hayata ya da öbür dünyaya.

Çadırdan çıktım ve bir gece önce birkaç dakikalığına işgal ettiğimiz battaniyenin üzerinde yattığı yere doğru ilerledim. Octavian'ın ölümünden sonra derin, tiksindirici bir hüznün üzerine yapışmıştı, sanki Holt'un peşini bırakmayan suçlamalarından tam olarak kurtulamamıştı. Kendisinin zaten olduğuna inandığı şeye bir isim koymuş, ona Nothrek'e hiç götürülmemiş olsaydı sahip olabileceği ismi vermişti.

Buna inanmayı reddettim. Eşimde o kadar çok iyilik, o kadar çok nezaket ve adil olanın peşinden gitme güdüsü vardı ki. Acı ve ıstırapla hükmeden zalim kraliçenin çocuğu olması mümkün değildi.

"Caldris," dedi Imelda, önüme çıkarak. İlerlememi durdurdu, eşime ve ondan yayılan yoğun keder dalgalarına ulaşmamı engelledi.

"Ne oldu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Soğuk kış havasını çıplak tenimde hissedemiyordum ama Imelda'nın yüzündeki niyetli ifade beni rahatsız ediyordu. Eğer bana eşimin Mab'ın kızı olduğunu söylemeye hazırsa, içimde hapsolmuş öfke üzerindeki kontrolümü kaybedebilirdim.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi ve ateşe doğru bakarken tereddüt etti.

"Ondan başka kimseye söz vermem," dedim başımı eşime doğru sallayarak. Kollarını gökyüzüne doğru kaldırmış, elleri ve parmakları sanki başının üzerindeki takımyıldızlardan sarkan iplerle oynuyormuş gibi dans ediyordu.

"Onu koruyacağına söz ver. Onu güvende tut; sadece zarar görmekten değil, onu gücü için kullanmak isteyenlerden de." dedi ve durakladığında ona bir kaşımı kaldırdım. Böyle bir söz verdiğini biliyor olmalıydı. Estrella'yı korumak için her şeyi yapardım, dünyanın kendisi pahasına bile olsa. "Ama eğer bunu başaramazsan, Estrella karanlığa yenik düşerse, bunu sona erdirmeme yardım edeceğine söz ver."

"Ne?" diye sordum. Onu doğru duymadığımdan emin bir şekilde sordum.

Imelda'nın yüzü buruştu, alt dudağını ısırıp burnunu çekerken burun delikleri açıldı. İlk gözyaşı düştü ve başını salladı. "Hissetmedin, değil mi?"

"Neyi hissetmek?"

"Ayı ve yıldızları gözlerden sakladığı zaman. Sadece bulutların arkasına saklanmamışlardı; sanki varlıkları sona ermiş gibiydi," dedi Imelda, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup benim duruşumu taklit ederek. Cadının yüzü acıyla buruştu, sanki bu kaybın anısı o kadar büyüktü ki, bunu düşünmesine izin veremiyordu.

"Saçmalama," dedim, Estrella'ya yaklaşmak için onun etrafından dolanarak.

Imelda kolumu tutarak beni bir kez daha durdurdu ve bakışlarım temas ettiğim yere kaydı. "Ciddiyim, Caldri. Mab'ın kızı mı yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama bu tür bir büyü dünyayı değiştirebilir. İkinci Alfheimr'ı herkes için bir cennet olacak şekilde yeniden inşa edebilir ya da Mab'ın yarattığı karanlığın daha da derinlerine sürükleyebilirsiniz. Eğer Estrella içinde hapsolmuş büyüü kontrol edemezse, neden olabileceği zararı bir düşünün."

"Ona değer verdiğinizi düşünüyor. Senin ve Fallon'un arkadaşı olduğunuzu düşünüyor ve seni çok az tanımasına rağmen seni ailesi gibi sevdiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Sen de bunun karşılığını bana gelip eşimi öldürmemi isteyerek mi veriyorsun?" Uyumsuz gözlerinde yaşlarla bana bakarken kaşlarımı çatarak sordum.

"Onu seviyorum. O kıza her hayatında hayranlık duydum ve onu nefret edeceği bir canavara dönüşmesini engelleyecek birini isteyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Senden her ihtimale karşı onu öldürmeni istemiyorum. Senden bildiğimiz Estrella'yı kaybetmemiz durumunda yapılması gerekeni yapmanı istiyorum," dedi cadı, aya bakarken alt dudağı titriyordu.

"Onun için bu dünyayı ve içindeki herkesi seve seve feda ederim. Güç almak için gökyüzünde bir aya sahip olma arzunuzdan bana ne?" Gözlerimi sertleştirerek sordum.

"Bu öyle bir şey değil-"

"Bir daha bana bununla gelme ve eğer ona zarar vermeye kalkarsan, seni kendim öldürürüm cadı," diye homurdandım ve eşime yaklaşmak için yanından geçtim.

"Ona söyleyecek misin?" Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde Imelda yutkunarak sordu.

Onu inceledim, düşündüm ve Imelda'ya duyduğu sadakat duygusunu kaybederse eşimle daha fazla zaman geçirebileceğimi biliyordum. Bu Fallon'la arasını açacak ve Estrella'yı benden başka güvenecek kimsesi olmadan bırakacaktı. Bu kadar çekici gelmemeliydi, ama onsuz geçen yüzyıllardan sonra, sadece bedenini sahiplenmiyordum. Onun ilgisine de sahip çıkıyordum ve birlikte vakit geçirdiği tek kişi olmak istiyordum.

"Hayır," dedim sonunda, cadının omuzlarının rahatlayarak çöküşünü izlerken. "Onu korumak için her şeyi yaparım. Hatta onu ihanetinin gerçeğinden bile korurum." Döndüm, Imelda gözlerini yavaşça kapatırken onu arkamda bıraktım.

Ciğerlerime serin hava çekerek bedenimin rahatlamasını istedim, Estrella'nın parmaklarının göremediğim iplikler üzerinde dans edişini izlerken stres ve öfkeyi bir kenara ittim. Gökyüzünden sarkan ve ayın ışığında parıldayan bu iplikler oldukça güzel bir manzara olmalıydı. Bir elimi kaldırdım, parmaklarıma baktım ve eşimde ne olduğunu merak ettim, ben böyle şeyleri göremezken o görebiliyordu.

"Seni her gün özlüyorum," diye fısıldadı, sesindeki hüznün göğsümün içinde bir şeyleri çatlatıyordu. "Ama senden de nefret etmiyorsam ne olayım. Bana doğruyu söylemediğin için, hayatım boyunca bana yalan söylediğin için senden nefret ediyorum. *Neyim* ben? Onun kızı mı'yım? Bu yüzden mi beni Fae'lerden uzak tutmak için bu kadar çaresizdin?" diye sordu ve kardeşiyle konuştuğunu anlamam sadece bir anımı aldı.

Duraksadım, yaklaşımdan önce onun tek taraflı konuşmasında bir durgunluk olmasını bekledim. Onun özel anına ya da konuşmasına müdahale etmek istemedim.

yas tutmaya ihtiyacı vardı. "Beni izlediğini hissedebiliyorum," dedi, sesi daha yüksekti. İçime işledi ve benimle konuştuğunu biliyordum; yakınımda ya da uzağımda olduğunda onu hissettiğim gibi o da beni hissediyordu.

Ona doğru yürüdüm, yanındaki battaniyenin üzerine çöktüm, ama bakışlarımı yüzünden uzak tuttum, yıldızlara baktım ve onun gördüklerini görebilmeyi diledim. Keşke onun görüşünü dolduran parıltılı ipleri paylaşabilseydik.

Belki görmek daha iyi anlamama ve tanıdığım Tanrılar göremezken onun neden onları görebildiğini kavramama yardımcı olabilirdi. Eğer o da benim gibi ikinci nesil bir Tanrıysa, neden güçlerimizin ortaya çıkışında böyle bir farklılık vardı?

Peri toprağına ayak bastığında kendini ne gösterecekti?

Sonunda doğrulup oturdu, kollarını göğsünde kavuşturmuş alevlere bakıyordu. "Aldığın canlar için suçluluk hissettiğin bir an oldu mu?" diye sordu, sonunda bakışlarını bana çevirerek. Yıldızların parıldayan ışıklarıyla doluydu, siyah morla renklenmiş ve altınla beneklenmişti.

"Evet," dedim, başımı sallayarak uzandım ve elimle onun eline dokundum. "Mab bana bir cellat gibi davranmaya başladığında, aldığım canlar yüzünden tahmin edebileceğinden çok daha fazla suçluluk hissettim."

"Peki ya isteyerek aldığınız hayatlar? Onlar da size ağır geldi mi?" diye sordu.

"Suçlu hissediyor musun? Octavian'ı öldürdüğün için?" Sorduğu soruları okuyarak sordum. Benzer bir deneyim yaşamış başka bir yaratıkla dertleşmek istiyordu ama ben Calfalls'u tesviye edene kadar bedelini bilmeden hiç can almamıştım. Kendi şartlarımla değil; kendi özgür irademle değil.

Bu, suçluluğun örtemeyeceği bir katliamdı. Calfalls halkından bazıları onlara verdiğim ölümü hak etmişti, ama yıkıma seyirci kalan masum insanlar da vardı.

"Hayır. Bu benim hakkımda ne söylüyor?" diye sordu, nefesi inanmaz bir hışımla dışarı çıkarken. "Elbette ben bir tür canavarım. Birini öldürdüğüm için suçluluk hissetmiyorum."

"O senin suçluluğunu hak etmiyor. Bunu biliyorsun," dedim ona doğru dönerek. Bedenimi onunkine doğru kaydırdım, alnımı onunkine değdirdim ve bana sonsuzluk kadar yaşlı bakan gözlerine baktım.

"İstemediğini biliyorum. Suçluluk duygusu onun için değil, benim için olurdu. Bana hâlâ insan olduğumu söylemek için," dedi, gözlerini yere indirirken sesi hıçkırıklara boğuldu.

Konuşmanın asıl noktasına ulaşmıştık. Estrella'nın kendi insanlığına olan inancı, geçen her gün ve her seferinde belirgin bir şekilde *öteki* olan bir şey yaptığında daha da azaldı. Aramızdaki bağın dışında bir büyüye sahipse insan olamazdı ve hayatı boyunca insan olan bir kadın için bu, yutması acı bir bitki olmalıydı. "Min asteren," dedim, dudaklarını büzüp gözyaşlarını engellemeye çalışırken sesim nazikti.

Geri kalanımız için onun insanlığının pek bir önemi yoktu. Ruhu hangi kabukta olursa olsun, o hâlâ sevmeye başladığım kadındı. Hâlâ iki hafta önce, yıllar önce olduğu kişiydi.

Şimdi, o sadece daha fazlasıydı. Bir insandan, bir biçerdöverden, kirli bir köyde hayatta kalmanın bir yolunu bulmaya çalışan fakir bir kızıdan daha fazlasıydı. O, Kader'in iplik iplik örerek yarattığı, kimsenin bilmediği potansiyel geleceklerin hayallerinden yarattığı türden bir dişiydi. Bunun ani ağırlığını ve dünyanın nasıl durduğunu hissetti, yapacağı seçimleri ve bunların bildiğimiz hayatı nasıl değiştireceğini bekliyordu.

"İnsan değilsin ama bu hâlâ *sen* olmadığın anlamına gelmez," dedim ve öne doğru eğilerek ağzımı onunkine değdirdim. Nazik bir okşama olarak başladı, dudaklarımın hafifçe bastırılması onu rahatlatmak içindi. O da bunu kabul etti, derinleştirdi ve her iki omzuma birer el bastırıp beni battaniyenin üzerine sırtüstü yatırana kadar bedenime doğru eğildi.

"Yıldızım," diye mırıldandım dudaklarını benimkilerden ayırırken. Bir bacağını kalçalarımaya doğru salladı, ağırlığını gövdemin üzerine verirken bana sarıldı ve dudaklarını boynumun kenarına getirdi. Ağzıyla *Viniculum*'u okşadı, dili tenimi tatmak için dışarı fırladı ve boğazımdan düzensiz bir inilti çıkardı. Kalçaları benimkilere sürtünüyor, ikimizin de pantolonunu bir damga gibi yakan amının sıcaklığına karşı sikimin sürtünmesini istiyordu.

Bir elimi kalçalarına koyduğumda, "Unuttur beni," diye fısıldadı. Sabah olduğunda takdir edeceğinden şüphelendiğim otokontrolü kullanmaya çalışarak hareketlerini durdurdum. Vahşi Av, ondan korktukları için onu rahat bırakmaya istekliydi ama onlar bile ateşin yanında sevişmemizin cazibesine karşı koyamayacaklardı.

Birbirleriyle etkileşime giriyorlardı, yapabildikleri yerde kendi aralarında eşleşiyorlardı, ama tüm gözler Estrella ve benim üzerimde olacaktı.

Sonsuzluk, sadece Vahşi Av'ın diğer üyelerinin eşlik ettiği, belirli yatak partnerlerine hapsolmak için uzun bir süreydi.

"Bu kadar asil olmayı bırak," diye itti Estrella, ellerimi kavrayıp başımın yanında yere sabitleyerek. "Tek bir gece için, senin eşinden başka bir şey olduğumu unutmak istiyorum. Kafamdaki öfkeli soruları susturmak istiyorum," dedi.

"Seyircilerden kaçınmak istiyorsan çadıra geçmeliyiz," dedim ve Vahşi Av'ın atlılarının çoktan ateşe doğru akmaya başladığı yere doğru başımı sallayarak işaret ettim. Estrella'nın ihtiyacını benim kadar onlar da hissedebiliyor, kokusunu alabiliyorlardı. Onu altımda yuvarladım, koruyucu hissettim ve görüşlerinden korudum. İradesini kederine ve onu tüketen hüzne kaptırmışken, habersiz yakalanmasını istemiyordum.

Beni şaşırttı, başımın arkasından yakalamak için uzandı ve bir bacağını yana doğru eğerken dudaklarımı onunkine doğru sürükledi. Bacağını benim için açtı, sırtımın etrafına sardı ve kırımın üzerinden geçirdi.

Bana srtnmek için kendini kaldrd. "O zaman sanrm içime görsen iyi olur. İkimiz de biliyoruz ki skinle dolmadğm sürece beni görmelerini istemiyorsun." Ellerini tuniğinin bağcıklarına götürdü ve ben göğüs dekoltesini izlerken hızla çözdü.

"Estrella," diye uyardım, dizlerimin üzerinde bacaklarının arasına yükseldim. Dirseklerinin zerine kalktı, gömleğinin eteklerini kavradı ve sonra başının üzerinden çekebilmek için vücuduna manevra yaptırdı. Karnındaki kaslarla kendini bir süre havada tuttuktan sonra tekrar sırt üstü yatmak üzere aşağıya indi. Göğüsleri sınırlarından kurtulmuş, meme uçları soğuk kş havasında çakıllı hale gelmişti. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun." Vahşi Av Atlları'nın gözlerinin onun göğüslerinde olduğunu hissettim, onun formuna hayranlık duyduklarını hissettim.

Holt'la olan arkadaşlığm sayesinde onların hissedebildiğini biliyordum. Birbirlerine dokunabildiklerini ve zevk verebildiklerini biliyordum ama kollarınızdaki gerçek, katı bir figürle aynı şey miydi? Estrella'nın eti ve kemiğ vardı; sıvı bronz rengine bir teni vardı. Bakışlarımın aşağıya kaydğnı hissettikten sonra bir elini kaldırıp birini imdikleylene kadar dikkat çekmek için yalvaran esmer pembe meme uçları vardı. Diğer elini taytının bel bandına soktu ve parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdirmek için kalçalarının arasındaki sıcaklığa uzandı. Küçük daireler çizerek, zevk almaktan çok kendisiyle oynuyordu.

Gösteri sadece benim içindi, beni sahiplenici bir iddianın eşiğne sürüklemek içindi. Sonunda ona dokunduğmda nazık olmayacaktım, iznim olmadan kendini göstermeye cüret ettikten sonra değl.

Aniden öne doğru eğildim, dudaklarımı zaten işkence etmediği gğsnn etrafına sardım ve ellerimi kullanarak kn havaya kaldırdım. Taytn kalçalarından aşağı ve dizlerinin üzerinden yırttım, sonunda botlarını çıkarmak için gğsn serbest bırakmak zorunda kaldım ve pantolonunu yolun geri kalanında çıkarmayı bitirdim.

Onu sırt üstü battaniyeye yatırdığımda benim için yayıldı, bacaklarını yukarı kaldırıp dizlerini bükerken bana amının güzel pembe rengini gösterdi. Vücudunun üzerindeki gözlerin, ateşin etrafındaki üyelerin hareket ettiklerinin ve onlar için yaptığı gösteriyi izlediklerinin farkında olmalıydı. Eli tekrar bacaklarının arasındaki noktaya gitti, klitorisiyle oynarken yarığını görüşümden engellememeye dikkat etti.

"Ağzını istiyorum, *Tanrım*," dedi, dudakları yaramazlıkla bükülmüştü. Talebine itaat etmemi beklerken şakacıydı ve sözlerinin tesadüf olmadığını biliyordum. İçinde başkaları üzerinde hâkimiyet kurmayı arzulayan, intikam ve onunla birlikte gelen gücü arzulayan o parça, bacaklarının arasında diz çökmüş bir Tanrı görmek istiyordu. Hizmet edilmek, zevke sürüklenmek ve sonra da herkesin görebileceği şekilde bir Tanrı tarafından becerilmek istiyordu.

Vahşi Av'ın dişi üyelerinin beni eşimi tatmin ederken görmelerini ve onlara sadece ona ait olduğumu göstermemi istiyordu. Kimse eş bağına karşı gelmeye cesaret edemezdi ama bu, karnımın üzerine yatmak için aşağı doğru kayarken ve elini iterken çıplak bedeninden yayılan sahipleniciliği değiştirmede. Kollarımı kalçalarının arkasına doladım ve yüzümü indirmeden önce göbek deliğini öptüm. "İstediğin bu muydu, dostum?" Yavaş, alaycı bir öpücükle dudaklarımı klitorisine dokundurarak sordum.

"Daha fazla," diye fısıldadı.

"Bana *tam olarak* ne istediğini söyle, Estrella, yoksa sana vermeyeceğim," dedim, bana bakarken klitorisini hafifçe yaladım.

"Onlara benim olduğunu göstermeni istiyorum," diye hırladı, kıskançlık aramızdaki bağı zonklatıyordu. "Bana nasıl taptığını görmelerini istiyorum, sadece tersini değil."

Ağzımı etine daha sıkı bastırdım, dudaklarımı klitorisinin etrafına sardım ve bir parmağımı yarığından geçirip içine sokarken emdim. Sonunda ona istediğini verdiğimde inledi, dilimin etine karşı uzun, çılgınca itişleriyle onun tadının tadını çıkardı. Eli

başımın arkasındaki saçlarımı kavramak için aşağı indi, ben onu daha yükseğe çıkarırken beni istediği yere çekti.

Boşalma dürtüsüne direnmiyor, ağzım bacaklarının arasında geçirdiğim süreyi uzatmaya çalışıyordu. Onu amını daha uzun süre yalayıp yutmamı görmeye iten şeyin bana sahip olma ihtiyacı mı yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama sahip olma duygusunun orgazm arzusuyla savaşını izledim.

"Benim için gelmeye niyetli misin, yıldızım? Yoksa gecenin geri kalanında ağzımı bacaklarının arasında görmek mi istiyorsun?" Ağzımı onun hassas teninden çekerken ona bakarak sordum.

Temasın kesilmesine tepki olarak inledi ve elimi yönlendirmek için bacaklarının arasına uzandı. Parmaklarımı şişmiş, açgözlü küçük amına sokup çıkarırken bileğimi tutarak ikinci bir parmak eklemem için beni cesaretlendirdi.

"Sikinin üzerine boşalmak istiyorum," dedi sonunda, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Bacaklarının arasında yükselirken başımı salladım, parmaklarımı derinlere soktum ve o pantolonumun bağcıklarına uzanırken yavaşça geri çektim. Pantolonumun düğümlerini hızla çözdü ve serin hava çıplak tenime değene kadar kığımın üzerinden aşağıya doğru itti. Birden amını parmaklarımdan uzaklaştırdı, öne doğru eğilerek dudaklarını sikimin başına doladı ve emmeye başladı.

Başımı arkaya atıp gökyüzüne bakarken, o da yavaşça penisimi boğazına kadar sokarken tepemizdeki yıldızlar görüş alanımı doldurdu. "Siktir," diye homurdandım, beni olabildiğince derinlere alırken elimi ensesindeki saçlara gömdüm. Onu yakınımda tuttum, boğazını doldururken ciğerlerinden nefesini çaldım.

Onu sikimden ayırdığımda, sırt üstü yatırdım ve ağırlığımla vücudunu kapladım. Tereddüt etmeden içine girdim, altımda sırtını kavislendirirken amını doldurdum. "*Tanrılar!*" diye bağırdı, sesi etrafımızdaki havayı dolduruyordu. Bunun Fae'yi uyandıracığından emindim.

Kimin uyuduğunu işaretledi, kampımıza bir saatlik mesafedeki herkesi uyandıracağından emindi.

Umurunda değil gibiydi.

Geri çekildim, kolları gövdeyi sararken ve tırnaklarını sırtımda gezdirirken tekrar içine girdim. Ağzılarımızı birleştirip bedenlerimizi her şekilde birleştirdiğimde öpücüğümü kabul etti. Orgazmı üzerine çökerken zevki bağın içinden aktı, sesi yuttuğumda ağzından küçük bir inilti kaçtı. Yumuşak dokusunda yavaşça kayarak ve onu doldurarak onu becerdim.

Gözleri nihayet açıldığında, vücudu benimkinin üzerinde durana kadar onu yuvarladım. Vahşi Av'ın onun amındaki sikimi ve etrafımda nasıl gerildiğini engelsiz bir şekilde göreceğini biliyordum. "İhtiyacın olanı al, yıldızım," dedim, her iki elimle kıcının bir yanağını kavrayarak. Ellerini göğsüme bastırdı, içindeki sikimin ilk birkaç vuruşu için hareketlerini yönlendirmeme izin verdi. Gözleri kararsızlaştı, kırılganlığı ortaya çıktı. Omzunun üzerinden Vahşi Av'ın binicilerine bakarken, yeni pozisyonunun ne kadar çok şey sergilediğini şüphesiz fark etmişti. "Sen onu becermeni bekleyen eşin için endişelen."

Bakışları tekrar benimkine kaydı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Hızını artırdı, kalçalarının yuvarlanması kendini sikimin üzerinde kaldırıp indirirken çılgınca bir hal aldı. Vücudunu öne doğru kaydırarak, beni sürerken klitorisini kasık kemiğime sürttü, amının etrafımda çırpınma şeklinden uzak olmadığını bildiğim ikinci orgazmı arıyordu.

"Caelum," diye inledi, tırnakları göğsümün çıplak derisine batıyordu.

"İşte böyle, ufaklık. Aynen böyle," dedim ellerimle kıcını sıkarak. Bir gün, bu tür zevkleri güvenle keşfedebileceğimiz güvenli bir yer bulursak, onu da becerebilecektim.

"Gidiyorum-" Sesi titreyen bir nefesle kesildi. Onu tüketecek olan orgazma hazırlanırken gözleri kapandı.

Beni onunla birlikte uçurumun kenarına çekecek bir şey.

"Gözlerini benden ayırma," diye tersledim ve yıldızlarla dolu bakışlarını hızla ortaya çıkarmasını sağladım. Sertçe sikimin üzerine düştü, amcığı beni sıkarken orgazmının gücüyle vücudu neredeyse çöküyordu. Bir çığlıkla boşalana ve gözlerinin sonsuzluğuna düşene kadar bir, iki, üç kez okşayarak içine doğru ittim.

Gülümserken elleri göğsümde sabit kaldı, sonra kalçalarını bir kez daha döndürdü, benden daha fazlasını talep etti, beni daha derine sokmak için vücudunu kaydırdı. "Tekrar," diye emretti, öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma dokundururken derin bakışları emrediyordu.

Yarattığım canavarı oyalamak için bir an ararken güldüm. O benim ölümüm olacaktı ama bu hayal edebileceğim en güzel sondu.

OceanofPDF.com



Yavaşça uyanımdı, güneşin ilk ışıkları karlı zeminde parılıyordu. Kirpiklerim kırışıarak açıldı ve Çıplak bedenimi omurgamdaki sıcaklığa geri soktum. Üzerimize kalın bir battaniye örtülmüştü ve oraya nasıl geldiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Tutkunun sancılarını kendimi kaptırmış, Caldri's'in beni iki kez daha tatmin etmesini talep ettikten sonra onun altına çökmüş ve sonunda uykuya dalmıştım.

Hiç böyle olmamıştım. Loris'le seksimiz yakalanma korkusu yüzünden sınırlı kalmıştı. Ama yine de, birkaç dakikalık çılgınca zevkten sonra yoluma devam etmiş ve tatmin olmuş hissetmişim. Benden bakire olmamı isteyen topluma karşı isyan etme arzum olmasaydı, muhtemelen ikinci bir saman atışı için geri dönmezdim.

Parmaklarım bana zevk vermekte çok daha yetenekliyken neden bir erkeğe ihtiyaç duyayım ki? Kafamdaki belirsiz görüntüler çok daha çekiciyken neden başka birinin gerçek bedenine ihtiyaç duyuyordum?

O zaman bile beni orgazma ulaştıran, karanlıkta parıldayan mavi gözlerin görüntüsü, parmaklarımı artık eşim olduğunu bildiğim erkeğin daha büyük, daha nasırlı versiyonu olarak hayal etmek olmuştu. Vahşi formunun derinliklerine gömüldüğünde pençelerinin kıvrımını, uzun siyah tırnaklarını etimin üzerinde gezdirirken parıldadığını ve ardında ince kırmızı bir çizgi bıraktığını hayal ettim.

Bunu fark ettiğimde irkildim ve Caldris'in kollarında yuvarlanarak yüzüne baktım.

Bunca zamandır.

O hep benimleydi, onunla olamadığım zamanlarda bile içimde var oldu. Beni saran o kolları hissedemediğimde bile. Gözlerini yavaşça açarken beni bir kez daha kucakladı. Aynı mavi gözler bana bakıyordu, kışın en derin zamanlarında denizde kalan buz kütlelerinin üzerindeki en kalın buzun rengindeydi. Bir elini kolumun üzerinden geçirip boynumun yan tarafına yerleştirerek saçlarımın perdesinin altından geçirirken yüz ifadesi dikkatle boştu.

"Her zaman sendin," diye mırıldandım, gözlerimde gözyaşlarının gülünç acısını hissederek. Onu sevdiğimi biliyordum. Eşlik bağıını kabul etmeyi çoktan kabul etmişim ama geceleri yatağında kendimi tatmin ederken gördüğümün hep o olduğunu fark etmemle ilgili bir şey göğsümün derinliklerine işledi. İçim, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde ısındı, sanki güneşin kendisi içimde her zaman boş kalacağından emin olduğum o boşluğa doğru parlıyordu.

"Her zaman," dedi ve hiçbir soru sormadı. Kafamın içinde neler olup bittiğinin ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu, kalbimdeki sevgi dalgasını hissedebiliyorken olmazdı. İçimden akıp gittiğini, henüz sahiplenmediği tüm parçalarımaya yayıldığını hissedebileceğinden hiç şüphem yoktu. Sıvı altın gibiydi, beni haşlıyor ve canlı canlı yakıyordu, ama bunun için yanmak enfes bir zevkti.

Onun için.

Dudaklarını nazikçe dudaklarıma dokundurdu, bir bacağımı kaldırıp kalçalarına doladığımda ona açılmam için beni ikna etti. Beni altına alırken göğüslerimi göğsüne bastırarak onu kendime çektim. Hareketimizi kimin görebileceğini düşünmek için sadece bir anımı ayırdım, ama bir gece önce izlediklerini bilmek beni tahrik etmişti, oysa günün ışığında bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, bana doğru yerleşirken kalçalarımın arasındaki ağırlığıydı. Tek önemli olan, kalçalarını eğerek içime soktuğu sikiydi, ruhum onunla tanışmadan önce onu yüzyıllardır tanıdığım gerçeğini ilk gerçek kabullenışıyle mırıldanırken bedenlerimizi birleştirdi.

Bacaklarımı daha da açarak onu karşıladım, böylece daha derine itebilecekti. Göğsü göğüslerimle buluştu, beni tatlı tatlı öperken ağzı benimkinin üzerine kapandı. Kamp ateşinin kömürlerinin yanında benimle sevişirken kalçalarının bana karşı yavaşça yuvarlanması nazikti, temposu durgundu. Farklı bir zevk oluşurken, karnımın derinliklerinde derin bir şeyin yavaşça tomurcuklanan bir ipucu olarak ağzına doğru inledim. Bu, beni unutulana kadar becerdiğinde gelen her şeyi tüketen orgazm değildi, ama içimdeki boşluğu besleyen bir şeydi.

Derimin altında gizlenen her kimse, onu arzuluyordu. Bunu bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu. Bacaklarımı Caldris'in belinin arkasına dolamış, ağzı benimkinin üzerindeyken ona yapışmışken hareketlerimi yönlendirdi. Canavar ve ben bir kez olsun uyum içindeydik, tek ve uyumlu bir hedefe doğru ilerliyorduk. Ben boşalmak istiyordum. O da Caldris'in zevkini tüketmek istiyordu.

Arkadaşım beni daha yükseğe çıkardı, içimdeki doruk noktasını hem acı verici bir şekilde yavaşça hem de zarif bir şekilde tatlı bir şekilde inşa etti. Sonunda beni orgazma ulaştırdığında içimde sadece onun siki vardı.

Vücudunun benimkine sıkıca sarılmasından başka bir şey yoktu, ağzını açıp ben boşalırken çıkan iniltiyi yutarken ruhlarımız neredeyse birleşmişti.

Onu takip ederken inledi, içimdeki canavar zevkle mırıldanırken beni özüyle doldurdu. Caldris dudaklarımdan çekilip bana bakarken karnımın içinde kıvrıldı, kendi orgazmından geri dönerken yüzü zevkle parlıyordu.

Göğsümün iç kısmına vurdu ve onun zevkini içerken vücudumun sarsılmasına neden oldu. Gözleri bir an için genişledi,

sanki içinde gizlenen canavarı görebiliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Ama korkmuyordu. Öne doğru eğildi ve gece gökyüzü olarak tanımladığı bakışlarından şüphelendiğim şeye bakarken ağzını benimkine değdirdi. "Neye ihtiyacın varsa al, min asteren," dedi, içimdeki o şeyden korkan yıpranmış parçalarımı yatıştırarak.

Çok aç, çok talepkârdı. Onun bedeninden, onun zevkinden beslenmek istiyordu.

Vermek zorunda olduğu her şeyi almak ve onu bir kabuktan başka bir şey bırakmamak istiyordu, sanki onu uyandırırken benim sağlayabileceğimden daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyan bir varlığı uyandırmışım gibi. Caldris'i sırtüstü çevirmemi ve aleti ham kalana kadar ona binmemi, hiçbir şey kalmayana kadar onun zevkini içime almamı istiyordu.

Surat asmasına aldırmadan onu aşağı ittim. Yerleşmeden önce kaslarını uzatarak içimde gerindi. Biçimi yoktu, sadece var olduğuna dair belli belirsiz bir his vardı. Aynı anda hem bendim, hem de bir şekilde değildim.

"Sonunda uyarımın işe yaramadığını görüyorum. Senin pek çok şey olduğunu biliyordum ama lanet bir fahişe olduğunu hiç tahmin etmemiştim," dedi bir erkek sesi, o anı bölerek ve gerçekliğe geri döndüğümde sarsıldım. Caldris ağzını benimkinden çekip yavaşça dönerek ölümcül bir kararlılıkla konuşan kişiye baktı ve bunun erkeğin yakında öleceği anlamına geldiğini anladım.

"Siktir," diye homurdandı dostum, başını benimkine değene kadar öne eğdi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yakınlarda duran hayalet figüre doğru baktım. Eti kemiklerinden ayrılmıştı ve Tradesholme'deki kale duvarlarında asılı cesedini görmeseydim dönüştüğü dehşeti fark etmeyebilirdim bile.

"Jensen?" Yüzünden geriye kalanlara odaklanmaya çalışarak sordum. Sadece tek bir gözü kalmıştı, sanki onu paramparça eden şeyin pençesi sağ tarafını kestiğinde diğer gözü yuvasından fırlamıştı.

Yüzünü. Bana, beni Fae olduğu konusunda uyarmaya çalıştığı adamın altındaki konumuma yönelttiğı sert, buz gibi bir bakışa dönüşmüştü.

"Beni özledin mi güzelim?" diye sordu, dudaklarından geriye kalanlar zalim bir sırıtışa dönüştü.

Sikeyim.

OceanofPDF.com

ESTRELLA



W

Gitmesi için ne gerekiyor?

Yanı başımızda oyalandı, yerin üstünde süzülürken Ormanda bizi takip etti. "Ondan kurtulmanın gerçekten bir yolu yok mu?" Imelda kendi atının üzerinde tüneyerek sordu.

"Beni yaraladın Imelda. Beni yatağına kabul ettiğinde benden kurtulmak için bu kadar acele etmiyor gibiydin," dedi Jensen, sesinin dayanılmaz tınısı kulaklarımı tırmalayarak. Mümkün olsaydı dilini kendim koparmaya hazırdım ama ellerimi sefil ruhun boğazına her doladığımda boş havayla karşılaştım. Onu eninde sonunda Boşluğa götürecekleri umuduyla Vahşi Av'la birlikte seyahat eden bir ruhun kalıcı varlığından başka bir şey değildi.

Caldris'in bir cesedi gömmediği için o günkü kadar pişman olmadığından emindim.

"Onu becerdin mi?" Holt, Jensen'dan geriye kalanlara tiksintiyle bakarak sordu. "Sanırım standartların bir hesabı yok." Bakışlarındaki acımasızlığı Imelda'ya çevirerek ve yatak arkadaşı seçimi hakkında ne düşündüğünü ona bildirerek alay etti.

"Öfkeli kıskançlığını ifade etmenin çok daha iyi yolları var, Avcı," dedi Imelda, sesi her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi. Holt'a göz ucuyla bile bakmadı, dudakları kendini beğenmiş bir şekilde yukarı kalkmıştı. I

ağzından çıkacak kelimelerin acımasız olacağını biliyordu. "Tünellerdeki seçeneklerim oldukça sınırlıydı, bu yüzden yatağa attığım kişiler konusunda daha az seçici olmayı öğrendim. Lütfen unutmayın, onu becermiş olabilirim ama yine de sizin gibileri becermektense ölmeyi tercih ederim. Bu yüzden benimle standartlar hakkında konuşacak durumda olduğunuzu pek sanmıyorum."

Aramis atını yaklaştırdı, dudakları gerçek bir eğlenceyle yukarı kalkmıştı. Jensen'ın geri dönmesinin verdiği eziyetten, ölü adamın tüm seçimlerim için bana eziyet etmeye kararlı olmasından hoşlandığından emindim. O sabah yola çıktığımızdan beri yaptığı tek şey başımın etini yemektir. Bana türüme ihanet ettiğimi, Caldris'in bana verebileceği hayat uğruna insanlara sırtımı döndüğümü hatırlatıyordu.

Para avcısı. Fahişe. Faerie Fucker.

Bunu durdurmak için ne benim ne de Caldris'in yapabileceği tek bir şey vardı ve dostumun vücudundaki gerginlik, onun da en az benim kadar çileden çıktığına dair ihtiyacım olan tek kanıttı.

Hançeri Caldris'in kalçasındaki kınından çekip çıkardım ve Aramis yanımıza gelirken kolumu uzattım. "Onu öldürmene şaşmamalı-" dedi, bıçağı üst baldırının etine sapladığımda sesi kesildi.

"Bu ne içindi lan?" diye sordu, bıçağı çekip çıkardığımda sesi acıyla hırıltılıydı ve onu yuvası olarak adlandırdığı kılıfına geri koydum.

"Bana baktın," diye hırladım, canavar yüzeye her zamankinden daha yakın hissediyordu. Jensen'ın bana yaşattığı sinir harbi, gün bitmeden beni çok daha kötü şeyler yapmaya itecekti.

Caldris omurgama bakarak kıkırdadı, eğlencesi içime işledi. Ama öfkem her şeyi gergin hissettirdi, bu hoş duyguyu bile acılaştırdı. "Sorun nedir, yıldızım?" Caldris bana dokunmaya cesaret edemeyerek sordu, yoksa saldıracaktım.

En ufak bir dokunuş o canavarı tekrar yüzeye çıkaracakmış gibi hissediyordum. "Sanırım biraz yürümem gerekiyor," dedim, içimdeki huzursuzluk

Vücudum sözlerime tepki olarak kıpırdanıyor.

"Pekâlâ," dedi Caldris tereddütle. "O pusuda beklerken fazla uzağa gitme." Azra'yı durdurdu ve ben de bacağımı Azra'nın omuzlarının üzerinden geçirerek aşağıya atladım ve Fallon'u ararken karların üzerine indim. Normalden daha geride durmuş, sanki Jensen'la arasındaki mesafeye en az benim kadar ihtiyacı varmış gibi tek başına yürüyordu.

Ona yaklaşırken havada bir şeylerin değiştiğini hissettiğimde kollarımdaki tüyler mantığa meydan okurcasına diken diken oldu. Canavarım çirkin kafasını kaldırdı, sanki saldırmadan önce onu uykusundan rahatsız eden şeyi bulmak için uzaktaki ağaçları kendisi arayabilirdi.

Çılgılık havayı yırtarak etrafımızdaki ağaçları kesti ve başımı çılgılığın geldiği yöne doğru çevirmeme neden oldu. Fenrir'in kafası bana doğru döndü, ben olduğum yerde dururken gözleri benimkilerle birleşti.

Holt iki atlısına ilerlemelerini işaret etti, onlar ilerlerken alayın çoğunluğuyla birlikte kaldılar ama Fenrir'in benimkini tutan bakışlarındaki bir şey beni öne çekti, kendini yere bırakarak beklediği kurda doğru çağırdı.

Neden efendisine değil de bana döndüğünü bilmiyordum ama sanki pervanenin ateşe çekilmesi gibi ona doğru hızla ilerledim. Sırtına tutunup kendimi yukarı çektim, beyaz kürkünün rahatlığına gömüldüm, kollarımı boynuna dolamak için öne doğru eğildim ve o öne doğru sıçrarken göğsümü sırtına yasladım.

"Estrella!" Caldris itiraz etti, Azra'yı etrafını saran grubun arasından geçirmeye çalışırken başarısız oldu ve gözümün önünden kayboldu.

Bir çılgılık daha havayı yırttı ve gökyüzünde bir şey titredi. Bu sesi *biliyordum*. Bu eziyeti biliyordum. Sesin kendisini tanımasam bile, korkuyu tanıyordum.

Lord Byron ilk kez sopayla dövölmemi emrettiğinde böyle çığlık atmıştım, çocukken cezamın uygun sertlikte olduğundan emin olmak için beni seyretmeye hazır bekliyordu. Böylece küstahlığım yüzünden kanımın akmasını sağlayabilirdi.

Fenrir ormanda onu takip ederken erkek seslerinin mırıltısı daha da yükseldi, uzun ve ağır yürüyüşüyle ağaçların arasından dolanarak ilerliyordu. Caldri'sin arkamızdan geldiğini biliyordum ama çok fazla dikkatle ilerleyen atlıları çoktan geçmiştik.

Asla zamanında yetişemeyeceklerdi. Kadını bildiği en büyük acıdan kurtarmak için çoktan geç kalmışlardı.

Tekrar çığlık attı ve bu sefer o kadar yakındım ki havada şaklayan bir kırbacın sesi göğsüme saplandı. İçimdeki boşluk büyüdü, sanki bu acıyla beslenmek istiyormuş gibi dışa doğru genişledi. Sanki hayatta kalmak, *nefes* almak için buna ihtiyacı varmış gibi.

Fenrir, alanı kaplayan çalıların üzerinden atlayarak açıklığa daldı. İlerlerken tüm gözler bize çevrildi, ortada durdu, böylece bir bacağımı sallayıp yanında durabildim. Kadın bağlanmıştı, elleri birbirine bağlıydı ve önündeki ağaç dalına asılmıştı. Elbisesini arkadan yırtmışlardı, sırtından akan kan ve onu parçalayan kırbaç izleri olmasa pürüzsüz olması gereken derisinin genişliğini ortaya çıkarmışlardı. Başı öne eğikti, boynunda bir Fae İşaretinin soluk ışığı vardı.

"Estrella!" Caldri's arkamızdan seslendi; gruptan ayrıldıktan sonra bile Azra, Fenrir'in ağaçlar arasındaki hızına yetişememişti. Sis Muhafızları'nın dört üyesi bana doğru dönerken başımı yana eğerek bir adım öne çıktım. Elinde kırbaç olan gözlerini benim parlayan işaretime dikti.

"Görünüşe göre kendimize yeni bir oyuncak bulduk," dedi, yüzünü buruşturan kendini beğenmiş bir sırıtişla. Yan tarafındaki kırbacı bir kez şaklatarak beni uyardı, ben de bir adım daha yaklaşarak kendimi doğrudan onun menziline soktum. Kadına ulaşip onu kesene kadar durmayacaktım, duramazdım.

Kırbaç yüzüme doğru ıslık çalarak şakladı. Geriye döndüm, ön kolumu kaldırırken yüzümü tehlikeden uzaklaştırdım.

Kırbaç beni orada yakaladı, ön kolumun etrafını sardı ve giysilerimin altındaki ete battı. Ateş tenimi yaktı, deri derine battıkça içimi yaktı. Kırbacın kuyruğunu elime aldım, avucumun etrafına sardım ve öyle ani çektim ki Sis onu serbest bıraktı.

Kolumun etrafında dolanmaya devam etti, uzunluğu bükülüp kıvrıldı, yeni ve istekli bir şeye dönüştü. Yeni oluşan yılan, sessizlik içinde kendini yere bırakmadan önce derimin üzerinde kayarak ilerledi.

Ona doğru adım attığımda Sis Muhafızı'nın gözleri büyüdü ve yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Kadından uzakta duran üç Muhafız dikkatlerini çoğunlukla görünmeden kendilerine doğru sürünen yılanlara çevirirken, orman zemini ayaklarımın altında canlanıyor gibiydi; zemini kaplayan çalılar ve ölü yapraklar bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

"Bu imkânsız," dedi kırbacı tutan kişi ben yaklaşıırken. Kılıcını çekti, bana odaklanırken demir havada bir yol açtı.

"Tartarus'un çukurlarında seni neyin beklediğini hiç merak ettin mi?" Ona doğru ilerlemeye devam ederek sordum. Bir bacağımı tekmeleyerek kılıcını kavrayan elinin boğumlarını yakaladım. Kılıcını düşürmedi, sanki hayatının o silaha ne kadar sıkı bağlı olduğunu fark etmiş gibi ona sarıldı.

Kırbaçtan kurtulan yılan bacaklarımdan yukarı süzüldü ve başını elime yerleştirene kadar belime dolandı. Kolumu geri çekip Muhafız'a doğru uzattım ve yılanın tekrar kırbaça dönüşmesini hayranlıkla izledim. Deri, kılıcın ağzını sararak onu yakaladı ve geri çekip açıklığın kenarındaki ağaçların arasına fırlatmamı sağladı.

Caldris'in kendisini Azra'nın sırtından indirdiği yerden birkaç adım öteye indi ve etrafımdaki yıkımı görmek için durakladı. Sağ tarafımda bir Muhafız çığlık attı, ses ormanda öyle bir yankılandı ki

içimde büyüyen fırtınayı besledi. Ağaçta asılı duran Fae İşaretli kıza yaptıklarından sonra çığlıklarının gece gökyüzünü doldurması bu dünyadaki tek adil şeydi.

Başımı kadına doğru sallayarak Caldris'e "İndir onu," dedim. Durakladı, sanki dövüşte bana yardım edecekmiş gibi yavaşça bana doğru adım attı ama ben onların ölmesini istiyordum. Onları Boşluk'a yem etmek istiyordum.

Çığlıklarının müziğini arzuladım, korkularının kaosunu arzuladım.

Yılanlar Sis Muhafızlarından birini ormana doğru sürükledi ve devasa bir şey ormana doğru ilerlerken çalılıkların arasında kayboldu.

Kendimi ona bağlı hissettim; çağrıma uymak için hareket ederken ruhunu hissettim.

Basilisk.

Kırbacı kullanan Muhafız'a döndüm. En büyük dehşeti gerçekleştiren kişiye. Öne doğru bir adım attığımda bakışlarımda gördüğü şeyden ürkeren geri çekildi, bir elimi aniden uzatarak onu çenesinden yakaladı.

Dehşete düşmüş yüzü benimkinin üzerine eğildiğinde içimdeki karanlık yüzeye çıktı. Ellerini kaldırdı ve kırbacının kemiklerimden et şeritleri kopardığı kolumdaki ham izleri pençeledi.

Elbisem parçalara ayrılmıştı ama zarar verdiği kadının parçalanmış sırtına son bir kez bakmak için başını çevirdim. "Bir ruhun yokmuş gibi mi davranmak istiyorsun?" Korkmuş bakışlarını tekrar bana çevirerek sordum. Başını salladı, ağzı tutuşumun gücü altında hareket edemiyordu. "Dileğin benim için emirdir."

Etrafında dönen altın şeritleri çağırdım, boştaki elimle onları kavradım ve teker teker vücudundan çektim. Hepsi avucumda toplandığında, çenesini serbest bırakıp bir nefes çektiğim anda bedeniyle olan bağlantısını keserek onları kopardım.

Ormanın zeminine düşerken ışık gözlerini terk etti ve gözlerini kırpmadan üstündeki gökyüzüne baktı. Göğsü inip kalkıyor, ciğerleri

Bakışlarımı elimde tuttuğum altın ışık topuna indirirken hareket ediyordum.

"Min asteren," dedi Caldris, öne doğru adım atarken sesi yumuşaktı.

"Ne

ne yaptın?" Altın küreye baktı, iplikler gitmiş ve birbirine o kadar kusursuz bir şekilde karışmıştı ki sanki elimde minyatür bir güneş tutuyordum. Parmaklarımı etrafına, sıcaklığına doladım.

Gözlerimi kapatarak ışığın yavaşça kayboluşunu izledim, ta ki geriye sadece kar taneleri kalana dek, kış karı gibi yere düşene dek.

"Ona Boşluk'a hak ettiğinden çok daha huzurlu bir geçiş sağladı," dedim, boş, nefes alan bir adamın kabuğuna bakarak. İçinde hiçbir şey kalmamıştı ama yine de her nefeste göğsü yükseliyordu.

"Canlandır onu," dedim, onu ayağa kalkmaya zorlayamayınca başımı yana eğerek. Caldris'in gücünü çağırmaya alıştığım şekilde onu çevreleyen altın dallar yoktu.

"Yapamam. O ölmedi, Küçüğüm," dedi ve cesedin üzerine çıkıp ona baktı.

Caldris aniden döndü, kılıcını akıcı bir hareketle çekti ve kalan Sis Muhafızı'nın karnına sapladı. Arkadaşıma saptamak için hamle yaptı ama durup Ölüler Tanrısı'na bakarken kılıcı hedefine ulaşmadı.

Arkadaşı ormanın zemininde cansız bir şekilde yatıyordu ama yine de bir şekilde hayattaydı. Uzun sürmeyecekti.

Son ceset de yere yığıldığında, ormandaki çalılar hareketlendi ve içinden büyük bir şey süzüldü. Basilisk ortaya çıktı. Vücudunu kaplayan pulları gece yarısı kadar karanlıktı ama açıklığa doğru süzülürken güneşin solmakta olan ışığında parılıyordu.

Caldris elimi tutarak beni arkasına çekti ve yaratıkla yüzleşmek için kılıcını kaldırdı. Onu silkeleyerek etrafından dolaştım ve göğsümün buna tepki olarak nasıl titrediğini hissettim. Tam olarak kelimeler değildi ama bir yılanın çıkaracağı ses de değildi ama kör şey yine de duydu.

Başını çevirerek, Boşluk'a gönderdiğim adamın sıcak bedenine doğru yürüdüm ve yanına çömeldim. "Aç mısın?" Yılanın burnuna dokunmak için uzanarak sordum. Dokunuşuma doğru eğildi, bir kez daha yere düşmeden önce neredeyse tenime sokuluyordu.

Çenesini açtı. Ve
basilisk yedi.

OceanofPDF.com



Yılanlardan nefret ederdi, bu yüzden elbette doğası gereği eşim onlara evcil hayvan gibi davranmak zorundaydı. Yılanları izlerken gösterdiği nazik ilgi

Basilisk'in düşmanlarını bütün olarak yutması beni hem sevindirdi hem de dehşete düşürdü.

Neden yılan olmak zorundaydı? Yavru köpeklerle karşı bir ilgisi olamaz mı?

Basilisk yemeğini bitirdiğinde ayağa kalktı ve geride bıraktığı son cesetleri yutarken ağır ağır yutkundu. Basilisk, onu çağıran kadına bir kez daha teşekkür etmeden bir kez daha ormanın içinde kayboldu.

"Onu kesmeme yardım et." Başı öne eğik olan kadına doğru ilerledi. Eşim kollarını onun beline doladığında kadın gevşemişti, kadının başı omzuna yaslanmıştı. Kılıcımı onu ağacın dalına bağlayan iplere doğru savurdum ve kadının Estrella'nın destekli formuna doğru düşmesine izin verdim.

Tutsak çok zayıftı, peşindeki Sis Muhafızları'ndan kaçarken yaşadığı hayat hiç de nazik olmamıştı. Eşim onu yere indirdi, kadın tuttuğu gibi sarsılırken sırtındaki yanan yaraları kara bastırdı.

"Artık güvendesin," diye mırıldandı Estrella, kirpikleri yanağında dalgalanan kadının yüzünü kavrayarak. Kadın onları açmadı, vücudu çok

çektığı çileden dolayı tüm enerjisi tükenmişti.

Vahşi Av'ın atlıları ağaçların arasından çıktılar ve bakışları sessiz bir soruyla benimkilerle buluştu. Estrella'nın büyük ihtimalle ne olduğunu inkâr edemeyecek kadar çok şey görmüşlerdi ama ben kasıtlı cehaletimde aptalca kalmaya devam edecektim.

Eşim Mab'ın kızı değildi.

Olamazdı; içinde zarar vermekten ziyade korumak için uyuyan canavarı sadece uyandırdığında olmazdı.

Atlılardan biri Estrella'nın yanına geldi ve ona bakarken Estrella'nın üzerinde durdu. "Onu arabalara geri götüreyim. Imelda yaralarıyla ilgilenebilir," dedi, onu incelerken sesi yumuşaktı. Saygılı.

Saygıdeğer.

Onun içinde ne yaşadığını ve dışarı çıkmayı bekleyen potansiyeli gören tek kişi ben değildim. Mab'ın kızı olsun ya da olmasın, eşim Sidhe değildi.

O sadece benden güç alabilen bir Fae İşaretli dişi değildi. Bağlanmış bir çiftte neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Benim için bir eşleşme. Ruhum için mükemmel bir uyumdu. Onun bir insan olduğunu düşündüğümde Mab'la savaşıma yeteneğime yardımcı olabilirdi. Şimdi, bağı tamamladığımızda neler olabileceğini düşünemiyordum bile.

Geçmişte her ikisi de Tanrı olan sadece iki çift vardı: annemle babam ve Bahar Sarayı'nın Kral ve Kraliçesi. Onların kızı ve ben, bildiğim kadarıyla var olan tek ikinci nesil Tanrılar'dık. Aramızdaki bağın gerçekleşmesi neredeyse eşi benzeri görülmemiş bir şey olurdu ve mirasımızın böyle bir şeye ne yapacağını kimse bilemezdi. Yine de öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Estrella başını sallayarak atlının kadını kollarına almasına ve atının üzerinde oturmuş bekleyen diğer atlıya doğru kaldırmasına izin verdi.

"Hazır olduğumuzda size katılacağız. Eşimle konuşmam gerekiyor," dedim ve erkek iskelet atına binmeden önce başını salladı. Onlar

ormanın içinde kayboldu ve ben de açıklığa baktım. Burada olanlara dair her türlü iz temizlenmişti, cesetler eşimin hayvanı tarafından yenmişti.

"Vahşi Av'la birlikte kalman gerekiyordu. Tehlikenin içine doğru at sürmeyecektin," dedim Fenrir'in izlediği yeri işaret ederek. Kalçalarının üzerine oturmuş, patilerini yalayarak temizliyordu, sanki yaklaşmakta olan konuşmayı pek umursamıyormuş gibi.

O piç korkunç bir etkendi. Asi piç kendi iyiliği için fazla kana susamıştı.

"Siktir et," dedi Estrella kollarını kavuşturarak. Benimle alay etti ve sanki yeterince iyi idare ettiğini söylemek istercesine etrafına bakındı.

Öyleydi. Benim korumama ihtiyacı olmadığı bu kadar açıkken onu korumak istememi haklı çıkarmak daha zordu; kendi savaşlarını verebilirdi. Ama bu, aptalca içine girdiği şeyle başa çıkamayacağı bir günün gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Başında dikilen, boynu demir zincirlerle zincirlenmiş ve kılıcı kalbine dayanmış bir adamın anısı hiç aklından çıkmıyordu.

"O sen olabilirdin!" Elimi, ipin hâlâ dalından sarktığı ağaca doğru uzattım; bu, Sis Muhafızları'nın Fae İşaretlileri savunmasız bırakıp karşı koyamayacaklarını garanti altına aldıktan sonra oynamaktan hoşlandıkları oyunların unutulmaz bir hatırlatıcısıydı.

Peçe'den önceki günlerde, İşaretli Fae'leri becermek bir oyun haline gelmişti. Sis Muhafızları onlara tecavüz etmeyi severdi, eşlerinin onların ıstırabını hissettiğini bilir ve bunu onları tuzaklara çekmek için kullanırlardı.

Yıldızıma bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda içimi çektim ve başımı öne eğdim. Damarlarında dolaşan büyüün ve bu büyüü eğitimsizce kullanmasının bedelini ödeyemeyecek kadar kapana kısılmıştı. İnsanlığı risk altındaydı ve sadece kolundan akan kan, sebep olduğu ölümün bedeli olabilirdi.

Onun fedakarlığı.

"Umursamaz olursan seni koruyamam," dedim sesimi yumuşak tutmaya çalışarak.

Çenesini kaldırdı, her zamanki gibi parlayan bir yıldız gibi bana baktı. "Senden beni korumanı hiç istemedim," dedi.

İçimi bir eğlence kaplarken kendimi durduramayıp kıkırdadım. Kontrol etmesi tam bir kâbustu, sonuna kadar karşı koyması imkânsızdı. "Çok dikkatli ol Küçüğüm," diye uyardım, kılıcımı diğeriyle birlikte kınına geri sokarken yanağını okşamak için uzandım. "Kendini sandığın kadar güçlü bir yaratık olmadığına dair bir hatırlatmaya ihtiyacın olabilir."

Alay etti, gözleri meydan okumayla parladı. İçindeki karanlık hafifçe soldu, Estrella'nın insan bedeninin oynayabileceğimiz oyunlardan hoşlanma şekliyle eğlendi. "Peki bunu bana kim gösterecek?" diye sordu, sahte bir kabadayılık kokan bir alaycılıkla çenesini kaldırarak. "Sen mi?"

Tek bir hareketle bacaklarını altından çektim ve düşüşünü izledim. Sırtı yere çarptı, kar kalınlaştıkça nefesi ciğerlerinden kesildi. Bileklerine dolandı, kollarını yakaladı ve başının üzerine doğru çekti. Oturmak için çabaladı ama kar sertleşerek buza dönüştü, onu sıkıca kavradı ve sıkıca tuttu.

Gördüğünü iddia ettiği ipleri kavramaya ve parmaklarını onların etrafında döndürmeye çalışırken gözlerinin kararmasını izledim. Yapamayacağını anladığında yüzü düştü; onu tutan buz benim emrimdeydi.

Bunu benden farklı bir şekilde hayal edebiliyor olabilir ama Kış Sarayı'nın varisi o değildi. Bu unvan ve sorumluluk sadece bana aitti.

"Kış benimdir. Sanırım bunu unuttun," dedim, onun üzerinde durup bacaklarının tutunma çabasına bakarak.

"Yılanları geri getirebilirim," dedi, yüzünü aydınlatan zalim bir gülümsemeyle.

Küçük canavar onlardan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

"Bu seninle oynama şansımı elimden alır," dedim ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Sustu ve ilgiyle bana bakmaya başladı. "Ve sanırım

İkimiz de bunu ne kadar çok istediğini biliyoruz."

Bir elimi karnına dokundurdum ve pantolonunun üzerinden amını avuçlamak için aşağı doğru kaydurdım. Kalçaları tepki olarak yükseldi, avucumun topuğunu ona doğru bastırdığımda daha fazlasını istiyordu. "*Tanrılar*," diye homurdandı.

"Evet, öyleyiz," dedim, ona hazır olmadığını bildiğim gerçeği sunarak. Estrella yüzleşmeye hazır olmadığı gerçekleri görmezden geldi, gözünün önünde duran ve kabul etmesi daha kolay olan bilgilere inanmak için kendini kandırdı.

Bunu benim olduğum gerçeğiyle yapmıştı ve farklı olduğuna dair ezici kanıtı daha fazla inkâr edemeyene kadar kendi gerçeğiyle yapacaktı.

"Ne istiyorsun?" Yanaklarının kızarmasını izleyerek sordum. Masumiyetten o kadar uzaktı ki, onlara gösterdiği tüm vahşete rağmen düşmanlarının kanıyla yıkanmış da olabilirdi. Yine de konu sekse geldiğinde eşim hâlâ utangaç ve açlığın bir karışımıydı. "Kendini tutuyorsun. Kelimelere ihtiyacım var."

"Beni becermeni istiyorum," dedi ve kalçalarını bir kez daha elime doğru kaldırdı.

Onu amından kaldırdım, pantolonunun kemerini yakaladım ve kalçalarından aşağı yırttım. Çıplak kıcı kara gömüldüğünde nefesi kesildi, botlarını üzerinde bırakıp pantolonunu ayak bileklerine hapsettiğimde soğuk tenine işledi.

Pantolonumun bağcıklarını çekerek açtım, kendimi kurtardım ve diğer elimle bacaklarını yukarı kaldırdım. Her ikisini de bir omzumun üzerinden geçirerek, açgözlü küçük amcığıyla aynı hizaya getirdim.

Başımı etine doğru kaydırduğımda inledi ve kalçalarını kaldırdı, ellerini yere sabitleyen buz gibi bağlara karşı savaştı. Çoktan ıslanmıştı, vücudu sikimin ona dokunuşuna tepki veriyor ve istediği şeye hazırlanıyordu. İçine doğru kayarak girişine bastırdım ve birleştığımız yere baktım.

Vücudu benimkinin etrafına yayıldı, beni içine almak için doğmuş gibi kabul etti. *Burası* onun yeri, altımda vücudu yayılmıştı. Beni alıyor ve itişlerime karşılık veriyordu. Bunu o da benim kadar iyi biliyordu, açgözlü ve çaresizdi, içinde daha önce hiç görmediğim bir açlık vardı.

Ona daha fazla bastırıldığında inledi ve parmaklarımı aletimin etrafına sarmak için bacaklarının arasına bir el dokundu, ben içeri iterken vücudunun benim için açıldığını hissettim. Kasıklarım nihayet elime değdiğinde, bakışlarımı yüzüne kaydırarak elimi çektim.

"Benim de burada olduğumu fark etmen büyük incelik," dedi, yüzünü neşeli bir gülümseme aydınlattı ve benden bir kahkaha aldı.

"Güven bana, yıldızım. Kimi becerdiğimi *çok* iyi biliyorum," dedim ve kalçalarımı geri çekip içine girdim. Onları yuvarladığımda nefesi kesildi, sikimin başını içindeki onu tamamen çılgına çeviren kısmın üzerinde kaydardım. Parmakları ellerini tutan buzu tırmalıyor, keskin tırnakları yüzeyi çiziyordu.

"O zaman ben kimim?" diye sordu ve dudaklarındaki meydan okumaya rağmen gözlerinde küçük bir güvensizlik vardı. Kim ya da ne olduğundan emin olamamak onu rahatsız ediyordu. Tüm kimliği, her zaman inandığı şekilde sahip olduğunu iddia edemediği ailesiyle birlikte ondan çalınmıştı.

"Sen benim lanet olası dostumsun. Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok, min asteren," dedim, yavaş ve sert bir ritim tuttururken kelimeleri hırıldayarak söyledim. Daha hızlı hareket etmek istiyordum, vücudunun hiç hayal etmediğim şekillerde sağladığı serbest bırakmayı arzuluyordum.

Günün her saatinde onu döllerimle doldurmak için duyduğum hayvani ihtiyaç çıldırtıcıydı ve beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla sınıra yaklaşıtıyordu. Zamanımızı geçirebileceğimiz güvenli bir alanımız olsaydı, günlerimizi Catancia'daki sarayda geçirebilseydik, çoğunu gözleri benimkinde, sikime gömülü olarak geçirirdi.

Ve henüz Fae olmamasına rağmen bunu istemeye başlamıştı bile. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama kalçaları hala beni daha fazla almak için kalkıyordu.

Bizi mümkün olan her şekilde birleştirmek için. Sınırı geçip gerçekte çiftleşeceğimizi ve kendimle olduğu gibi onunla da bir olacağımı bilerek bacaklarını yana ve öne doğru bastırdım.

Onu ikiye büküm, dizlerini kollarına bastırdım, böylece eğilip dudaklarını kısa bir an için dudaklarımla yakalayabildim. "Yakında, Küçüğüm. Yakında anlayacaksın," dedim çünkü Holt'un ona verdiği kitabı ne kadar okursa okusun, hiçbir şey onu eş bağının Fae tarafına hazırlayamazdı.

Hiçbir şey onu yakında her şeyini ele geçirecek olan ihtiyaç için hazırlayamazdı.

Derin bir nefes aldı, ben onun hassas dokusunu iterken altındaki toprağa gömüldü, kendimi ona daha fazla soktum, zihnimin kenarlarında beliren orgazmı kovaladım. Dişlerini alt dudağına gömdü, eti o kadar sıktı ki kanayabileceğini düşündüm.

Öne doğru eğildim, ağzının kenarını yaladım ve neredeyse yalamasını diledim. Tüm parçalarımın onun içinde olmasını ve onun özünden alabildiğim her şeyi içime almayı istiyordum. Ama seks sırasında kanımızı ilk kez paylaştığımız zaman, bağımızı tamamladığımız zaman olmalıydı, çünkü kanımız birbirimizin sistemlerinden kaybolana kadar sikimi ondan çıkarmayacaktım.

"*Es to un caoin asteren en min awyr,*" diye mırıldandım, gözlerinin zihninde çevirmeye çalıştığı kelimelerle aydınlanmasını izledim, aletimin etinde yavaşça sürüklenmesinin ötesinde onlara odaklanmaya çalıştım. "Sen benim gökyüzümdeki tek yıldızsın."

Tatlı tatlı gülümsedi, gözlerine dolan gölgeleri kovaladı. Gözlerinin yeşili bana doğru parladı, gözlerini yakan yaşları geri kırıptı. "Ve sen benim karanlığımdaki tek ışıksın," dediğinde içimden bir farkındalık şoku geçti. Hayatımın büyük bir bölümünü, kasvetli varlığımdaki tek iyi şey olarak ona bakarak geçirmiştım.

Onu tüketmek isteyen karanlık tarafından kuşatılması içimde öfke kabarmasına neden oldu.

Onu yavaşça becerdim, ruhum itirafının ağırlığıyla yanarken bakışlarını kendi bakışlarımla tuttum.

Hiç iyi bir şey olmamıştım. Hiç kimse bana karanlık bir günde parlayan güneşmişim gibi bakmamıştı. Aramızdaki bağ, onun içindeki her ne varsa geri çekilme yoluydu ve ben asla gitmesine izin vermeyecektim.

Bir başparmağımı klitorisine indirdim, yavaşça daire çizdim ve istediğimi aldım. Amcığı sikimin üzerinde kenetlendi, içinde çırpınırken beni tüm gücüyle sıktı. "Seni seviyorum, Küçüğüm," diye mırıldandım, etrafımda dönerken ağzıma dokunmak için öne doğru eğildim. "Kaos hüküm sürene kadar."

"Kaos hüküm sürene kadar," diye fısıldadı orgazmı boyunca nefes alırken. Sonunda ellerini bıraktım, buzun tekrar kara dönüşmesine izin verdim. Ellerini başımın arkasına sardı ve nefesim onunkilere karışsın diye beni tuttu. "Seni uzun zaman sonra da seveceğim."

Boşaldım, alnımı onunkine koyarken onu salgımla doldurdum. Her şey yolunda giderse ertesi gün sınırı geçecektik.

Ve o zaman gerçekte benim olacaktı.



Imelda'nın yanına doğru ilerledim ve arabalardan birinde yüzüstü yatan kadına baktım. Diğer İşaretli Fae Cadı kızla ilgilenebilsin diye onu oradan çıkarmıştı ve Süvariler gece için kamp kuruyorlardı. Gün batımı henüz gelmemişti ama Imelda kanamayı durdurmadan önce onu yolculuk etmeye zorlayarak kızın güvenliğini riske atmaya degecek kadar uzakta değildi.

"O nasıl?" Imelda'nın bitkileri öğütüp macun haline getirmesini izleyerek sordum. Parçalamak için topladığı taşların üzerinde bir büyü mırıldanarak hançerinin ucunu parmağına sapladı. Kan aktı, taşların üzerine damladı ama macunun kendisine değmedi.

Bir malzemedenden ziyade büyü için bir ödeme. Otları öğütmeye devam ederken parmağını ağzına götürdü. "Yaşayacak. Zerdeçalım olsaydı daha hızlı iyileşirdi," diye cevap verdi ve ben de etrafımızı çevreleyen ormana baktım. Tünel şeklindeki çiçekleri yetiştiren bitkileri bulma ihtimali, etrafımızı saran soğukla birlikte yok denecek kadar azdı. Daha büyük, daha güçlü bitkiler bile kışa hazırlanıyordu. Kökler bir sonraki yılı görecek kadar hayatta kalabilirdi ama bitkinin kendisi çoktan solmuş ve ölmüş olurdu.

Yine de ayağa kalktım ve bitkiyi aramaya hazırlandım. Ormanda onu tanıma şansı olan biri varsa o da bendim. Imelda bir elini

Başını sallarken beni kolumdan tutup geri çekti. "Zaman kaybı olur," dedi üzüntüyle, parmaklarını lapaya daldırıp dikkatlice kızın sırtındaki taze yaralara uyguladı.

Başına doğru ilerlediğimde sırtı seğirdi, bir inilti kaçtı. Yanına oturdum, yanağının altında yumuşak bir bez olduğundan emin oldum ve şefkatli parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Imelda'nın yapılması gerekeni yaptığı o acı dolu anlarda ona şefkatli bir dokunuş sunmaya çalışıyordum.

Arabanın yanından bizi izleyen Caldri's'e, "Başka bir elbiseye ihtiyacı olacak," dedim. Ona verebileceğimiz yedek kıyafetimiz olup olmadığını bilmiyordum. Holt gözümün ucuyla pelerininin sıyrıldı ve kürk astarlı sıcaklığını ön kolunun üzerine sardı. Göğsü pelerin olmadan tamamen çıplaktı, soluk gri teni bedensel formuna sızan güneş ışığında parlıyordu.

"Şimdilik bu kadar yeter. Mistfell'e vardığımızda ona bir şeyler buluruz," dedi ve bir adım öne çıkarak pelerini arabanın kenarındaki parmaklığın üzerine serdi. Fallon onu aldı ve hem sıcak tutması hem de meraklı gözlerden uzak tutması için kızın bacaklarının üzerine örttü.

Imelda görevinden başını kaldırmadı, dikkati yalnızca kıza ve yaralarına odaklanmıştı ama Avcı onu dikkatle izledi, hareketlerini ve yüz hatlarındaki sakinliği hayranlık uyandıran bir ifadeyle gözlemledi. Imelda'nın parmakları durakladı, sanki onun dikkatinin yüzüne odaklandığını hissediyormuş gibi kızın teninin hemen üzerinde kaldı.

Gözlerini yukarı çevirip ona baktı, bakışları birleşirken yüzünü ona doğru hiç kaydırmadı. Aralarında bir şey geçti, Imelda'nın göğsü hava ile dolduğunda ve onu asla bırakmadığında kısa bir anlayış anı. Gözlerim aralarında gidip gelirken kendimi özel olması gereken bir ana izinsiz girmiş gibi hissettim.

Sonunda Imelda dikkatini tekrar kızın yaralarına çevirdi, yanaklarına bulaşan kızarıklık bir şey olduğuna dair tek işaret etti. Holt çenesini sıktı ve çadırların kurulmasına yardım etmek için dönüp hışımla uzaklaştı.

"Neydi o?" Yüzünün yan tarafına bakarak sordum.

"Hiçbir şey. O hiçbir şey değildi," dedi, sesi alçak bir mırıltıydı. Kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim ama hikâyede Fallon ve benim bildiğimizden daha fazlası olduğu açıktı.

Parmaklarımı kızın saçlarında gezdirdim, keşke uyurken onu rahatlatmaktan daha fazlasını yapabilseydim ve uyandığında yabancılar ve Vahşi Av tarafından kuşatılmış olmanın getireceği korku yerine tanıdık bir yüzle karşılaşsaydı.

"Ona ne olacağını umursuyormuş gibi yapmana bak," dedi Jensen, alaycı bir tavırla ağzının bozuk tarafını yukarı kaldırarak. Ben izlerken dişlerini gösterdi, içimde hapsolmuş o canavar kıvrılıyor ve vücudunu geriyordu.

Ayağa kalkıp kendimi arabadan aşağı indirirken kızın başından uzaklaştım. "O senin enerjine değmez," dedi Imelda, çalışırken gözlerini kızın sırtından hiç ayırmadan.

İleriye doğru yürüdüm, bakışlarım Jensen'a ve onun filmi, hayaletimsi figürünün ortasından geçen parıldayan altın ipliğe takıldı. Ben yaklaştıkça alaycı bakışları daha da sertleşti, yüzündeki küçümseyici ifade kararlılığımı daha da artırdı.

"Ne yapacaksın? Bana dik dik mi bakacaksın? Ben zaten ölüyüm, seni aptal sürtük," diye alay etti, göğsünü titreten bir kahkaha attı.

İleri doğru bir adım attım, ondan sadece bir nefes uzaktayken durdum ve ruhunun enerjisi tenimi öptü. Tek elimi kaldırarak onu boğazının ön tarafından kavradım. Dokunduğumda tüm vücudu sarsıldı ve eğer hayatta olsaydı boynunun kasları olacak şeyi sıktım. Hırıldadı, parmaklarımı birbirine kenetlediğimde göğsü sarsıldı. Sağ elim göğsünün şeffaf kütesine uzandı ve başından ayaklarına kadar uzanan altın iplikleri kavradı.

Onları parmaklarımla yakalayarak, ruhani bedeninden ayırdım. "Estrella," diye soludu, içindeki soğukluğu hissettiğimde bana bakıyordu.

ileri atıldım. İçimdeki karanlık gözlerimi doldurdu ve beni canavarın kontrol ettiği yere geri götürdü.

Boğazını serbest bırakırken hareketlerimi kontrol etti, vücudundan uzaklaşan bir ipliğin üst kısmını sıkıştırdı. Her iki elimle bir ucunu tuttum, ipliğin koptuğu anı hissedene kadar zıt yönlerde doğru çektim, harap olmuş iplikler yere düşerken ruhunu ikiye böldüm. Düşüklerinde altın rengi ışık griye dönüştü ve karların üzerine düştü.

Jensen ayaklarına bakarken yüzünü bir şok ifadesi kapladı. Eriyip gittiler, gözden kayboldular, ormandaki açıklıkta esen rüzgâra kapıldılar. Rüzgâr özünden geriye kalanları yavaş yavaş alıp yere saçtı.

En son harap yüzü gözden kayboldu ve beni şimdi aramızda boş bir alan olan yerin diğer tarafında duran Caldri's'e bakmaya bıraktı. Yerdeki gri ipliklere baktı, bir tanesini kaldırıp ince uzunluğuna dokunurken öne doğru bir adım attı. "İplikler," dedi ve onları görebildiğini fark ettim. Jensen'ı bu dünyaya bağlayan gri, yok olmuş iplikleri görebiliyordu. "Nerede o? Onu nereye gönderdin?" "Artık burada değil. Önemli olan tek şey bu değil mi?"

Tekrar Jensen'a bakarak sordum.

Bana tek bir nefeste hem canavar hem de kurtarıcıymışım gibi bakan dostum. Sanki kendisi ikisi arasındaki farkı anlayamıyormuş gibi.

Doğrusu, ben de yapamazdım.



T Etrafımızı saran orman tanıdık gelmeye başladı, bu köyde geçirdiğim hayatım boyunca düzenli olarak yürüdüğüm patikaların aynısıydı. Bütün

Yıllarca, geceleri ormanda dolaştım, çok yaklaşmamam gereken Peçe'ye çekildim; Hepsi beni Caldris'e ve o gece ahırda bulduğumuz ana götürdü, kaderin yüzyıllar önce altın ipliklerini etrafımıza sardığını bilmesem bile.

Caldris temkinli bir şekilde etrafına bakındı. Ormanı benim gözlerimden görmeye çalıştığını hayal ettim ve köy tarafından boğulmuş genç bir kıza ve onu uymayan bir kalıba sokmaya kararlı Lord'a nasıl hissettirmiş olabileceklerini düşündüm.

Asla Malikânenin Leydisi olamayacaktım. Bir daha asla uysal ve kendi acılarımın suç ortağı olmayacaktım; bir zamanlar bu kader yerine ölümü seçmişken olmazdı.

Zamanımın sonu geldiğinde, Baba ve Anne'nin yargısını beklemek için isteyerek Boşluğa yürüyecektim. Ne olursa olsun, seçimlerimin beni bu yola götürdüğünü bilerek başımı dik tutacaktım.

Vahşi Av ve ölü ordusunun alayını arkamıza alarak ilerlerken Caldris'in kolları bana sıkıca sarıldı. Bir kolumu uzatarak yan tarafımızdaki açıklığı işaret ettim. Kar yere çarpıp kabarırken

Üzerinden süzölen altın iplikleri gıdıklamak için duyularımlla uzandım. Adelpkia tören alayından ayrılarak, o gün hepimizin oturduğu ve bana çok uzak gelen kütüğün üzerine elini koydu. "Burası Samhain'i kutladığımız yer," dedim omzumun üzerinden Caldriş'e bakmak için dönerek.

Adelpkia kütükten uzaklaşarak yanıma geldi ve omzuna astığı çantaya uzandı. Kafatasını çıkardı, kemiğin parıldayan kirli beyazı ağaçların arasından süzölen ve kardan yansıyan güneş ışığını yakalıyordu.

Aşağı uzandım ve eşimin kalçalarını sabit tutmasına izin verdim. "Jonab," dedim, Değişen Mevsimler Tanrısı'ndan bahsedildiğinde Caldriş'in vücudunun hareketsizleştiğini hissettim. Seelie ve Unseelie Sarayları arasındaki Birinci Fae Savaşı sırasında, Mab kardeşi Rheaghan'a karşı savaşırken öldürölmüştü.

Caldriş atın yanında duran kadına baktı, bir eliyle dizginleri tutuyordu, böylece kafatasını benden alabilecekti. Sanki daha önce hiç kafatası görmemiş gibi baktı; sanki Ölüler Tanrısı'na ne kadar yabancıysa, Işık Tanrıçası'na da o kadar yabancıydı.

"Yüzyıllardır ailemde nesilden nesile aktarılıyor," dedi Adelpkia ve bakışlarını öyle bir bana çevirdi ki nefesim kesildi. Bu bakışta daha önce görmediğim bir şey vardı, kadim ve bilgili bir şey. "Her yıl, hiç aksatmadan, Samhain gecesinde, cadılar Peçe'yi diktiğinde insan bedenlerinde hapsolmuş olabilecek Fae ruhlarını çekmek için kullandık. Çocuk tünellerden çalındığında, atalarımızdan bir grup onu bulmak için yola çıktı ve Peçe'nin düşeceğı son yaşamına kadar onu yaşamlar boyunca korumaya çalıştı."

"Peçe ne zaman düşecek?" Bakışlarımı Imelda'ya çevirerek sordum, o da yüzünde beliren aydınlanmayı izledi. Düşmeye mahkûm olduğunu biliyordum; sadece geçici olması gerekiyordu. Imelda da aynı şeyi söylemişti ama yine de....

"Atalarımın büyüü onu tek başıma yıkmaya yetmedi. Annemin büyüü zaman içinde kayboldu ama hepimiz birleşerek onu zayıflatmayı başardık. Büyümüzden geriye kalanları sana aktarabildik, Estrella. Gerisini sen ve eşin hallettiniz," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle ve ben ona bakarken kafatasını elimize bıraktı.

"Peçeye dokundum," diye fısıldadım, kelimeler zihnimin en derin köşelerinden geliyordu. O gün tam bir kaos yaşanmış, dünya karanlığa gömülmüştü.

Peçe düşmeden önceki anlarda, ruhumun bir yarısı Boşluk'a doğru yol alırken, diğer yarısı Peçe'nin kendisine uzanmış, büyüü en kısa süreliğine okşamıştı. Caldri diğer taraftaydı, gözlerimin kapanmasına izin verip gerçek ölümümü karşıladığımda mavi gözlerin imkânsızlığı bana parlıyordu.

"Sen bir cadı mısın?" Şaşkın bakışlarımı Adelpia'ya çevirerek sordum. Ortadan kaybolmuştu, grubun geri kalanı da onunla birlikte sanki ağaçların arasına karışmış gibi kayboluyordu.

"O bir cadı değil," dedi Imelda, Jonab'ın kafatasını Caldri'ten almak için bir adım öne çıkarak. Onu kendi çantasına koydu ve sanki kendisi için kutsalmış gibi nazikçe kucakladı. "O bir cadı ile bir insanın çocuğu. Hepsi öyledir."

"Ay Cadıları'nın geri kalanı nerede, Imelda?" Dişlerini koyu renkli alt dudağına gömerken onu inceleyerek sordum.

"Gittiler. Seni arıyorlardı," diye itiraf etti Imelda hüzünlü bir gülümsemeyle. "Fallon'u hayatı boyunca korumak ve her doğduğunda onu aramak için kaldım. Onun tünellerde güvende olacağını düşünmüştük ama sen açıktaydın, senin için gelebilecek her şeye açıktın. Araştırmalarından asla geri dönmediler."

Hayatımın bu kadar çok kişinin kaybından sorumlu olduğu bilgisinin içime işlemesine izin vermemeye çalıştım. Direniş'ten ayrılmak benim seçimim değildi.

En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

Köyün ana caddelerinden geçerek yolumuza devam ettik. Biz geçerken evler boştu ve anneme her ne olduysa, ev dediğimiz kulübede yaşamadığı belliydi. Biz geçerken kalbim sıkıştı.

"Burası senin evin mi?" Caldri sordu ve sesindeki bir şey gergindi. Mantıksal olarak yokluktan geldiğimi biliyordu ama bu soyut olarak kendi gözleriyle görmekten çok farklı bir anlam ifade ediyordu.

"Öyle," dedim parmağımla birçok gece gizlice çıktığım pencereyi göstererek. "Brann her zaman pencereyi kapatmakla tehdit ederdi ama demir alacak parası yoktu." Muhtemelen benim mirasım yüzünden demirden kaçındığını bildiğim için boğazımdan acı bir kahkaha yükseldi.

Benim hakkımda bildiği ama asla paylaşmadığı şeyler yüzünden.

"Annen de bizimle gelebilir," dedi ve Aramis'e başıyla işaret etti. "Evi arayın. Nazikçe."

"Orada değil," dedim ve bunu iliklerime kadar hissettim. Brann ve ben ayrıldığımızdan beri bu ev hiç kullanılmamıştı ve neden kullanılındı ki? Sandalyesiyle buraya gelemezdi. "Etrafta dolaşmak için tekerlekli sandalye kullanıyor. Beni doğurduğundan beri bacakları onu uzun süre taşıyacak kadar güçlü değil."

"İnsanlar Fae çocukları doğurmak için yaratılmamışlar," dedi Caldri ve bu söz Fallon'a merakla bakmama neden oldu. Ailesi olduğunu tahmin ettiğim kişileri görmüştüm ve bir bakışta gayet iyi görünüyorlardı. "İçeri girmek istemediğine emin misin? Son bir kez bakmak için?"

Başımı salladım. İstedğim son şey, muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim ailemi hatırlamaktı. Muhtemelen anneme ne olduğunu asla öğrenemeyecektim ve kardeşim çoktan gitmişti.

O evde geçmişte kalması daha iyi olan anıların acısından başka bir şey kalmamıştı ve annem hakkında aradığım cevapları bana vermeyecekti. Bir mucize olsa bile, bunun bana ne faydası olacaktı? O evi asla kendi özgür iradesiyle terk etmezdi.

Aramis, zaten bildiğim şeyi sözsüz bir şekilde onaylayarak konuttan çıkarken yola devam ettik. Annem gitmişti. Darağacını geçtik, köyün içinden ve Mistfell Malikânesi'nden geçtik. Hepsi savaşın izlerini taşıyordu; tüm evler kepenklerini indirmiş ve boş görünüyordu, sanki tüm kasaba hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş gibiydi.

Hayatımın büyük bir bölümünü içinde barındırdığı bitkilere bakarak ve Ineburn Şehri'ndeki Krallığı ve Saray'ı besleme görevini yüklenerek geçirdiğim boş bahçelere yaklaştığımızda hava değişti. Büyü kokusu havayı doldurdu ve biz yaklaştıkça denizin yoğun, tuzlu sıvısı boğucu bir hal aldı.

Daha önce okyanusla karşılaştığım onca zaman içinde, daha suya dokunmadan boğulacaktım gibi hissettiğim olmamıştı. "Burada kal," diye talimat verdi Caldriş, kendini Azra'nın üzerinden indirerek. Kılıcını kınından çıkarmış, ölümler ordusu etrafımızı sararken ileri doğru adım atıyordu. İşaretli Fae'ler arabalarda kaldılar, görünmemek için yere çöktüler ve neredeyse uzandılar. Bir gün önceki kız hâlâ uyanmamıştı ve Fallon onunla otururken uyuyan yüzüne baktım.

Vahşi Av ve Imelda, Caldriş'in peşinden bahçelerin kenarındaki sınıra doğru ilerledi. Kurtlar ve tazılar bizimle kaldılar ve biz köyün sokaklarında ve yolu kaplayan binaların üzerinde asılı duran ağaçların altında saklanırken ölümler ordusunun etrafında koruyucu bir çember oluşturdular.

Ben Azra'dan inerken Fallon bana baktı. Uzakta solan ışıktaki metaller çarpışıyor, gökyüzü başımızın üzerinde doğal olamayacak kadar hızlı kararıyordu. Binaların kenarından baktım, Sis Muhafızları'ndan bir gücün son bir direniş göstermek ve sınırı geçmemizi engellemek için kışlalardan çıkışını izledim.

Sayıları o kadar fazlaydı ki, tahmin ettiğimden çok daha fazlaydılar. Ineburn Şehri'ndeki Kral tarafından gönderilmiş takviye kuvvetler olmalıydılar ve

Fallon ve ben çaresizce izlerken Vahşi Av'a karşı demir bıçaklar ve tuzaklar.

İleriye doğru tek bir adım attığımda, ölülerin bedenleri önümdeki sırayı kapatıp beni kilit altında tutunca irkilerek geri çekildim. Ondan kopup gelen altın ipliklere el yordamıyla ulaştım ama dokunuşuma yanıt vermeyi ya da tenimin etrafında kayarak emrettiğim şeyi yapmayı reddettiler.

Fallon yüzüne rahatsız edici bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak, "Sanırım Caldris'in bu kez ciddi olduğunu biliyoruz," dedi. Yüzümü buruşturdum, Peçe'nin bir zamanlar parıldadığı sınıra ve sanki hâlâ nefes almaya hakkı varmış gibi orada duran adama baktım. Lord Byron'ın yanındaki muhafızlar, üzerlerine yağmur yağarken kahverengi saçları başına yapışmış bir kadını sınıra doğru götürüyorlardı. Sandalyesi zeminin engebeli yüzeyine çarpıyor, babamın ölümünden sonra bana bir iyilik olarak onun için yaptırdığı derme çatma sandalyenin kolçaklarına tutunmaya çalışırken onu bir o yana bir bu yana savuruyordu.

"O benim annem," dedim Fallon'a, elimi tutmak için uzandığında dokunuşunu görmezden gelerek. Annem ve benim aramda bir savaş sürüyordu. Ölüm ve kavga sesleri havayı kaplamıştı ve kan kokusu burun deliklerimi dolduruyordu.

Fallon ön kolumu sıkıca kavrayarak aceleyle arabadan çıktı. Peçe'nin kenarında toplanan cadılara doğru bakarken tırnakları oradaki çıplak deriye battı ve yanlarında kimleri götürdüklerini fark etti. Caldris, Vahşi Av, Imelda: bizim grubumuzu korumak için geride bırakılan küçük bir grup ölü dışında hepsi savaşıyordu.

Etrafta yanıma çağırabileceğim kimse yoktu. Sis Muhafızlarıyla savaşırken hayatlarını riske atmadan bağırabileceğim kimse yoktu. Brann'ın o gün ormanda bıçakladığı Muhafız tek değildi. Bahçelerde onlardan düzinelerce vardı, hayattan daha büyük ve neredeyse insanlık dışı bir şekilde savaşıyorlardı.

Fallon acil bir uyarıyla başını iki yana sallayarak, "Yapamazsın," dedi. Annemin sandalyesini cadıların Lord Byron'ın yanında beklediği Peçe'ye götüren Muhafızlara dönerken dişlerimi sıktım. Caldris dövüşüyle çok meşguldü, gücünü bizi koruyan ölüleri kontrol etmek ve var olmaması gereken doğal olmayan büyüklükteki dört muhafızla savaşmak arasında bölüşürüyordu.

"Yapmak zorundayım. Özür dilerim," dedim ve aniden ileri atıldım. Çamurda kaydım, kırımın üzerine düştüm ve bir iskeletin yayılmış bacak kemiklerini ittim. İskeletin başı boynunun omurları üzerinde tam bir daire çizerek dönüyordu; ben diğer tarafta ayağa fırlayıp ileri doğru koşarken o içi boş, boş göz çukurları beni takip ediyordu.

Caldris hızla döndü, sanki yarattığı koruma çemberinden kurtulduğum anı hissetmiş gibiydi. Savaştığı adamı keserken bakışlarının ağırlığını görmezden gelerek dikkatimi anneme odakladım.

Havayı demir rengi kaplamıştı, Sis Muhafızları'nın silahları kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Yakınlığından bu kadar etkilendiysem, Caldris'in her zamanki baskın varlığından neden sıyrılmış görüldüğüne şaşmamak gerekirdi. Etrafımdaki ipler bulanıktı, sanki uzanıp onları kavramaya çalışsam parmaklarım aralarından kayacakmış gibi.

Koşarken eğildim ve yere düşmüş cesetlerden birinden bir kılıç kaptım. Derim demirin üzerinde cızırdayarak etimi yaktı. "Estrella!" Caelum hırladı, derin sesindeki uyarı içime işledi.

Başımı salladım ve beni rahatsız eden düşünceleri savuşturdum. Ölüler çemberinin güvenliğine geri dönme içgüdüğü, aramızdaki bağı titreten bir emirdi.

Yatak odamın penceresinin suratına kapandığını hayal ederek düşünceyi kestim. Göğsüne neredeyse bir kılıç saplanacakmış gibi geriye doğru sendelemesini izlemek için ona baktım. Son anda döndü ve demir bıçak kolunun etini keserken darbeden kıl payı kurtuldu. Kan

yaradan serbestçe akıyor, havaya püskürüyor ve etrafımızda yağan yağmura karışıyordu.

Beni tüketmekle tehdit eden suçluluk duygusunun bıçak gibi saplanan yarasına kendimi kapatarak Peçe'nin kenarına doğru ilerledim. Avuç içimin yanmasını ve elimi kılıçtan sağlam bir şekilde çıkaramayacağımı düşünmemi görmezden geldim. Derim demire karşı öyle bir eridi ki, bırakmaya çalıştığımda etim kemiklerimden sıyrılacaktı. Kurtların ve tazıların hırıltısı arkamdan geliyor, savaşın seslerine karışıyordu. Fenrir'in yanıma gelmemesi için meşgul olması gerektiğini biliyordum ve Fallon'u geride bıraktığımı fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Kendini savunabilecek durumda olup olmadığını bilmiyordum ama bunu öğrenmek için geri dönemezdim.

Kendimi sabit adımlarla ilerlemeye zorlarken ayaklarımın altındaki otların arasından bir şey kayıyordu. Karda ilerleyen yılanların siyah çizgileri, ben yürürken arkamdaki ormandan çıkıp beni takip etmeye başladı ve beni Nothrek ile Alfheimr arasındaki sınıra yaklaştıran her adımda hissettiğim yaklaşan kıyamet duygusunu yuttum.

Mab'ın büyüü damarlarımda dolaşıyordu.

Cadılara yaklaştım, omzunun üzerinden bana bakmak için elinden geleni yapan annemin iri gözlü bakışlarını görmezden geldim. Cadılardan biri öne çıktı, koyu mavi saçları gevşek dalgalar halinde beline kadar sarkıyordu. Elleri mavi bir büyü girdabıyla parlıyordu, parlayan deniz yeşili bakışlarını üzerime dikerken ondan yayılan bir enerji dalgası vardı.

Büyüyü bana doğru savurdu, saldırıyı engellemek için elimdeki kılıcı havaya kaldırdığımda deniz suyundan oluşan öncü bir dalga aramızdaki havayı yırttı. Kılıcın demirine çarparak acı verici bir şekilde titremesine neden oldu, ancak büyü bozuldu, dalga etrafımda parçalanan ve zemini daha da ıslatan su damlacıklarına dönüştü.

Viniculum'umdaki güç ile elimdeki silahın rahatlığı arasında seçim yapmak zorunda kalmamayı dileyerek demir kılıcımın arkasından ona baktım. Yılanlar sürünerek ilerledi ve deniz cadısıyla aramdaki mesafeyi kapattı. Yaklaştıklarında çığlık attı ve ayak bileklerine dolanarak onu kendileriyle birlikte yere çekti.

Dehşet içinde izlerken kılıcın ucunu yanımdaki yere bıraktım, kitlelerinin kıvrılan, bükülen şekilleri o çırpınırken onu kaplıyordu. Kollarını iki yanına sıkıştırarak onu yılanlardan oluşan bir mezarın içine aldılar ve *sıktılar*.

Nefes almak için çırpınırken gözlerinin deniz yeşili ışığı yavaşça soldu.

Kılıcım yanımda hareket etti, orta boy yılanlardan biri yüzünün pulları parmaklarımın ucuna değene kadar kılıcın etrafına dolandı. Çatallı bir dil ağzından çıktı, elimi ve erimiş derimden serbestçe damlayan kanı yaladı. Elimin etrafını sardı, bileğimin üzerinden yukarı çıktı ve gövdesini ön kolumun ve pazumun etrafında döndürdü.

Sonunda bedeninin ağırlığını omuzlarıma bıraktı, yüzü yanağıma bastırdı. Korku dalgasını yuttum, deniz cadısı ölürken gözlerimi kapattım ve üzerimde dinlenen yılanın varlığının rahatlığıyla nefes aldım.

Kuyruğu kılıcımın koluna dolanmış, diğerlerinden biri dişlerini deniz cadısının cesedine batırırken gümbürdüyordu. Sanki onun ruhunu kendi yutmuş gibi, yaşam enerjisini onlar aracılığıyla bana aktardı. Elimin derisi parmaklarımı kurtaracak kadar iyileşti, kemiklerimi örtecek yeni bir deri oluşurken yanan kırmızı et bıçağın kabzasına yapıştı. Yılan kuyruğunu kabzanın etrafına sararak onu bütünüyle sardı ve bana zehirli olmayan bir şey verdi.

En azından benim için değil.

Ağır kılıcı bir kez daha kaldırıp ileriye doğru yürürken, pullu eti tutunmam için bir bariyer oluşturdu. Yolda Holt'un yanından geçtim,

Onun ve birlikte savaştığı Sis Muhafızlarının yanından geçip gittim. "*Tanrılar*," diye mırıldandı, ben yanından geçerken şok olmuş gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu.

Yılanlar önceki yemeklerini bırakıp önümde sürünmeye başladıklarında, diğer iki cadı da onlara doğru su atarak hazır bekliyordu. Cadıları yılanlarla olan savaşlarıyla baş başa bırakıp gözlerimi Lord Byron'ın yanında iki muhafızla annemin yanında beklediği yere diktim. İçlerinden biri kılıcının ucunu annemin boğazına dayadı, bu hareketi beni doğrudan saldırmaktan alıkoyan tek şeydi.

"Kılıcını bırak Estrella," diye emretti Lord Byron, göz ucuyla deniz cadılarından birinin yaklaştığı yere bakarak. Vücudu yağmurdan sıırılsıklam olmuş, yılanlardan birinin gövdesini kolundan fırlatırken lacivert saçları yüzüne yapışmıştı.

"Bana benzeyen kadınları becerdiğini gördüm diye aramızın iyi olduğunu düşünerek kendini kandırma," diye karşılık verdim ve kılıcımı ona doğrultmak için kaldırdım. "Şu anda kim olduğuma dair en ufak bir fikrin yok ama kesin olarak bilebileceğin bir şey var. Adamların ona ellerini sürdükleri anda canlı çıkma şansın ortadan kalktı. Artık son anlarını, seni nihai yargı için Baba'ya göndermeden önce gördüğün son şeyin benim yüzüm olacağını bilerek geçirebilirsin."

"Zavallı anneni ve seni öldürmeden önce iki Muhafızla dövüşebileceğini mi sanıyorsun? Sana şişirilmiş bir öz-değer duygusu aşılamlşlar. Sen bir Fae erkeğinin fahişesinden başka bir şey değilsin," diye tükürdü Lord Byron, ağzından püsküren tükürüğü yer emdi.

Elimdeki yılanın altındaki demir uğultusuna rağmen, *Viniculum*'um karardı, etrafımdaki bulanık altın iplikleri okşadıka dönen gölge çizgileri kıvranıyordu. Ürperdiler, sanki onlar da çağrımı reddedecekmiş gibi davrandılar ve sonunda onları parmaklarıma dolamama ve çekmeme izin verdiler. Arkamda, büyü en yakın bedene dokundu. Yerden yükseldi, arkamdaki varlığı ölü deniz gibi fark edildi.

Cadı, ıslak ve sulu mezarı olacak yerden kalktı. "Benimle konuşurken dikkatli olman akıllıca olur. Ölüler Tanrısı, eşine hakaret eden insanlardan hoşlanmaz," dedim.

Deniz cadısının bedeni öne doğru adım attı, içimdeki çarpık bir parça onun içinde dans ederken çok tanıdık geliyordu. İlerleyen ruhunun, etrafımızdaki havada asılı kalan, gömülmeyi ya da yakılmayı bekleyen parçasının yerini almıştı.

Feribotçunun onu Boşluk'a götürmesini bekliyor.

Kalbinin olması gereken yerde bir delik vardı, onu ele geçiren yılanlar tarafından yutulmuştu. Bir cadı bile kalbini kaybettikten sonra hayatta kalamazdı. Boşluğu hissettim ve onun yerine kendimle doldurdum- amacımla ve kararlılığım. Yavaş adımlarla ilerledi, ona dehşet içinde bakan kardeş cadılara ağır adımlarla yaklaştı. Sevdiğimiz birini öldürmek, çoktan öldüğünü bilsek bile, çoğu kişinin aşına olduğu bir görev değildi.

Bu, ölülerle vakit geçirmeyen herkesi zayıflatmakla tehdit eden bir ikilemdi. Şüphe duydukları, içgüdülerini sorguladıkları o anlar, sevdikleri her şeyin sonunu getirecek anlardı.

Ölüler yaşayanları önemsemediği için, yeniden canlanan kadın sadece benim kan isteğime hizmet etti. İntikam için.

Dünyanın yanışını izleme arzuma hizmet etti.

Ayakta kalan tek cadıya saldırdı, diğeri ise bir zamanlar hayatım boyunca emek verdiğim bahçelerde kalan yılanlarla boğuşmaya devam ediyordu. Lord Byron'a doğru bir adım attım, cadıların şimdilik halledildiğini biliyordum.

"Kılıcı bırak, yoksa boğazını keserim," dedi Sis Muhafızı, bıçağı annemin boynuna daha derinden bastırarak. Kılıcın ucundan kan fışkırdı ve demir bıçağı yapışkan sıvıyla boyadı. Parmaklarımı kılıcın kabzasından ayırdım, omuzlarımın etrafındaki yılanın, ağır bir gümbürtüyle yanımda yere düşene kadar vücudunu silahtan çözdüğünü hissettim.

Alfheimr'ın büyüü sınırdan geçerek tenimin üzerinde dans etti. İşaretin altında kalan parçamı, ruhumu lekeleyen karanlığı uyandırdı. Parmaklarım buz tuttu, başımı yana eğdiğimde gözlerim karardı. "Ondan uzak dur. İkimiz de Peçe'yi yenilemek için bir insan kadından çok daha güçlü bir şeye ihtiyacın olduğunu biliyoruz." Cadının ölü kız kardeşine karşı savaştığı yere doğru baktım. Ceset, elimin bir hareketiyle yere düştü ve bir et yığınınına dönüştü. Kalan cadı derin bir nefes aldı ve bana bakarken ellerini dizlerinin üzerine koymak için öne doğru eğildi. Parmakları yanlarında kıpırdadı, nefesinin altında ilahi söylemeye başladığında su dalgaları oluştu. "Onun yerine beni kullan," dedim ve dikkatimi tekrar Lord Byron'a çevirdim.

Duvak'ta ölebilirim. Annemi kurtarmak için hayatımı A'nın oluşumuna verecektim. Hikayemin kötü adamı değişmiş, Lord Byron'ı en kötü kabusumdan düşünmeye bile değmeyecek birine dönüştürmüş olabilirdi ama bazı kaderler taşa yazılmıştı.

Kaderimdeki tüm ipler beni buraya getirdi.

"Seni kullanmak mı?" Byron bana doğru temkinli bir adım atarak sordu. "Neden böyle bir şeyi kabul ediyorsun?"

"Çünkü annemi seviyorum. Senin asla anlayamayacağını ikimizin de bildiği şekillerde seviyorum. Kendinden nefret ettiğin ve çocukken nefret ettiğin her şeyin portresi haline geldiğin için değil," dedim, cevap içimde yankılanıyordu. Bir parçam bunun en iyisi olup olmadığını, eşime verdiğim söze rağmen o sınırın bu tarafında kalmam gerekip gerekmediğini merak etti. Diğer tarafta beni bekleyen gerçeklik, ölümümün dünya için bir lütuf olabileceği anlamına geliyordu.

Ben Mab'ın kayıp kızıydım. Göğsümün içinde var olan o korkunç şeyin başka bir açıklaması olamazdı.

Hava ve Karanlığın Prensesi.

Byron Muhafız'a doğru başını salladı ve adamın annemi bırakıp sandalyesinden uzaklaşmasını izledi. Annem rahat bir nefes aldı ama

yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. "Estrella, bunu yapma. Beni bırakmalısın."

Üzerimden geçen yılan, ona doğru baktığımda geri çekildi, sol kolumdan aşağıya doğru kıvrıldı ve kendini yere indirirken avucumun arkasındaki ize sürtündü. Sürünerek anneme doğru ilerledi, bacaklarına dolandı ve sanki evcil bir hayvanmış gibi kucağına yerleşti. Diğerleri dövüştükleri cadıyı yerde bırakmış, tıpkı diğerine yaptıkları gibi onun da hayatını çalmak için uğraşıyorlardı.

Büyük yılanı takip ederek etrafında Sis Muhafızlarının bile geçmekte tereddüt edeceği bir bariyer oluşturdular. Tek başıma durmuş, beni ben yapan her şeyi elimden almaya çalışan ve beni beklentilerinin ağırlığı altına gömmeye çalışan adama bakıyordum.

Babama duyduğum sevginin yerine iğrenç ve tiksindirici bir şey koyan adam.

Yanındaki deniz cadısı bir adım öne çıktı, kız kardeşi onun yanında ayağa kalkarken yüz hatlarına öfke damgasını vurdu. Byron ikisini de durdurmak için bir kolunu uzattı, diğer elini uzatırken başını salladı. Muhafız açık avucuna demir bir bıçak yerleştirdi ve Byron geri adım atarak bahçenin en ucundaki kumun denizle buluştuğu yere doğru ilerlememi işaret etti. "Gel, Estrella. Anne'nin senin hakkında son hükmünü vermesinin zamanı geldi. Başka bir yaşam hediyesine sahip olmana izin verilemeyeceğini anlıyorsun. Seni bekleyen bir eşin varken olmaz."

"Baba beni Valhalla'ya götürecektir," dedim yavaşça öne doğru adım atarak. Arkamda dostumun bağırıışlarını ve bana ulaşmak için öldürdüğü adamların katliamını görmezden gelmek için kendimi zorladım.

Okyanusun kenarına doğru adım attım, buz gibi su botlarımın burunlarına çarpıyordu. Byron saçlarımdan bir tutam yakaladı ve ben ona bakarken boğazımı ortaya çıkarmak için başımı geriye doğru çekti. Ölümümle ilgili tek pişmanlığım onun elinden olacak olmasıydı. Onun gözlerinden akan hayatı seyretme zevkine erişemeyecektim. "Ama acele etmenizi öneririm. Eşim oldukça kızgın görünüyor."

Byron gözlerini kısarak arkasını döndü ve Caldri's'in Sis Muhafızları'nın seçkin ordusuyla savaştığı yeri izlemeye koyuldu. Bana ulaşmak için savaştığını göremiyordum ama öfkesini iliklerinde hissedebiliyordum.

Aramızdaki bağı koparmış olmama rağmen onun ıstırabını, çaresizliğini hissettim ve kederinin dalgası bana çarpıp aramıza kapattığım pencereyi parçaladığında gözlerim yaşlarla doldu. Acısı derin bir ıstıraptı, duygularının dalgalanması yaralandığı kolundaki demir yanığının önüne geçmişti. Kendi kolum acıyla zonkluyor, onun yarasıyla tekrar birleştiğinde yanımda ağırlaşıyordu.

Lütfen, beni bir daha yalnız bırakma.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve boğazımdaki keder ateşini geri ittim.

Sen nereye gidersen, ben de peşinden gelirim.

Byron beni o kadar ani döndürdü ki kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim, saçımı kavrayan el başımı sertçe geriye eğdi. Bıçağının demiri boğazımın sütununa saplandı ve ben geri çekilirken etimi yaktı. Caelum aramızdaki mesafeyi kapatmak için savaştı. Birkaç dakika daha çabalarsa bize ulaşabilirdi.

"Adını söyle," diye emretti Byron, sesindeki tuhaf bir şey ağzımı kapatmama neden oldu. Bıçağı boğazımdan kaldırdı ve elmacık kemiğime beyaz bir çizgi çekti. Ateş yarayı yaktı, kan aşağı damlarken yüzümü alev alev yaktı. "Söyle!"

"Caldri's," dedim, adı Mistfell'in bahçelerinde yankılanıyordu. Dostum önüne çıkan son rakibini de kesip biçerken aramızda bir şeyler çalındı; Fae kılıcını Muhafız'ın kalbinin olduğu yerden çekip çıkarırken diğer adamın göğsünden kalın bir kan püskürmesi yayıldı.

"Demek efsanevi Ölüler Tanrısı bu," diye mırıldandı Byron, sesi kulağıma karşı yumuşaktı. "Ona bir Tanrı'nın başını getirdiğimde Kral'ın bana ne vereceğini düşünüyorsun?"

Birden sustum, bu düşüncenin verdiği acıyla çok fazla şey anlattım. Sadece annemi kurtarmak istemiştim, eşimi ölüme mahkûm etmek değil. "Bundan hoşlanmıyorsun. Sakın bana bu canavara karşı bir şeyler hissettiğini söyleme?"

"Sen onun olmayı hayal edebileceğinden çok daha büyük bir canavarsın," dedim şiddetle, bu kelimelerdeki inanç beni bile şok etti.

İki elinde birer kılıç tutan Caelum'un karanlık bakışları benimkilerle buluştu ve Byron bıçağı boğazıma dayamadan önce cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Caelum'un gözleri kılıcın bana değdiği yere kayınca tenim yeniden cızırdadı. Bakışları yanağımdaki kesiğin üzerinde gezindi, çenesini sıkarken burun delikleri açıldı.

"Bir kadınla oynamak ve onun bedenini işaretlemek için gerçekten acınası bir erkek olmak gerekir," dedi Caldris, bakışları Byron'ın omzumun üzerinden görüldüğü yere odaklanmıştı.

Öne doğru eğilip mutlak kibriyle son derece yanlış bir şey söylediğinde Tanrı'nın nefesi yüzümü yıkadı. "Estrella teninde bıraktığım izleri taşımayı iyi bilir." Sonraki sözleri kendi mezarının toprağını döndürdü. "Değil mi tatlım?"

Caldris'in içindeki her şey dondu, tüm varlığı ve ruhu bu kelimelerin ardındaki anlamın içine işlemesiyle durakladı. Gözleri kısıldı, kan çanağına döndü ve tamamen karardı. "Byron," diye hırladı ve kaplıcada Caelum'a işkencecimin adını açıkladığım anı aklıma geldi.

Byron kendini beğenmiş bir tavırla, "Ona benden bahsetmen ne kadar hoş," dedi.

Sırtıma doğru eğildi. "Sana hissettirdiğim ama onun asla hissedemeyeceği her şeyi ona anlattın mı?"

"Ona o kadar zayıf bir adam olduğunu söyledim ki, çoğu zaman beni kendin bile yenemiyorsun," dedim, dikkatini tekrar bana çekmeye çalışarak. Bıçağın ucu boğazımı kesti ve Caldris'in bakışları kana takıldı.

Byron, "Görüyorum ki senin uygun şekilde davranman için hiçbir şey yapmamış," diye yakındı.

"Bir şeyleri bıçaklamamdan hoşlanıyor. Buna bir karakter kusuru diyebilirsin," dedim, ölümümün yüzüme bakmasına rağmen sırtarak. Caldri's'in duraklamış olması, Byron'ın bıçağı boğazıma ne kadar hızlı saplayabileceğini bildiği anlamına geliyordu. Kendisinin bile bana ulaşmak için o mesafeyi zamanında geçemeyeceğini biliyordu.

"O sadece bir eş," dedi Caldri's, Byron'a alametifarikası olan sırtışlarından birini fırlatarak. "Ama onun ruhunun bir Peçe oluşturacak kadar güçlü olacağını düşünmen çok hoş. Hayatını ona adayan son erkek bir Tanrıydı, ama elbette. İşe yarayacaktır."

Caldri's'in tam olarak ne yaptığını bildiğim için Byron'ın tutuşuna karşı sarsıldım. Sözleri doğru olsun ya da olmasın, sınırdan yayılan uğursuz enerjiyi hissettiğimde canını vermesine izin veremezdim. Bunu bedenimde hissettim, bariyeri geçtiğimde başıma gelecek şey korkunç olacaktı. Ölümden daha kötü bir kader olacaktı - Brann'ın vaat ettiği her şey.

"Onu dinleme. O sadece seninle oynuyor," dedim.

"Belki, ama onun ruhundan oluşan bir Peçe çok güzel bir ödül olurdu ve o zaman sen hâlâ hayatta olurdun. *Bir eşin olmadan*," dedi ve bunun beni tam olarak nereye bırakacağı konusunda çok az şüphe bıraktı.

"Ve yine de senin yerine ölümü seçerdim."

"Kılıçlarınızı yere bırakın," dedi Byron, emri doğrudan benim üzerime ve Caldri's'e gitti. Dostum kılıçlarını yanına bıraktı, iki adam ona doğru yaklaştığında en ufak bir irkilme bile göstermedi. Ellerini önüne koyup yüzünü buruştururken bileklerini demirle kelepçelemelerine izin verirken bakışlarımı üzerinde tuttu. Derisi demirlerin içinde cızırdadı, neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti ki bu güç onu zayıflattı.

İki prangayı birbirine bağlayan zincir kollarının arasında sallanıyor, o ayakta durdukça sallanıyordu. "Şimdi bırak onu."

"Bunu yapmayın. Ölmeye hazırım," dedim.

"Sen gittiysen, ben de gidiyorum," diye karşılık verdi, hafifçe gülümseyerek. Muhafızlar onu sınıra yaklaştırdılar, ta ki yanımda durana kadar.

ulaştıım. Byron beni yüzüme doğru döndürdü ve Sis Muhafızının onu kumun üzerinde diz çökmeye zorlamasını izledi.

"Durun!" diye emrettim, itirazım kulak arkası edilince irkildim. Cadılardan biri  ne çıktı ve sınırın kenarında ilahi söylemeye başladı. Okyanusun suları ayaklarımın altından çekildi, deniz suyunun kendisinden bir duvar yaratırken girdabın içine çekildi.

"*O' dromneacht en farroile,*" dedi elini uyluğunun yanında durduğu yerden kaldırarak. "*Go ti en sparath thas.*" Muhafız kılıcını Caldris'in boğazına dayayarak az sonra olacıklara hazırlandı.

"Hayır!"  ığlık attım, ses içimden patladı. Ses boşlukta yankılandı ve cadının inşa etmeye çalıştığı su duvarını  atlattı. Duvarın içine geri uçtu, duvar patlamış bir balon gibi okyanusa geri patladı.

Duvarı yarıp aşağıdaki okyanusa düşerken zaman durmuştu. Su sığdı, yere indiğinde başı kuma çarptı. Karanlık, gece yarısı gökyüzünün gücüyle alacakaranlığa çarparak alçaldı.

Bıçağın boğazımda açtığı ateşli yolu görmezden gelerek başımı çevirdim ve Byron'ın kolunu iki elimle kavradım. Dönerken bıçağı boynumdan uzaklaştırdım ve onun elinden kurtulurken yan tarafına dirsek attım. Aynı anda Caldris ayağa kalktı, zincirlenmiş ellerini ilk Muhafızın suratına çarptı ve hala nefesimi kesen bir akıcılıkla onu silahsızlandırdı.

Çaldığı kılıcı bana fırlattı, dikkatini diğer Sis Muhafızına çevirmeden önce yakalayıp yakalamadığımı görmek için duraksamadı. Tekrar döndüm, dönerken kılıcı havada yakaladım. Parmaklarımı kabzaya dolayarak yukarı doğru bir kavisle salladım. Lord bana dehşet içinde bakarken, soluk teninde bir şey parlıyordu. Kılıcı boynuna doğru savurduğumda etinin üzerinde milyonlarca yıldızın ışığı parıldıadı. Konuşmak ister gibi ağzını açtı ama kelimeleri söylemeyi asla başaramadı.

Bıçağın ucu boğazını derinlemesine kesti, ben gözlerimi kapatırken kan yüzüme ve göğsüme sıçradı. İçimdeki ateş beni yakarken karnım şişti. Omuzlarım öne doğru çökerken iki adım geriye doğru sendeledim, kendi üzerime kapandım ve Byron'ın elinin hançerinin kabzasından uzaklaşmasını izledim. Gözleri parlıyordu, iki elini boğazına götürüp boynundan akan kanı tutmaya çalışırken ağzı şokla açılmıştı. Kan derisini boyuyor, parmaklarından bileklerine doğru ağır bir akıntı halinde dökülüyordu.

Hançerini kavradığımda kabzası elimi yaktı, karnımdan dikkatlice çekip çıkardım ve yere fırlattım. Zaman yavaşladı, görüşümün kenarları bulanıklaştı. Sarsıldım ama Byron'ın önümde yere yığılışını izleyecek kadar uzun süre ayakta kalmayı başardım. Boş, görmeyen gözleri yağmurlu gece gökyüzüne bakıyordu ve Boşluk üzerime bastırdı.

Caldris aceleyle yanıma geldi ve elini Byron'ın göğsüne soktu. Parmaklarını Byron'ın hareketsiz duran kalbine doladı, onu çekip çıkardı ve annemi koruyan yılanlara fırlattı. Sanki o günkü tek öğünleriymiş gibi kalbi yiyip bitirdiler ve Byron'ın ruhunu bedenini terk etmeye fırsat bulamadan yok ettiler.

"Her insan reenkarnasyona layık değildir," dedi Caldris, boyunun hizasına kadar yükselerek. Elleri kanla lekelenmiş, zırhı ölümün kesif ve iğrenç kokusuyla kaplanmıştı. Elimi karnıma götürdüm ve görmesini istemediğim yaramı gizledim.

Yorgunluk uzuvlarımı ele geçirse de ayakta kalmak için kendimi zorladım. Caldris prangalarını çekip ayırdı, aramızdaki mesafeyi kapatırken onları birbirine bağlayan zinciri kopardı. Yanağıma dokunmak için uzandığında, havayı koklarken burun delikleri alevlendi. Bakışları yüzümde ve boynumda gezinirken kaşları çatıldı.

Odak noktası sonunda kanla kaplı elime yerleştiğinde alt dudağım titredi. Dizlerim bükülürken bıçak yarasına bakarak elini çekti.

altımda. "Siktir," diye homurdandı, yere düştüğümüzde ağırlığımı yakaladı. "Imelda!" diye bağırdı, bir kolunu arkama doladı ve başım onun kucağında duracak şekilde beni kaydırıldı.

Bize doğru adım atan cadılar bana bilmem gereken her şeyi, Imelda'yı neden yanına çağırdığını anlattı. Onlarla aramıza girdi ve onları yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Peçe hiçbir zaman geçici olmaktan başka bir şey için tasarlanmadı. Bu kızlardan birinin Alfheimr'a gitmesi gerekiyor," diye mırıldandı, konuşurken kelimeler kulağa çok uzak geliyordu.

Caldris hançeri kınından çıkarıp bileğine doğru kaldırdı. Uzanıp elini kavradım ve aşağı çektim. "Fallon'u Alfheimr'a götür. Onu bekleyen her neyse, ona elinden geldiğince yardım et," dedim boğazıma dolan beyaz sıcak mide bulantısı dalgasını yutkunarak. "Imelda oraya gitmesi gerektiğini düşünüyor."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, bileğini kavradığım ve bırakmayı reddettiğim yere bakarak.

"İkimiz de Mab'ın kızı olmama ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu biliyoruz. Peçe beni ondan uzak tutmak için yaratıldı. Belki de böyle olması gerekiyordu, Caldris," dedim diğer elimle yanağına dokunarak. "Hayatımın hep burada sona ermesi gerekiyordu."

"Sakın bunu benden istemeye cüret etme," diye homurdandı, gürültüsü göğsüne ve boğazına tırmanıyordu.

"Başka seçeneğim yok," diye mırıldandım ve bileğini benim isteğim dışında bıçakla kesmesini izledim. Bıçağı dudaklarıma götürmeye çalıştığında ağzımı kapattım ve yüzümü ondan başka yöne çevirdim.

"Burada oturup senin ölmeni izlemeyeceğim," dedi yüzünü benimkine yaslayarak. Mavi gözlerindeki şoka bakarken, onun büyü devreye girip cadıların büyüünü uzaklaştırırken etrafımızdaki yağmurun kara dönüştüğünü hissettim.

"Seninle başka her yere giderim. Alfheimr dışında her yere. Bana kızının çalındığı için daha iyi durumda olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" Dedim ki, hançerini tutan eline uzanıp

kalbime kadar indi. Ucunu kalbime dokundurdum ve gözyaşlarımın ilki serbest kalırken ona baktım. "Sonsuzluğu seninle geçirmek istedim."

"Yapma."

"Seni seviyorum," dedim, kalbimdeki gerçeği itiraf ederek; hala bana sahipti, sanki onu asla pençelerimle çıkaramayacakmışım gibi.

"Sonsuzluğumuzu yaşayacağız," dedi bileğini dudaklarıma bastırarak. Kavrayışına karşı mücadele ettim, gözlerimle durması için sessizce yalvardım. Dudaklarımı ayıracak kadar sertçe itti, tatlılığı dişlerime ve diş etlerime değdi. İçime kayd, dilimi özüyle kapladı.

O karnıma bakarken yaram iyileşti, etim kendini tekrar bir araya getirdi, alnını benimkine yaklaştıtırırken yaramın kapanmasını izledi.

Bakışlarım onun yanındaki hançere kayd, beni bekleyen kaderden kaçmak için yapmam gereken şeyin dehşeti içimi kapladı.

Hıçkırıklarımı bastırarak ayağa fırladım, karnım hâlâ iyileşmekte olan yaramın acısıyla sızlıyordu. Parmaklarımı kabzanın etrafına doladım ve ellerini kaldırmış bir şekilde karşımda duran dostuma döndüm.

Sanki beni gidemeyeceğim tek yere götürmek isteyen erkek değil de bir kurbanmış gibi. "Gitmek istemiyorum," dedim ve elimdeki silahı ona doğru çevirerek doğrulttum. Gözleri silaha takıldı, yüzünü hüzünlü bir gülümseme kapladı ve sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Biliyorum."

ESTRELLA



H Kısa bir mesafe ö t e d e duran kılıçlarına doğru bir hamle yapmadı. Sadece o üzgün bakışlarla bana baktı, Yanımdaki kılıcı kaldırdığımda gözleri beni anlıyordu. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım," dedi bana doğru tek bir adım atarak.

Durakladı, saldırmak için hareket edip etmeyeceğimi görmek için ihtiyatla beni izliyordu. Kolumun hareket etmesini isterken kaşlarım çatıldı, onu önümdeki erkeği öldürmenin annem olduğuna inandığım kadınla yüzleşmemek için tek şansım olduğuna ikna etmeye çalıştım. "Beni nasıl koruyabilirsin? Kendini bile koruyamıyorsun!" Suçladım, dramımızı izleyen seyircilerin farkına vardıkça sesim daha da yükseliyordu. Lord Byron'ın ölmesi ve cadıların savaşmayı bırakmaya ikna olmasıyla birlikte Vahşi Av, savaşmak için geride kalan Sis Muhafızları'nı topladı. Çoğu kaçtı ve benim sadece birkaç hafta önce kaçtığım ormana daldı.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişmesi imkânsız görünüyordu.

"Estrella?" diye sordu annem. Sesi kesildi ve ben de şaşkınlıkla oturduğu yerden elimde tuttuğum kılıca bakarak ona doğru bir bakış attım. "Kardeşin nerede?"

Cevap vermedim; tek oğlunun öldüğünü söyleyecek kelimeleri bulacak kadar uzun süre dikkatimi onun üzerinde tutamadım. "Gitti," diye cevap verdi Caldriş,

Kardeşimin yapmaya çalıştığı şeyi hatırlatınca sesi kısıldı ve huysuzlaştı. "Estrella'yı bıaklamaya çalıştığında Vahşi Av onu öldürdü."

"Başarısız oldu," diye nefes aldı annem, sesi ve yüzü keder olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde düşmüştü. Sözleri üzerime yıkıldı, arkasındaki anlam göğsüme öyle sert çarptı ki bir adım geriye sendeledim. Gözlerimi tuttu. "O zaman bunu yapacak kişi sen olmalısın."

"Biliyor muydun?" Gözlerimin dolduğunu hissederek sordum.

"Baban onu bulduğunda sadece bir çocuktu. En azından bize bir ocuk olarak geldi," dedi, gözlerini parlatan yaşların yakıcılığından yutkunurken sesi boğuklaştı. "Onun korumasına ihtiyaç duyacağın günün geleceğine yemin etmişti. Söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlamak için gözlerimizin önünde değişmemiş olsaydı, baban onun açlıktan yarı baygın olduğuna yemin ederdi."

"O kayıp Ay Cadısı'ydı," dedim, kelimeler içimden kopup gitmiş gibiydi. Bu itirafı yüksek sesle yapmak, bunu doğrulayabilecek birine söylemek çok ürkütücüydü.

Annem başıyla onayladı. "Senin vasin olduğunu ve onu yanımıza aldığımız ve herkese babanın yoldaki bir ilişkisinden olan oğlu olduğunu söylediğimiz sürece seni büyütmemize izin vereceğini söyledi. Kimse bunu sorgulamadı, çünkü bizim gibi insanların gayrimeşru mirasçıları olması kimsenin umurunda değil."

"Yaşıyor olabilir mi?" şok içinde Caldri's'e bakmak için dönerek sordum.

"Bu mümkün," diye başını sallayarak kabul etti. Ama Brann o gün uçurumda hayatta kaldıysa, aradan geçen haftalarda neden beni bulamamıştı?

"Kardeşine her ne olduysa, senin için ne istediğini göz önünde bulundurmalısın. Alfheimr'da seni neyin beklediğini ya da Faerie topraklarına ayak bastığın anda neden her şeyin değişeceğine yemin ettiğini anlamıyorum ama seni her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Senin ölümünün gerekli olduğuna karar vermesi için, o sınırı geçersen olacaklardan gerçekten korkuyorum Estrella," dedi annem ve bunun acı verdiğini biliyordum

itiraf etmesini istedim. Beni Peçe'ye kurban etmeye çalıştıkları gün gözlerindeki ıstırabı görmüştüm ve annemin beni sevdiğini biliyordum.

Ona başımı salladım ve bakışlarımı tekrar Ölüler Tanrısı'na çevirmeden önce kılıcı sıkıca kavradım. "Biliyorum," dedim, dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve beni altına çekmekle tehdit eden iğrenç hüznü geri itmeye çalıştım. Yapılması gerekeni asla yapamayacaktım, o beni iyileştirmek için hayattayken değil.

Caldris gülümsedi, göğsünü kaplayan deri ve metalin bağlarını çözerken bana doğru bir adım attı. Bir adım daha atarken kılıcı yere bıraktı ve kılıcımın ucu gömleğinin kumaşına değene kadar bana yaklaştı. "Sana daha önce de söyledim, sensiz devam etmektense ölmeyi tercih ederim."

Yutkundum, boğazımdaki keder yumağı nefes almamı zorlaştırıyordu. "Caldris," diye mırıldandım, sesimdeki ıstırap havada hissediliyordu. Ona değer vermiyormuşum, ruhuma sahip değilmiş gibi davranabileceğim noktayı çoktan geçmiştik. Beni bu duruma soktuğu için, istemediğim halde beni kurtardığı için ondan nefret etsem bile. Ölüm benim için yaklaşan dehşetten çok daha uygun olurdu.

Ona ait olan parçam aramızdaki boşluğa uzanmaya devam etti ve son nefesime kadar onun mavi gözlerine bakmaktan başka bir şey istemedi. "Karanlık beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şeyin senin yüzün olacağına dair bana söz ver."

"Bunu kabul etmemen gerekiyor," dedim, kılıcı bırakıp ona yumruk atma isteğime zorlukla karşı koyarak. "Benimle dövüşmen gerekiyor."

Uzandı ve avucunu bıçağın keskin kenarına doladı. Kendini keserken kanı serbest kaldı ve bana ulaşmaya çalışırken öldürdüğü tüm adamların kanıyla karıştı.

Beni kurtarmak için.

"Neden seninle kavga etmek isteyeyim ki yıldızım?" diye sordu hüznü. "Ben sadece seni son nefesime kadar sevmek istiyorum. Kısa bir süreliğine sahip olsam bile beklediğim her yüzyıla değdin."

Kabzayı daha sıkı sıktım, ruhumdaki sorunun cevabını zaten biliyor olsam da ona tutundum.

O'ydu. Her zaman oydu.

Düşünce zihnimde somutlaşır somutlaşmaz hançerin yere düşmesine izin vererek onu serbest bıraktım. Sanki ağır çekimdeymiş gibi düştü, sanki kaderin kendisi inişin ne olduğunu anlamıştı.

Sonun başlangıcı.

Caldris yere çarpmadan önce aramızdaki mesafeyi kapattı, bir elini saçlarımın perdesi altından kaydırırken bıçağın üzerinden geçti. Eli boynumu, yüzümü, işaretimi ve ulaşabildiği her şeyi kavradı. Bir an gözlerimin içine baktı, ağzını benimkine indirdi ve beni zamanımız olmayan yavaş, tüketen bir tutkuyla öptü.

Sınırı geçmenin sonucu ne olursa olsun, elimizden alınan zaman. Geri çekildi ve bana baktı. "Seni Catancia'ya götürmeme izin ver," diye mırıldandı.

"Ama Mab'ın kızını ona götürmek zorundasın. İkimiz de biliyoruz ki-"

"Hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Caldris ve beni susturmak için dudaklarına dokundu. "Seni ve Fallon'u ona sunmak için oraya götürmek zorundayım ama yol üzerinde durmamamız için bir neden yok. İzin ver seni Lumen'in donmuş şelalelerine götüreyim. Daha önce kabul ettiğin gibi beni eşin olarak kabul et. Çocukken üzerime kurduğu bağı kırma şansımız olur. Eğer artık bana hükmedemezse, o zaman seni ona götürmeme hiç gerek kalmaz. *Özgür* olabiliriz."

Sözleri içimde bir sızı yarattı, sahip olduğumu kabul etmek istemediğim bir özlem. Onunla birlikte olmak dışında özgür olmaktan başka bir şey istemiyordum. Her ikisine de sahip olma vaadi, onun sahipleniciliği ve beni dünyanın tüm dehşetlerinden korumayı düşünme şekliyle tamamen ulaşılmaz görünüyordu.

Yanımda Caldris gibi bir erkek varken gerçekten özgür olabilir miydim?

"Tamam," diye fısıldadım, cevabımı verirken omuzlarımı öne eğdim. Bize huzur verecek bir yer bulmamız için en ufak bir şans bile varsa, bunu değerlendirmeliydim.

Yüzünü aydınlatan gülümseme ömrümün sonuna kadar hafızamda kalacaktı, göğsüme çarpan rahatlama şoku kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Beni göğsüne bastırdı, boştaki kolunu sırtımın küçük kısmına sıkıca doladı ve ağzını ağızıma bıraktı.

Dudakları ağızımın etini okşarken bakışları benimkileri tuttu. Onlara karşı mırıldandı, için için yanan bakışlarının yoğunluğu ve samimiyeti kollarımdaki tüyleri diken diken etti. İşaretli Fae'ler saklandıkları yerden çıkarken, bahçelerin sessizliğinde titreşen kelimeler anlamlıydı. "Yıldızlar gece gökyüzünden kaybolana ve güneş parlamayı kesene kadar seni seveceğim. Dünya doğduğu boşluğa geri dönene ve kaos bir kez daha hüküm sürene kadar."

Ellerini benimkileri tutmak için indirirken dudaklarını benimkilere dokundurdu. Ellerini yanlarımıza kaldırarak avuç içlerini benimkilere bastırdı ve parmaklarımızı elinden geldiğince aynı hizaya getirdi. Gözlerimi kapattığımda tenim sıcaklıkla uğuldadı, kış esintisi yüzümü yıkarken bir parça sandal ağacı ile yazın göldeki lotus çiçeklerinin derin kokusunu içime çektim.

Ağızını çektiğinde, ellerimizden yayılan altın ışıkla ona göz kırptım. Büyünün içinde bir şey cevap istiyordu, görmezden gelemeyeceğim bir çağrı. "Kaos hüküm sürene ve sonsuzluk yeniden başlayana kadar ve sonraki her an için," dedim ve dikkatimi birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza çevirdim. Altın iplikler parmaklarımın arkasına dolanmış, ben acı içinde soluyana kadar onları birbirine sıkıştırıyordu. İpler derimi kesiyor, kanın kırmızı lekesi Caldris'in derisinde de aynı şekilde iz bırakıyordu.

"Ruhum, kalbim, bedenim ve kılıcım senindir ve eğer kalbinin atmayı bıraktığı bir gün gelirse, seni Boşluğa kadar takip edeceğim." Bağlı ellerimizi büktü ve kanımın etimin üzerinde kayarak onunkinin kenarlarına değmesine izin verdi. İlk damla onun kanına değdiği anda

Altın iplikler aniden gerildi ve ardından ani bir ışık dalgası halinde patladı.

Ellerimizi yanlarımıza indirdi, benimkini serbest bıraktı, böylece ben de kaldırıp ipliklerin bıraktığı çapraz izlere bakabildim. Kan gitmişti ve eğer derimin altından parıldayan altın çizgiler olmasaydı, tüm bunların hayal ürünü olduğunu düşünebilirdim.

"Ne yaptın sen?" Imelda, izlemek için toplanmış olan grubun sessizliği içinde öne doğru bir adım atarak sordu. Elimi avuçlarının arasına aldı, parmaklarını soluk altın çizgilerin üzerinde gezdirdi ve sonunda bana geniş, beyaz gözlerle baktı. Geri çekildi ve ellerini yavaşça yanlarına bıraktı.

"Ne oldu?" Onunla Caldri arasında bir ileri bir geri bakarak sordum. Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı ve ona dik dik baktı.

"Eşin bir kan yemini etti ve Kaderler de bunu kabul etti," dedi ona ters ters bakarak. "Bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sınırın diğer tarafında onu nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrin yok! Kış Sarayı'nın tek varisi sensin. Ölümünün tek sonucu kaos olacakken hayatınla kumar oynayamazsın."

"Anlamıyorum," dedim, söylediği kelimeleri anlamaya çalışırken ona bakıyordum.

"Hayatlarınız artık bir. Eş bağı, ölümlü *olduğunuzu* varsayarsak, sizin ölümlü hayatınızı onun ölümsüz hayatına bağlayarak daha uzun yaşamanızı sağlayacak. Çiftleşseniz de çiftleşmeseniz de, ölümlü de olsanız ölümsüz de olsanız, o da sizinle birlikte ölecek. Birinizi kaybedersek, ikinizi de kaybederiz. Bu aptalca bir pazarlıktı," dedi Imelda, Holt'a doğru bakarak sanki onun kendisini desteklemesini bekliyormuş gibi.

Holt kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup sırtarak, "Bence oldukça romantik," diye karşılık verdi.

Imelda dudaklarında zalim bir gülümseme oluşturarak, "Eğer bağımlılık senin olayınsa, elbette," dedi. "Benim değil ve seninki için hepimizi mahvedeceksin," diye ekledi,

dikkatini tekrar Caldris'e çevirdi. Her şeyi gören bakışlarının tüm kararlılığıyla onu kısırdı ve bu bakışların gücü bana odaklanmış olsaydı, oracıkta solup gideceğimi biliyordum.

Fallon'un elinden tuttu ve aralarında mırıldanırlarken diğer kızı uzaklaştırdı. Fallon'un ne olduğunu öğrendiğimizde ne yapacaklarına dair strateji geliştirmeleri gerektiğine şüphe yoktu. Eşim dışında herkese Mab'ın kayıp kızı olduğumu kanıtlamıştım.

Aynı güç benim damarlarımda da akıyordu.

"Bunu neden yapasın ki?" Bir kez daha benim alanıma doğru eğilirken ona bakarak sordum. Parmakları omuzlarımda asılı duran saç tutamıyla oynadı, bedenim onun elinden yayılan ve bedenimde yankılanan kader davulunu tanıyor gibiydi.

"Beni öldüremeyebilirsin, ama bu yeterince çaresiz kalırsan kendi canına kıymayacağın anlamına gelmez. Sen bir şehit olmayacaksın, min asteren. Beni de yanında götürmeye istekli değilsen," dedi, bu açık istekliliğinin teyidi kalbime bir kazık çaktı. Mesleğinin ardındaki duygudan şüphe etmesem de, kan yemini çok bilinçli bir karardı.

Hayatımı onunkine bağlamak, bunun beni hala üzerinde kontrolüm olan tek şeyi yapmaktan alıkoyacağını bilmek. Brann'a verdiğim sözü tutmamı engelliyor.

Kardeşim. Vasim. Artık ona ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bu senin yapman gereken bir seçim olmamalıydı," dedim kaşlarını kaldırarak. Ona öfkelenmek istiyordum ama kavga etmekten çok yorulmuştum. Tüm dünyamı döndürmüyormuş gibi davranmaktan ve sırf bana hep öyle öğretildiği için ondan nefret etmem gerektiğine inanmaktan çok yorulmuştum. Onu insani kurallara tabi tutamazdım, çünkü o insan değildi.

Ve ben de değildim.

"Bu benim hayatım, Küçüğüm. Nasıl ve ne zaman yaşayacağımı ben seçerim. Bunu sonsuza kadar seninle yapmayı seçiyorum."

"Gitmeliyiz," dedi Fallon, hepimizin daha fazla Sis Muhafızı'nın güç toplayıp destek için beklediğini bildiğimiz ormana doğru bakarak. Mistfell uzun vadede dayanamazdı ama insanlar ve Fae'ler arasındaki tüm savaşların gerçekleşeceği yerdı.

Caldris'in elini bıraktım ve anneme doğru bir adım attım. Yılanlar sonunda sürünerek uzaklaştılar, ormana ve ait oldukları yere geri çekildiler. Sadece omuzlarımdan sarkan yılan kalmıştı, bacağıma dolanmak için bana doğru geliyor ve bir kez daha tüneğine yerleşmek için vücuduma doğru kıvrılıyordu.

"Bizimle gel," dedim anneme, yüzündeki şok ifadesini görmezden gelerek. "Annesi sana Catancia'da güvenli bir sığınak verecek ve rahat bir hayatın olacak. Burada kalırsan seni öldürürler." Hiç şüphesiz bunun doğru olduğunu biliyordum, hayatta kalan tek kişiye bir kez baktıklarında onun tamamen kendi taraflarında olmadığını anlayacaklardı.

Özellikle de Lord Byron sınırda ölü yatarken, gelgit onu yıkarken yüzü kumla kaplıyken.

"Faerie'ye gitmeyi hiç istemedim," dedi suyun üzerinden dışarı bakarak. Suların derinleştiği yerde tek bir gemi seyrediyor, suyun üzerindeki sis bulutunun arasından zar zor görünüyordu. "Ama artık seni takip etmekten başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum." Onu Mistfell'e bağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Kocasını öldürmüşler, tek kızını öldürmeye çalışmışlardı. "Hamile kaldığım andan itibaren senin özel olduğunu biliyordum. Bir bebeğin olması gerekenden daha güçlü olduğunu içimde hissettim. Benden her şeyimi aldın ama yine de yetmedi." Bacaklarına dokundu, bana hamileliği sırasında ağrımaya başladığını söylediği kısmına. "Ama şu anda olduğun kadına dönüştüğünü görmek için bunların hepsini ve daha fazlasını tekrar verirdim Estrella."

"Ne?" diye sordum. Şok içinde ağzım açık kaldı. Bir Fae'ye aşık olduğum için b e n i yargılamasını bekliyordum.

Brann'ın yanımda olmasını istemesine itaatsizlik ettim.

"Bazen, dünyanın bizi bir canavar olduğuna ikna etmeye çalıştığı adamı sevmek çok daha cesurcadır. Her zaman kendi yolunu çizmek, kendi geleceğini yazmak istedin. Artık yazabilirsin," dedi ve kendi eliyle elimin üstünü okşadı. Holt onun arkasındaki yerini aldı ve sandalyesini denizin kenarına doğru kaydırıldı.

"Tekneye nasıl gideceğiz?" Fallon gözlerini okyanusa dikerek sordu. Imelda yüzünü gökyüzüne ve başının üzerinde parlayan aya doğru eğerek Eski Dilde bir şeyler mırıldandı. Su yarıldı, okyanusun ortasında bir kanal belirirken dalgalar yana kaydılar. Önce Vahşi Av gitti, iskelet halindeki atlarını onun yarattığı koridordan geçirdiler.

Takip ettik.

OceanofPDF.com

ESTRELLA



M

parmaklarımın arasından süzüldü. Alfheimr toprakları yavaşça belirdi, kumlu sahil bir çimenliğe doğru uzanıyordu.

kaplı bir tepeydi. Tepede, ay ışığında parlayan altın bir kapı ve kapının iki yanında uzanan, daha önce gördüğüm her şeyden daha uzun bir çit vardı. Her iki tarafta da görebildiğimden daha uzağa gidiyor, uzakta kayboluyordu.

Parıldayan altının ötesinde kar toprağı öpüyordu, sanki bariyerin bir tarafında var olan şey bir mevsimmiş ve içinde yatan şey tamamen başka bir şeymiş gibi.

Kış Mahkemesi.

Dalgaların üzerinde bir o yana bir bu yana sallanan tekne, karadan çıkıntı yapan devasa iskeleye yanaştı ve Vahşi Av'ın iki üyesi halata ve çapaya tutundu. Halatı iskelenin üzerine bağlayan neredeyse yarı saydam figürler güverteye atladı. Ahşap sanki yıllardır dokunulmamış gibi ayaklarının altında gıcırdıyordu. "Peçe bu tarafta nereye düştü?" Etrafta ona ulaşabilecekleri bir yer ararken sordum.

"Kapıların hemen dışına kadar uzanıyordu," diye yanıtladı Caldriş, parıldayan altına bakarken yüzünde bir gölge dolaşıyordu. Sanki bir zamanlar aramızda var olan bariyeri görüyordu.

"Ama bu Peçe'nin kalın olduğu anlamına geliyor. Her zaman rüzgârda sallanıyor gibiydi," diye cevap verdim, çok yakınında dolaştığım tüm geceleri düşünerek. Parıldayan büyüye dokunmamak için kendimi zor tuttuğum onca zamanı.

"Peçe'nin aslında iki ayrı bariyer olduğuna inanıyoruz. Biri etten, diğeri kemikten yapıldı," diye yanıtladı Holt ve gemiden inmemizi sağlayacak iskelenin döşenmesine yardım ederken geri çekildi.

"Et ve Kemiğin Peçeleri," diye yankılandı Caldriş, bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak. Imelda Fallon'un elini tutarak daha tereddütlü olan kadını tahtaya doğru yönlendirdi.

"Ama kimin eti ve kemiğiydi?" Böyle bir büyü'nün ötesindeki sonuçları düşünmemeye çalışarak sordum.

"Annemin kocasının," diye cevap verdi Caldriş dişlerini sıkıp düşünürken. "Peçe'yi oluşturabilmeleri için hayatını Ay Cadıları'na verdi. Bildiğimiz tek şey bu ve annem amacı hakkında bilebilecekleri hakkında tek kelime bile etmedi."

"Bir şey biliyor mu?" Onu tahmin edecek kadar iyi tanıyıp tanımadığını merak ederek sordum.

"Bundan şüpheliyim. Mab daha fazla bilgi için ona işkence etti. Bir şey bilseydi ona söylerdi, bence bildiği her neyse ortaya çıkmasın diye bilerek ondan sakladı," dedi Imelda'nın Fallon'u iskeleden aşağı indirmesini izlerken.

Rıhtım onları bekliyordu ve titreyen ayaklarıyla yapıya adım atmalarını izledim. Biz de onları takip ettik, vücudumdaki ezici korkuyu atlatmaya çalışırken geçidin eğimi beni tökezletti.

Bir şeyler yanılttı. İçimde bir şeyler eksikti.

İçimdeki o boş kısım alev alev yanıyor, beni rıhtımın tahtalarına doğru yönlendirirken boşlukta parlıyordu.

Imelda'nın Faerie'nin büyüüne ilk kez dokunduğumuzda neyle karşılaşacağımızı bilmediğimize dair sözleri kulaklarımda çınlarken Fallon'u izledim

rıhtımın kenarında durakladı. Imelda Alfheimr'ın topraklarına adım attı, rahatlamış gibi görünen bir şekilde iç çekerken vücudu kaskatı kesildi, evine ve gücünün kaynağına yeniden kavuşmuştu.

Başımızın üzerinde yıldızlarla dolu bir gökyüzünde iki ay yuvalanmış, önümüzde uzanan karaya ışık saçıyordu. "Beni geri götür," dedim aniden, kelimeler ruhumun derinliklerinden dökülüyordu.

"Ne?" Caldris şok içinde bana bakarak sordu.

"Alfheimr'a gidemem. Gidemem," dedim. İçimdeki duyguyu, henüz burada olmamam gerekirken burada olacağım için duyduğum mutlak tiksintiyi açıklayamıyordum. Holt annemi arkamızdaki iskeleden aşağı indirdi, iskele onun sandalyesinin ve arkasından rıhtıma çıkan atların ağırlığı altında gıcırdıyordu.

"Yapmak zorundasın. Nothrek'e geri dönemeyiz," dedi Caldris, Imelda'nın Fallon'u rıhtımdan aşağı çekmeye çalışmasını izlerken. Korkudan donakalmıştı, yüzü solgundu ve benimkinin aynası gibiydi.

"Fallon da bunu hissediyor," dedim başımı ona doğru sallayarak. "Burada olmamamız gerekiyordu."

"Hanginiz Mab'ın kızı olursanız olun, burası benim olduğu kadar sizin de eviniz. Burası tam olarak ait olduğunuz yer. Ne olduğunu bilseler seni öldürecek insanlarla birlikte insan diyarına değil. Sen bir *Fae*'sin," dedi ve elini sırtıma koyarak beni Faerie diyarına doğru yönlendirdi.

"Hayır! Caelum lütfen!" Gemiye dönerek yalvardım. Yaklaştığım her adımda içimde büyüyen o uyuşukluktan kaçınmak için ne gerekiyorsa yapardım.

"Başka seçeneğimiz yok, min asteren," dedi beni belimden kavrayarak. Beni omzuna aldı ve bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden atarak Alfheimr'a doğru ilerledi.

Boşta kalan kolunu Fallon'a doladı ve Fallon Imelda'nın tutuşuna karşı mücadele ederken onu kaldırdı. Gözleri onun arkasından benimkilerle buluştu,

Gri gözleri kocaman ve dehşet içindeydi. Caldris'in arkasına uzandım, elini elime aldım ve sıktım.

Caldris rıhtımdan aşağı indi, bizi taşıırken bedenlerimiz havada asılı kaldı. Alfheimr'ın girişi büyüünün tuhaf titreşimleriyle uğuldayarak belirdi. O yaklaşırken devasa altın kapıların açıldığını görmek yerine duydum, menteşelerin gıcirtısı içimde bir şeylerin kırılmasına neden oldu.

Caldris'e ait olan parçam ve kaçmaya ihtiyaç duyan parçam. Sanki yıldırım çarpmış gibi ortadan ikiye bölünmüştüm, ortada *hiçbir şeyin* olmadığı korkunç bir uçurum vardı.

Alfheimr'ın kapılarından içeri girdiğimizde Fallon'u ayağa kaldırdı, sessiz bir çığlıkla yere yığılmadan önce botları sadece bir anlığına toprağa değdi. "Fallon!" Caldris'in omzunda debelenerek çığlık attım. Ona döndüğünde beni ayağa kaldırdı, kaşları saf bir şaşkınlıkla çatılmıştı ve tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Imelda, Caldris'in kulak misafiri olmadığı anlarda, ölümsüz bir ruh yüzyıllar süren insan varlığından sonra ilk kez Faerie topraklarına dokunduğunda neler olabileceğini asla bilemeyeceğimizi ima etmişti.

Dizlerim altıma çöktü. Nefesim ciğerlerimden dışarı çıktı.

Bedenimin içinde kıvrandılar, sanki içimdeki her şey yapılmamış gibi hareket ettiler. Toprağın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve baş döndürücü toprağı ellerimle kavradım.

Nefes alamıyordum.

Vücuduma neler olduğunu anlamaya başlayamıyordum. Fae İşaretli olmanın verdiği acının acı verici olduğunu düşünmüştüm ama şu anda içimde hissettiğim tamamen yanmanın yanında hiçbir şeydi. Bağırsaklarım çözülürken ve yeniden düzenlenirken, kemiklerim kırılırken ve yeni bir form oluşturmak için yeniden örülürken çektiğim acıyla asla kıyaslanamazdı.

Parmaklarım, her birinin kırılmasının verdiği acıyla tezat oluşturacak şekilde, dūřecek kadar soğuktu. "Estrella!" Caldris'in kükremesi sanki bir pencerenin diğeri tarafındaymış gibi geldi bana. Karartılmış, ayrılmış.

Sanki bana ulaşamazmış gibi. Beni sırtüstü çevirdi, yüzü görüş alanımı doldururken beni yavaşça karın üzerine yatırdı. Görüş alanıma girip çıkıyordu, görüşüm beni tüketen kör edici acıyla bembeyaz oluyordu. Kulağıma dokunmak için bir parmağını indirdi, hafif okşayışı tenimi yakıyordu.

Başımı Fallon'a çevirdiğimde saçlarının normalden daha koyu olduğunu gördüm. Kulakları tüm Fae'lerde olduğu gibi sivri ve hafifçe uçluydu. Caldris irkilerek geri çekilirken boynum boyunca uzanan ateşli bir yol onu yaktı. Bir elini kendi boynuna ve göğsüne dokundurdu, sanki ateşin işaretlenmemiş omzumun etrafında kıvrılıp büküldüğünü hissetmiş gibiydi. Parmaklarım yandı ve aşağıya baktığımda onları daha siyah parıldarken buldum, sanki gece gökyüzüne daldırılmışlardı ve yıldızların saçılması kararmış tenimde parıldıyordu.

Caldris gömleğimin yakasını yırttı ve içten dışa doğru yandığım yere baktı. "Kahretsin," diye küfretti ve bluzu kapıldığı gibi hızla bıraktı.

"Fallon," diye fısıldadı Imelda sessiz bir sesle. Acıya rağmen doğrulmak için kendimi zorlarken eliyle ağzını kapattı ve saçlarının gecenin en siyahına dönüştüğü yere baktı. Boynu, elbisesinin kumaşı içinde kaybolan siyah bir Fae İşareti'nin mükemmel görüntüsüyle dolanıyordu.

Kendisine benziyordu, Mistfell'e yolculuğumuza başladığımızda tünellerde tanıştığım aynı kız, ama bir şekilde... *daha fazlası*. Sivri kulakları, siyah saçları ve parlayan ela gözleriyle, onun ne olabileceğine dair hiçbir işaret yoktu.

Derisine işlenmiş Gölge Mahkemesi'nin rengi hariç.

"Nedir o?" Ruhumdaki acı hafiflerken ona bakıp karar vermeye çalışarak sordum. Onun başka bir şey olduğunu düşünmek imkânsız gibiydi,

Gölge Saray'ın derinliklerinden gelen ve kabuslara yazılan herhangi bir yaratık.

"O benim kızım," dedi bir kadının dumanlı sesi. Etrafıma bakındım, bizimle birlikte yolculuk yapanlar dışında bana bakan tek bir ruh bile bulamadım. Her şey çok çabuk değişti, bir gölge dalgası ve gökyüzüne saçılan bir yanıklık, onun hükmettiği mürekkep gibi karanlıktan ortaya çıktı.

Kendisine bahşedilen büyüğü geçidi kullanarak karın üzerine çıktı. Kızını inceledi, Fallon'a bakarken yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme belirdi. Normal bir anneden bekleyebileceğim bir şefkat değildi bu, nihayet kendisine iade edilen bir mülke sahip olmanın verdiği bir sahiplenmeydi.

Bir sonraki bakışını bana yöneltti, vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi ve odağı eşiminkiyle eşleşen Fae İşaretine odaklandığında kötü niyetle sıırttı.

"Çok yaramaz bir çocuk oldun, Caldriş. Bana bir eşin olduğunu hiç söylememiştin," dedi Mab, bana bakarken başını yana eğerek. Caldriş'in bacaklarına doğru geri çekildim, ellerini kollarımın altına koymasına ve beni ayağı kaldırmasına izin verdim. "Eve ne getirdiğinden emin değilim," dedi ve bir adım öne çıkarak tam karşımızda durdu. Bir eliyle uzandı, siyah pençe uçlu parmağı tıniğimin yakasını kenara fırcaladı. Tırnağının dokunduğı yerde tenim zonkladı, içimdeki her şey onun dokunuşuna isyan ediyormuş gibi görünürken vücuduma yayılan bir ağrı. "Ama en çok öğrenmekle ilgileniyorum."

Elini çevirdi ve bir kırbacın annemin yanağına çarpışını dehşet içinde izledim. "Hayır!" Çığlık attım, ileri atıldım ve bedenimi Mab'inkiyle onunki arasına soktum.

Beni incelerken Tanrıça'nın gözleri o kadar karanlıktı ki simsiyahtı. Parmaklarını şıklatırken memnuniyetle parlıyorlardı. Arkasında silahlı Fae askerlerinden oluşan bir ordu belirdi, zırhları siyah renkte parlıyordu ve etraflarını kırmızı deri sarıyordu.

Caldris bir adım öne çıkarak annemle beni arkasına itti ve Mab'la aramıza girdi. "Size kızınızı getirdim. İstedığınızı yaptım. Anlaşmalara göre, insan eşime dokunamazsın."

"İlginçtir ki, hiç de insan gibi görünmüyor. Birkaç dakika önce her ne idiyse artık pek önemi yok. Sırlara katlanmadığımı biliyorsun tatlım. *Diz çok*," dedi, yüzünü mutlak bir neşeyle aydınlatan zalim bir gülümsemeyle. Yanına gelen erkeğe döndü. "Kızı al ve adamlarına Caldris'e Kraliçe'sinin hoşuna gitmediğinde ne olacağını hatırlatmalarını söyle."

Caldris dizlerinin üzerine çökerken erkek, "Evet, Kraliçem," dedi ve bir kolunu pazuma doladı. Yüzünü buruşturdu, kendini ayağa kaldırmaya çalışırken göğsünden bir kükreme yükseldi. Ama her seferinde, diğer erkek beni ondan uzaklaştırıp çırpınışlarıma rağmen çekerken bile bacakları çalışmayı bıraktı.

"*Caelum!*" Çığlık attım, ordu diz çöktüğü yerde eşime doğru ilerlerken erkeğin parmaklarını üzerimden çekmeye çalıştım. Mab diğer erkeklerinden biriyle konuşarak onu Fallon'un peşine gönderdi. Erkek onu yerden alıp kollarına aldığımda Imelda ağladı, ama onu nazikçe taşıdığını görünce içimden bir ses sakinleşti.

Sanki onun için önemliymiş gibi.

Beni tutan erkeğin bacaklarının arasına tekme attım ve öne doğru yığıldığında tatmin oldum. Yüzü acıyla buruşmuştu, Fae'nin büyük ve korkunç güzelliği yüz hatlarındaki her çizgide belirgindi. Ayağını yere vurarak ondan uzaklaştım ve Caldris'e doğru yol aldım.

Yere diz çökmüştü, Mab'ın adamları sırayla çok sevdiğim yüz hatlarını yumruklarken yüzü çoktan hırpalanmıştı. Fae piçlerinden birini saçından yakalayarak, baskının bir kısmını hafifletmek için boynunu geriye doğru bükmekten başka çaresi kalmayana kadar geri çektim. Elimin yan tarafını boğazındaki kordonun üzerine bastırarak, ezilmiş nefes borusunun altında nefes almak için çırpınışını zevkle izledim.

Ölmeyecekti ama yine de canı çok yanacaktı.

Yanımda yere düşerken hançeri kınından çıkardım, yana döndüm ve yanındaki erkeğe doğru savurdum. Bıçak göğsüne saplandı, kalbine saplandı ve bir kez olsun bıçağın demir olmasını diledim.

"Yeter," dedi Mab, dikkatimi tekrar ona vermemi isteyerek. Tek elini kaldırdı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi. Yüzünde saf bir küçümseme ifadesiyle parmaklarını avucunun içine doğru kıvırdı ve sıktı.

İnleyen Caldris oldu, ellerinin üzerine düşerken yüzü buruştu. "İyi bir çekişle kendini, aranda Peçe varken olduğun gibi annesiz bulacaksın kızım. Ama bu sefer durum kalıcı olacak."

"Dur," dedim, parmaklarımı bıçağın etrafında daha sıkı kısıpırarak.

"Senden daha büyük kadınlar denedi," dedi Mab, eğlenen bir gülümsemeyle beni incelerken kaşlarını kaldırarak, ona meydan okuma isteği uyandırdı. Bıçağı Fae erkeğinin göğsünden çıktığı yerde bıraktım ve kolumu yanıma indirdim. "Seni kırmaktan zevk alacağım," diye mırıldandı, başımın yan tarafına indirdiği darbeden önce dudaklarını zalimce bükmüştü.

"Hayır!" Caldris bağırdı ama vücudunda hiçbir hareket yoktu.

Taşaklarıma vuran erkek ayağa kalktı, ben dokunuşunu uzaklaştırmak için mücadele ederken bile sallanan bedenimi kavradı. "Uslu bir kız ol ve kıpırdama," dedi, sesi de sözleri kadar küçümseyiciydi. Beni omzuna aldı ve her şey kararmadan önce karlar üzerinde kanlar içinde yatan Caldris'i son bir kez daha görmemi sağladı.

İçimdeki hiçlikte kaybolurken aklımda dönen tek bir düşünce vardı. Eğer Fallon Mab'ın kızıysa.

Neydim ben?

B

Of Flesh & Bone serisinin üçüncü kitabı *Kaderlerin Arasında Gizlenenler* 28 Mart'ta çıkıyor. [Şimdi ön sipariş verin.](#)

OceanofPDF.com

AYRICA ADELAIDE FORREST TARAFINDAN

Adelaide Forrest, Harper L. Woods olarak

fantastik romantizm yazıyor:

Perdenin Arkasında Ne Yatıyor

Gölgelerin İçinde Ne Avlanıyor

Yüzeyin Altında Ne Hüküm

Sürüyor

Adelaide Forrest karanlık romantizm yazıyor:

Lütfen her kitap için tetikleyici uyarıları dikkate alın.

BELLANDI WORLD SYNDICATE UNIVERSE

Bellandi Suç Örgütü Serisi

Kanlı Eller

Affedilebilir

Günahlar Kederli

Kayıplar Korunmuş

Yanlışlar Yaralı

Pişmanlıklar

Anlaşmalı Skorlar - Çok Yakında

Bellandi Suç Örgütü Birinci Cilt

Katledilen Düşler Serisi

İntikamcıların Rüyaları

Ölümcüllerin Rüyaları

Kötülerin Rüyaları

Yalanlardaki Güzellik Serisi

Yarın Gelene Kadar
Sonsuzluk Bitene Kadar
İntikam Yanana Kadar
Ölüm Bizi Ayrana
Kadar

Yalanlardaki Güzellik Kutulu Set

DIĞER KARANLIK ROMANTİZM

Kara Kalp Romantizm Cennet ve Cehennemi Sunar

Yanlış

ROMANTİK GERİLİM ROMANLARI

Awe Dağı'nın Adamları Serisi

Beni Kötülükten Kurtar

Fetih Kralları - Lyric Cox ile birlikte yazıldı

Prensesine Sahip Çıkmak
Prensesini Çalmak

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.